សៀវភៅ
មគ្គុទ្ទេសក៍
អមដោយរូបភាព

មគ្គុទ្ទេសក៍មូស្លីមថ្មី

ក្បួនច្បាប់និងសេចក្តីណែនាំសំខាន់ៗនៃសាសនាឥស្លាមសម្រាប់អ្នកមូស្លីមថ្មី
នៅគ្រប់ទិដ្ឋភាពនៃជីវិតរស់នៅ។

ហ្វាហាទ ពិន សាឡិម ហ្គះម៉ាម

NEW MUSLIM GUIDE

មគ្គុទ្ទេសក៍មូស្លីមថ្មី

ក្បួនច្បាប់ និងសេចក្ដីណែនាំសំខាន់ៗនៃសាសនាឥស្លាម
សម្រាប់អ្នកមូស្លីមថ្មីនៅគ្រប់ទិដ្ឋភាពនៃជីវិតរស់នៅ

ហ្វាហាទ ពិន សាឡិម ហ្ពះម៉ាម

ترجمة ومراجعة : المركز الثقافي الحضاري العربي - كمبوديا
شارك في الطباعة متبرعي جمعية نور العلم شرق آسيا

ចោះពុម្ពលើកទី១
1447/2025
រក្សាសិទ្ធិគ្រប់យ៉ាងដោយ
មគ្គុទ្ទេសក៍ទំនើប
សម្រាប់ការបោះពុម្ព និងចែកចាយសៀវភៅ
សូមទាក់ទង
មគ្គុទ្ទេសក៍ទំនើប
K.S.A
ទូរស័ព្ទលេខ: +966114486000
ទូរសារ: +966114482181

بسم الله الرحمن الرحيم

ក្រុមផ្តល់ប្រឹក្សាវិចារណកថា

សាស្ត្រាចារ្យ បណ្ឌិត អាលីមូហាយិទ្ទីន អាល់កើរ៉ោះដាហ្គី
អគ្គលេខាធិការនៃសហព័ន្ធសាសនវិទូឥស្លាមអន្តរជាតិ

សាស្ត្រាចារ្យ បណ្ឌិត អាប់ឌុលហ្វាត់តាហ ម៉ះមូដ អ៊ិជរិស
ប្រធានផ្នែកនីតិសាស្ត្រប្រៀបធៀប នៃមហាវិទ្យាល័យស្ហារីអះនិងច្បាប់
សាកលវិទ្យាល័យ អាល់អាសហើរ

សាស្ត្រាចារ្យ បណ្ឌិត មូហាំម៉ាត់ ដើពរុលអុលហ្វី
អ្នកជំនាញ បណ្ឌិត្យសភានីតិសាស្ត្រឥស្លាមអន្តរជាតិ
ក្រោមអង្គការសន្និបាតឥស្លាម

បណ្ឌិត យូសុហ្វ ពិន អាប់ទុលឡោះ អាល់ស្សាពីលី
សាស្ត្រាចារ្យនីតិសាស្ត្រប្រៀបធៀប វិទ្យាស្ថានយុត្តិធម៌ជាន់ខ្ពស់
សាកលវិទ្យាល័យ អាល់អ៊ីម៉ាំមូហាំម៉ាត់ ពិន ស៊ូអ៊ូទ អាល់ឥស្លាមីយ៉ះ

អ្នកនិពន្ធ	លោក ហ្វាហាទ ពិន សាឡិម ហ្ពះម៉ាម
អ្នកបកប្រែ	អង្គការវប្បធម៌ អារ៉ាប់ កម្ពុជា - អារ៉ាប់
អ្នកត្រួតពិនិត្យ	អង្គការវប្បធម៌ អារ៉ាប់ កម្ពុជា - អារ៉ាប់
រចនា	រោងពុម្ព ទើរសាម៉ាអិលគូទុប
ថតចំលង	គេហទំព័រនិងស្ទូឌីយោឯកទេស ឌី ភី អាយ
បោះពុម្ព និង ចែកចាយ	រោងពុម្ព ទើរសាម៉ាអិលគូទុប
ផ្សព្វផ្សាយតាមអេឡិចត្រូនិក	មគ្គុទ្ទេសក៍ទំនើបព័ត៌មានវិទ្យា

សេចក្តីផ្តើមនៃអ្នកបោះពុម្ពផ្សាយ

ពិតប្រាកដណាស់ សាសនាឥស្លាម គឺជាសាសនាមួយដែលរីកសុសសាយ ឆាប់រហ័សជាងគេនៅលើសាកលលោក ដោយចំនួនអ្នកដែលចូលកាន់សាសនាឥស្លាមមានការកើនឡើងជាលំដាប់ពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ។ មូលហេតុគឺដោយសារតែសាសនាឥស្លាមដែលជាសាសនារបស់អល់ឡោះជាម្ចាស់ មានភាពសមស្របនឹងបញ្ញា ស្មារតី និងធម្មជាតិរបស់មនុស្សសុទ្ធសាធ ដែលអាចឲ្យពួកគេជឿជាក់បាន និងអាចផ្លាស់ប្តូរជីវិតរបស់ពួកគេឲ្យប្រសើរ។ ហើយក៏ដោយសារតែមានការចូលរួមខិតខំប្រឹងប្រែងដ៏ធំធេងរបស់បណ្តាមជ្ឈមណ្ឌលឥស្លាម និងបណ្តាឃោសនិកដែលមានជំនាញលើការអំពាវនាវអ្នកមិនមែនមូស្លីមនៅជុំវិញពិភពលោក តាមរយៈការប្រើប្រាស់វិធីសាស្ត្រ និងបច្ចេកទេសទំនើបផ្សេងៗ។

ប៉ុន្តែយើងសង្កេតឃើញថា ការខិតខំប្រឹងប្រែងភាគច្រើន គឺផ្តោតតែលើការអំពាវនាវមនុស្សឲ្យចូលកាន់សាសនាឥស្លាម និងមិនបានផ្តល់នូវមគ្គុទ្ទេសក៍ណាមួយដែលមានគោលការណ៍ច្បាស់លាស់សម្រាប់អ្នកមូស្លីមថ្មី ដើម្បីពង្រឹងពួកគេឲ្យរឹងមាំនៅលើមាគ៌ាត្រឹមត្រូវ បន្ទាប់ពីពួកគេបានធ្វើសាក្សីទទួលស្គាល់អល់ឡោះជាម្ចាស់ដោយការពោលពាក្យសក្ខីកម្ម(ស្ហាហាហ្ទះ)រួចឡើយ។ ដោយនៅមានរឿងជាច្រើនទៀតដែលពួកគេត្រូវរៀនសូត្រអំពីសាសនាឥស្លាម ដើម្បីយកមកអនុវត្តនៅក្នុងគ្រប់បរិបទនៃជីវិតរស់នៅរបស់ពួកគេ ដូច្នេះ "ទើរសាម៉ាអិលគូទុប" មានកិត្តិយសសូមជូននូវសៀវភៅ "មគ្គុទ្ទេសក៍មូស្លីមថ្មី" ដែលនឹងបង្ហាញដល់អ្នកមូស្លីមថ្មីគ្រប់ទិសទីនូវសេចក្តីណែនាំ ក៏ដូចជាមេរៀនថ្មីៗអំពីសាសនាឥស្លាមដើម្បីជាការសិក្សាឈ្វេងយល់បន្ថែមអំពីសាសនាដ៏ល្អផូរផង់នេះ។

សៀវភៅមួយក្បាលនេះ គឺជាមូលដ្ឋានគ្រឹះដែលយើងបានប្រមូល និងដកស្រង់ពីគេហទំព័រអ៊ីនធើណិត បណ្តាញសង្គម ឃ្លីបវីឌីអូអប់រំ និងកម្មវិធីទូរស័ព្ទនានា ដែលទាំងអស់នេះ គឺដើម្បីបម្រើជាប្រយោជន៍ដល់អ្នកអាន ជាពិសេសអ្នកមូស្លីមថ្មីនៅក្នុងគ្រប់ច្រកល្ហកនៃផែនដី ដែលកំពុងតែមានតម្រូវការសិក្សាអំពីសាសនាឥស្លាម។ យើងសុំពីអល់ឡោះ សូមទ្រង់ប្រទាននូវចិត្តជ្រះថ្លាទាំងក្នុងពាក្យសំដីនិងការអនុវត្តរបស់យើង។

អ្នកបោះពុម្ពផ្សាយ

មាតិកានៃសៀវភៅ

សេចក្តីផ្តើម

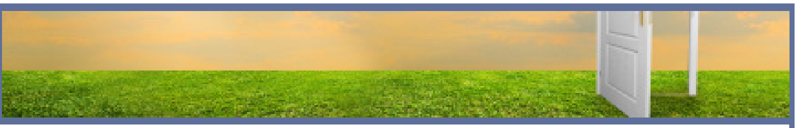

មាតិកា	ទំព័រ

ពរជ័យដ៏ធំបំផុតដែលមិនធ្លាប់មាននៅក្នុងជីវិត........16
គោលបំណងនៃជីវិតរបស់យើង........18
ឥស្លាមជាសាសនាសាកល........19
ក្នុងសាសនាឥស្លាមមិនមានអ្នកសម្របសម្រួលរវាងព្រះជាម្ចាស់និងខ្ញុំបម្រើរបស់ទ្រង់ ...20
ឥស្លាមគឺជាសាសនានៃជីវិត........23
សិក្សាឈ្វេងយល់ពីច្បាប់ឥស្លាម........25
បទបញ្ញត្តិឥស្លាម........26
គោលគ្រឹះឥស្លាមទាំងប្រាំ........27
តើខ្ញុំត្រូវធ្វើដូចម្តេចដើម្បីឈ្វេងយល់ពីច្បាប់សាសនាឥស្លាម?........28
ឥស្លាមជាសាសនាដែលមានលក្ខណៈអព្យាក្រឹត........30
សាសនាឥស្លាមគ្របដណ្តប់គ្រប់ទិដ្ឋភាពទាំងអស់នៃជីវិត........31
សូមមើលគំរូពិតរបស់ឥស្លាម ពុំមែនមើលលើទង្វើរបស់មូស្លីមមួយចំនួននោះឡើយ 33
កត្តាចាំបាច់ទាំងប្រាំដែលត្រូវរក្សា........34

1 ជំនឿរបស់អ្នក

មាតិកា	ទំព័រ

ពាក្យសច្ចាទាំងពីរ អត្ថន័យ និងកាតព្វកិច្ចរបស់វា........40
ការសច្ចាថា មូហាំម៉ាត់គឺជាអ្នកនាំសាររបស់អល់ឡោះ 43
គោលគ្រឹះនៃជំនឿទាំងប្រាំមួយ........52
តើការគោរពសក្ការៈមានន័យដូចម្តេច? 61
ស្ហ៊ីរក(ពហុទេពនិយម)........65

ជំនឿចំពោះព្រះនាមរបស់អល់ឡោះ និងលក្ខណៈសម្បត្តិរបស់ទ្រង់ 69
ជំនឿចំពោះម៉ាឡាអ៊ីកាត់(ពួកទេវតា) 73
ជំនឿចំពោះបណ្ដាព្រះគម្ពីរ 76
ជំនឿចំពោះបណ្ដាអ្នកនាំសារ 83
ជំនឿចំពោះថ្ងៃបរលោក 96
ជំនឿចំពោះការកំណត់ព្រះលិខិត 105

2 ការជម្រះសម្អាតរបស់អ្នក

មាតិកា ទំព័រ

និយមន័យនៃការជម្រះសម្អាត 114
ការជម្រះសម្អាតពីភាពកខ្វក់ 115
ហាហ្ទាស(ភាពកខ្វក់ផ្នែកបញ្ញត្តិច្បាប់) 118
តើខ្ញុំត្រូវយកទឹកជម្រះកាយ(ទឹកវូហ្ទុ)យ៉ាងដូចម្ដេច? 120

3 ការសឡាតរបស់អ្នក

មាតិកា ទំព័រ

ការថ្វាយបង្គំ ឬសឡាតនៅក្នុងឥស្លាម 128
ឋានៈ និងផលបុណ្យនៃការសឡាត 128
តើអ្វីទៅជាលក្ខខណ្ឌដែលចាំបាច់ត្រូវមានមុនពេលសឡាត? 132
សឡាតដែលជាកាតព្វកិច្ចទាំងប្រាំ និងពេលវេលារបស់វា 135
ទីកន្លែងសឡាត 136
របៀបសឡាត 140
គោលគ្រឹះ(រូកុន) និងប្រការចាំបាច់(វ៉ាជិប)នៃសឡាត 156
តើអ្វីទៅជាការសឡាតស៊ូណិត(ថ្វាយបង្គំស្ម័គ្រចិត្ត)? 160

សទ្បាតដើម៉ាអះ(ថ្វាយបង្គំរួមគ្នា) 162
ការប្រកាសហៅឱ្យមកថ្វាយបង្គំ(អាហ្សាន) 165
ការមានចិត្តនឹងនរ ស្ងឹងស្ងាធក្នុងពេលសទ្បាត 168
ការសទ្បាតជុមអាត់(ថ្វាយបង្គំថ្ងៃសុក្រ) 171
ការសទ្បាតរបស់អ្នកជំងឺ 177
ការសទ្បាតរបស់អ្នកធ្វើដំណើរ 178

4 ការបួសរបស់អ្នក

មាតិកា	ទំព័រ

ការបួសខែរ៉ម៉ាហ្ទន 182
ឧត្តមភាពនៃខែរ៉ម៉ាហ្ទន 182
គោលបំណងនៃការបួស 183
គុណប្រយោជន៍នៃការបួស 185
ប្រការដែលបណ្តាលឲ្យខូចបួស 186
អ្នកដែលអល់ឡោះអនុញ្ញាតឲ្យផ្អាកបួស 188
ការបួសស៊ូណិត(បួសស្ម័គ្រចិត្ត) 190
ពិធីបុណ្យចេញបួស (រ៉យ៉ាហ្វិតរ៉ោះ)....................191

5 ហ្សាកាត់របស់អ្នក

មាតិកា	ទំព័រ

ការបរិច្ចាគហ្សាកាត់ 198
គោលបំណងនៃការបរិច្ចាគហ្សាកាត់....................198
តើទ្រព្យសម្បត្តិអ្វីខ្លះដែលចាំបាច់ត្រូវបរិច្ចាគហ្សាកាត់ ?....................199
តើត្រូវបរិច្ចាគហ្សាកាត់ទៅឲ្យអ្នកណាខ្លះ ? 202

6 ការធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជីរបស់អ្នក

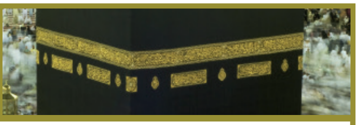

មាតិកា | ទំព័រ

ឧត្តមភាពនៃទីក្រុងម៉ាក្កះ និងម៉ាស្ជិតអាល់ហារ៉ម..206
អត្ថន័យនៃការធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជី...209
ស្ថានភាពអ្នកម៉ូស្លីមដែលមានលទ្ធភាពធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជី.......................................210
លក្ខខណ្ឌមានម៉ះរ៉មសម្រាប់ស្ត្រីដែលទៅធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជី.....................................212
ឧត្តមភាពនៃការធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជី...212
គោលបំណងនៃការធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជី..213
ការធ្វើអ៊ុមរ៉ោះ..216
ថ្ងៃបុណ្យអាដហា (ថ្ងៃរ៉យ៉ាហាជ្ជី)...217
ការទស្សនកិច្ចទីក្រុងម៉ាទីណះ...220

7 ប្រតិបត្តិការហិរញ្ញវត្ថុរបស់អ្នក

មាតិកា | ទំព័រ

ប្រតិបត្តិការហិរញ្ញវត្ថុរបស់អ្នក..226
ការប្រាក់(រីហ្បា)..228
ហានិភ័យរបស់ការប្រាក់ទៅលើបុគ្គល និងសង្គម..231
ភាពមិនច្បាស់លាស់ និងការដែលមិនដឹងច្បាស់..234
ភាពអយុត្តិធម៌ និងការយកទ្រព្យសម្បត្តិអ្នកដទៃដោយមិនត្រឹមត្រូវ................................235
ល្បែងស៊ីសង...238
សុជីវធម៌ដែលឥស្លាមបានសង្កត់ធ្ងន់ក្នុងទំនាក់ទំនងប្រតិបត្តិការហិរញ្ញវត្ថុ.......................241

8 ចំណីអាហារ និងភេសជ្ជៈរបស់អ្នក

មាតិកា	ទំព័រ
ចំណីអាហារ និងភេសជ្ជៈរបស់អ្នក	246
ដំណាំ និងផលានុផល	246
សុរា និងជាតិអាល់កុល	247
គ្រឿងញៀន	249
អាហារសមុទ្រ	249
សត្វនៅលើគោក	250
ការប្រមាញ់សត្វតាមក្បួនច្បាប់ឥស្លាម	253
សុជីវធម៌នៃការទទួលទានអាហារ និងភេសជ្ជៈ	254

9 សម្លៀកបំពាក់របស់អ្នក

មាតិកា	ទំព័រ
សម្លៀកបំពាក់នៅក្នុងសាសនាឥស្លាម	260
ច្បាប់ទូទៅដែលទាក់ទងនឹងសម្លៀកបំពាក់	261

10 គ្រួសាររបស់អ្នក

មាតិកា	ទំព័រ
ឋានៈគ្រួសារនៅក្នុងសាសនាឥស្លាម	268
ឋានៈស្ត្រីនៅក្នុងសាសនាឥស្លាម	271
អាពាហ៍ពិពាហ៍ក្នុងសាសនាឥស្លាម	283
សិទ្ធិ និងកាតព្វកិច្ចរបស់ប្ដីប្រពន្ធនៅក្នុងសាសនាឥស្លាម	286
ពហុពន្ធភាព	294

ការលែងលះ 296
សិទ្ធិរបស់ឪពុកម្ដាយ 298
សិទ្ធិរបស់កូន 300

11 សីលធម៌របស់អ្នក

មាតិកា | ទំព័រ

ឋានៈនៃសីលធម៌ល្អនៅក្នុងសាសនាឥស្លាម 306
លក្ខណៈពិសេសនៃសីលធម៌ល្អក្នុងសាសនាឥស្លាម 309
ទិដ្ឋភាពនៃជីវិតព្យាការី និងសីលធម៌ដ៏ល្អរបស់លោក 316

12 ជីវិតថ្មីរបស់អ្នក

មាតិកា | ទំព័រ

របៀបចូលសាសនាឥស្លាម 326
ការសារភាពកំហុសដោយស្មោះ(តាវហ្ពាត់) 327
ការបង្ហាញនូវការដឹងគុណទៅកាន់អល់ឡោះចំពោះការចង្អុលបង្ហាញរបស់ទ្រង់ 330
ការអំពាវនាវទៅកាន់សាសនាឥស្លាម 332
បរិស្ថានរបស់អ្នក និងគ្រួសាររបស់អ្នក 337
ជីវិតគ្រួសារបន្ទាប់ពីចូលឥស្លាម 338
តើគប្បីផ្លាស់ប្តូរឈ្មោះដែរឬទេ បន្ទាប់ពីចូលសាសនាឥស្លាម? 347
ការអនុវត្តនូវអនាម័យពីធម្មជាតិ(ស៊ូណិតហ្វិត្រោះ) 350

សេចក្តីផ្តើមនៃអ្នកនិពន្ធ

សូមអបអរសាទរចំពោះការទទួលយកសាសនាឥស្លាមដ៏ប្រសើរនេះ ហើយបានជ្រើសរើសយកការចង្អុលបង្ហាញដ៏ត្រឹមត្រូវ និងបានចាកចេញពីភាពងងឹតទៅរកពន្លឺនៃសេចក្តីជំនឿ។

សូមអបអរសាទរចំពោះភាពក្លាហាននិងគោលបំណងរបស់អ្នកក្នុងការស្វែងរកការពិត មុនពេលដែលធ្វើការសម្រេចចិត្តដ៏សំខាន់បំផុតក្នុងជីវិតរបស់អ្នកដោយការទទួលយកសាសនាដ៏ថ្កុំថ្កើងមួយនេះ!

អ្នកណាដែលបានទិញឧបករណ៍ថ្មីមួយ ឬបានចូលរួមក្នុងក្លិប ឬក្រុមណាមួយ ឬអង្គការណាមួយ ច្បាស់ណាស់គឺគេត្រូវតែប្រឹងប្រែងនៅក្នុងការសិក្សាហើយនិងស្គាល់អ្វីដែលគេត្រូវទទួលបាន ហើយអ្វីដែលជាកាតព្វកិច្ចត្រូវធ្វើ និងស្វែងរកដំណោះស្រាយជាមួយស្ថានភាពថ្មីនោះ។

ស្រដៀងគ្នានេះដែរ ចំពោះអ្នកដែលអល់ឡោះបានប្រទានពរជ័យ ដោយបានឲ្យគេបានចាកផុតអំពីភាពងងឹតទៅកាន់ពន្លឺ(ជំនឿ) ហើយបានជួយឲ្យបានទទួលការបង្ហាញផ្លូវ និងបានទទួលយកសាសនាឥស្លាម គឺគេត្រូវតែប្រឹងប្រែងសិក្សាឈ្វេងយល់ពីក្បួនច្បាប់សាសនារបស់ខ្លួនដើម្បីគោរពសក្ការៈទៅចំពោះអល់ឡោះដោយឈរលើការយល់ដឹងទូលំទូលាយ ហើយអាចប្រឈមនឹងស្ថានការណ៍ជុំវិញខ្លួនគេទាំងអស់ស្របទៅតាមក្បួនច្បាប់ដែលសាសនាឥស្លាមបានបង្រៀន។

ដំណឹងល្អដែលអ្នកត្រូវតែរីករាយនៅពេលទទួលបានចំណេះដឹងអ៊ីស្លាមគឺថាព័ត៌មានដែលអ្នកទទួលបានទាំងនេះ វាគឺជាកេរមរតកនៃបណ្តាព្យាការី និងបណ្តាអ្នកនាំសារទាំងឡាយ ព្រោះថាពិតប្រាកដណាស់ បណ្តាព្យាការីទាំងអស់មិនបានបន្សល់ទុកកេរមរតកទ្រព្យសម្បត្តិ និងរបស់របរអ្វីផ្សេងឡើយ គឺមានតែចំណេះដឹងប៉ុណ្ណោះដែលពួកគាត់បានបន្សល់ទុក។ អ្នកណាដែលទទួលបានចំណេះដឹងនេះពិតជានឹងទទួលបានចំណែកដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់នៃកេរមរតកនៃបណ្តាព្យាការី។ (ស៊ូណាន់ អាពូទើវូទ : ៨៨)

ហើយមគ្គុទ្ទេសក៍ដែលមានរូបភាពដ៏ស្រស់ស្អាតនេះ នឹងផ្តល់ឲ្យអ្នកនូវជំហានដំបូង និងដំណាក់កាលគ្រឹះក្នុងការរៀនសូត្រអំពីសាសនាឥស្លាមដែលជាពរជ័យដ៏ធំធេងបំផុតដែលអល់ឡោះបានប្រទានដល់មនុស្ស។ វាផ្តល់ឱ្យអ្នកនូវសេចក្តីណែនាំក្នុងទិដ្ឋភាពជាច្រើននៃជីវិតដែលអ្នកជួបប្រទះ ឆ្លើយតបនឹងសំណួរបន្ទាន់របស់អ្នក និងផ្តល់ឱ្យអ្នកនូវការគាំទ្រគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីដោះស្រាយជាមួយមនុស្សនៅជុំវិញដោយជោគជ័យ ចំពោះស្ថានភាពផ្សេងៗ ដែលអ្នកទំនងជានឹងជួបប្រទះ។ សៀវភៅនេះ គឺមានរចនាបថច្បាស់លាស់ ងាយស្រួល ហើយនិងផ្តល់នូវព័ត៌មានជាក់លាក់ដោយអនុលោមទៅតាមគម្ពីរគួរអាន និងលំអានរបស់ព្យាការីមូហាំម៉ាត់។ បន្ថែមពីលើការដែលជាសៀវភៅមគ្គុទ្ទេសក៍ដ៏គួរឲ្យចាប់អារម្មណនេះដែរ វាក៏ជាឯកសារយោងដែលអ្នកអាចត្រលប់ទៅរកព័ត៌មានរបស់វាយ៉ាងងាយស្រួលបំផុតរៀងរាល់ពេលដែលអ្នកប្រឈមនឹងបញ្ហា ឬក៏អ្នកត្រូវការយល់ដឹងអំពីក្បួនច្បាប់របស់អល់ឡោះនៅក្នុងបញ្ហាអ្វីមួយ។

យើងសុំបួងសួងទៅចំពោះអល់ឡោះជាម្ចាស់ឲ្យអ្នកកាន់តែទទួលបាននូវភាពចម្រុងចម្រើន និងការចង្អុលបង្ហាញបន្ថែមទៀតដែលធ្វើឱ្យដួងចិត្តរបស់អ្នកប្រកាន់ខ្ជាប់យ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួនចំពោះសាសនារបស់ទ្រង់ និងទទួលបានពរជ័យគ្រប់ទីកន្លែងដែលអ្នកមានវត្តមាន និងទទួលយើងទាំងអស់គ្នាទៅក្នុងឋានសួគ៌ជាមួយបណ្តាព្យាការី និងបណ្តាអ្នកសាងកុសលដ៏ស្មោះត្រង់ទាំងឡាយផងចុះ។

អ្នកនិពន្ធ

សេចក្ដីផ្ដើម

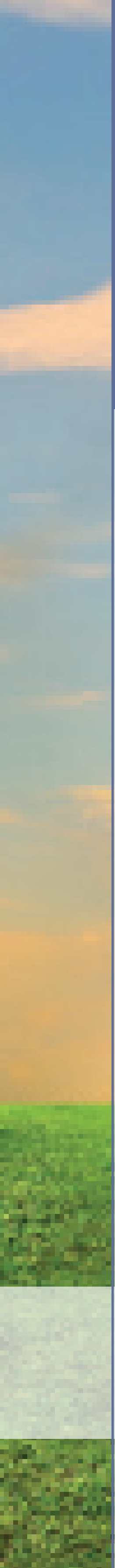

មាតិកា

ពរជ័យដ៏ធំបំផុតដែលមិនធ្លាប់មាននៅក្នុងជីវិត

គោលបំណងនៃជីវិតរបស់យើង

ឥស្លាមជាសាសនាសាកល

ក្នុងសាសនាឥស្លាមមិនមានអ្នកសម្របសម្រួលរវាងព្រះជាម្ចាស់ និងខ្ញុំបម្រើរបស់ទ្រង់ឡើយ

ឥស្លាមគឺជាសាសនានៃជីវិត

សិក្សាឈ្វេងយល់ពីច្បាប់ឥស្លាម

បទបញ្ញត្តិឥស្លាម

គោលគ្រឹះឥស្លាមទាំងប្រាំ

តើខ្ញុំត្រូវធ្វើដូចម្ដេចដើម្បីឈ្វេងយល់ពីច្បាប់សាសនាឥស្លាម ?

ឥស្លាមជាសាសនាដែលមានលក្ខណៈអព្យាក្រឹត

សាសនាឥស្លាមគ្របដណ្ដប់គ្រប់ទិដ្ឋភាពទាំងអស់នៃជីវិត

សូមមើលគំរូពិតរបស់ឥស្លាម ពុំមែនមើលលើទង្វើរបស់មូស្លីមមួយចំនួនឡើយ

កត្តាចាំបាច់ទាំងប្រាំដែលត្រូវរក្សា

>ពរជ័យដ៏ធំបំផុតដែលមិនធ្លាប់មាននៅក្នុងជីវិត

> សាសនាឥស្លាមគឺជាពរជ័យដ៏ធំបំផុតដែលមិនធ្លាប់មាននៅក្នុងជីវិត

អល់ឡោះជាម្ចាស់បានប្រទានពរជ័យរាប់មិនអស់ដល់យើងគ្រប់គ្នា។ ទ្រង់បានផ្តល់ឱ្យយើងនូវអំណោយនៃការមើលឃើញ ការស្តាប់ឮ ប្រាជ្ញា សុខភាព គ្រួសារ ទ្រព្យសម្បត្តិជាច្រើនទៀតផង។ ទ្រង់ថែមទាំងបានដាក់អ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងសកលលោកនេះជាប្រយោជន៍ដល់យើង។ ព្រះអាទិត្យ ព្រះចន្ទ មេឃ និងផែនដី និងរបស់ជាច្រើនរាប់មិនអស់ ដូចអល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "ហើយប្រសិនបើពួកអ្នករាប់ព្រះគុណរបស់ទ្រង់នោះ គឺពួកអ្នកមិនអាចរាប់វាអស់ឡើយ"។(គម្ពីរគួរអាន ១៦:១៨)

ប៉ុន្តែពរជ័យទាំងនេះ នឹងសាបសូន្យទៅវិញនៅពេលចុងបញ្ចប់នៃជីវិតរបស់យើងបានមកដល់ ហើយមានតែពរជ័យមួយគត់ដែលធ្វើឲ្យយើងមានសុភមង្គល និងសុខដុមរមនាទាំងក្នុងលោកិយ និងថ្ងៃបរលោក នោះគឺពរជ័យនៃសាសនាឥស្លាមដែលជាពរជ័យដ៏ធំបំផុតដែលអល់ឡោះបានប្រទានឱ្យយើង។ ហេតុដូចនេះទើបទ្រង់បានលើកតម្កើងចំពោះវាលើសពរជ័យផ្សេងទៀត។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ “ថ្ងៃនេះយើងបានបំពេញសាសនារបស់ពួកអ្នកឲ្យពួកអ្នក និងបានបង្គ្រប់ឧបការគុណរបស់យើងឲ្យពួកអ្នក ហើយយើងបានជ្រើសរើសសាសនាឥស្លាមជាសាសនារបស់ពួកអ្នក"។ (គម្ពីរគួរអាន ៣:៣)

ពិតជាពរជ័យដ៏ធំធេងណាស់ចំពោះយើង! ការដែលទ្រង់បាននាំយើងចេញពីផ្លូវងងឹតទៅកាន់ពន្លឺនៃជំនឿ ហើយបានណែនាំយើងទៅកាន់សាសនាពិតដែលទ្រង់បានជ្រើសរើសសម្រាប់យើង ដើម្បីដឹងពីគោលបំណងនៅពីក្រោយអត្ថិភាពរបស់យើង ពោលគឺ ការគោរពសក្ការៈទៅចំពោះអល់ឡោះ។ នៅពេលនោះ ពិតជាទទួលបាននូវសុភមង្គលក្នុងលោកិយនេះ និងការតបស្នងយ៉ាងធំធេងបំផុតនៅថ្ងៃបរលោក។

ពិតជាពរជ័យដ៏ធំធេងណាស់ចំពោះយើង! ដែលទ្រង់បានជ្រើសរើសយើងឲ្យក្លាយទៅជាសហគមន៍ដ៏ល្អបំផុតដែលមិនធ្លាប់មានសម្រាប់មនុស្សជាតិ ដោយមានសក្ខីកម្មនៃជំនឿថា៖ គ្មានទេម្ចាស់ដែលគេគោរពសក្ការៈដ៏ពិតប្រាកដក្រៅពីអល់ឡោះ ដែលវាជាពាក្យដែលអល់ឡោះបានបញ្ជូនបណ្ដាអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់ទាំងឡាយមក។

នៅពេលដែលមានក្រុមឆោតល្ងង់មួយក្រុមដែលពួកគេមានអំនួតថា ឥស្លាមត្រូវអរគុណដល់ពួកគេ ព្រោះពួកគេបានចូលកាន់សាសនាឥស្លាម ផ្ទុយទៅវិញ អ្នកដែលគេត្រូវថ្លែងអំណរគុណនោះ គឺអល់ឡោះតែមួយគត់ ព្រោះទ្រង់ជាម្ចាស់ដែលបានបង្ហាញផ្លូវដល់ពួកគេ រហូតពួកគេបានស្គាល់សាសនាដ៏ពិតមួយនេះ។

អល់ឡោះមានបន្ទូលថា៖ “ពួកគេបានចាត់ទុកថា ការចូលសាសនាឥស្លាមរបស់ពួកគេផ្ដល់ផលប្រយោជន៍ដល់អ្នក(ព្យាការីមូហាំម៉ាត់)។ ចូរអ្នកពោលថា៖ ចូរកុំចាត់ទុកការចូលសាសនាឥស្លាមរបស់ពួកអ្នកផ្ដល់ផលប្រយោជន៍ដល់ខ្ញុំឲ្យសោះ។ ផ្ទុយទៅវិញ អល់ឡោះទេដែលប្រទានពរជ័យដល់ពួកអ្នកដោយទ្រង់បានចង្អុលបង្ហាញពួកអ្នកទៅកាន់សេចក្ដីជំនឿ ប្រសិនបើពួកអ្នកជាអ្នកនិយាយពិតនោះ”។ (គម្ពីរគួរអាន ៤៩:១៧)

ឧបការគុណរបស់អល់ឡោះជាម្ចាស់ដែលទ្រង់បានផ្ដល់មកលើយើង គឺច្រើនបំផុត។ ប៉ុន្តែឧបការគុណមួយគត់ដូចដែលគម្ពីរគួរអានបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ ដែលទាក់ទងនឹងអ្វីដែលអល់ឡោះប្រកាសថា ទ្រង់បានប្រោសប្រទានដល់យើង គឺការណែនាំយើងឱ្យស្គាល់ឥស្លាម និងគោរពសក្ការៈចំពោះទ្រង់តែមួយគត់នោះ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ដើម្បីបន្តទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ពីឧបការគុណដ៏ធំធេងបែបនេះ យើងត្រូវតែបង្ហាញការដឹងគុណចំពោះអល់ឡោះសម្រាប់ការប្រោសប្រទាននេះ។ ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ “ប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើពួកអ្នកដឹងគុណ(ចំពោះឧបការគុណរបស់យើង) យើងពិតជានឹងបន្ថែមការប្រោសប្រទានដល់ពួកអ្នកទៀត”។ (គម្ពីរគួរអាន ១៤:៧)

តើយើងអាចបង្ហាញការដឹងគុណចំពោះអល់ឡោះសម្រាប់ពរជ័យដោយរបៀបណា?

យើងអាចបង្ហាញការដឹងគុណចំពោះអល់ឡោះតាមរយៈប្រការពីរដូចខាងក្រោម៖

1
ត្រូវប្រកាន់ឲ្យបានខ្ជាប់ខ្ជួននូវសាសនាឥស្លាម ហើយត្រូវមានការអត់ធ្មត់ចំពោះឧបសគ្គទាំងឡាយ។

2
ផ្សព្វផ្សាយសាសនាឥស្លាមដល់អ្នកដទៃដោយស្របតាមគម្ពីរគួរអាននិងស៊ុណ្ណះ (លំអានព្យាការី)ជាមួយនឹងការអត់ធ្មត់។

>គោលបំណងនៃជីវិតរបស់យើង

ទស្សនវិទូ និងមនុស្សជាច្រើនមានការងឿងឆ្ងល់ជាខ្លាំងនូវចម្លើយមួយដ៏សំខាន់ក្នុងជីវិតរបស់យើង៖

តើហេតុអ្វីបានជាយើងមានវត្តមាននៅទីនេះ?

តើអ្វីទៅជាគោលបំណងនៃជីវិតរបស់យើង?

ជាការពិតណាស់ គម្ពីរគួរអានបានបញ្ជាក់ពីគោលបំណងយ៉ាងច្បាស់លាស់ចំពោះការមានវត្តមានរបស់មនុស្សនៅក្នុងលោកនេះដោយគ្មានការស្រពិចស្រពិលឡើយ។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "ហើយយើងមិនបានបង្កើតជិន(អមនុស្ស) និងមនុស្ស ក្រៅពីឲ្យពួកគេគោរពសក្ការៈមកចំពោះយើងឡើយ។(គម្ពីរគួរអាន ៥១:៥៦)។ ដូច្នេះ ការគោរពសក្ការៈទៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ជាគោលបំណងនៃវត្តមានរបស់យើងនៅលើផែនដីនេះ។

ប៉ុន្តែការគោរពសក្ការៈក្នុងឥស្លាមមិនមានន័យថា ត្រូវលះបង់ចោលសុភមង្គល និងភាពសប្បាយរីករាយនោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ការគោរពសក្ការៈនោះ រួមបញ្ចូលទាំងការសឡាត(ថ្វាយបង្គំ) ការបួស ការបរិច្ចាគហ្សាកាត់ រាល់ពាក្យសម្ដី និងទង្វើរបស់គេ ដូចជាការទំនាក់ទំនងជាដើម និងសូម្បីតែការលេងកម្សាន្តសប្បាយ(ក៏ជាការគោរពសក្ការៈទៅចំពោះអល់ឡោះជាម្ចាស់ដែរ) ដរាបណាគេមានការនៀត(ការតាំងចិត្ត)ដោយចិត្តជ្រះថ្លាចំពោះទ្រង់។ ព្យាការីមូហាំម៉ាត់មានប្រសាសន៍ថា៖ "ការរួមមេត្រីរបស់ពួកអ្នកជាមួយភរិយារបស់ពួកអ្នក គឺជាការបរិច្ចាគទានមួយ"។ (មូស្លីម: ១០០៦) គឺមានន័យថា ជនមូស្លីមនឹងទទួលផលបុណ្យពីម្ចាស់របស់គេ សូម្បីតែការសប្បាយរីករាយរបស់ពួកគេជាមួយភរិយារបស់ខ្លួនក៏ដោយ។

ហើយតាមរយៈការនៀតរបស់គេនោះ កិច្ចការទាំងនោះ គឺនឹងក្លាយជាការគោរពសក្ការៈទៅចំពោះអល់ឡោះជាម្ចាស់ ខណៈដែលវាគឺជាតម្រូវការរបស់ជីវិត និងជាធាតុពិតនៃជីវិត។ ជាការពិតណាស់ អ្នកមូស្លីមគឺតែងតែប្រណិប័តន៍នូវគ្រប់ប្រភេទនៃការគោរពសក្ការៈទៅចំពោះអល់ឡោះ ដូចអល់ឡោះបានមានព្រះបន្ទូលថាៈ "ចូរអ្នក(ព្យាការីមូហាំម៉ាត់)ពោលថា ពិតប្រាកដណាស់ ការសឡាតរបស់ខ្ញុំ ការសំឡេះសត្វរបស់ខ្ញុំ ការរស់នៅរបស់ខ្ញុំ ហើយនិងការស្លាប់របស់ខ្ញុំ គឺសម្រាប់អល់ឡោះដែលជាម្ចាស់គ្រប់គ្រងពិភពទាំងអស់"។ (គម្ពីរគួរអាន ៦:១៦២)

>ឥស្លាមជាសាសនាសាកល

ឥស្លាមជាសាសនាដែលនាំមកនូវក្តីមេត្តាករុណានិងការចង្អុលបង្ហាញសម្រាប់មនុស្សជាតិលើលោកទាំងមូល ទោះបីជាពួកគេមានវប្បធម៌ ទំនៀមទម្លាប់ និងប្រពៃណីខុសគ្នាយ៉ាងណាក៏ដោយ។ អល់ឡោះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលថាៈ "ហើយយើងមិនបានបញ្ជូនអ្នក(មូហាំម៉ាត់)ឡើយ លើកលែងតែដើម្បីផ្តល់ក្តីមេត្តាករុណាទៅចំពោះពិភពលោកប៉ុណ្ណោះ"។ (គម្ពីរគួរអាន ២១:១០៧)

ហេតុនេះហើយបានជាឥស្លាមគោរពរាល់វប្បធម៌និងប្រពៃណីរបស់ពួកគេ ហើយឥស្លាមមិនបានបង្ខំឲ្យអ្នកឥស្លាមណាម្នាក់ប្តូរប្រពៃណី ឬវប្បធម៌របស់ខ្លួនឡើយ លើកលែងតែវប្បធម៌ ឬប្រពៃណីទាំងនោះផ្ទុយពីច្បាប់ ឬបទដ្ឋានឥស្លាម ហើយអ្វីដែលផ្ទុយពីឥស្លាម គឺត្រូវតែបោះបង់ចោល ពីព្រោះអល់ឡោះជាម្ចាស់ដែលដាក់បង្គាប់មកលើយើង ទ្រង់មហាដឹងជ្រួតជ្រាបលើអ្វីៗទាំងអស់ ហើយកាលណាយើងមានជំនឿលើទ្រង់ គឺយើងត្រូវតែទទួលយកបទបញ្ជារបស់ទ្រង់។

ហើយត្រូវដឹងដែរថា រាល់ប្រពៃណីរបស់ជនមូស្លីមដែលមិនទាក់ទងនឹងឥស្លាម ឬច្បាប់ឥស្លាមនោះ គឺមិនចាំបាច់ត្រូវតែយកតម្រាប់តាមនោះឡើយ។

លើភពផែនដីទាំងមូលនេះ ជាកន្លែងគោរពសក្ការៈទៅចំពោះព្រះអល់ឡោះ

ឥស្លាមបានចាត់ទុកថា គ្រប់ទីកន្លែងនៅលើផែនដីនេះ គឺយើងអាចរស់នៅនិងអាចគោរពសក្ការៈទៅចំពោះអល់ឡោះបាន។ នៅក្នុងសាសនាឥស្លាម គឺមិនបាន

កំណត់យកប្រទេស ឬកន្លែងណាមួយឲ្យជនមូស្លីមធ្វើការគោរពសក្ការៈទៅចំពោះព្រះឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ អ្នកមូស្លីមអាចគោរពសក្ការៈទៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់បានគ្រប់ទីកន្លែង។ ហើយជនមូស្លីមមិនចាំបាច់ធ្វើដំណើរពីកន្លែងមួយទៅកន្លែងមួយទៀតនោះទេ លើកលែងតែមានការហាមឃាត់មិនឲ្យពួកគេគោរពទៅចំពោះទ្រង់(នៅកន្លែងដែលគេរស់នៅនោះ)។ នៅពេលនោះ គេអាចធ្វើដំណើរចេញពីតំបន់នោះដើម្បីទៅរកកន្លែងដែលគេអាចគោរពសក្ការៈចំពោះអល់ឡោះបាន។អល់ឡោះ ទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "ឱបណ្ដាខ្ញុំរបស់យើងដែលមានជំនឿ! ពិតណាស់ ផែនដីរបស់យើងគឺធំទូលាយ។ (ដូច្នេះ ចូរពួកអ្នកភៀសខ្លួនទៅកន្លែងដែលមានសុវត្ថិភាព) ហើយពួកអ្នកត្រូវគោរពសក្ការៈមកចំពោះយើងតែមួយគត់"។ (គម្ពីរគួរអាន ២៩:៦)

>ក្នុងសាសនាឥស្លាមមិនមានអ្នកសម្របសម្រួលរវាងព្រះជាម្ចាស់និងខ្ញុំរបស់ទ្រង់ឡើយ

មានសាសនាជាច្រើនបានផ្ដល់ឋានៈសក្តិក្នុងសាសនាទៅឲ្យបុគ្គលមួយចំនួនលើសពីអ្នកដទៃ ហើយរាល់ជំនឿ និងការគោរពសក្ការៈនានា គឺនៅលើការសម្រេច និងការយល់ព្រមរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ។ ហើយពួកគេជាអ្នកដែលលុបលាងកំហុស ហើយមានអ្នកខ្លះក្នុងចំណោមពួកគេបាន អះអាងថា គេជាអ្នកដឹងពីប្រការអាថ៌កំបាំង ហើយការធ្វើអ្វីខុសពីដំបូន្មានពួកគេ នឹងបណ្ដាលឲ្យមានការខាតបង់ទៀតផង។

រីឯឥស្លាមវិញ ជាសាសនាមួយដែលបានឲ្យតម្លៃទៅលើមនុស្សជាតិនិងលើកកិត្តិយសរបស់ពួកគេ ហើយឥស្លាមបានបដិសេធរាល់ការគោរពសក្ការៈណាមួយដែល

មានការទាក់ទងងនឹងបុគ្គលណាម្នាក់នោះ ទោះបីបុគ្គលនោះមានកុសល ឬឋានៈខ្ពង់ខ្ពស់យ៉ាងណាក៏ដោយ។

ការគោរពសក្ការៈរបស់មូស្លីមទៅចំពោះអល់ឡោះ គឺរវាងបុគ្គលនោះជាមួយនឹងទ្រង់ផ្ទាល់ ដោយមិនចាំបាច់ពឹងពាក់បុគ្គលណាម្នាក់ឡើយ ពីព្រោះទ្រង់ជាម្ចាស់ដែលស្ថិតនៅក្បែរយើងជានិច្ច ទ្រង់ឮនូវអ្វីដែលខ្ញុំរបស់ទ្រង់បួងសួងសុំ ទ្រង់ឃើញរាល់ការគោរពសក្ការៈខ្ញុំរបស់ទ្រង់ ហើយទ្រង់នឹងតបស្នងលើទង្វើទាំងនោះ។ គ្មានបុគ្គលណាម្នាក់មានសិទ្ធិលុបលាងកំហុសឲ្យអ្នកណាម្នាក់បានឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ បុគ្គលណាសុំអភ័យទោសពីព្រះជាម្ចាស់ដោយចិត្តស្មោះស នោះទ្រង់នឹងអភ័យទោសឲ្យគេជាមិនខាន។

ហើយឥស្លាមជាសាសនាមួយដែលបានជំរុញឲ្យជនមូស្លីមធ្វើការសញ្ជឹងគិតនិងពិចារណា ថែមទាំងបង្គាប់ឲ្យប្រកាន់ខ្ជាប់នូវការយកគម្ពីរគួរអាននិង

> ក្នុងសាសនាឥស្លាមមិនមានអ្នកសម្របសម្រួលរវាងព្រះជាម្ចាស់និងខ្ញុំរបស់ទ្រង់ឡើយ។

ប្រសាសន៍របស់ព្យាការីមូហាំម៉ាត់ជាគោលក្នុងការកាត់សេចក្តីរាល់ពេលដែលមានការខ្វែងគំនិតអ្វីមួយនោះ។ ហើយគ្មានបុគ្គលណាម្នាក់ដែលគេត្រូវស្តាប់តាមទាំងស្រុងក្រៅពីព្យាការីមូហាំម៉ាត់នោះឡើយ ព្រោះរាល់ពាក្យសម្តីរបស់គាត់គឺជាការចង្អុលបង្ហាញរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយគេ(មូហាំម៉ាត់)ក៏មិននិយាយតាមទំនើងចិត្តដែរ។ ពាក្យសំដីដែលគេនិយាយ គឺគ្មានអ្វីក្រៅពីវ៉ាហ៊ី(សាររបស់អល់ឡោះ)ដែលត្រូវគេបើកបង្ហាញមកនោះឡើយ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៥៣:៣-៤)

នេះជាពរជ័យដ៏ធំធេងបំផុតដែលទ្រង់បានប្រទានសាសនាឥស្លាមមកលើយើងទាំងអស់គ្នា ដែលជាសាសនាមួយសមស្របនឹងនិស្ស័យធម្មជាតិដែលមានពីកំណើតរបស់មនុស្ស។ លើសពីនេះទៅទៀត ឥស្លាមជាសាសនាដែលផ្តល់តម្លៃឲ្យមនុស្សគ្រប់រូប និងឲ្យគេជាម្ចាស់ការលើខ្លួនឯងផ្ទាល់ ដោយមិនពឹងពាក់អ្នកណាមួយក្រៅពីអល់ឡោះឡើយ។

>ឥស្លាមគឺជាសាសនានៃជីវិត

ឥស្លាមជាសាសនាមួយដែលមានតុល្យភាពរវាងជីវិតលោកិយ និងបរលោក។ ហេតុនេះ ឥស្លាមបានចាត់ទុកលោកិយនេះជាថ្នាលសម្រាប់សាងអំពើកុសល ហើយគេនឹងទទួលផ្លែផ្កានេះនៅថ្ងៃបរលោកជាមិនខានឡើយ។ រាល់អំពើកុសលត្រូវមានគំនិតសុទិដ្ឋិនិយម និងត្រូវមានការប្រឹងប្រែងក្នុងជីវិត។ ភស្តុតាងដែលបញ្ជាក់ដូចនោះគឺ៖

ការស្ថាបនា និងអភិវឌ្ឍន៍

អល់ឡោះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា៖ "ទ្រង់ជាអ្នកដែលចាប់ផ្ដើមបង្កើតពួកអ្នកពីដី ហើយទ្រង់ក៏បានឲ្យពួកអ្នកតាំងទីលំនៅលើវា"។ (គម្ពីរគួរអាន ១១:៦១)

ជាកាពិតណាស់ទ្រង់បានបង្កើតយើងឲ្យមករស់នៅលើផែនដីនេះ ហើយទ្រង់ដាក់បង្គាប់មកលើយើងឲ្យចេះស្ថាបនា និងអភិវឌ្ឍន៍លើគ្រប់វិស័យដើម្បីបម្រើដល់មនុស្សជាតិ ដរាបណាវាមិនផ្ទុយនឹងគោលការណ៍នៃច្បាប់ឥស្លាមទេ។ ការពិត ទ្រង់បានចាត់ទុកការអភិវឌ្ឍន៍ និងស្ថាបនាទាំងនោះគឺជាការគោរពសក្ការៈទៅចំពោះទ្រង់ផងដែរ។ ហេតុនេះហើយ បានជាព្យាការីមូហាំម៉ាត់បានបញ្ជាក់ប្រាប់យើងថា ប្រសិនបើមានបុគ្គលមូស្លីមណាម្នាក់ចង់ដាំដើមឈើ តែនៅពេលនោះថ្ងៃបរលោកក៏បានមកដល់ គឺចាំបាច់លើរូបគេត្រូវតែដាំដើមឈើនោះ ប្រសិនបើគេមានពេលដើម្បីទទួលផលបុណ្យពីព្រះជាម្ចាស់។ (អាល់មុសណាត់ ២៧:១២)

ការចូលរួមក្នុងសង្គម

ឥស្លាមអំពាវនាវឲ្យមានការចូលរួមក្នុងសង្គម និងសហការគ្នាដើម្បីកសាងសង្គម ហើយឥស្លាមបានជំរុញឲ្យប្រកាន់ខ្ជាប់នូវសីលធម៌ល្អចំពោះអ្នកជុំវិញ និងត្រូវផ្សារភ្ជាប់ទំនាក់ទំនងឲ្យបានរឹងមាំ ដូចព្យាការីមូហាំម៉ាត់បានបញ្ជាក់ថា ការរស់នៅតែឯងដោយមិនចូលរួមជាមួយអ្នកដទៃ មិនមែនជាមាគ៌ានៃអ្នកអំពាវនាវធ្វើល្អឡើយ។ លោកក៏បានបញ្ជាក់ផងដែរថា អ្នកដែលរួមរស់ក្នុងសង្គម ហើយទ្រាំអត់ធ្មត់លើការធ្វើទុកបុកម្នេញ ឬកំហុសឆ្គងរបស់ពួកគេ គឺប្រសើរជាងអ្នករស់តែម្នាក់ឯងឃ្លាតឆ្ងាយពីសង្គម។ (អ៊ិពនូម៉ាហ្ជះ:៤០២២)

ឥស្លាមជាសាសនាដែលផ្តោតលើចំនេះវិជ្ជា

វាមិនមែនជារឿងចៃដន្យនោះទេដែលពាក្យដំបូងនៃគម្ពីរគួរអានដែលបានបញ្ចុះមកលើព្យាការី គឺពាក្យ "អ៊ិករ៉ក់" ដែលមានន័យជាភាសាខ្មែរថា៖ "ចូរអ្នកអាន"។ តាមពិតសាសនាឥស្លាមបានបញ្ជាក់អំពីការគាំទ្រគ្រប់វិជ្ជាណាដែលមានប្រយោជន៍សម្រាប់មនុស្សជាតិ រហូតផ្លូវដែលអ្នកស្វែងរកវិជ្ជាដើរនោះ ក្លាយជាផ្លូវសម្រាប់រូបគេទៅឋានសួគ៌ទៀតផង ដូចដែលអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "បុគ្គលណាបានធ្វើដំណើរស្វែងរកចំណេះដឹងអល់ឡោះនោះ ទ្រង់នឹងសម្រួលផ្លូវឲ្យគេទៅរកឋានសួគ៌"។ (អ៊ិពនូហ៊ិបប្បាន:៨៤)

នៅក្នុងសាសនាឥស្លាមគឺមិនមានពាក្យថាប្រឆាំងនឹងចំណេះដឹងនោះឡើយ ផ្ទុយទៅវិញ ឥស្លាមជាសាសនាដែលគាំទ្រពេញទំហឹងលើរាល់ចំណេះវិជ្ជាដែលនាំផលប្រយោជន៍ដល់មនុស្សជាតិទៀតផង។

លើសពីនេះទៅទៀត ឥស្លាមបានលើកតម្កើងអ្នកដែលមានចំណេះដឹង ឬអ្នកដែលផ្តល់ចំណេះរបស់ខ្លួនទៅដល់អ្នកដទៃនូវការលើកតម្កើងមួយដ៏ខ្ពស់បំផុត ហើយព្យាការីមូហាំម៉ាត់បានបញ្ជាក់ថា រាល់សត្វលោកដែលនៅលើផែនដីនេះបានធ្វើការបួងសួងចំពោះអល់ឡោះជាម្ចាស់ឲ្យអ្នកដែលបានផ្តល់ចំណេះដឹងដល់អ្នកដទៃទៀតផង។ (អាត់តៀរមីហ្ស៊ី:២៦៨៥)

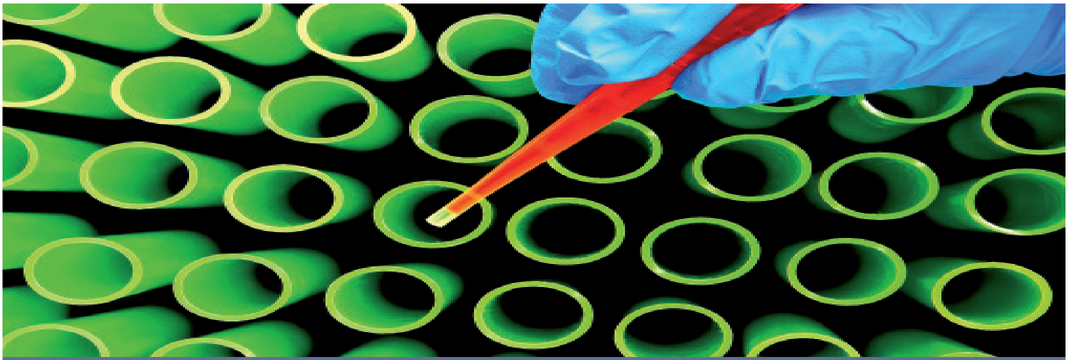

> គ្មានការប្រឆាំងគ្នារវាងសាសនាឥស្លាម និងវិទ្យាសាស្ត្រដូចដែលបានកើតឡើងក្នុងសាសនាដទៃឡើយ។

> សិក្សាឈ្វេងយល់ពីច្បាប់ឥស្លាម

ជាការចាំបាច់បំផុតមកលើជនមូស្លីមគ្រប់គ្នាត្រូវសិក្សាពីច្បាប់ឥស្លាមដើម្បីយកមកអនុវត្តក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់ខ្លួន ដូចជាការគោពសក្ការៈចំពោះអល់ឡោះ និងការទំនាក់ទំនង ដើម្បីជៀសវាងពីការគោរពសក្ការៈចំពោះព្រះដោយអវិជ្ជា ។ អ្នកនាំសារមូហាំម៉ាត់បានមានប្រសាសន៍ថា៖ "បុគ្គលណាដែលព្រះអល់ឡោះជាម្ចាស់ចង់ឲ្យគេបានល្អ គឺទ្រង់នឹងផ្តល់ឲ្យគេនូវការយល់ដឹងពីសាសនារបស់ខ្លួន"។ (អាល់ពូខរីៈ៧១ មូស្លីមៈ១០៣៧)

ហេតុនេះ អ្នកមូស្លីមត្រូវសិក្សារៀនសូត្រអ្វីដែលជាកាតព្វកិច្ចមកលើរូបគេ ដូចជា របៀបថ្វាយបង្គំ ការជម្រះសម្អាត និងអ្វីដែលទ្រង់ហាមឃាត់ ឬអនុញ្ញាត ។ល។

> បទបញ្ញត្តិឥស្លាម

បទបញ្ញត្តិឥស្លាមមានប្រាំប្រភេទ ហើយរាល់ទង្វើនិងពាក្យសំដីរបស់មនុស្សគឺមិនអាចចេញក្រៅពីបទបញ្ញត្តិទាំងប្រាំនេះឡើយ។

វ៉ាជិប (កាតព្វកិច្ច)	មានន័យថា៖ អ្វីៗដែលអល់ឡោះបានដាក់បង្គាប់ ដោយទ្រង់នឹងផ្តល់ផលបុណ្យចំពោះបុគ្គលណាដែលបានអនុវត្តតាម និងដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះបុគ្គលណាដែលមិនអនុវត្តតាម ដូចជា ការសឡាត(ថ្វាយបង្គំ)មួយថ្ងៃមួយយប់ប្រាំដង ការបួសនៅក្នុងខែរ៉ម៉ាហ្ទន ។ល។
ហារ៉ាំ (បម្រាម)	មានន័យថា៖ អ្វីៗដែលអល់ឡោះបានហាមឃាត់ ដោយទ្រង់នឹងផ្តល់ផលបុណ្យចំពោះបុគ្គលណាដែលបោះបង់នូវការហាមឃាត់នោះ ហើយទ្រង់នឹងដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះបុគ្គលណាដែលបំពានលើការហាមឃាត់នោះ ដូចជា ការផឹកគ្រឿងស្រវឹង ប្រព្រឹត្តហ្ស៊ីណា(ការរួមភេទក្រៅអាពាហ៍ពិពាហ៍)ជាដើម ។ល។
ស៊ូណិត (គប្បីធ្វើ)	មានន័យថា៖ អ្វីដែលអល់ឡោះជំរុញឲ្យប្រព្រឹត្តិ ដោយទ្រង់នឹងផ្តល់ផលបុណ្យចំពោះការប្រព្រឹត្តិនោះ តែទ្រង់ក៏មិនដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះបុគ្គលណាដែលមិនប្រព្រឹត្តិដែរ ដូចជា ការសម្តែងទឹកមុខញញឹមចំពោះមនុស្ស ការឲ្យសាឡាម ។ល។
ម៉ាក្រ៊ុះ (ពុំគប្បីធ្វើ)	មានន័យថា៖ អ្វីដែលអល់ឡោះជំរុញឲ្យបោះបង់ចោលមិនគួរប្រព្រឹត្តិ ដោយទ្រង់នឹងផ្តល់ផលបុណ្យចំពោះបុគ្គលណាដែលបោះបង់ទង្វើទាំងនោះ តែទ្រង់ក៏មិនដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះបុគ្គលណាដែលប្រព្រឹត្តិវាដែរ ដូចជា ការលេងម្រាមដៃនៅពេលកំពុងសឡាត(ថ្វាយបង្គំ)។
មូហ្ពាហ (អនុញ្ញាត)	មានន័យថា៖ អ្វីដែលឥស្លាមមិនបានហាមឃាត់ ហើយក៏មិនបានបង្គាប់ដែរ ដូចជា ការលក់ដូរ ការធ្វើដំណើរ ការនិយាយស្តី.... ។ល។

> គោលគ្រឹះឥស្លាមទាំងប្រាំ

ព្យាការីមូហាំម៉ាត់បានមានប្រសាសន៍ថា៖ "គេបានស្ថាបនាឥស្លាមលើគោលគ្រឹះប្រាំប្រការគឺ៖ ការធ្វើសាក្សីថា គ្មានទេព្រះដែលត្រូវគេគោរពសក្ការៈយ៉ាងពិតប្រាកដផ្សេងពីអល់ឡោះ ហើយធ្វើសាក្សីទៀតថា មូហាំម៉ាត់ជាអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់ ការប្រតិបត្តិសឡាត(ថ្វាយបង្គំ)ប្រាំដងក្នុងមួយថ្ងៃមួយយប់ ការបរិច្ចាគហ្សាកាត់ ការបួស ខែរ៉ម៉ាហ្ទន និងការធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជី"។ (អាល់ពូខរី:៨ មូស្លីម:១៦)

គោលគ្រឹះទាំងប្រាំនេះ គឺជាមូលដ្ឋានគ្រឹះដ៏ធំបំផុតក្នុងសាសនាឥស្លាម ហើយវាក៏ជាសសរទ្រូងនៃសាសនាឥស្លាមផងដែរ ដែលយើងនឹងធ្វើការបកស្រាយឱ្យបានក្បោះក្បាយនៅជំពូកខាងមុខ។

ជំពូកដំបូងគេនោះគឺ ជំនឿលើអល់ឡោះព្រះជាម្ចាស់តែមួយគត់។

បន្ទាប់មក ការប្រតិបត្តិសឡាត គឺជាការគោរពប្រណិប័តន៍មួយដ៏ធំបំផុតក្នុងសាសនាឥស្លាម។ ព្យាការីមូហាំម៉ាត់បានមានប្រសាសន៍ថា៖ "សសរទ្រូងរបស់ឥស្លាមគឺការប្រតិបត្តិសឡាត"។ (អាត់តៀរមីហ្ស៊ី: ២៧៤៩)

ក៏ប៉ុន្តែដើម្បីអនុវត្តការសឡាតឲ្យបានត្រឹមត្រូវ គឺត្រូវមានលក្ខខណ្ឌរបស់វា ដែលនោះគឺត្រូវមានភាពជ្រះស្អាត។ ហេតុនេះហើយទើបការបកស្រាយបន្ទាប់ពីជំពូកគោលជំនឿរបស់អ្នក គឺជំពូក ការជម្រះសម្អាតរបស់អ្នក។ បន្ទាប់មក ទើបចូលដល់ជំពូក ការសឡាតរបស់អ្នក និងជំពូកបន្តបន្ទាប់មកទៀត។

1

ធ្វើសាក្សីថា គ្មានទេព្រះដែលត្រូវគេគោរពសក្ការៈយ៉ាងពិតប្រាកដផ្សេងពីអល់ឡោះ ហើយធ្វើសាក្សីទៀតថា មូហាំម៉ាត់ គឺជាអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់។

2

ការប្រតិបត្តិសឡាត (ថ្វាយបង្គំ)មួយថ្ងៃប្រាំពេល។

3

ការបរិច្ចាគ(ហ្សាកាត់)

4

ការបួសខែរ៉ម៉ាហ្ទន

5
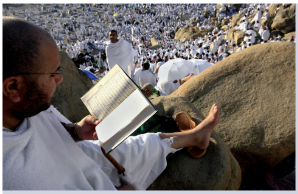
ការធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជី

គោលគ្រឹះឥស្លាមទាំងប្រាំ	
1	ធ្វើសាក្សីថា គ្មានទេព្រះដែលត្រូវគេគោរពសក្ការៈយ៉ាងពិតប្រាកដក្រៅពីអល់ឡោះ ហើយធ្វើសាក្សីថា មូហាំម៉ាត់ជាអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់
2	ការប្រតិបត្តិសឡាត
3	ការបរិច្ចាគហ្សាកាត់
4	ការបួសខែរ៉ម៉ាហ្ទន
5	ការធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជី

តើខ្ញុំត្រូវធ្វើដូចម្តេចដើម្បីឈ្វេងយល់ពីច្បាប់នៃសាសនាឥស្លាម?

ប្រសិនបើបុគ្គលណាម្នាក់មានជំងឺហើយគេត្រូវការព្យាបាលជំងឺនោះ គេនឹងស្វែងរកគ្រូពេទ្យដ៏ជំនាញម្នាក់ ពោលគឺគេនឹងមិនធ្វេសប្រហែសក្នុងការស្វែងរកវេជ្ជបណ្ឌិតដើម្បីមកធ្វើការព្យាបាលឡើយ ពីព្រោះអាយុជីវិតរបស់គេ វាពិតជាមានតម្លៃខ្លាំងណាស់។

ក៏ប៉ុន្តែសាសនារបស់មនុស្សយើងគឺមានតម្លៃថ្លៃជាងអ្វីៗទាំងអស់។ ហេតុនេះគេត្រូវតស៊ូដើម្បីឈ្វេងយល់ពីសាសនារបស់ខ្លួន ពោលគឺគេត្រូវសិក្សា និងសួរអ្នកចេះដឹងឥស្លាមលើចំណុចណាដែលខ្លួនមិនដឹង ឬមិនយល់នោះ។

វាជាជំហានមួយដ៏ត្រឹមត្រូវបំផុតដែលអ្នកបានអានសៀវភៅមួយក្បាលនេះ ដូចព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ហេតុនេះ   ចូរពួកអ្នកសួរអ្នកដែលមានចំណេះដឹង ប្រសិនបើពួកអ្នកមិនបានដឹងនោះ"។ (អាន់ណះល៍ ៤៣)

ហេតុនេះ អ្នកអាចឈ្វេងយល់អំពីឥស្លាម តាមការសាកសួរទៅកាន់អ្នកប្រាជ្ញឥស្លាម ឬស្ថាប័នឥស្លាមដែលនៅក្បែរអ្នក ហើយអ្នកក៏អាចឈ្វេងយល់អំពីឥស្លាមតាមរយៈគេហទំព័រ ខាងក្រោមនេះបានផងដែរ៖

www.islamicfinder.org

អ្នកក៏គួរស្វែងរកនូវគេហទំព័រណាដែលគួរទុកចិត្តក្នុងការពន្យល់បកស្រាយអំពីច្បាប់សាសនាឥស្លាម ដូចជា៖

www.newmuslimguide.com

www.guide-muslim.com

> សម្រាប់អ្នកដែលបានចូលកាន់សាសនាឥស្លាមថ្មីថ្មោង គួរតែទាក់ទងជាមួយមជ្ឈមណ្ឌលឥស្លាមទាំងឡាយដែលនៅជិតរូបគេ ហើយព្យាយាមអានសៀវភៅ និងមើលគេហទំព័រអិនធើណិតដែលគេអាចទុកចិត្តបាន។

> ឥស្លាមជាសាសនាដែលមានលក្ខណៈអព្យាក្រឹត

ឥស្លាមជាសាសនាដែលមានលក្ខណៈអព្យាក្រឹតដោយមិនបានធ្វេសប្រហែស ហើយក៏មិននិយមជ្រុលលើចំណុចមួយណាឡើយ ដូចដែលយើងឃើញជាក់ស្តែង ក្នុងបទដ្ឋានរបស់ឥស្លាម ឬក្នុងការគោរពសក្ការៈផ្សេងៗរបស់ឥស្លាមនោះឯង។

ហើយអ្វីដែលបញ្ជាក់ថា ឥស្លាមជាសាសនាមានលក្ខណៈអព្យាក្រឹតនោះគឺ ព្រះជាម្ចាស់បានបង្គាប់អ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់ និងបណ្តាអ្នកមានជំនឿទាំងអស់ឲ្យ រក្សា និងប្រកាន់ខ្ជាប់នូវពីរចំណុច៖

១ ប្រកាន់ខ្ជាប់នូវគោលជំហរឲ្យរឹងមាំចំពោះសាសនា ហើយលើកតម្កើងបណ្តាអត្តសញ្ញាណរបស់អល់ឡោះ។

២ ហាមដាច់ខាតមិនឲ្យមានការបំពាន ឬនិយមជ្រុលក្នុងសាសនាឥស្លាម។

អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ដូច្នេះ ចូរអ្នក(ព្យាការីមូហាំម៉ាត់) ប្រកាន់ខ្ជាប់នូវគោលជំហរឲ្យរឹងប៉ឹង ដូចអ្វីដែលអល់ឡោះទ្រង់បានបញ្ជាចំពោះអ្នក និងអ្នកដែលបានសារភាពកំហុសចំពោះអល់ឡោះ ហើយចូរពួកអ្នកកុំបំពានឲ្យសោះ។ ពិតប្រាកដណាស់ ទ្រង់ជាអ្នកឃើញទាំងអស់នូវអ្វីដែលពួកអ្នកប្រព្រឹត្ត"។(គម្ពីរគូរអាន ១១:១១២)

ពោលគឺ ចូរអ្នកអនុវត្តតាមបទបញ្ជារបស់ទ្រង់ឲ្យបានត្រឹមត្រូវ ហើយចូរអ្នកកុំបំពាន ឬធ្វើអ្វីមួយដែលហួសពីបទបញ្ជារបស់ទ្រង់នោះ។

នៅពេលដែលព្យាការីមូហាំម៉ាត់កំពុងបង្រៀនសហាការីរបស់គាត់ គឺគាត់តែងតែដាស់រំឭកពួកគេមិនឲ្យប្រព្រឹត្តបំពានក្នុងសាសនាឥស្លាម ពីព្រោះវាជាមូលហេតុមួយដែលបង្កឲ្យមានវិនាសកម្មដល់ពួកជំនាន់មុន។ ព្យាការីមូហាំម៉ាត់បានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ចូរពួកអ្នកប្រុងប្រយ័ត្នកុំឲ្យមានការបំពានក្នុងសាសនារបស់អ្នក ព្រោះដោយសារតែការបំពាននេះហើយដែលធ្វើឲ្យពួកជំនាន់មុនពួកអ្នកទទួលនូវវិនាសកម្មនោះ"។(អ៊ិពនូម៉ាហ្ជះ : ៣០២៩)

ព្យាការីបានមានប្រសាសន៍ទៀតថាៈ "ចូរពួកអ្នកគោរពប្រណិប័តន៍ចំពោះទ្រង់តាមលទ្ធភាពរបស់ពួកអ្នក"។ (អាល់ពូខរីៈ ១១០០)

ពិតប្រាកដណាស់ ព្យាការីមូហាំម៉ាត់បានបញ្ជាក់ថា អល់ឡោះបានចាត់តាំងគាត់មកនេះ មិនមែនដើម្បីដាក់កម្រិតតឹងតែងមកលើមនុស្សជាតិឡើយ ដូចដែលគាត់បញ្ជាក់ប្រាប់ថា៖ "ពិតណាស់ ព្រះជាម្ចាស់មិនបានបញ្ជូនខ្ញុំមកដើម្បីនាំមកនូវច្បាប់ដែលតឹងតែងលើសពីលទ្ធភាពរបស់មនុស្សជាតិឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ទ្រង់បានបញ្ជូនខ្ញុំមក គឺដើម្បីអប់រំពួកអ្នក និងសម្រួលដល់ពួកអ្នកប៉ុណ្ណោះ"។

(មូស្លីមៈ ១៤៧៨)

> សាសនាឥស្លាមគ្របដណ្តប់គ្រប់និន្នភាពទាំងអស់នៃជីវិត

សាសនាឥស្លាមមិនមែនជាតម្រូវការផ្នែកអារម្មណ៍ដែលមូស្លីមប្រណិប័តន៍ក្នុងវិហារដោយការបួងសួង និងសឡាត(ថ្វាយបង្គំ)តែប៉ុណ្ណោះទេ។

វាមិនមែនត្រឹមតែជាទស្សនៈ និងជំនឿដែលបរិស័ទគោរពតែប៉ុណ្ណោះទេ។

ក៏មិនមែនត្រឹមតែបណ្តុំនៃប្រព័ន្ធសេដ្ឋកិច្ចប៉ុណ្ណោះទេ។

ហើយក៏មិនមែនត្រឹមតែជាវិធាននិងទ្រឹស្តីដើម្បីកសាងសង្គមប៉ុណ្ណោះទេ។

និងមិនមែនត្រឹមតែបណ្តុំនៃសីលធម៌នៅក្នុងការទំនាក់ទំនងជាមួយអ្នកដទៃប៉ុណ្ណោះនោះដែរ។

ក៏ប៉ុន្តែសាសនាឥស្លាម គឺជាមាគ៌ាដ៏ពេញលេញសម្រាប់គ្រប់គ្រងជីវិតទាំងមូលដោយគ្មានការខ្វះខាតជ្រុងណាមួយឡើយ។

ដូចដែលអល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ថ្ងៃនេះយើងបានបំពេញសាសនារបស់ពួកអ្នកឲ្យពួកអ្នក និងបានបង្គ្រប់ឧបការគុណរបស់យើងឲ្យពួកអ្នក

ហើយយើងបានជ្រើសរើសសាសនាឥស្លាមជាសាសនារបស់ពួកអ្នក"។ (គម្ពីគួរអាន ៥:៣)

មានថ្ងៃមួយ មានអ្នកគ្មានជំនឿម្នាក់បានសើចចំអកឲ្យលោកសាល់ម៉ាន អាល់ហ្វារីស៊ីដែលជាសហការីរបស់ព្យាការីមូហាំម៉ាត់ ដោយគេបាននិយាយថា៖ មិត្តរបស់អ្នក(មូហាំម៉ាត់)បង្រៀនអ្នកគ្រប់បែបយ៉ាងមែនទេ សូម្បីតែរឿងបន្ទោបង់នោះឬ?! លោកសាល់ម៉ានបានតបវិញថា៖ ពិតមែនហើយ គាត់បង្រៀនពួកខ្ញុំគ្រប់បែបយ៉ាង។បន្ទាប់មក លោកសាល់ម៉ានបានរៀបរាប់អំពីច្បាប់ឥស្លាម ជាមួយនឹងសុជីវធម៌ដែលឥស្លាមតម្រូវឲ្យធ្វើក្នុងពេលបន្ទោបង់។ (មូស្លីម: ២៦២)

> សាសនាឥស្លាម គឺជាមាគ៌ាដ៏ទូលំទូលាយសម្រាប់គ្រប់ទិដ្ឋភាពនៃជីវិតរស់នៅ។

> សូមមើលតំរូវពិតរបស់ឥស្លាម ពុំមែនមើលលើឥរិយាបថរបស់អ្នកមូស្លីមមួយចំនួននោះឡើយ

ប្រសិនបើអ្នកបានជួបនឹងគ្រូពេទ្យ ឬគ្រូបង្រៀនណាម្នាក់ដែលមិនប្រកាន់នូវក្រមសីលធម៌ល្អ ឬប្រើសំដីមិនពីរោះនោះ អ្នកនឹងនៅតែមិនបដិសេធអំពីសារៈ សំខាន់នៃចំណេះដឹង ឬវិជ្ជាទាំងនោះឡើយ។

ហើយអ្នកពិតជាធ្វើការបកស្រាយថា គ្រូពេទ្យ ឬគ្រូបង្រៀននោះមិនបានប្រកាន់ខ្ជាប់នូវចំណេះដឹង ឬវិជ្ជាជីវៈដែលខ្លួនបានដឹងនោះឡើយ។

ក៏ដូច្នោះដែរ ប្រសិនបើអ្នកបានឃើញជនមូស្លីមមួយចំនួនដែលប្រព្រឹត្តអំពើអសីលធម៌នោះ វាមិនមែនបង្ហាញពីធាតុពិតរបស់សាសនាឥស្លាមឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាគ្រាន់តែជាអត្តចរិតមិនល្អរបស់គេដោយគ្មានការទាក់ទងនឹងសាសនាឥស្លាមឡើយ ដូចអ្វីដែលបានកើតឡើងលើលោកគ្រូពេទ្យ ឬគ្រូបង្រៀននោះឯង ហើយយើងមិនអាចចោទថា វិជ្ជាពេទ្យ ជាវិជ្ជាមិនល្អនោះទេ។

> កត្តាចាំបាច់ទាំងប្រាំដែលត្រូវរក្សា

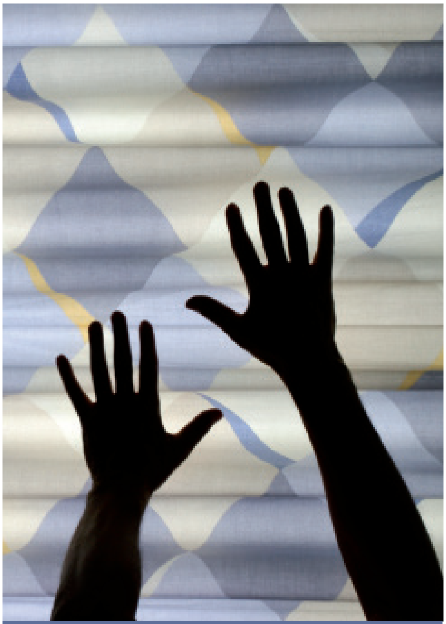

> អល់ឡោះជាម្ចាស់បានបង្គាប់ឲ្យការពារអាយុជីវិតរបស់មនុស្ស ទោះជាបង្កឲ្យល្មើសអ្វីមួយនៃប្រការដែលត្រូវបានហាមឃាត់ក៏ដោយ។

វាជាវត្ថុបំណងដ៏ចម្បងបំផុតដែលមនុស្សជាតិត្រូវការជាចាំបាច់ ដើម្បីបានរស់រាននៅក្នុងភាពថ្លៃថ្នូរ។ រាល់ច្បាប់ទាំងឡាយនៃសាសនាឥស្លាម គឺតែងតែផ្ដល់ឱវាទឲ្យថែរក្សាវា និងឲ្យជៀសវាងនូវប្រការណាដែលនាំឲ្យប្រព្រឹត្តផ្ទុយពីវា។

សាសនាឥស្លាមបាននាំមកនូវការជំរុញឲ្យថែរក្សាកត្តាចាំបាច់ទាំងប្រាំនេះដើម្បីឲ្យជីវិតរស់នៅក្នុងលោកនេះប្រកបដោយសុវត្ថិភាព និងមានអារម្មណ៍នឹងនរក្នុងការបំពេញភារកិច្ចសម្រាប់លោកិយ និងបរលោក។

សង្គមឥស្លាមរស់នៅជាប្រជាជាតិតែមួយមានការសាមគ្គីរឹងមាំ ប្រៀបដូចជាសំណង់មួយដែលផ្សារភ្ជាប់គ្នា និងហាក់បីដូចជាខ្លួនតែមួយ ដែលនៅពេលណាមានការឈឺចាប់អ្វីមួយនៅត្រង់ណានោះ សារពាង្គកាយទាំងមូលនឹងមានអារម្មណ៍ឈឺដូចគ្នា។ ហើយការថែរក្សានូវកត្តាចាំបាច់ទាំងប្រាំនេះ អាចធ្វើទៅបាន គឺអាស្រ័យលើប្រការពីរយ៉ាង៖

1	2
ការជ្រោមជ្រែង និង ការថែរក្សា	ការការពារវាអំពីភាពខ្វះចន្លោះ

1 សាសនា

វាជាវត្ថុបំណងដ៏ឧត្តុង្គឧត្តមដែលអល់ឡោះទ្រង់បានបង្កើតមនុស្សជាតិ និងបានបញ្ជូនបណ្ដាអ្នកនាំសារទាំងឡាយមកដើម្បីបង្ហាញ និងថែរក្សាវា ដូចទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយជាការពិតណាស់ រាល់ប្រជាជាតិនីមួយៗ យើងបានតែងតាំង

អ្នកនាំសារម្នាក់ដោយគេបង្គាប់ពួកគេឲ្យគោរពសក្ការៈចំពោះអល់ឡោះ និងជៀសវាងនូវការគោរពពហុទេពនិយមផ្សេងពីអល់ឡោះ"។ (គម្ពីរគួរអាន ១៦:៣៦)

សាសនាឥស្លាមបានយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងការថែរក្សាសាសនា និងការពារមិនឲ្យមានអ្វីប៉ះពាល់ដល់ភាពស្អាតស្អំរបស់វាឡើយ។

❷ អាយុជីវិត

អល់ឡោះទ្រង់បានបង្គាប់ឲ្យមនុស្សលោកថែរក្សាខ្លួនប្រាណនិងអាយុជីវិត ទោះបីជាការថែរក្សានោះ ជាហេតុបណ្តាលឲ្យធ្វើអំពើដែលច្បាប់ហាមឃាត់ខ្លះក៏ដោយ ព្រោះថាក្នុងករណីនេះ ត្រូវបានច្បាប់លើកលែងនូវទោសកំហុស ដូចទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ហេតុនេះ ជនណាហើយដែលត្រូវគេបង្ខំឲ្យទទួលទានអាហារដែលគេហាមឃាត់ដោយអចេតនា និងមិនលើសពីតម្រូវការចាំបាច់នោះ គឺគ្មានទោសពៃរ៍អ្វីទៅលើគេឡើយ។ ពិតប្រាកដណាស់ អល់ឡោះជាម្ចាស់មហាអភ័យទោស មហាអាណិតស្រឡាញ់"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:១៧៣)

ហើយទ្រង់ក៏បានហាមឃាត់មិនឲ្យធ្វើអត្តឃាត ឬធ្វើទង្វើទាំងឡាយណាដែលនាំឲ្យគ្រោះថ្នាក់ដល់ជីវិតនោះដែរ ដូចដែលទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយចូរពួកអ្នកកុំបណ្តោយខ្លួនរបស់ពួកអ្នកឲ្យធ្លាក់ចូលទៅក្នុងភាពវិនាសអន្តរាយ"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:១៩៥)

ហើយទ្រង់បានដាក់ច្បាប់និងទណ្ឌកម្មលើបទឧក្រិដ្ឋដើម្បីការពារកុំឲ្យមានការឈ្លានពានទៅលើអ្នកដទៃដោយមិនបានបែងចែកសាសនា ឬជាតិសាសន៍អ្វីឡើយ។ អល់ឡោះទ្រង់ក៏បានមានបន្ទូលទៀតថា៖ "ឱបណ្តាអ្នកដែលមានជំនឿ! គេបានដាក់កាតព្វកិច្ចលើពួកអ្នកឲ្យមានសមភាពក្នុងការវិនិច្ឆ័យទោសក្នុងរឿងឃាតកម្ម"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:១៧៨)

❸ ប្រាជ្ញា

សាសនាឥស្លាមបានធ្វើការហាមឃាត់គ្រប់អ្វីៗទាំងអស់ដែលនាំឲ្យប៉ះពាល់ដល់ប្រាជ្ញាស្មារតី ព្រោះថាប្រាជ្ញាវាជាការប្រទានដ៏ធំធេងមួយរបស់អល់ឡោះជាម្ចាស់មកឲ្យពួកយើង។ ដោយសារប្រាជ្ញាធ្វើឲ្យមនុស្សរស់ក្នុងភាពថ្លៃថ្នូរ និងខុសប្លែកពី

សត្វលោកដទៃ ហើយវាក៏ជាមូលដ្ឋានគ្រឹះដែលត្រូវបានសួរនាំ និងជំនុំជម្រះ ទាំងក្នុងលោកិយនេះ និងបរលោកផងដែរ។

ហេតុដូចនេះហើយ ទើបបានជាអល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់ដាក់បម្រាមចំពោះគ្រឿងស្រវឹង និងគ្រឿងញៀនគ្រប់ប្រភេទ ហើយថែមទាំងចាត់ទុករបស់អស់ទាំងនោះថាជាប្រការកខ្វក់ ស្ថិតក្នុងចំណោមទង្វើរបស់ព្រាយបិសាច ដូចដែលទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ឱបណ្ដាអ្នកមានជំនឿ! ពិតប្រាកដណាស់ សុរា ល្បែងស៊ីសង ការគោរពបូជារូបបដិមា និងការជឿព្រួញទស្សន៍ទាយវាសនា គឺជាអំពើដ៏កខ្វក់នៃទង្វើរបស់ស្ហៃតន(ព្រាយបិសាច)។ ហេតុនេះ ចូរពួកអ្នកជៀសវាងឲ្យឆ្ងាយពីវា សង្ឃឹមថាពួកអ្នកនឹងទទួលបានជោគជ័យ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៥:៩០)

4 ពូជពង្ស

ការយកចិត្តទុកដាក់នៃសាសនាឥស្លាមចំពោះការថែរក្សាពូជអម្បូរ និងការបង្កើតគ្រួសារដែលអប់រំយុវជនឲ្យចេះស្រឡាញ់អំពើល្អ វាស្ដែងឡើងយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងច្បាប់ជាច្រើន មានដូចជា៖

- ឥស្លាមបានជំរុញឲ្យរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ និងជំរុញឲ្យផ្ដល់ភាពងាយស្រួល ហើយហាមមិនឲ្យចំណាយថវិកាច្រើនហួសហេតុឡើយ។ អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយចូរពួកអ្នករៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ឲ្យអ្នកដែលនៅលីវក្នុងចំណោមពួកអ្នក"។ (គម្ពីរគួរអាន ២៤:៣២)
- ឥស្លាមបានហាមឃាត់រាល់ចំណងទាក់ទងគ្នាដែលខុសពីប្រពៃណី និងបានលុបបំបាត់មធ្យោបាយណាដែលនាំឲ្យមានទំនាក់ទំនងខុសច្បាប់។ អល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយចូរពួកអ្នកកុំទៅក្បែរប្រការហ្ស៊ីណា(អនីតិសង្វាស់)ឲ្យសោះ។ ពិតប្រាកដណាស់ វាគឺជាអំពើអសីលធម៌ និងជាមាគ៌ាមួយដ៏អាក្រក់បំផុត"។ (គម្ពីរគួរអាន ១៧:៣២)
- សាសនាឥស្លាមហាមឃាត់មិនឲ្យបរិហាកេរ្តិ៍ ឬចោទប្រកាន់ទៅលើអ្នកដទៃ ហើយឥស្លាមបានចាត់ទុកទង្វើទាំងនេះជាអំពើបាបមួយដ៏ធំបំផុត ហើយគេនឹងទទួលទោសតាមច្បាប់របស់ឥស្លាមនៅក្នុងលោកិយ ហើយនឹងទទួលនូវទណ្ឌកម្មចំពោះទង្វើ

បែបនេះនាថ្ងៃបរលោកថែមទៀត។

• ឥស្លាមបានប្រើឲ្យរក្សាសេចក្តីថ្លៃថ្នូរ ទាំងបុរស និងស្ត្រី ហើយឥស្លាមបានចាត់ទុកថា បុគ្គលណាដែលត្រូវគេសម្លាប់ព្រោះតែការពារកិត្តិយសរបស់ខ្លួននោះ គឺជាការស្លាប់ក្នុងផ្លូវអល់ឡោះ។ (សូមមើលទំព័រ ២៦៨)

5 ទ្រព្យសម្បត្តិ

ទ្រព្យសម្បត្តិ គឺមានសារៈសំខាន់ណាស់ក្នុងសាសនាឥស្លាម។ ហេតុនេះហើយបានជាសាសនាឥស្លាមជំរុញឲ្យបង្កើតការងារដើម្បីរកចំណូល ដូចជាការជួញដូរ និងការងារផ្សេងៗទៀត។

ហើយឥស្លាមបានហាមឃាត់មិនឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើឆបោក ឬយករបស់អ្នកដទៃដោយមិនស្របច្បាប់នោះទេ។ (សូមមើលទំព័រ ២២៦)

>ការថែរក្សាការពារកិត្តិយស និងពូជពង្ស គឺជាគោលបំណងដ៏ធំបំផុតនៃការបង្កើតឲ្យមានច្បាប់ក្នុងសាសនាឥស្លាម។

គ្រប់សារនៃព្យាការីទាំងអស់សម្រាប់ក្រុមរបស់ពួកគេ គឺមានការឯកភាពគ្នាលើការគោរពសក្ការៈចំពោះអល់ឡោះតែមួយគត់ គ្មានការគោរពសក្ការៈចំពោះអ្នកផ្សេងរួមជាមួយទ្រង់ឡើយ ហើយប្រឆាំងនឹងអ្វីដែលគេគោរពសក្ការៈក្រៅពីអល់ឡោះ។ នេះគឺជាអត្ថន័យពិតនៃពាក្យសច្ចាទាំងពីរ "គ្មានទេម្ចាស់ដែលត្រូវគោរពសក្ការៈដ៏ពិតក្រៅពីអល់ឡោះ ហើយមូហាំម៉ាត់ជាអ្នកនាំសាររបស់អល់ឡោះ"។ វាជាពាក្យដែលបុគ្គលគ្រប់រូបដែលចូលសាសនារបស់អល់ឡោះ(សាសនាឥស្លាម)ត្រូវពោល។

ជំនឿរបស់អ្នក

1

មាតិកា

ពាក្យសច្ចាទាំងពីរ អត្ថន័យ និងកាតព្វកិច្ចរបស់វា

- □ ហេតុអ្វីត្រូវពោលថា៖ *"គ្មានទេព្រះជាម្ចាស់ដែលត្រូវគោរពសក្ការៈដ៏ពិត លើកលែងតែអល់ឡោះ"?*
- □ អត្ថន័យនៃពាក្យថា៖ *"គ្មានទេព្រះជាម្ចាស់ដែលត្រូវគោរពសក្ការៈដ៏ពិត លើកលែងតែអល់ឡោះ"*
- □ គោលគ្រឹះនៃពាក្យថា៖ *"គ្មានទេព្រះជាម្ចាស់ដែលត្រូវគោរពសក្ការៈដ៏ពិត លើកលែងតែអល់ឡោះ"*

ការសច្ចាថា មូហាំម៉ាត់គឺជាអ្នកនាំសាររបស់អល់ឡោះ

- □ ការស្គាល់ព្យាការីមូហាំម៉ាត់(សូមពរជ័យនិងសន្តិភាពកើតមានដល់លោក)
- □ អត្ថន័យនៃពាក្យសច្ចាថា៖ មូហាំម៉ាត់ គឺជាអ្នកនាំសាររបស់អល់ឡោះ

គោលគ្រឹះនៃជំនឿទាំងប្រាំមួយ

តើការគោរពសក្ការៈមានន័យដូចម្ដេច?

ស្ទីរីក(ពហុទេពនិយម)

ជំនឿចំពោះព្រះនាមអល់ឡោះ និងលក្ខណៈសម្បត្តិរបស់ទ្រង់

ជំនឿចំពោះបណ្ដាម៉ាឡាអ៊ីកាត់(ទេវតា)

ជំនឿចំពោះបណ្ដាព្រះគម្ពីរ

ជំនឿចំពោះបណ្ដាអ្នកនាំសារ

ជំនឿចំពោះថ្ងៃបរលោក

ជំនឿចំពោះការកំណត់ព្រះលិខិត

> ពាក្យសច្ចាធាំជំពីរ អត្ថន័យ និងកាតព្វកិច្ចរបស់វា

"អាស្ហាទូ អាល់ឡើ អ៊ីឡើហា អ៊ិលលល់ឡោះ
វ៉ាអាស្ហាទូ អាន់ណា មូហាំម៉ាតាន់ រ៉ស៊ូលុលឡោះ"

"ខ្ញុំសូមធ្វើសាក្សីថា គ្មានទេព្រះជាម្ចាស់ដែលត្រូវគោរពសក្ការៈដ៏ពិត លើកលែងតែអល់ឡោះ ហើយខ្ញុំសូមធ្វើសាក្សីទៀតថា មូហាំម៉ាត់ គឺជាអ្នកនាំសាររបស់អល់ឡោះ"

ហេតុអ្វីត្រូវពោលថា *គ្មានទេព្រះជាម្ចាស់ដែលត្រូវគោរពសក្ការៈដ៏ពិត លើកលែងតែអល់ឡោះ?*

- ពីព្រោះវាជាកាតព្វកិច្ចដំបូងគេរបស់អ្នកមូស្លីម។ ជនណាចង់ចូលសាសនាឥស្លាម គឺគេត្រូវតែជឿ និងពោលពាក្យនេះ។

- ពីព្រោះជនណាដែលពោលវាដោយមានភាពជឿជាក់ ព្រមទាំងមានចិត្តស្មោះចំពោះអល់ឡោះនោះ វាគឺជាហេតុនាំឲ្យរូបគេរួចផុតពីភ្លើងនរក។ ព្យាការី (សូមពរជ័យនិងសន្តិភាពកើតមានដល់លោក) បានមានប្រសាសន៍ថា៖ "អល់ឡោះហាមឃាត់ភ្លើងនរកចំពោះជនណាដែលពោលថា៖ គ្មានទេព្រះជាម្ចាស់ដែលត្រូវគោរពសក្ការៈដ៏ពិត លើកលែងតែអល់ឡោះ ដោយចិត្តស្មោះសចំពោះទ្រង់"។ (អាល់ពូខរី:៤១៥)

- ពីព្រោះជនណាហើយបានស្លាប់ដោយបានពោល និងមានជំនឿចំពោះពាក្យនេះ រូបគេនឹងស្ថិតនៅជាមួយបណ្តាអ្នកចូលឋានសួគ៌។ ព្យាការីមូហាំម៉ាត់(សូមពរជ័យនិងសន្តិភាពកើតមានដល់លោក)បានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ជនណាស្លាប់ ហើយគេដឹងថា គ្មានទេព្រះជាម្ចាស់ដែលត្រូវគោរពសក្ការៈដ៏ពិតលើកលែងតែអល់ឡោះនោះ គេនឹងបានចូលឋានសួគ៌"។ (អះម៉ាត់:៤៦៤)

- ដូច្នេះ ភាពចាំបាច់នៃការយល់ដឹងពីពាក្យគ្មានទេព្រះជាម្ចាស់ដែលត្រូវគោរពសក្ការៈដ៏ពិត លើកលែងតែអល់ឡោះ គឺជាកាតព្វកិច្ចដ៏ឧត្តម និងមានសារៈសំខាន់បំផុត។

អត្ថន័យនៃពាក្យ *គ្មានទេព្រះជាម្ចាស់ដែលត្រូវគោរពសក្ការៈដ៏ពិត លើកលែងតែអល់ឡោះ*

មាននន័យថា គ្មានព្រះជាម្ចាស់ឯណាដែលគេត្រូវគោរពសក្ការៈដ៏ពិតប្រាកដឡើយ មានតែអល់ឡោះជាម្ចាស់តែមួយអង្គគត់ដែលគេត្រូវគោរពសក្ការៈ។ ជាការបដិសេធ

ភាពជាព្រះជាម្ចាស់ណាផ្សេងក្រៅពីអល់ឡោះ និង ទទួលយកអល់ឡោះតែមួយគត់គ្មានដៃគូចូលរួមជាមួយទ្រង់ឡើយ។

ព្រះជាម្ចាស់មានន័យថា អ្នកដែលត្រូវគេគោរពសក្ការៈ។ជនណាគោរពសក្ការៈអ្វីមួយក្រៅពីអល់ឡោះ ជននោះពិតជាបានយកអ្នកផ្សេងធ្វើជាព្រះជាម្ចាស់។ ទាំងអស់នោះមិនមែនជាព្រះពិតឡើយ។ព្រះពិតមានមួយអង្គគត់ ទ្រង់គឺជាម្ចាស់ និងជាអ្នកបង្កើត។

អល់ឡោះទ្រង់ប្រកបដោយភាពស្អាតស្អំ ជាព្រះដែលសក្តិសមក្នុងការគោរពសក្ការៈតែមួយ គត់ដោយគ្មានអ្នកផ្សេងក្រៅពីទ្រង់ឡើយ។ ទ្រង់ជាទីគោរពសក្ការៈនៃចិត្តទាំងឡាយដោយសេចក្តីគោរពស្រឡាញ់ ការលើកតម្កើង ការបន្ទាបខ្លួន ការកោតខ្លាច ការជឿទុកចិត្តនិងការបួងសួងសុំចំពោះទ្រង់។ ដូច្នេះគេមិនត្រូវបួងសួង មិនត្រូវជឿទុកចិត្ត មិនថ្វាយបង្គំ និងមិនត្រូវសំឡេះសត្វទេ លើកលែងតែចំពោះអល់ឡោះប៉ុណ្ណោះ។ ម្យ៉ាងទៀត ចាំបាច់ត្រូវតែគោរពសក្ការៈដោយចិត្តស្មោះសចំពោះទ្រង់។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "ហើយគេមិនបានបង្គាប់ប្រើពួកគេឲ្យធ្វើអ្វី ក្រៅពីឲ្យពួកគេគោរពសក្ការៈចំពោះអល់ឡោះ ដោយចិត្តស្មោះសចំពោះទ្រង់ឡើយ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៩៨:៥)

ជនណាហើយគោរពសក្ការៈដោយចិត្តស្មោះសចំពោះអល់ឡោះ សម្រាប់គេនោះ គឺបានសម្រេចនូវពាក្យថា គ្មានទេព្រះជាម្ចាស់ក្រៅពីអល់ឡោះ ហើយគេនឹងទទួលបាននូវសេចក្តីសុខសុភមង្គលសម្បូរសប្បាយរីករាយ មានជីវិតប្រសើរថ្លៃថ្លា។ សម្រាប់ដួងចិត្តមិនអាចមានភាពកក់ក្តៅស្កប់ស្កល់ចិត្តបានឡើយ លុះត្រាតែធ្វើការគោរពសក្ការៈចំពោះអល់ឡោះតែមួយគត់។ អល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "អ្នកណាដែលបានសាងអំពើល្អក្នុងចំណោមបុរស ឬស្ត្រី ហើយគេជាអ្នកមានជំនឿ គឺយើងពិតជានឹងធ្វើឲ្យគេមានជីវិតរស់នៅដ៏ល្អប្រសើរ"។ (គម្ពីរគួរអាន ១៦:៩៧)

គោលគ្រឹះនៃពាក្យ

គ្មានទេព្រះជាម្ចាស់ដែលត្រូវគោរពសក្ការៈដ៏ពិត លើកលែងតែអល់ឡោះ

ពាក្យដ៏ឧត្តមនេះគឺមានគោលគ្រឹះពីរដែលត្រូវយល់ដឹងឲ្យបានច្បាស់ចំពោះអត្ថន័យ និងភាពចាំបាច់របស់វា។

1

គោលគ្រឹះទី១៖ *គ្មានទេព្រះជាម្ចាស់ដែលត្រូវគោរពសក្ការៈដ៏ពិត* គឺជាការបដិសេធចំពោះការគោរពសក្ការៈអ្វីផ្សេងពីអល់ឡោះជាម្ចាស់ បោះបង់អំពើពហុទេពនិយម ប្រឆាំងនឹងអ្វីៗដែលគេគោរពសក្ការៈផ្សេងក្រៅពីអល់ឡោះ ទោះនោះជាមនុស្ស សត្វ រូបបដិមា ផ្កាយ ឬជាអ្វីក៏ដោយ។

2

គោលគ្រឹះទី២៖ *លើកលែងតែអល់ឡោះ* ជាការទទួលស្គាល់អល់ឡោះមួយគត់ដែលសក្តិសមក្នុងការគោរពសក្ការៈ ហើយគ្រប់ប្រភេទនៃការគោរពសក្ការៈទាំងអស់គឺចំពោះទ្រង់តែមួយអង្គគត់ ដូចជា ការថ្វាយបង្គំ ការបួងសួង ការជឿទុកចិត្ត។ល។

ហើយរាល់ការគោរពសក្ការៈគ្រប់ប្រភេទទាំងអស់ គឺចំពោះអល់ឡោះតែមួយគត់ ដោយគ្មានការគោរពសក្ការៈចំពោះអ្នកផ្សេងរួមជាមួយទ្រង់ឡើយ។ ហើយអ្នកដែលគោរពសក្ការៈអ្វីផ្សេងក្រៅពីទ្រង់ គេពិតជាបានប្រព្រឹត្តអំពើពហុទេពនិយមចំពោះទ្រង់។

អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "ជនណាហើយដែលគោរពសក្ការៈម្ចាស់ផ្សេងរួមជាមួយអល់ឡោះ ដែលគ្មានភស្តុតាងបញ្ជាក់សម្រាប់គេចំពោះការគោរពនោះ ពិតណាស់ ការជំនុំជម្រះ(ទង្វើអាក្រក់)របស់គេ គឺស្ថិតនៅលើម្ចាស់របស់គេ។ ពិតណាស់ពួកដែលប្រឆាំងនោះពុំជោគជ័យឡើយ"។ (គម្ពីរគួរអាន ២៣:១១៧)។ អត្ថន័យនៃពាក្យ *គ្មានទេព្រះជាម្ចាស់ក្រៅពីអល់ឡោះ* និងគោលគ្រឹះរបស់វាគឺមានបញ្ជាក់ដោយបន្ទូលរបស់អល់ឡោះថា៖ "ហេតុនេះ អ្នកដែលប្រឆាំងនឹងតហ្គូត(អ្វីៗដែលគេគោរពសក្ការៈក្រៅពីអល់ឡោះ) ហើយមានជំនឿចំពោះអល់ឡោះនោះ អ្នកនោះប្រាកដជាបានប្រកាន់ខ្ជាប់នឹងខ្សែដ៏រឹងមាំ(សាសនាឥស្លាម)"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:២៥៦)។ បន្ទូល

របស់ទ្រង់៖ "អ្នកដែលប្រឆាំងនឹងតហ្គូត (អ្វីៗដែលគេគោរពសក្ការៈក្រៅពីអល់ឡោះ)" គឺជាអត្ថន័យនៃគោលគ្រឹះទីមួយ (*គ្មានទេព្រះជាម្ចាស់*)។ បន្ទូលរបស់ទ្រង់៖ "ហើយមានជំនឿលើអល់ឡោះ" គឺជាអត្ថន័យនៃគោលគ្រឹះទីពីរ (*លើកលែងតែអល់ឡោះ*)។

> ការសច្ចាថា មូហាំម៉ាត់ គឺជាអ្នកនាំសាររបស់អល់ឡោះ

តើអ្នកណាជាអ្នកនាំសាររបស់អល់ឡោះ?

1 កំណើតរបស់ព្យាការីមូហាំម៉ាត់

លោកបានប្រសូត្រនៅក្រុងម៉ាក្កះក្នុងឆ្នាំ៥៧០នៃគ.ស ដោយកំព្រាឪពុក។ បន្ទាប់មកម្តាយរបស់លោកក៏បានបាត់បង់ជីវិតទៀត ក្នុងពេលលោកនៅវ័យកុមារ។ ក្រោយមក លោកត្រូវបានជីតារបស់លោក គឺអាប់ទុលមុត្តល់ឡឹប ជាអ្នកមើលថែបន្ត។ បន្ទាប់មកទៀត ឪពុកមារបស់លោក គឺអាពូត៏ឡឹបបានមើលថែបីបាច់បន្ត រហូតដល់លោកធំពេញវ័យ។

2 ជីវិតនិងការធំពេញវ័យរបស់ព្យាការីមូហាំម៉ាត់

លោករស់នៅក្នុងកុលសម្ព័ន្ធរបស់លោកឈ្មោះ គូរ៉ស្ហ រយៈពេល៤០ឆ្នាំមុននឹងទទួលតំណែងជាព្យាការី (ពីឆ្នាំ៥៧០គ.ស ដល់ឆ្នាំ៦១០គ.ស)។ លោកជាបុគ្គលគំរូសម្រាប់មនុស្សលោកទាំងមូលយកតម្រាប់តាម។ ភាពខ្ជាប់ខ្ជួន និងភាពល្អប្រសើររបស់លោកបានធ្វើពួកគេបានដាក់ងារដ៏ល្បីល្បាញមួយដល់លោក គឺអ្នកទៀងត្រង់។ ព្យាការីមូហាំម៉ាត់បានធ្វើជាអ្នកឃ្វាលសត្វ ក្រោយមក ធ្វើជាអ្នកជំនួញ។

មុននឹងអ្នកនាំសារមូហាំម៉ាត់ទទួលសារឥស្លាម រូបលោកស្ថិតនៅលើសាសនាដ៏ត្រឹមត្រូវផតលម្មៀង។ លោកគោរពសក្ការៈចំពោះអល់ឡោះជាម្ចាស់លើមាគ៌ាសាសនាព្យាការីអ៊ីព្រហ៊ីម ដោយបដិសេធគោលជំនឿ និងការគោរពសក្ការៈទេវរូប។

3

ការតែងតាំងព្យាការី
មូហាំម៉ាត់ជាអ្នកនាំសារ

នៅពេលអ្នកនាំសារមានវ័យ៤០ឆ្នាំ លោកបានធ្វើការត្រិះរិះពិចារណា និងគោរពសក្ការៈចំពោះអល់ឡោះនៅក្នុងរូងភ្នំមួយឈ្មោះថា រូងភ្នំ"ហ៊ីរ៉ក" នៅភ្នំអាន់នួរ(ជាភ្នំមួយនៃបណ្តាភ្នំដែលស្ថិតនៅជិតទីក្រុងម៉ាក្កះ)។ អល់ឡោះបានចាប់ផ្តើមបញ្ចុះវ៉ាហ៊ី(វជសារ)ពីពេលនោះមក។ ហើយអ្វីដែលបញ្ចុះមកមុនគេបង្អស់អំពីគម្ពីរគួរអាននោះគឺ៖

(اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ)

មានន័យថា៖ "ចូរអ្នក(មូហាំម៉ាត់) សូត្រក្នុងនាមម្ចាស់របស់អ្នកដែលបាន បង្កើត(នូវអ្វីៗទាំងអស់)ចុះ។"

ជាការប្រកាសឲ្យដឹងថា ការតែងតាំងជាអ្នកនាំសារនេះ គឺជាការចាប់ផ្តើមយុគសម័យថ្មីដែលពោរពេញដោយចំណេះវិជ្ជា ការអាន ពន្លឺរស្មី និងការចង្អុលបង្ហាញសម្រាប់មនុស្សលោក។ បន្ទាប់មក គម្ពីរគួរអានត្រូវបានបញ្ចុះមកកាន់ព្យាការីមូហាំម៉ាត់ជាបន្តបន្ទាប់អស់រយៈកាល ២៣ឆ្នាំ។

4

ការចាប់ផ្តើមផ្សព្វផ្សាយ
របស់ព្យាការីមូហាំម៉ាត់

ព្យាការីមូហាំម៉ាត់បានចាប់ផ្តើមផ្សព្វផ្សាយសាសនារបស់អល់ឡោះដោយសម្ងាត់អស់រយៈពេល៣ឆ្នាំ។ ក្រោយមក លោកក៏បានលាតត្រដាង និងបើកចំហការផ្សព្វផ្សាយក្នុងរយៈពេល១០ឆ្នាំ។ ព្យាការីមូហាំម៉ាត់ និងសហការីរបស់លោកបានទទួលរងការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញ និងការរំលោភបំពានពីសំណាក់កុលសម្ព័ន្ធគូរ៉ស្ហក្នុងអំឡុងពេលនេះ។ លោកក៏បានអំពាវនាវដល់កុលសម្ព័ន្ធផ្សេងៗទៀតដែលបានមកប្រារព្ធធម្មយាត្រាហាជ្ជីនៅទីក្រុងម៉ាក្កះនេះឲ្យទទួលយកសាសនាឥស្លាម ហើយពលរដ្ឋនៅក្រុងម៉ាទីណះ ពួកគេក៏បានទទួលយកសាសនាឥស្លាមផងដែរ។ ហេតុនេះហើយ ទើបអ្នកឥស្លាមចាប់ផ្តើមភៀសខ្លួនទៅកាន់ក្រុងម៉ាទីណះជាបន្តបន្ទាប់។

ឈ្មោះរបស់ព្យាការីមូហាំម៉ាត់

មូហាំម៉ាត់ កូន អាប់ទុលឡោះ កូន អាប់ទុលមុត្តល់ឡឹប កូនហាស្ហិម មកពីកុលសម្ព័ន្ធគូរ៉ស្ហ ដែលជាពូជពង្សអារ៉ាប់ដែលប្រសើរជាងគេ។

ព្យាការីមូហាំម៉ាត់ជាអ្នកនាំសាររបស់អល់ឡោះទៅកាន់មនុស្សលោកទាំងអស់

អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានបញ្ជូនព្យាការីមូហាំម៉ាត់ទៅកាន់មនុស្សលោកទាំងអស់គ្រប់ជាតិសាសន៍ និងពូជអម្បូរ ហើយទ្រង់បានដាក់កាតព្វកិច្ចលើមនុស្សលោកទាំងអស់ឲ្យប្រតិបត្តិតាមព្យាការី។ អល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ “ចូរអ្នក (មូហាំម៉ាត់)ពោលថា៖ ឱមនុស្សលោកទាំងឡាយ! ពិតណាស់ ខ្ញុំគឺជាអ្នកនាំសាររបស់អល់ឡោះមកកាន់ពួកអ្នកទាំងអស់គ្នា”។ (គម្ពីគួរអាន ៧:១៥៨)។

គម្ពីរគួរអានបានបញ្ចុះមកកាន់ព្យាការីមូហាំម៉ាត់

គម្ពីរគួរអានបានបញ្ចុះមកកាន់ព្យាការីមូហាំម៉ាត់ ជាគម្ពីរដ៏ឧត្តុង្គឧត្តមជាទីបំផុតពីព្រោះគម្ពីរនេះមិនមានប្រការខុសឆ្គងទាំងឡាយកើតឡើងដល់វាឡើយ។

មូហាំម៉ាត់ជាព្យាការី និងជាអ្នកនាំសារចុងក្រោយបង្អស់

អល់ឡោះជាម្ចាស់បានបញ្ជូនព្យាការីមូហាំម៉ាត់ជាព្យាការីចុងក្រោយបង្អស់ ដោយគ្មានព្យាការីណាបន្ទាប់ពីគាត់ឡើយ។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ “ ក៏ប៉ុន្តែគាត់ (មូហាំម៉ាត់) ជាអ្នកនាំសាររបស់អល់ឡោះ និងជាព្យាការីចុងក្រោយបង្អស់”។ (គម្ពីរគួរអាន ៣៣:៤០)។

5 ការភៀសខ្លួនរបស់លោក

ព្យាការីមូហាំម៉ាត់បានភៀសខ្លួនទៅកាន់ក្រុងម៉ាទីណះ ដែលកាលពីមុនគេឲ្យឈ្មោះក្រុងនេះថា យ៉ាសរិប នៅឆ្នាំ ៦២២គ.ស ដែលពេលនោះលោកមានអាយុ៥៣ឆ្នាំ។ ការភៀសខ្លួនរបស់លោក គឺបន្ទាប់ពីមេដឹកនាំគូរ៉ស្លដែលប្រឆាំងនឹងការផ្សព្វផ្សាយរបស់លោកបានប៉ុនប៉ង និងព្យាយាមធ្វើឃាតលោក។ លោកបានរស់នៅ និងផ្សព្វផ្សាយសាសនាឥស្លាមនៅក្រុងម៉ាទីណះអស់រយៈពេល១០ឆ្នាំ។ លោកបានបង្គាប់ប្រើមនុស្សឲ្យសឡាត(ថ្វាយបង្គំ) បរិច្ចាគហ្សាកាត់ និងប្រតិបត្តិតាមច្បាប់ឥស្លាមផ្សេងៗទៀត។

6 ការពង្រីកសាសនាឥស្លាមរបស់លោក

ព្យាការីមូហាំម៉ាត់បានស្ថាបនាមជ្ឈមណ្ឌលអរិយធម៌ឥស្លាមនៅក្រុងម៉ាទីណះ ក្រោយការភៀសខ្លួនរបស់លោកនៅចន្លោះ ឆ្នាំ ៦២២ ដល់ ៦៣២ គ.ស។ លោកបានពង្រឹងស្នូលនៃអរិយធម៌ឥស្លាមនៅទីក្រុងម៉ាទីណះដោយបានលុបបំបាត់ការរើសអើង និងកុលសម្ព័ន្ធនិយម ហើយបានផ្សព្វផ្សាយចំណេះដឹង ពង្រឹងគោលការណ៍យុត្តិធម៌ ភាពត្រឹមត្រូវ ភាតរភាព សាមគ្គីភាព និងប្រព័ន្ធវិន័យ។ មានកុលសម្ព័ន្ធខ្លះបានព្យាយាមបញ្ចប់ជីវិតសាសនាឥស្លាមដែលជាហេតុនាំឲ្យកើតមានចម្បាំង និងព្រឹត្តិការណ៍មួយចំនួន ប៉ុន្តែអល់ឡោះបានជួយសាសនា និងអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់។ ក្រោយមក មនុស្សលោកបានចូលសាសនាឥស្លាមជាបន្តបន្ទាប់។ ប្រជាជននៅក្រុងម៉ាក្កះ ក៏ដូចជាប្រជាជននៅតាមទីក្រុងផ្សេងៗទៀត ព្រមទាំងកុលសម្ព័ន្ធជាច្រើននៅឧបទ្វីបអារ៉ាប់បានចូលសាសនាឥស្លាមដោយស្ម័គ្រចិត្ត និងពេញចិត្តជាទីបំផុតចំពោះសាសនាដ៏ឧត្តុង្គឧត្តមនេះ។

7 មរណភាពរបស់ព្យាការីមូហាំម៉ាត់

នៅក្នុងខែសហ្វើរ(ខែទី២) ឆ្នាំទី១១នៃមូហាំម៉ាត់សករាជ ក្រោយពីព្យាការីមូហាំម៉ាត់បានផ្សព្វផ្សាយសារ និងបានបំពេញនូវទំនួលខុសត្រូវរបស់លោក ហើយអល់ឡោះទ្រង់បានប្រទានពរជ័យដល់មនុស្សលោកដោយឲ្យសាសនានេះមានភាពពេញពេញបរិបូណ៌ ហើយនោះ ព្យាការីក៏កើតជំងឺគ្រុនក្តៅ និងឈឺធ្ងន់ ហើយលោកក៏បានលាចាកលោកនេះនៅថ្ងៃចន្ទ ខែរ៉ពីអុលអាវ៉ាល់(ខែទី៣) ឆ្នាំទី១១ នៃមូហាំម៉ាត់សករាជ ត្រូវនឹងថ្ងៃទី៨ ខែមិថុនា ឆ្នាំ៦៣២ នៃគ.ស នៅអាយុ៦៣ឆ្នាំ។ សពរបស់លោកត្រូវបានបញ្ចុះនៅផ្ទះរបស់អ្នកស្រីអាអ៊ីស្ហះ ស្ថិតនៅក្បែរម៉ាស្ជិតរបស់ព្យាការី។

អត្ថន័យនៃពាក្យសច្ចាថា មូហាំម៉ាត់ គឺជាអ្នកនាំសាររបស់អល់ឡោះ

ឃ្លានេះមានន័យថា ត្រូវមានជំនឿចំពោះរាល់ដំណឹងរបស់លោក ប្រតិបត្តិតាមបទបញ្ញត្តិ និងជៀសវាងបម្រាមរបស់លោក។ យើងត្រូវគោរពសក្ការៈចំពោះអល់ឡោះស្របតាមច្បាប់របស់អ្នកនាំសារ និងអ្វីដែលលោកបានបង្រៀនយើង។

តើការមានជំនឿលើព្យាការីមូហាំម៉ាត់ ជាអ្នកនាំសាររបស់អល់ឡោះត្រូវមានអ្វីខ្លះ?

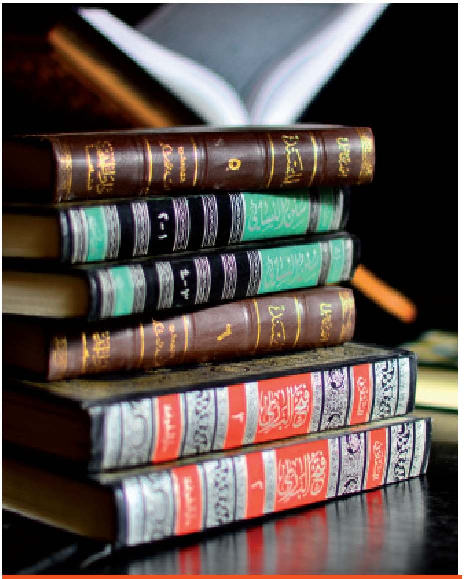

1 ជឿចំពោះដំណឹងទាំងឡាយដែលអ្នកនាំសារបានប្រាប់ក្នុងគ្រប់វិស័យទាំងអស់ដូចជា៖

- រឿងអាថ៌កំបាំងថ្ងៃបរលោក ឋានសួគ៌ ឋាននរក និងទណ្ឌកម្មក្នុងឋាននរក។
- ព្រឹត្តិការណ៍ដែលកើតឡើងនៅថ្ងៃបរលោក សញ្ញាៗនៃថ្ងៃបរលោក និងអ្វីៗដែលនឹងកើតឡើងនៅសម័យចុងក្រោយ(មុនថ្ងៃបរលោក)។
- ដំណឹងឬព័ត៌មានមនុស្សនៅសម័យកាលមុនៗ និងអ្វីដែលបានកើតឡើងរវាងបណ្ដាព្យាការី ហើយនិងក្រុមរបស់ពួកគាត់។

> អ្នកមូស្លីមចាំបាច់ត្រូវជឿជាក់ចំពោះអ្វីដែលស៊ុណ្ណះ(មាគ៌ា) របស់ព្យាការីមូហាំម៉ាត់នាំមក។

2 ប្រតិបត្តិតាមបទបញ្ញត្តិ និងជៀសវាងពីបម្រាមរបស់អ្នកនាំសារដូចជា៖

- ប្រតិបត្តិតាមអ្វីដែលអ្នកនាំសារបានបង្គាប់ប្រើចំពោះយើង ហើយត្រូវជឿជាក់ថា លោកមិននិយាយតាមទំនើងចិត្តឡើយ។ ក៏ប៉ុន្តែពាក្យសំដីរបស់លោក គឺជាវ៉ាហ៊ី(រាជសារ)ពីអល់ឡោះ។ អល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ជនណាហើយប្រតិបត្តិតាមអ្នកនាំសារ(មូហាំម៉ាត់)នោះ គឺគេពិតជាបានប្រតិបត្តិតាមអល់ឡោះ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៤:៨០)។

● ជៀសវាងពីបម្រាមដែលលោកបានហាមឃាត់ដូចជា ចរិតមិនល្អ និងអាកប្បកិរិយាអាក្រក់។ ហើយយើងជឿជាក់ថា ការហាមប្រាមចំពោះពួកយើងពីបម្រាមទាំងនោះ គឺជាហេតុផលដែលអល់ឡោះទ្រង់ប្រាថ្នា និងដើម្បីផលប្រយោជន៍យើង។ គ្រាន់តែជួនកាលយើងមិនអាចដឹងពីវាតែប៉ុណ្ណោះ។

● យើងត្រូវជឿជាក់ច្បាស់ថា ការប្រតិបត្តិតាមបទបញ្ញត្តិ និងការចៀសវាងបម្រាមរបស់អ្នកនាំសារ គឺនាំមកនូវភាពល្អប្រសើរ និងសេចក្ដីសុខនៅក្នុងលោកិយ និងថ្ងៃបរលោក។ អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយចូរពួកអ្នកប្រតិបត្តិតាមអល់ឡោះ និងអ្នកនាំសារ (មូហាំម៉ាត់) ដើម្បីឲ្យពួកអ្នកទទួលបានការអាណិតស្រឡាញ់"។ (គម្ពីរគួរអាន ៣:១៣២)។

● ជំនឿរបស់យើងគឺ ជនណាល្មើសនឹងបទបញ្ញត្តិរបស់ព្យាការី គឺជននោះសក្តិសមនឹងត្រូវទទួលទណ្ឌកម្មយ៉ាងឈឺចាប់។ អល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ដូច្នេះ ចូរឲ្យពួកដែលប្រឆាំងនឹងបទបញ្ជារបស់ព្យាការីមូហាំម៉ាត់ប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះគ្រោះអាសន្ននឹងធ្លាក់លើពួកគេ ឬទណ្ឌកម្មយ៉ាងឈឺចាប់ធ្លាក់លើពួកគេ"។ (គម្ពីរគួរអាន ២៤:៦៣)។

3 យើងត្រូវគោរពសក្ការៈចំពោះអល់ឡោះស្របតាមច្បាប់របស់អ្នកនាំសារ ហើយច្បាប់នោះ មានមាត្រាជាច្រើនដែលចាំបាច់ត្រូវបញ្ជាក់ឱ្យបានច្បាស់ ដែលរួមមាន៖

● ការយកតម្រាប់តាមអ្នកនាំសារ៖ តាមមាគ៌ា ការចង្អុលបង្ហាញ និងជីវិតរស់នៅរបស់អ្នកនាំសារ រួមមានពាក្យសំដី ទង្វើ ការយល់ស្រប និងការទទួលស្គាល់របស់អ្នកនាំសារ គឺជាតម្រាប់សម្រាប់រាល់ភារកិច្ចជីវិតរស់នៅរបស់ពួកយើង។ ហើយខ្ញុំរបស់ព្រះកាន់តែជិតស្និទ្ធចំពោះទ្រង់ និងឋានៈរបស់គេក៏កាន់តែខ្ពស់ដែរ នៅរាល់ពេលដែលគេយកតម្រាប់តាមមាគ៌ា និងការចង្អុលបង្ហាញរបស់អ្នកនាំសារ។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "ចូរអ្នកពោលថា ប្រសិនបើពួកអ្នកស្រឡាញ់អល់ឡោះ ចូរពួកអ្នកប្រតិបត្តិតាមខ្ញុំ នោះអល់ឡោះពិតជាស្រឡាញ់ពួកអ្នក និងអភ័យទោសឲ្យពួកអ្នកនូវបាបកម្មទាំងឡាយរបស់ពួកអ្នក។ ហើយអល់ឡោះមហាអភ័យទោស មហាអាណិតស្រឡាញ់"។ (គម្ពីរគួរអាន ៣:៣១)។

- ច្បាប់សាសនាដ៏ពេញលេញ៖ អ្នកនាំសារបានផ្សព្វផ្សាយសាសនា និងច្បាប់សាសនាដ៏ពេញលេញគ្មានការខ្វះខាត។ ដូច្នេះ មិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកណាម្នាក់បង្កើតការគោរពសក្ការៈតាមរបៀបណាមួយដែលអ្នកនាំសារមិនបានដាក់ច្បាប់ ឬអនុវត្តវានៅក្នុងការគោរពសក្ការៈនោះឡើយ។

- ច្បាប់របស់អល់ឡោះ គឺមានប្រសិទ្ធភាពសម្រាប់គ្រប់សម័យកាល និងគ្រប់ទីកន្លែង៖ ក្រឹត្យក្រមវិន័យ និងច្បាប់សាសនាដែលមានចែងក្នុងគម្ពីររបស់អល់ឡោះ (គម្ពីរគួរអាន) និងក្នុងស៊ុណ្ណះ (មាគ៌ាអ្នកនាំសារ) គឺវាមានប្រសិទ្ធិភាពសម្រាប់គ្រប់សម័យកាល និងគ្រប់ទីកន្លែង។ គ្មានអ្នកណាម្នាក់ដែលដឹងពីផលប្រយោជន៍របស់មនុស្សលោកជាងម្ចាស់ដែលបានបង្កើតពួកគេអំពីភាពទទេសូន្យនោះទេ។

- ស្របតាមមាគ៌ា (នៃអ្នកនាំសារ)៖ ដើម្បីឲ្យគេទទួលយកការគោរពសក្ការៈចាំបាច់ត្រូវតែនៀត (តាំងចិត្ត) ដោយស្មោះសរទៅចំពោះអល់ឡោះ និងស្របតាមមាគ៌ានៃអ្នកនាំសារ។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ដូច្នេះ ជនណាដែលសង្ឃឹមថានឹងបានជួបម្ចាស់របស់គេ ចូរឲ្យគេសាងអំពើល្អ ហើយកុំឲ្យគេយកអ្នកណាម្នាក់ធ្វើជាដៃគូក្នុងការគោរពសក្ការៈចំពោះម្ចាស់របស់គេឲ្យសោះ"។ (គម្ពីរគួរអាន ១៨:១១០)

>សន្តិភាព និងសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់នឹងទទួលបានតាមរយៈការគោរពសក្ការៈទៅចំពោះអល់ឡោះតែមួយគត់ប៉ុណ្ណោះ។

"អំពើល្អ" គឺជាការធ្វើទង្វើល្អត្រឹមត្រូវ និងស្របតាមមាគ៌ារបស់ព្យាការី។

• ហាមឃាត់ចំពោះការបង្កើតថ្មីក្នុងសាសនា៖ ជនណាដែលបង្កើតទង្វើអ្វីមួយ និងការគោរពសក្ការៈដែលមិនមែនជាមាគ៌ាព្យាការី ហើយគេចង់គោរពសក្ការៈចំពោះអល់ឡោះរួមនឹងការបង្កើតថ្មីនោះ ដូចជាបង្កើតសឡាត(ការថ្វាយបង្គំ)ថ្មីខុសពីមាគ៌ាសាសនា ពិតណាស់ គេពិតជាល្មើសនឹងបទបញ្ញត្តិរបស់អ្នកនាំសារ។ គេមិនទទួលយកទង្វើនោះឡើយ ហើយថែមទាំងទទួលនូវបាបកម្មដោយសារទង្វើនោះថែមទៀតផង។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "ដូច្នេះ ចូរឲ្យពួកដែលប្រឆាំងនឹងបទបញ្ជារបស់ព្យាការីមូហាំម៉ាត់ប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះគ្រោះអាសន្ននឹងធ្លាក់លើពួកគេ ឬទណ្ឌកម្មយ៉ាងឈឺចាប់ធ្លាក់លើពួកគេ"។ (គម្ពីរគួរអាន ២៤:៦៣)។ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "អ្នកណាបង្កើតថ្មីក្នុងកិច្ចការ(សាសនា)របស់យើងដែលមិនមែនមកពីវា(កិច្ចការសាសនា)ទេនោះ ប្រាកដណាស់ វាត្រូវបានគេច្រានចោល(មិនទទួលយក)"។ (ពូខរី:២៥៥០ និង មូស្លីម១៧១៨)។

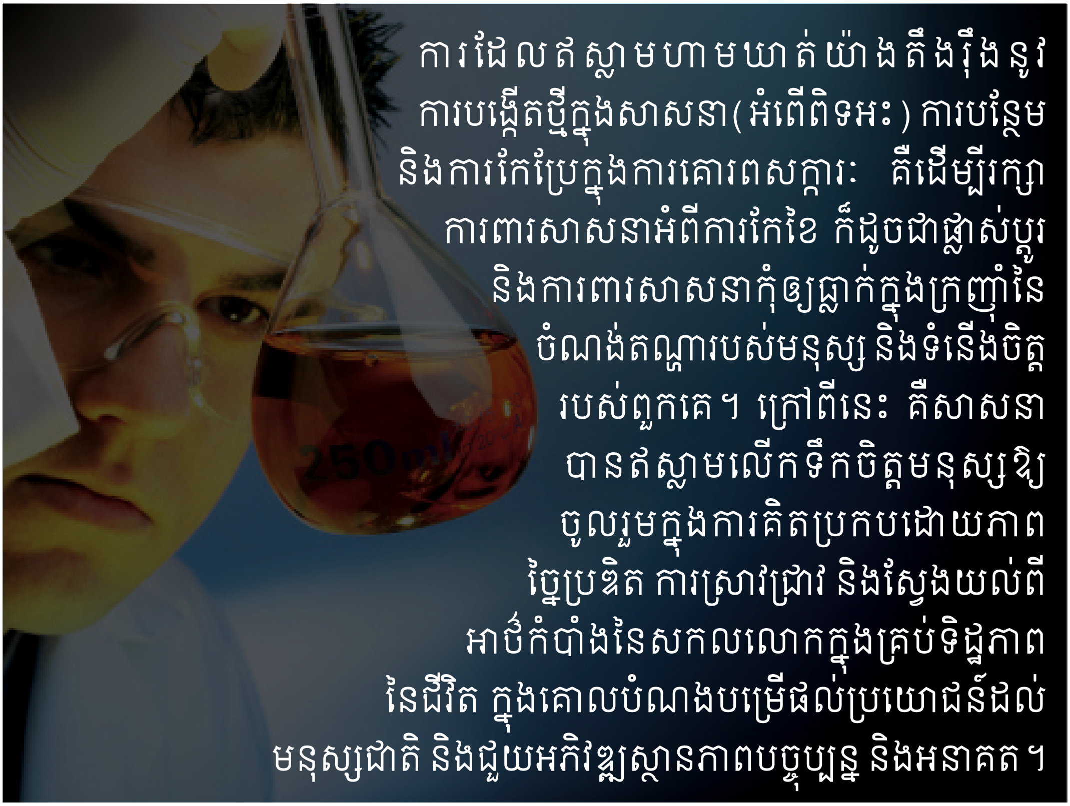

> គោលគ្រឹះនៃជំនឿទាំងប្រាំមួយ

អត្ថន័យនៃជំនឿចំពោះអល់ឡោះ

គឺជំនឿដ៏ច្បាស់លាស់ថា អល់ឡោះមានពិត ទទួលស្គាល់ទ្រង់ជាព្រះជាម្ចាស់ និងជាព្រះដែលត្រូវគេគោរពសក្ការៈតែមួយគត់ ទ្រង់មានព្រះនាម និងព្រះលក្ខណៈដ៏វិសេសវិសាល។

យើងនឹងបកស្រាយអំពីប្រការទាំងបួនយ៉ាងលម្អិត ដូចតទៅនេះ៖

1 ជំនឿថា អល់ឡោះមានពិត

និស្ស័យដែលអល់ឡោះផ្តល់ពីកំណើត

ការទទួលស្គាល់ថាអល់ឡោះមានពិត គឺជានិស្ស័យពីកំណើតដែលមិនចាំបាច់ត្រូវការភស្តុតាងក៏បានដែរ។ ហេតុនេះ មនុស្សភាគច្រើនដែលកាន់សាសនា និងលទ្ធិផ្សេងៗគ្នា តែងតែទទួលស្គាល់ថា មានព្រះជាម្ចាស់(អល់ឡោះ)។

រីឯយើងរាល់គ្នាក៏មានអារម្មណ៍ទទួលដឹងក្នុងជម្រៅបេះដូងរបស់យើងថា ទ្រង់ពិតជាមានពិត យើងត្រូវការពឹងអាស្រ័យចំពោះទ្រង់នៅពេលមានការលំបាកខ្លាំង និងពេលមានគ្រោះអាសន្ន ដោយនិស្ស័យពីកំណើតរបស់យើងដែលមានជំនឿសភាវៈធម្មជាតិនៃការប្រកាន់សាសនាដែលអល់ឡោះបានផ្តុំឡើងក្នុងខ្លួនប្រាណមនុស្សគ្រប់ៗរូបទោះបីជាមនុស្សលោកខ្លះព្យាយាមលុបបំបាត់ និងបំភ្លេចវាក៏ដោយ។

ហើយពួកយើងធ្លាប់បានឮ បានឃើញអំពីការដែលទ្រង់ឆ្លើយតបនឹងអ្នកទាំងឡាយដែលបួងសួងសុំការប្រទាន ហើយឆ្លើយតបនឹងអ្នកដែលមានគ្រោះអាសន្ន វាគឺជាការចង្អុលបង្ហាញឲ្យឃើញយ៉ាងច្បាស់ថា អល់ឡោះមានពិត។

ភស្តុតាងដែលបញ្ជាក់ពីវត្តមានរបស់អល់ឡោះ គឺច្បាស់លាស់ និងច្រើនឥតគណនា

- បុគ្គលគ្រប់រូបដឹងយ៉ាងច្បាស់ថា រាល់ហេតុទាំងអស់ត្រូវមានអ្នកបង្កហេតុ ហើយភាវៈដ៏ច្រើនលើសលប់ដែលយើងបានឃើញគ្រប់ពេលវេលា គឺចាំបាច់ត្រូវតែមានព្រះជាម្ចាស់បង្កើតវា ទ្រង់នោះគឺអល់ឡោះ ពីព្រោះវាមិនអាចទៅរួចនោះទេដែលថា

ខ្លួនមនុស្សផ្ទាល់ គឺជាភស្តុតាងដ៏ធំបំផុតដែលបញ្ជាក់ពីវត្តមានរបស់អល់ឡោះសម្រាប់អ្នកដែលធ្វើការត្រិះរិះពិចារណា ហើយនិងដាក់ភ្នែកមើលទៅកាន់អ្វីដែលអល់ឡោះបានប្រទានឲ្យចំពោះពរជ័យប្រាជ្ញា និងសុក្រឹតភាពនៃវិញ្ញាណទាំងប្រាំ និងសណ្តាប់ធ្នាប់នៃសភាវៈទាំងឡាយ និងភាពឥតខ្ចោះរបស់វាដូចជាអល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ ហើយចំពោះខ្លួនរបស់អ្នកផ្ទាល់ក៏ដូច្នោះដែរ តើពួកអ្នកមិនបានមើលឃើញទេឬ? (គម្ពីរគួរអាន ៥១:២១)

អ្វីដែលកើតឡើងដោយគ្មានព្រះជាម្ចាស់បង្កើតវា ក៏ដូចគ្នាដែរមិនអាចទេអ្វីដែលកើតឡើងឯកឯងនោះ ព្រោះអ្វីក៏ដោយមិនអាចបង្កើតខ្លួនឯងឡើយ។ អល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "តើពួកគេត្រូវបានគេបង្កើតដោយគ្មានអ្នកបង្កើត ឬមួយពួកគេជាអ្នកដែលបង្កើតខ្លួនឯង?"។ (គម្ពីរគួរអាន ៥២:៣៥)។អត្ថន័យនៅក្នុងវាក្យខណ្ឌនេះគឺ ប្រាកដណាស់ ពួកគេមិនអាចកើតដោយគ្មានព្រះជាម្ចាស់បង្កើតនោះទេ ហើយពួកគេក៏មិនបានបង្កើតខ្លួនឯងបានដែរ។ដូច្នេះចាំបាច់ត្រូវតែមានព្រះជាម្ចាស់បង្កើតពួកគេនោះគឺអល់ឡោះជាម្ចាស់។

• ពិតណាស់ ក្រិត្យក្រមនៃប្រព័ន្ធចក្រវាឡដែលមានដូចជា មេឃ ផែនដី ផ្កាយទាំងឡាយ និងរុក្ខជាតិ។ល។ គឺបានចង្អុលបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់លាស់ថា សម្រាប់ចក្រវាលនេះ គឺមានព្រះជាម្ចាស់តែមួយគត់ នោះគឺអល់ឡោះ។ អល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "វាជាការបង្កើតរបស់អល់ឡោះដែលទ្រង់បានបង្កើតអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងល្អឥតខ្ចោះ"។ (គម្ពីរគួរអាន ២៧:៨៨)។

ភព និងផ្កាយទាំងឡាយ ជាឧទាហរណ៍ វាធ្វើចលនាជាប្រព័ន្ធដ៏ល្អ សុក្រឹតឥតខ្ចោះ គ្មានខុសពីគន្លងវាឡើយ។ គ្រប់ភពទាំងអស់ធ្វើចលនាក្នុងគន្លងរបស់វាគ្មានការខុសឆ្គង ឬហួសពីគន្លងរបស់វាឡើយ។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "ព្រះអាទិត្យមិនអាចធ្វើចលនាទាន់ព្រះចន្ទឡើយ។ រីឯពេលយប់ក៏មិនអាចមកដល់មុនពេលថ្ងៃបានដែរ។ ហើយអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវធ្វើដំណើរតាមគន្លងរបស់វារៀងៗខ្លួន"។ (គម្ពីរគួរអាន ៣៦:៤០)។

2 ជំនឿចំពោះភាពជាព្រះជាម្ចាស់នៃការបង្កើតរបស់អល់ឡោះ

អត្ថន័យនៃជំនឿចំពោះភាពជាម្ចាស់នៃការបង្កើតរបស់អល់ឡោះ

គឺជាការទទួលស្គាល់ និងការជឿជាក់យ៉ាងច្បាស់លាស់ចំពោះអល់ឡោះជាម្ចាស់ថា ទ្រង់ជាអ្នកគ្រប់គ្រង ជាអ្នកបង្កើត ជាអ្នកប្រទានលាភសក្ការៈចំពោះអ្វីៗទាំងអស់។ ទ្រង់ជាអ្នកប្រោសឲ្យមានជីវិត ជាអ្នកឲ្យជីវិតស្លាប់ ជាអ្នកប្រទានផលល្អ ជាអ្នកប្រទានគ្រោះ ហើយរាល់កិច្ចការទាំងអស់គឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទ្រង់។ ព្រះហស្ត(ដៃ)របស់ទ្រង់ពោរពេញដោយសេចក្តីល្អប្រសើរ ហើយទ្រង់មានអានុភាពលើអ្វីៗទាំងអស់។ កិច្ចការទាំងអស់នេះ គ្មានអ្នកណាចូលរួមជាមួយទ្រង់ឡើយ។

ដូច្នេះ ការទទួលស្គាល់អល់ឡោះតែមួយគត់ចំពោះរាល់ទង្វើរបស់ទ្រង់គឺជឿថា៖

ពិតណាស់ អល់ឡោះតែមួយគត់ ទ្រង់បង្កើតចក្រវាលទាំងមូល គ្មានអ្នកបង្កើតផ្សេងក្រៅពីទ្រង់ឡើយ។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ “អល់ឡោះគឺជាអ្នកដែលបានបង្កើតរាល់អ្វីៗទាំងអស់”។ (គម្ពីរគួរអាន ៣៩: ៦២)។

រីឯការបង្កើត ការច្នៃប្រឌិតរបស់មនុស្សលោកវិញ គឺជាការកែប្រែពីលក្ខណៈមួយទៅលក្ខណៈមួយផ្សេងទៀត ឬក៏ជាការប្រមូលផ្តុំ ឬផ្គុំ និងផ្សេងៗទៀត ដោយវាពុំមែនជាការបង្កើតពិតប្រាកដនោះឡើយ មិនមែនជាការបង្កើតពីភាពទទេ ហើយក៏មិនមែនជាការបង្កើតឱ្យរស់ក្រោយពេលស្លាប់ដែរ។

ពិតណាស់ ទ្រង់គឺជាអ្នកប្រទានលាភសក្ការៈដល់ភាវៈទាំងអស់ដោយគ្មានអ្នកណាផ្តល់លាភសក្ការៈក្រៅពីទ្រង់ឡើយ។ ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "គ្មានសត្វលោកណាមួយដែលរស់នៅលើផែនដី លើកលែងតែអល់ឡោះផ្តល់លាភសក្ការៈដល់ពួកគេ"។ (គម្ពីរគួរអាន ១១: ៦)។

ហើយពិតណាស់ ទ្រង់គឺជាស្តេចគ្រប់គ្រងរាល់អ្វីៗគ្រប់យ៉ាង ហើយគ្មានអ្នកគ្រប់គ្រងដ៏ពិតក្រៅពីទ្រង់ឡើយ។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ “ការគ្រប់គ្រងមេឃជាច្រើននិងផែនដី ព្រមទាំងអ្វីៗដែលមាននៅក្នុងវាទាំងអស់ គឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់អល់ឡោះ”។ (គម្ពីរគួរអាន ៥:១២០)។

អល់ឡោះគឺជាអ្នកចាត់ចែងអ្វីៗទាំងអស់គ្មានអ្នកចាត់ចែងណាក្រៅពីទ្រង់ឡើយ។ អល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ទ្រង់ចាត់ចែងកិច្ចការពីលើមេឃមកកាន់ផែនដី"។ (គម្ពីគួរអាន ៣២:៥)។

រីឯការចាត់ចែងរបស់មនុស្សលោកចំពោះកិច្ចការជីវិតរស់នៅ និងការរៀបចំកិច្ចការរបស់ពួកគេ មានភាពស្មុគស្មាញ និងមានដែនកំណត់ត្រឹមតែអ្វីៗដែលនៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់គេ អ្វីៗដែលគេគ្រប់គ្រង និងមានលទ្ធភាពប៉ុណ្ណោះ។ ជួនកាលការចាត់ចែងរបស់គេទទួលបានផល ហើយជួនកាលបរាជ័យ។ ក៏ប៉ុន្តែការចាត់ចែងរបស់ទ្រង់ជាអ្នកបង្កើតវិញ គឺមានភាពពេញលេញគ្មានចន្លោះប្រហោងត្រង់ណាឡើយ។ ម្យ៉ាងទៀត វាប្រព្រឹត្តទៅយ៉ាងរលូនគ្មានអ្វីរារាំងនិងគ្មានការប្រឈមមុខអ្វីឡើយ។ អល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ចូរដឹងថា ការបង្កើត និងការគ្រប់គ្រងគឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទ្រង់។ អល់ឡោះដ៏មហាឧត្តុង្គឧត្តម ជាម្ចាស់គ្រប់គ្រងពិភពទាំងអស់"។ (គម្ពីគួរអាន ៧:៥៤)។

"គ្មានសត្វលោកណាមួយដែលរស់នៅលើផែនដីនេះ លើកលែងតអល់ឡោះជាអ្នកផ្តល់លាភសក្ការៈឲ្យពួកគេ" (គម្ពីគួរអាន ១១:៦)

ពួកអារ៉ាប់ដែលគោរពពហុទេពនៅសម័យអ្នកនាំសារ ពួកគេមានជំនឿចំពោះភាពជាព្រះនៃការបង្កើតរបស់អល់ឡោះ

ពួកប្រឆាំងនៅសម័យអ្នកនាំសារបានទទួលស្គាល់ថា អល់ឡោះទ្រង់ពិតជាអ្នកបង្កើត ជាអ្នកគ្រប់គ្រង និងជាអ្នកចាត់ចែង ប៉ុន្តែជំនឿនេះមិនអាចធ្វើឱ្យពួកគេចូលសាសនាឥស្លាមបានទេ បើគ្រាន់តែទទួលស្គាល់ប៉ុណ្ណឹងនោះ។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "ហើយប្រសិនបើអ្នក(ព្យាការីមូហាំម៉ាត់)សួរពួកគេ(ពួកពហុទេពនិយម) ថា៖ តើអ្នកណាដែលបានបង្កើតមេឃជាច្រើនជាន់ និងផែនដី? ពួកគេពិតជានឹងឆ្លើយថា៖ គឺអល់ឡោះជាម្ចាស់"។ (គម្ពីគួរអាន ៣១:២៥)។

ពីព្រោះអ្នកដែលបានទទួលស្គាល់ថា អល់ឡោះជាម្ចាស់គ្រប់គ្រងពិភពទាំងអស់ មានន័យថា ទ្រង់គឺជាអ្នកបង្កើត គ្រប់គ្រង និងមើលថែរក្សាពួកគេដោយពរជ័យរបស់ទ្រង់ ចាំបាច់ណាស់គេត្រូវតែគោរពសក្ការៈចំពោះទ្រង់តែមួយគត់ដោយមិនគោរពសក្ការៈអ្នកដទៃឡើយ។

តើសមហេតុផលយ៉ាងដូចម្តេចដែលមនុស្សទទួលស្គាល់ថា អល់ឡោះជាអ្នកបង្កើតគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់ និងជាអ្នកចាត់ចែងចក្រវាល ទ្រង់ជាអ្នកឲ្យមានជីវិត និងឲ្យស្លាប់ ហើយគេបែរជាថ្វាយអ្វីមួយនៃការគោរពសក្ការៈជូនចំពោះអ្នកផ្សេងក្រៅពីទ្រង់ទៅវិញនោះ?! នេះជាទង្វើដ៏អយុត្តិធម៌បំផុត និងជាអំពើបាបដ៏ធ្ងន់ធ្ងរបំផុត។ ដូច្នេះហើយទើបលោក លុកម៉ាន បានពោលទៅកាន់កូនរបស់គាត់ដោយទូន្មាន និងណែនាំថា៖ "ឱកូនសម្លាញ់! ចូរកូនកុំធ្វើពហុទេពនិយមចំពោះអល់ឡោះឲ្យសោះ។ ពិតណាស់ អំពើពហុទេពនិយម គឺជាបាបកម្មមួយដ៏ធំ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៣១: ១៣)។ នៅពេលគេសួរអ្នកនាំសារថា៖ តើបាបកម្មអ្វីដែលធំជាងគេចំពោះអល់ឡោះ? លោកបានឆ្លើយថា៖ "គឺការដែលអ្នកបង្កើតដៃគូសម្រាប់អល់ឡោះ ខណៈដែលទ្រង់បានបង្កើតអ្នក"។ (អាល់ពូខរី:៤២០៧ និងមូស្លីម:៨៦)

ការមានជំនឿចំពោះភាពជាម្ចាស់របស់អល់ឡោះ ធ្វើឲ្យចិត្តស្ងប់

កាលណាខ្ញុំបម្រើរបស់អល់ឡោះដឹងយ៉ាងច្បាស់ថា គ្មានភាវៈណាមួយអាចគេចចេញពីការកំណត់របស់អល់ឡោះបានឡើយ ពីព្រោះអល់ឡោះទ្រង់គ្រប់គ្រងចាត់ចែងពួកគេតាមការសព្វព្រះទ័យស្របតាមគតិបណ្ឌិតរបស់ទ្រង់ដែលទ្រង់ជាអ្នកបង្កើតពួកគេទាំងអស់, អ្វីៗក៏ដោយក្រៅពីអល់ឡោះគឺត្រូវបានគេបង្កើតឡើងមានលក្ខណៈខ្វះខាត ត្រូវការទ្រង់ដែលជាអ្នកបង្កើតគេ, គ្រប់ភារកិច្ចទាំងអស់នៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ទ្រង់ គ្មានអ្នកបង្កើត គ្មានអ្នកប្រទានលាភសក្ការៈ និងគ្មានអ្នកចាត់ចែងចក្រវាលក្រៅពីទ្រង់តែមួយគត់នោះទេ សូម្បីតែគ្រាប់ធញ្ញជាតិមួយគ្រាប់ក៏មិនប្រែប្រួលបានដែរ លុះត្រាតែមានការអនុញ្ញាតពីទ្រង់ ហើយគ្រាប់ធញ្ញជាតិមួយគ្រាប់ផ្សេងទៀតមិនប្រែប្រួល ក៏តាមបទបញ្ជារបស់ទ្រង់ដែរ នោះវានឹងធ្វើឲ្យចិត្តរបស់គេមានភាពនឹងនរ និងដក់ចិត្តជាប់នឹងទ្រង់តែមួយគត់ ហើយបួងសួងសុំពីទ្រង់ បង្ហាញពីភាពតោកយ៉ាកទៅកាន់ទ្រង់ ហើយនិងពឹងផ្អែកលើទ្រង់តែមួយអង្គគត់នៅក្នុងគ្រប់កិច្ចការងារទាំងឡាយរបស់គេ។ ការសំដៅឆ្ពោះទៅមុខ ការខ្ជាប់ខ្ជួនក្នុងការប្រឈមនឹងឧបសគ្គជីវិតប្រកបដោយភាពស្កប់ស្កល់រឹងប៉ឹង និងមានភាពនឹងនរយ៉ាងពេញលេញ ពីព្រោះជានិច្ចកាល គេតែងតែប្រើប្រាស់គ្រប់មធ្យោបាយ និងបួងសួងចំពោះអល់ឡោះ ដើម្បីសម្រេចតាមប្រាថ្នាចង់បានក្នុងកិច្ចការជីវិត។ គេប្រតិបត្តិតាមភារកិច្ចរបស់គេនៅពេលនោះ ខ្លួនគេនឹងស្កប់ស្កល់មិនសម្លឹងមើល(ចង់បាន)អ្វីៗដែលនៅក្នុងកណ្តាប់ដៃអ្នកដទៃឡើយ។ តាមពិត កិច្ចការទាំងអស់នៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់អល់ឡោះតែមួយគត់ ទ្រង់បង្កើតអ្វីដែលទ្រង់ប្រាថ្នា និងជ្រើសរើស។

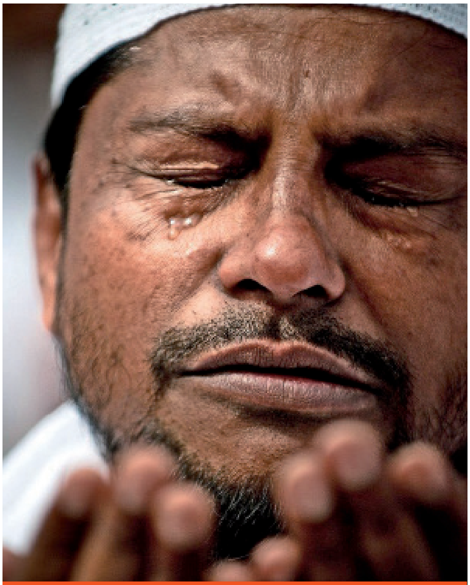

>ការជឿជាក់ចំពោះភាពជាព្រះជាម្ចាស់តែមួយគត់របស់អល់ឡោះនឹងធ្វើឲ្យចិត្តស្ងប់។

3 ជំនឿចំពោះភាពជាព្រះដែលត្រូវគេគោរពសក្ការៈរបស់អល់ឡោះ

អត្ថន័យនៃជំនឿចំពោះភាពជាព្រះដែលត្រូវគេគោរពសក្ការៈរបស់អល់ឡោះ ?

គឺជាការជឿជាក់យ៉ាងដាច់ខាតថា អល់ឡោះតែមួយអង្គគត់ដែលសក្តិសមនឹងទទួលការគោរពសក្ការៈគ្រប់ប្រភេទទាំងអស់ ទាំងការគោរពសក្ការៈផ្នែកខាងក្រៅ និងផ្នែកខាងក្នុង(ផ្លូវចិត្ត)។ ដូច្នេះ យើងត្រូវធ្វើការគោរពសក្ការៈទាំងអស់ចំពោះទ្រង់តែមួយគត់ ដូចជា ការបួងសួងសុំ ការកោតខ្លាច ការជឿទុកចិត្ត ការសុំជំនួយ ការថ្វាយបង្គំ ការបរិច្ចាគហ្សាកាត់ និងការបួសតម ហើយគ្មានអ្នកណាត្រូវគេគោរពសក្ការៈដ៏ពិតក្រៅពីអល់ឡោះនោះឡើយ។ អល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយព្រះជាម្ចាស់របស់ពួកអ្នក គឺជាព្រះជាម្ចាស់តែមួយគត់។ គ្មានព្រះជាម្ចាស់ណាដែលត្រូវគោរពសក្ការៈដ៏ពិតប្រាកដ ក្រៅពីទ្រង់ដែលមហាសប្បុរស មហាអាណិតស្រឡាញ់នោះឡើយ"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:១៦៣)។

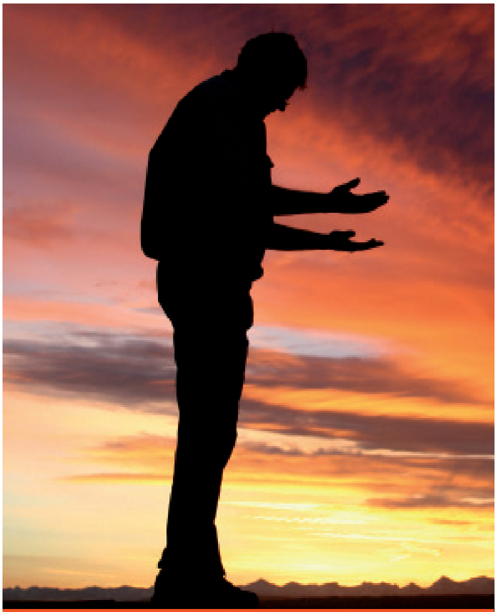

>ការទទួលស្គាល់អល់ឡោះតែមួយគត់ជាព្រះដែលត្រូវគោរពសក្ការៈដ៏ពិតប្រាកដ ហើយការគោរពសក្ការៈទៅចំពោះ ទ្រង់ គឺជាធាតុពិតនៃអត្ថន័យនៃពាក្យ៖ គ្មានទេម្ចាស់ដែលត្រូវគោរពសក្ការៈពិតប្រាកដ លើកលែងតែអល់ឡោះ។

ទ្រង់ប្រាប់ថា ព្រះជាម្ចាស់គឺជាព្រះតែមួយ មានន័យថា ត្រូវគេគោរពសក្ការៈតែមួយគត់។ ដូច្នេះ មិនអនុញ្ញាតឲ្យយកព្រះជាម្ចាស់ផ្សេងគោរពសក្ការៈក្រៅពីទ្រង់ជាដាច់ខាត។

សារៈសំខាន់នៃជំនឿចំពោះអល់ឡោះជាម្ចាស់តែមួយគត់ដែលត្រូវគោរពសក្ការៈ

សារៈសំខាន់នៃជំនឿចំពោះភាពជាព្រះដែលត្រូវគោរពសក្ការៈរបស់អល់ឡោះស្តែងឡើងក្នុងផ្នែកជាច្រើនដូចជា៖

1 ពិតណាស់ វាគឺជាគោលបំណងនៃការបង្កើតជិន(អមនុស្ស)និងមនុស្ស ពីព្រោះគេមិនបានបង្កើតពួកគេនោះឡើយ លើកលែងតែដើម្បីឲ្យពួកគេគោរពសក្ការៈចំពោះទ្រង់តែមួយគត់ដោយគ្មានការគោរពសក្ការៈចំពោះអ្នកផ្សេងរួមជាមួយទ្រង់ឡើយ។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "ហើយយើងមិនបានបង្កើតជិន និងមនុស្សលោកក្រៅពីឲ្យពួកគេគោរពសក្ការៈមកចំពោះយើងនោះឡើយ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៥១:៥៦)

2 ជាការពិត គោលបំណងនៃការបញ្ជូនបណ្តាអ្នកនាំសារ និងការបញ្ចុះបណ្តាគម្ពីរទាំងឡាយពីលើមេឃនោះ គឺការទទួលស្គាល់ថា អល់ឡោះជាអ្នកដែលត្រូវគេគោរពសក្ការៈដ៏ពិតប្រាកដ ហើយប្រឆាំងចំពោះអ្វីៗដែលគេគោរពសក្ការៈក្រៅពីទ្រង់។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "ហើយពិតណាស់ រាល់ប្រជាជាតិនីមួយៗយើងបានតែងតាំងអ្នកនាំសារម្នាក់ ដោយបង្គាប់ពួកគេឲ្យគោរពសក្ការៈទៅចំពោះអល់ឡោះ និងជៀសវាងពីតហ្គូត(អ្វីដែលគេគោរពសក្ការៈផ្សេងក្រៅពីអល់ឡោះ)"។ (គម្ពីរគួរអាន ១៦: ៣៦)

3 ពិតណាស់ វាជាកាតព្វកិច្ចដំបូងបង្អស់មកលើមនុស្សលោក ដូចអ្វីដែលព្យាការីបានផ្តាំផ្ញើចំពោះ មូអាស្ស ពិន ជើហ្ពាល់ ពេលដែលព្យាការីបញ្ជូនគាត់ទៅកាន់ប្រទេសយេម៉ែន ដោយលោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ពិតណាស់ អ្នកនឹងទៅជួបក្រុមមួយនៃពួកអះលីគីតាប(ពួកដែលអល់ឡោះផ្តល់គម្ពីរឲ្យ គឺពួកជ្វីហ្វ និងពួកគ្រឹស្ទាន)។ ដូច្នេះ អ្វីដែលអ្នកត្រូវអំពាវនាវពួកគេដំបូងបង្អស់នោះ គឺការសច្ចាថា គ្មានទេព្រះជាម្ចាស់ដែលត្រូវគោរពសក្ការៈដ៏ពិតប្រាកដក្រៅពីអល់ឡោះ"។ (អាល់ពូខរីៈ១៣៨៩ និង មូស្លីម: ១៩)។ ពោលគឺអ្នកត្រូវអំពាវនាវពួកគេឲ្យធ្វើការគោរពសក្ការៈទៅចំពោះអល់ឡោះតែមួយគត់។

4 ពិតណាស់ ជំនឿចំពោះភាពជាព្រះជាម្ចាស់ដែលសក្តិសមសម្រាប់ការគោរសក្ការៈគឺជាអត្ថន័យពិតនៃពាក្យថា គ្មានទេព្រះជាម្ចាស់ក្រៅពីអល់ឡោះ។ ព្រះជាម្ចាស់មានន័យថា អ្នកដែលត្រូវគេគោរពសក្ការៈដ៏ពិតប្រាកដ ដោយគ្មានអ្នកដែលត្រូវគេគោរពសក្ការៈដ៏ពិតប្រាកដក្រៅពីអល់ឡោះឡើយ ហើយយើងមិនថ្វាយប្រការណាមួយនៃការគោរពសក្ការៈគ្រប់ប្រភេទទាំងអស់ជូនអ្នកផ្សេងក្រៅពីទ្រង់ឡើយ។

5 ពិតណាស់ ជំនឿចំពោះភាពជាព្រះជាម្ចាស់ដែលសក្តិសមសម្រាប់ការគោរពសក្ការៈ គឺជាលទ្ធផលសមហេតុផលនៃជំនឿថា អល់ឡោះជាម្ចាស់ជាអ្នកបង្កើត ជាអ្នកគ្រប់គ្រង និងជាអ្នកចាត់ចែង។

> តើការគោរពសក្ការៈមានន័យដូចម្តេច?

ការគោរពសក្ការៈ(អ៊ីហ្ពាហ្វាត់)៖ គឺជានាមមួយដែលគ្រប់ដណ្តប់លើប្រការទាំងឡាយណា ដែលអល់ឡោះទ្រង់ស្រឡាញ់ ពេញចិត្ត។ វាមានទាំងវាចានិងទង្វើដែលទ្រង់បញ្ញត្តិ និងតម្រូវឲ្យមនុស្សប្រតិបត្តិ ទោះជាការប្រតិបត្តិផ្នែកខាងក្រៅដូចជាការសឡាត(ការថ្វាយបង្គំ) ការបរិច្ចាគហ្សាកាត់(ការបង់ទ្រព្យសម្បត្តិតាមច្បាប់ឥស្លាម) ការធ្វើបុណ្យហាជ្ជ(នៅក្រុងម៉ាក្កះ) ឬជាការប្រតិបត្តិផ្នែកខាងក្នុងដូចជាការស្រឡាញ់អល់ឡោះ ការស្រឡាញ់អ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់ ការកោតខ្លាចចំពោះទ្រង់ ការជឿទុកចិត្តលើទ្រង់ ការសុំជំនួយពីទ្រង់ ។ល។

ការគោរពសក្ការៈគ្របដណ្តប់លើគ្រប់វិស័យរស់នៅរបស់មនុស្សលោក

ការគោរពសក្ការៈ គឺគ្របដណ្តប់លើរាល់សកម្មភាពរបស់អ្នកដែលមានជំនឿកាលណាគេមាននៀត(តាំងចិត្ត)នៃសកម្មភាពនោះដើម្បីគោរពសក្ការៈចំពោះអល់ឡោះ។ ការគោរពសក្ការៈក្នុងសាសនាឥស្លាម ពុំមែនត្រឹមតែជាអត្តសញ្ញាណសាសនា ដូចជា ការសឡាត(ការថ្វាយបង្គំ) ការកាន់អំណត់បួស... ដូចដែលគេស្គាល់នោះទេ ផ្ទុយទៅវិញ រាល់សកម្មភាពទាំងឡាយណាដែលមានផលប្រយោជន៍ដោយមានការនៀត(តាំងចិត្ត)ដែលល្អត្រឹមត្រូវ សកម្មភាពនោះ ក៏ក្លាយជាការគោរពសក្ការៈដែលទទួលបានផលបុណ្យដែរ។ ប្រសិនបើអ្នកឥស្លាមបរិភោគ ទទួលទាន ឬសម្រាន្តដោយប្រាថ្នាចង់ឲ្យរាងកាយមាំមួនដើម្បីប្រតិបត្តិចំពោះអល់ឡោះ ប្រាកដណាស់គេពិតជានឹងទទួលបានផលបុណ្យ។ ហេតុដូច្នេះ ទាមទារឲ្យអ្នកឥស្លាមប្រើប្រាស់ជីវិតរបស់ពួកគេទាំងអស់ថ្វាយជូនអល់ឡោះ។ ពេលគេបរិភោគអាហារដោយប្រាថ្នាចង់ឲ្យរាងកាយមាំមួនដើម្បីគោរពប្រតិបត្តិចំពោះអល់ឡោះ នោះការបរិភោគអាហាររបស់គេនឹងបានផលបុណ្យនៃការគោរពសក្ការៈផងដែរ។ គេរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ដើម្បីរក្សាខ្លួនពីបម្រាម(របស់អល់ឡោះ) នោះអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់គេក៏បានផលបុណ្យនៃការគោរពសក្ការៈផងដែរ។ ដូចគ្នាដែរ ការប្រាថ្នាល្អត្រឹមត្រូវក្នុងជំនួញ មុខងារ តួនាទី និងប្រាក់ចំណូល(ល្អត្រឹមត្រូវ)របស់គេនោះ ក៏បានផលបុណ្យនៃការគោរពសក្ការៈផងដែរ។ ការសិក្សាស្វែងរកចំណេះដឹង ការបន្តការសិក្សានៅ

សាកលវិទ្យាល័យ ការស្រាវជ្រាវ ការច្នៃប្រឌិត(ផលិតផល) ទាំងអស់នោះ គេក៏នឹងទទួលបានផលបុណ្យនៃការគោរពសក្ការៈផងដែរ។ ដូច្នោះដែរ ការមើលថែរក្សារបស់ភរិយាចំពោះស្វាមី កូនចៅ ផ្ទះសម្បែងរបស់នាង នោះនាងនឹងទទួលបានផលបុណ្យនៃការគោរពសក្ការៈ។ ដូច្នេះ គ្រប់វិស័យរស់នៅ គ្រប់សកម្មភាព និងកិច្ចការដែលមានផលប្រយោជន៍ដល់មនុស្សលោក តែងទទួលបានផលបុណ្យនៃការគោរពសក្ការៈជានិច្ច កាលណាអ្វីៗទាំងអស់នោះធ្វើទៅប្រកបដោយការនៀត(តាំងចិត្ត)ល្អ និងស្អាតស្អំ។

>ទង្វើទាំងអស់ដែលអមជាមួយការនៀត(ប៉ង) ល្អត្រឹមត្រូវ គេចាត់ទុកថាជាការគោរពសក្ការៈ ដែលនឹងត្រូវបានតបស្នងផលបុណ្យទៅលើបុគ្គលដែលបានសាងវា។

ការគោរពសក្ការៈ គឺជាគោលបំណងនៃការបង្កើតជិន(អមនុស្ស) និងមនុស្សលោក

អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "ហើយយើងមិនបានបង្កើតជិន(អមនុស្ស) និងមនុស្សលោក ក្រៅពីឲ្យពួកគេគោរពសក្ការៈចំពោះយើងឡើយ។ យើងមិនត្រូវការលាភសក្ការៈពីពួកគេ ហើយយើងក៏មិនត្រូវការឲ្យពួកគេផ្តល់អាហារដល់យើងដែរ។ ពិតណាស់ អល់ឡោះជាអ្នកផ្តល់លាភសក្ការៈដែលមានអានុភាពខ្លាំងក្លាជាទីបំផុត"។ (គម្ពីរគួរអាន ៥១:៥៦-៥៨)។ អល់ឡោះបានប្រាប់ថា ជាការពិតណាស់ បុព្វហេតុនៃការបង្កើតជិន(អមនុស្ស) និងមនុស្សលោក គឺដើម្បីឲ្យពួកគេប្រតិបត្តិ គោរពសក្ការៈចំពោះអល់ឡោះ ពុំមែនមានន័យថា ទ្រង់ត្រូវការការគោរពសក្ការៈរបស់ពួកគេនោះទេ តែតាមពិត គឺពួកគេទេដែលត្រូវការការគោរពសក្ការៈចំពោះទ្រង់នោះ ពីព្រោះពួកគេជាទុរគតជន និងត្រូវការទ្រង់។

ប្រសិនបើមនុស្សលោកព្រងើយកន្តើយពីបំណងប្រាថ្នា(ការគោរពសក្ការៈ) នេះ និងងប់ងុលក្នុងភាពត្រេកត្រអាលលើលោកិយ ដោយគ្មានការភ្ញាក់រឭកចំពោះគតិបណ្ឌិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៃការមានវត្តមានរបស់គេ(នៅលើលោកិយ)នេះទេ

នោះ គឺគេនឹងក្លាយជាភាវៈមួយដែលគ្មានលក្ខណៈល្អប្រសើរជាងភាវៈដទៃទៀតលើភពផែនដីនេះឡើយ។ សត្វពាហនៈស៊ីចំណី ផឹកទឹក ហើយមិនខ្វល់ខ្វាយនឹងអ្វីឡើយ ដោយសារពួកវាពុំត្រូវគេនាំមកជំនុំជម្រះ(កាត់សេចក្តី)នៅថ្ងៃបរលោកឡើយ ខុសពីមនុស្សលោកដែលពួកគេត្រូវគេជំនុំជម្រះ។ អល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "រីឯពួកដែលប្រឆាំងវិញ ពួកគេសោយសុខ(នៅក្នុងលោកិយ) និងស៊ីចុកដូចជាសត្វពាហនៈស៊ីដូច្នោះដែរ។ ហើយនរកគឺជាកន្លែងជ្រកកោនសម្រាប់ពួកគេ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៤៧:១២) មនុស្សលោកប្រព្រឹត្តដូចសត្វពាហនៈទាំងសកម្មភាព និងទំនើងចិត្ត ក៏ប៉ុន្តែមនុស្សលោកនឹងទទួលការតបស្នងវិញរាល់អ្វីដែលពួកគេបានសាង ពីព្រោះពួកគេមានសតិបញ្ញាយល់ដឹង ខុសត្រូវ សខ្មៅ ខុសពីសត្វពាហនៈដែលគ្មានសតិបញ្ញាយល់ដឹងខុសត្រូវ សខ្មៅអ្វីឡើយ។

គោលគ្រឹះនៃការគោរពសក្ការៈ

ជាការពិតណាស់ ការគោរពសក្ការៈដែលអល់ឡោះទ្រង់បង្គាប់នោះ គឺផ្អែកលើគោលការណ៍សំខាន់ៗពីរ៖

ទីមួយ៖ ការបន្ទាបខ្លួន និងកោតខ្លាចដ៏ពេញលេញ

ទីពីរ៖ ការស្រលាញ់ និងពេញចិត្ត

ការគោរពសក្ការៈដែលអល់ឡោះបានដាក់កាតព្វកិច្ចលើខ្ញុំរបស់ទ្រង់ត្រូវតែបន្ទាបខ្លួន ប្រណិប័តន៍ និងកោតខ្លាចដ៏ពេញលេញចំពោះទ្រង់ ជាមួយនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់ ប្រាថ្នា ចូលចិត្ត និងសេចក្តីសង្ឃឹមដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតចំពោះទ្រង់។

យោងតាមការបកស្រាយខាងលើបញ្ជាក់ថា សេចក្តីស្រឡាញ់ចូលចិត្តដែលគ្មានការកោតខ្លាច និងបន្ទាបខ្លួនទេនោះ ដូចជាការស្រឡាញ់ចូលចិត្តចំណីអាហារ ទ្រព្យសម្បត្តិ ពុំមែនជាការគោរពសក្ការៈនោះទេ។ ក៏ដូចគ្នានោះដែរ ការកោតខ្លាចដោយគ្មានការស្រឡាញ់ពេញចិត្ត ដូចជា សេចក្តីភ័យខ្លាចពីសត្វសាហាវ និងអ្នកកាន់អំណាចរំលោភបំពាន គេមិនបានចាត់ទុកជាការគោរពសក្ការៈនោះទេ។ កាលណាការកោតខ្លាច និងការស្រឡាញ់ពេញចិត្តកើតឡើងព្រមគ្នាក្នុងការប្រតិបត្តិអ្វីមួយនោះ ពិតណាស់ការប្រតិបត្តិនោះក្លាយជាការគោរពសក្ការៈ។ ការគោរពសក្ការៈគឺសម្រាប់អល់ឡោះតែមួយគត់គ្មានអ្នកណាផ្សេងក្រៅពីទ្រង់ឡើយ។

លក្ខខណ្ឌនៃការគោរពសក្ការៈ

ដើម្បីឲ្យការគោរពសក្ការៈមានភាពត្រឹមត្រូវ និងគេទទួលយកនោះ ត្រូវមានពីរលក្ខខណ្ឌ៖

1

លក្ខខណ្ឌទី១៖ ការគោរពសក្ការៈនោះ គឺត្រូវធ្វើដោយស្មោះសចំពោះអល់ឡោះតែមួយគត់ដោយគ្មានការគោរពសក្ការៈចំពោះអ្នកផ្សេងរួមជាមួយទ្រង់ឡើយ។

2

លក្ខខណ្ឌទី២៖ ការគោរពសក្ការៈនោះគឺត្រឹមត្រូវតាមមាគ៌ាអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់។

អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "ការពិតមិនមែនដូច្នោះទេ (អ្នកដែលបានចូលឋានសួគ៌នោះ) គឺអ្នកដែលបានប្រគល់ខ្លួនប្រាណរបស់គេចំពោះអល់ឡោះដោយប្រតិបត្តិកុសលធម៌។ ដូច្នេះ សម្រាប់អ្នកនោះនឹងទទួលបានផលបុណ្យពីម្ចាស់របស់គេ ហើយពួកគេគ្មានការភ័យខ្លាច និងព្រួយបារម្ភអ្វីឡើយ"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:១១២)។

ឃ្លា "ប្រគល់ខ្លួនប្រាណរបស់គេចំពោះអល់ឡោះ" ន័យរបស់វាគឺសម្រេចបាននូវជំនឿឯកទេពនិយម (ជំនឿលើអល់ឡោះតែមួយគត់) ដោយការគោរពសក្ការៈរបស់គេស្មោះសជូនចំពោះអល់ឡោះ។ ឃ្លា "ដោយប្រតិបត្តិកុសលធម៌" ន័យរបស់វាគឺប្រតិបត្តិតាមច្បាប់អល់ឡោះ និងមាគ៌ាអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់។

ការប្រតិបត្តិតាមមាគ៌ាអ្នកនាំសារគឺសម្រាប់តែការគោរពសក្ការៈប៉ុណ្ណោះ ដូចជាសឡាត (ការថ្វាយបង្គំ) ការអំណត់បួស ការហ្ស៊ីកៀរ (រំលឹក) ចំពោះអល់ឡោះ។ល។ រីឯអ្វីដែលនៅក្រៅរង្វង់នៃការគោរពសក្ការៈដូចជា ទំនៀមទម្លាប់ និងសកម្មភាពដែលបុគ្គលនៀត (តាំងចិត្ត) ចង់បានផលបុណ្យពីអល់ឡោះ ដូចជាការធ្វើលំហាត់ប្រាណដោយនៀត (តាំងចិត្ត) ចង់ឲ្យរាងកាយរឹងមាំដើម្បីប្រតិបត្តិតាមអល់ឡោះ ការប្រកបអាជីពជំនួញ (ដែលត្រឹមត្រូវ) ដើម្បីយកកម្រៃចិញ្ចឹមគ្រួសារ និងកូនចៅ គេមិនទាមទារឲ្យតាមមាគ៌ាអ្នកនាំសារនោះទេ តែគេក៏មិនអនុញ្ញាតឲ្យប្រព្រឹត្តល្មើសនឹងបម្រាម (ក្នុងសាសនា) ដែរ។

> ស្ទ៊ីរិក (ពហុទេពនិយម)

- ពហុទេពនិយម គឺផ្ទុយពីជំនឿចំពោះភាពជាព្រះតែមួយគត់របស់អល់ឡោះ (ឯកទេពនិយម) ។ បើសិនជាជំនឿលើភាពជាព្រះតែមួយរបស់អល់ឡោះជាម្ចាស់ និងការគោរពសក្ការៈចំពោះទ្រង់តែមួយគត់ជាកាតព្វកិច្ចដ៏សំខាន់ និងចម្បងជាទីបំផុតនោះ ដូច្នេះ ពហុទេពនិយមចំពោះអល់ឡោះក៏ជាបទល្មើសដ៏ធំធេងបំផុតដែរ ។ វាគឺជាបាបកម្មតែមួយគត់ដែលទ្រង់មិនលើកលែងទោសជាដាច់ខាត លុះត្រាតែរូបគេបានសារភាពកំហុស(តាវហ្គាត់)ទៅចំពោះទ្រង់ ។ អល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលថា ៖ "ពិតណាស់ អល់ឡោះមិនអភ័យទោសឲ្យអ្នកដែលធ្វើពហុទេពនិយមចំពោះទ្រង់នោះឡើយ តែទ្រង់នឹងអភ័យទោសឲ្យចំពោះបាបកម្មផ្សេងពីនោះសម្រាប់ជនណាដែលទ្រង់មានចេតនា"។ (គម្ពីរគួរអាន ៤:៤៨) ។ នៅពេលគេសួរអ្នកនាំសារអំពីបាបកម្មអ្វីដែលធំជាងគេចំពោះអល់ឡោះ ? លោកឆ្លើយថា ៖ "គឺការដែលអ្នកបង្កើតដៃគូសម្រាប់អល់ឡោះ ខណៈដែលទ្រង់ជាអ្នកបង្កើតអ្នក"។ (អាល់ពូខរី:៤២០៧ និងមូស្លីមៈ៨៦) ។
- ពហុទេពនិយមធ្វើឲ្យអំពើល្អទាំងឡាយបាត់បង់រលាយសាបសូន្យ ។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា ៖ "ប្រសិនបើពួកគេធ្វើពហុទេពនិយមនោះ អ្វីដែលពួកគេធ្លាប់បានសាងពិតជាបាត់បង់ពីពួកគេជាមិនខាន"។ (គម្ពីរគួរអាន ៦:៨៨) ។

អ្នកដែលប្រព្រឹត្តពហុទេពនិយមត្រូវតែចូលក្នុងនរកដើហាន់ណាំជារៀងរហូត ។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា ៖ "ពិតប្រាកដណាស់ ជនណាហើយដែលធ្វើស្ទ៊ីរិក (ពហុទេពនិយម)ចំពោះអល់ឡោះនោះ អល់ឡោះពិតជាបានហាមឃាត់រូបគេពីឋានសួគ៌ ហើយកន្លែងស្នាក់នៅរបស់គេគឺ ឋាននរក"។ (គម្ពីរគួរអាន ៥:៧២) ។

ពហុទេពនិយមមានពីរប្រភេទ ៖ គឺពហុទេពនិយមកម្រិតធ្ងន់ ឬស្ទ៊ីរិកធំ និងពហុទេពនិយមកម្រិតស្រាល ឬស្ទ៊ីរិកតូច

1 ពហុទេពនិយមកម្រិតធ្ងន់ គឺខ្ញុំបម្រើរបស់អល់ឡោះធ្វើការគោរពសក្ការៈណាមួយចំពោះអ្នកផ្សេងក្រៅពីអល់ឡោះមិនថាតាមរយៈពាក្យសំដី ឬកាយវិការ ។ ហើយការគោរពសក្ការៈចំពោះទ្រង់តែមួយគត់នោះ គឺជាការមានជំនឿចំពោះឯកទេព

និយម(ភាពជាព្រះជាម្ចាស់តែមួយរបស់ទ្រង់) ហើយការគោរពសក្ការៈចំពោះអ្នកផ្សេងក្រៅពីទ្រង់នោះ គឺជាពហុទេពនិយមកម្រិតធ្ងន់ចេញពីសាសនាឥស្លាម។

ពហុទេពនិយមកម្រិតធ្ងន់មានដូចជា ការបួងសួងសុំទៅកាន់អ្នកផ្សេងក្រៅពីអល់ឡោះ ការសុំទៅកាន់អ្នកផ្សេងក្រៅពីទ្រង់ឲ្យជាសះស្បើយពីជំងឺ ឲ្យទទួលបានលាភសក្ការៈសម្បូរហូរហៀរ ការជឿទុកចិត្ត ឬការស៊ូជោត(ក្រាបគោរព)ចំពោះអ្នកផ្សេងក្រៅពីទ្រង់ ។ល។

អល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយម្ចាស់របស់អ្នកបានមានបន្ទូលថា៖ ចូរពួកអ្នកបួងសួងសុំចំពោះយើងចុះ យើងនឹងទទួលយកការបួងសួងសុំរបស់ពួកអ្នក"។ (គម្ពីរគួរអាន ៤០:៦០)

អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា៖ "ហើយចូរពួកអ្នកប្រគល់ការទុកចិត្តចំពោះអល់ឡោះចុះ ប្រសិនបើពួកអ្នកជាអ្នកមានជំនឿ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៥:២៣)។

អល់ឡោះជាម្ចាស់ក៏បានមានបន្ទូលដែរថា៖ "ដូច្នេះ ចូរពួកអ្នកស៊ូជោត (ក្រាបគោរព) និងគោរពសក្ការៈចំពោះអល់ឡោះចុះ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៥៣:៦២)។

ដូច្នេះ ជនណាថ្វាយការគោរពសក្ការៈទៅចំពោះអ្នកផ្សេងក្រៅពីអល់ឡោះ គឺគេជាអ្នកធ្វើពហុទេពនិយមកម្រិតធ្ងន់ ចេញពីសាសនាឥស្លាម។

2 ពហុទេពនិយមកម្រិតស្រាល គឺរាល់ពាក្យសំដី ឬទង្វើណាដែលជាមធ្យោបាយ និងជាផ្លូវនាំឲ្យធ្លាក់ទៅក្នុងពហុទេពនិយមកម្រិតធ្ងន់។

ឧទាហរណ៍៖ ទង្វើដែលចង់បង្ហាញឲ្យគេឃើញ ដូចជាបុគ្គលម្នាក់ជួនកាលគេសឡាត(ថ្វាយបង្គំ)ប្រើរយៈពេលយូរដើម្បីចង់បង្ហាញឲ្យមនុស្សឃើញ ឬជួនកាលគេបន្លឺសំឡេងសូត្រគម្ពីរគួរអាន ឬហ្សីកៀរ(រំលឹកចំពោះអល់ឡោះ)ដើម្បីចង់ឲ្យមនុស្សឮ និងកោតសរសើរគេ(ធ្វើដោយមិនស្មោះត្រង់)។អ្នកនាំសារមានប្រសាសន៍ថា៖ "អ្វីដែលខ្ញុំបារម្ភជាងគេទៅលើពួកអ្នកនោះ គឺពហុទេពនិយមកម្រិតស្រាល។ ពួកគេសួរថា៖ ឱអ្នកនាំសារ អ្វីជាពហុទេពនិយមកំរិតស្រាលនោះ? លោកឆ្លើយថា៖ ការចង់បង្ហាញឲ្យគេឃើញ(នូវទង្វើរបស់ខ្លួន)"។ (អះម៉ាត់:២៣៦៣០)

តែប្រសិនបើជនណាម្នាក់គ្មានចេតនានៅក្នុងការគោរពសក្ការៈរបស់ខ្លួនចំពោះព្រះជាម្ចាស់ក្រៅពីដើម្បីចង់បង្ហាញឲ្យមនុស្សលោកបានឃើញ ដូចជាគេសឡាត ឬកាន់អំណត់បួសដើម្បី(បង្ហាញ)មនុស្សលោកនោះ ពិតណាស់ ទង្វើនោះជាទង្វើពួកពុតត្បុត ហើយវាជាពហុទេពនិយមកម្រិតធ្ងន់ចេញពីសាសនាឥស្លាម។

តើការសុំពីមនុស្សលោកជាពហុទេពនិយមដែរឬទេ ?

សាសនាឥស្លាមបានរំដោះមនុស្សឲ្យមានសេរីភាពពីអបិយជំនឿ និងជំនឿខុសឆ្គង ហើយរំដោះខ្លួនគេពីការគោរពប្រណិប័តន៍អ្នកផ្សេងក្រៅពីអល់ឡោះ។

ដូច្នេះ មិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឡើយចំពោះការបួងសួងសុំ ការគោរពប្រណិប័តន៍ និងការបន្ទាបខ្លួនចំពោះអ្នកស្លាប់ ឬភាវៈគ្មានជីវិតជាដាច់ខាត ហើយវាជាអបិយជំនឿ និងជាពហុទេពនិយម។

រីឯការសុំពីអ្នកនៅរស់ និងមានវត្តមាននូវអ្វីដែលអ្នកនោះមានលទ្ធភាព ដូចជា សុំជំនួយ ឬសង្គ្រោះពីការលង់ទឹក ឬសុំពីអ្នកនោះឲ្យបួងសួងសុំពីអល់ឡោះ(នូវតម្រូវការរបស់គេ)នោះ វាត្រូវបានគេអនុញ្ញាត។

>ការស្នើសុំពីមនុស្សដែលនៅមានជីវិតចំពោះអ្វីដែលគេមានលទ្ធភាព គឺជាប្រភេទមួយនៃការទំនាក់ទំនងជាមួយមនុស្ស និងការយកអាសាគ្នារវាងពួកគេដែលត្រូវបានអនុញ្ញាត។

តើគេបួងសួងសុំពីភាវៈគ្មានជីវិត ឬអ្នកដែលស្លាប់ទៅហើយឬ?

បាទ

ទេ

នេះគឺជាពហុទេពនិយម(កម្រិតធ្ងន់)ផ្ទុយពីសាសនាឥស្លាម និងជំនឿដ៏ត្រឹមត្រូវ ពីព្រោះអ្នកដែលស្លាប់ និងភាវៈគ្មានជីវិត គ្មានសមត្ថភាពស្តាប់ឮ និងផ្តល់តាមការសុំរបស់គេឡើយ។ ការបួងសួងសុំ គឺជាការគោរពសក្ការៈ ហើយការគោរពសក្ការៈចំពោះអ្នកណាផ្សេងក្រៅពីអល់ឡោះគឺជាពហុទេពនិយម។ អំពើពហុទេពនិយមរបស់ជនជាតិអារ៉ាប់នៅសម័យអ្នកនាំសារ គឺ ការសុំរបស់ពួកគេចំពោះភាវៈគ្មានជីវិត និងអ្នកដែលបានស្លាប់ទៅហើយ។

ចំពោះការសុំពីអ្នកនៅរស់ដែលស្តាប់ឮពាក្យសំដី និងការស្នើរបស់អ្នក តើអ្នកនោះមានសមត្ថភាពអាចឆ្លើយតបនឹងការស្នើសុំរបស់អ្នកដែរឬទេ ដូចជាស្នើសុំពីគេឲ្យជួយអ្នកនូវអ្វីៗដែលគេមាន និងមានលទ្ធភាព?

បាទ

ទេ

គឺជាការស្នើសុំធម្មតាដែលគេអនុញ្ញាត និងគ្មានបញ្ហាអ្វីឡើយ វាគឺជាផ្នែកមួយនៃការទំនាក់ទំនងរវាងមនុស្សលោកជាប្រចាំថ្ងៃ។

ពិតប្រាកដការស្នើសុំពីអ្នកនៅរស់នូវអ្វីដែលគេគ្មានសមត្ថភាព ហើយពុំមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់គេដូចជា អ្នកដែលគ្មានកូនសុំពីអ្នកនៅរស់ឱ្យផ្តល់កូនចៅល្អដល់គេ ការធ្វើដូច្នេះគឺជាពហុទេពនិយមកម្រិតធ្ងន់ ផ្ទុយពីសាសនាឥស្លាម ពីព្រោះវាគឺជាការសុំពីអ្នកផ្សេងក្រៅពីអល់ឡោះ។

> ជំនឿចំពោះព្រះនាម និងលក្ខណៈសម្បត្តិរបស់អល់ឡោះ

គឺជាជំនឿចំពោះអ្វីៗដែលអល់ឡោះបានបញ្ជាក់អំពីទ្រង់ដោយព្រះអង្គផ្ទាល់ក្នុងគម្ពីររបស់ទ្រង់ ឬមាគ៌ារបស់អ្នកនាំសារ នៃព្រះនាម និងលក្ខណៈសម្បត្តិទាំងឡាយដែលសក្តិសមនឹងទ្រង់។ សម្រាប់អល់ឡោះ គឺមានព្រះនាម និងលក្ខណៈសម្បត្តិដ៏ល្អប្រពៃ និងពេញលក្ខណៈ គ្មានអ្នកណាដូចទ្រង់ឡើយ។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "គ្មានអ្វីប្រដូចនឹងទ្រង់ឡើយ។ ហើយទ្រង់ឮបំផុត ឃើញបំផុត"។ (គម្ពីរគួរអាន ៤២:១១)។ អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់ស្អាតស្អំអំពីការប្រដូចព្រះនាម និងលក្ខណៈសម្បត្តិទាំងឡាយរបស់ទ្រង់ទៅនឹងអ្នកណាម្នាក់នៃភាវៈរបស់ទ្រង់។

អំពីព្រះនាមខ្លះៗរបស់អល់ឡោះ

អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖

"ទ្រង់ជាម្ចាស់មហាសប្បុរស មហាអាណិតស្រឡាញ់"។ (គម្ពីរគួរអាន ១: ៣)

"ហើយទ្រង់មហាឮ មហាឃើញ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៤២:១១)

"ហើយទ្រង់មហាខ្លាំងពូកែ មហាគតិបណ្ឌិត"។ (គម្ពីរគួរអាន ៣១: ៩)

"អល់ឡោះតែមួយគត់ គ្មានម្ចាស់ណាដែលត្រូវគេគោរពសក្ការៈដ៏ពិតប្រាកដផ្សេងពីទ្រង់ ដែលមានជីវិតអមតៈ គ្រប់គ្រងលើអ្វីគ្រប់យ៉ាងឡើយ"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:២៥៥)។

"ការសរសើរទាំងឡាយ គឺសម្រាប់អល់ឡោះដែលជាម្ចាស់គ្រប់គ្រងពិភពទាំងឡាយ"។ (គម្ពីរគួរអាន ១:២)

ផលប្រយោជន៍នៃជំនឿចំពោះព្រះនាម និងលក្ខណៈសម្បត្តិរបស់អល់ឡោះ

1 ស្គាល់អល់ឡោះ៖ ជនណាជឿចំពោះព្រះនាម និងលក្ខណៈសម្បត្តិរបស់ទ្រង់ ធ្វើឲ្យគេស្គាល់ទ្រង់កាន់តែច្បាស់ ជំនឿរបស់គេចំពោះទ្រង់ក៏កាន់តែខ្លាំង ជំនឿឯកទេពរបស់គេចំពោះទ្រង់កាន់តែរឹងមាំ។ ជាការពិត សម្រាប់អ្នកដែលស្គាល់ព្រះនាម និងលក្ខណៈសម្បត្តិរបស់ទ្រង់ ចិត្តគំនិតរបស់គេពោរពេញដោយការលើកតម្កើង ការស្រឡាញ់ និងប្រណិប័តន៍ចំពោះទ្រង់។

2 កោតសរសើរចំពោះអល់ឡោះតាមរយៈព្រះនាមដ៏ប្រពៃរបស់ទ្រង់។ ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ឱបណ្ដាអ្នកដែលមានជំនឿ! ចូរពួកអ្នករំឭកចំពោះអល់ឡោះឲ្យបានច្រើន។ ហើយចូរលើកតម្កើងទ្រង់ទាំងពេលព្រឹក ទាំងពេលល្ងាច"។ (គម្ពីរគួរអាន ៣៣:៤១-៤២)

3 សុំបួងសួងចំពោះអល់ឡោះដោយព្រះនាម និងលក្ខណៈសម្បត្តិរបស់ទ្រង់។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "ហើយបណ្ដាព្រះនាមដ៏ល្អប្រពៃជាកម្មសិទ្ធិរបស់អល់ឡោះ។ ដូច្នេះ ចូរពួកអ្នកបួងសួងសុំទ្រង់តាមរយៈព្រះនាមទាំងនោះចុះ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៧:១៨០)។ ឧទាហរណ៍ដូចជា គេពោលថា៖ ឱព្រះដែលប្រទានលាភសក្ការៈ! សូមទ្រង់ប្រទានលាភសក្ការៈដល់ខ្ញុំផង។ ឱព្រះដែលទទួលយកការសារភាពកំហុស! សូមទ្រង់ទទួលយកការសារភាពកំហុសរបស់ខ្ញុំផងចុះ។ ឱព្រះដ៏មហាអាណិតស្រឡាញ់! សូមទ្រង់អាណិតស្រឡាញ់ចំពោះខ្ញុំផងចុះ។

លំដាប់ខ្ពស់បំផុតនៃជំនឿ

ជំនឿ គឺមានលំដាប់ថ្នាក់របស់វា។ ជំនឿរបស់អ្នកឥស្លាមមានការថយចុះតាមការព្រងើយ និងបទល្មើសរបស់គេ ហើយជំនឿរបស់គេកើនឡើងនៅរាល់ពេលដែលការប្រតិបត្តិ ការគោរពសក្ការៈ និងការកោតខ្លាចចំពោះអល់ឡោះ។

ហើយកម្រិតដែលខ្ពស់បំផុតនៃជំនឿនោះ គឺច្បាប់ឥស្លាមបានឲ្យឈ្មោះថា៖ "អៀហសាន"។ ព្យាការីមូហាំម៉ាត់លោកបានឲ្យនិយមន័យអៀហសានថា៖

"អ្នកត្រូវគោរពសក្ការៈចំពោះអល់ឡោះដូចជាអ្នកឃើញទ្រង់។ ប្រសិនបើអ្នកមិនបានឃើញទ្រង់ទេ នោះប្រាកដណាស់ទ្រង់ពិតជាឃើញអ្នក"។ (អាល់ពូខរីៈ៥០ និងមូស្លីមៈ៨)។

អ្នកត្រូវនឹកឃើញថា រាល់ពេលអ្នកឈរ អង្គុយ ពេលអ្នកម៉ត់ចត់ ពេលអ្នកលេងសើច និងរាល់ស្ថានភាពរបស់អ្នកទាំងអស់ អល់ឡោះជាម្ចាស់ពិតជាដឹង និងឃើញអ្នក។ ដូច្នេះ ចូរអ្នកកុំល្មើសចំពោះទ្រង់ឲ្យសោះ អ្នកត្រូវដឹងថា ទ្រង់ឃើញអ្នកជានិច្ច។ ចូរអ្នកកុំឲ្យសេចក្ដីភ័យខ្លាច ភាពអស់សង្ឃឹមគ្រប់គ្រងលើរូបអ្នកឲ្យសោះ។ អ្នកត្រូវដឹងថា ព្រះទ្រង់នៅជាមួយអ្នកជានិច្ច។ តើអ្នកអាចមានអារម្មណ៍ឯកោបានយ៉ាងដូចម្ដេចទៅ បើអ្នកបួងសួងសុំ និងសឡាត(ថ្វាយបង្គំ)ចំពោះទ្រង់គ្រប់ពេលនោះ? តើអ្នកឱ្យចិត្តរបស់អ្នកអូសទាញអ្នកឱ្យប្រព្រឹត្តបទល្មើសចំពោះទ្រង់ដូចម្ដេចទៅ បើអ្នកជឿជាក់ច្បាស់ថា ទ្រង់ដឹងទាំងរឿងអាថ៌កំបាំង និងរឿងលាតត្រដាងរបស់អ្នកនោះ? ប្រសិនបើអ្នកភ្លាត់ ឬច្រឡំធ្វើខុសដោយអចេតនា អ្នកត្រូវត្រឡប់ទៅចំពោះទ្រង់ដោយការសារភាពកំហុស និងសុំអភ័យទោសពីទ្រង់ នោះទ្រង់នឹងទទួលយកការសារភាពកំហុស និងការសុំអភ័យទោសរបស់អ្នក។

ក្នុងចំណោមផលប្រយោជន៍នៃជំនឿចំពោះអល់ឡោះ

1 ពិតណាស់ អល់ឡោះទ្រង់ការពារអ្នកដែលមានជំនឿពីរាល់ប្រការដែលគេមិនពេញចិត្ត ទ្រង់ឲ្យគេជៀសផុតអំពីគ្រោះលំបាក ហើយទ្រង់ថែរក្សាគេពីឧបាយកលសត្រូវ។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "ប្រាកដណាស់ អល់ឡោះនឹងការពារបណ្ដាអ្នកដែលមានជំនឿ(ពីឧបាយកលរបស់ពួកដែលគ្មានជំនឿ)"។ (គម្ពីរគួរអាន ២២:៣៨)។

2 ពិតប្រាកដជំនឿ(ចំពោះអល់ឡោះ)ជាហេតុនាំឲ្យជីវិតដ៏ល្អប្រសើរ មានសេចក្ដីសុខ និងភាពសប្បាយរីករាយ។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "អ្នកណាដែលបានសាងអំពើល្អក្នុងចំណោមបុរស ឬស្ត្រី ហើយគេជាអ្នកមានជំនឿទៀតនោះ គឺយើងពិតជានឹងធ្វើឲ្យគេមានជីវិតរស់នៅដ៏ល្អប្រសើរ"។ (គម្ពីរគួរអាន ១៦:៩៧)។

3 ជំនឿ(ចំពោះអល់ឡោះ)ធ្វើឲ្យជីវិតជ្រះស្អាតពីជំនឿមិនត្រឹមត្រូវ។ ជនណាមានជំនឿចំពោះអល់ឡោះ ពិតប្រាកដណាស់ គេពិតជាពឹងអាស្រ័យកិច្ចការរបស់គេទៅលើទ្រង់តែមួយគត់។ ទ្រង់ជាម្ចាស់នៃសាកលលោកទាំងមូល ទ្រង់ជាព្រះពិតគ្មានព្រះផ្សេងឡើយ។ ដូច្នេះគេមិនត្រូវខ្លាចភាវៈណាឡើយ គេមិនត្រូវពឹងលើមនុស្សលោកណាម្នាក់ឡើយ។ បន្ទាប់មកគេរំដោះខ្លួនឱ្យរួចផុតពីអបិយជំនឿ និងជំនឿផ្ដេសផ្ដាស។

4 អត្ថប្រយោជន៍ដ៏ធំធេងនៃជំនឿ(ចំពោះអល់ឡោះ) គឺទទួលបានការយល់ព្រមពីទ្រង់ឲ្យចូលឋានសួគ៌ ដោយភាពជោគជ័យ និងបានពរជ័យជារៀងរហូត ព្រមទាំងទទួលបានក្ដីអាណិតស្រឡាញ់ដ៏ពេញលេញអំពីទ្រង់។

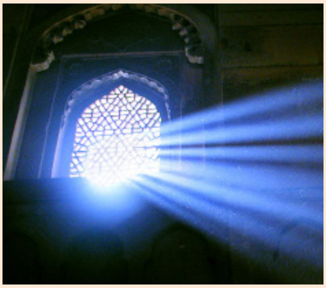

> ជំនឿចំពោះម៉ាឡាអ៊ីកាត់(ទេវតា)

អត្ថន័យនៃជំនឿចំពោះម៉ាឡាអ៊ីកាត់(ពួកទេវតា)

គឺជាការជឿជាក់យ៉ាងដាច់ខាតថា មានម៉ាឡាអ៊ីកាត់ ហើយពួកគេគឺជាភាវៈមួយអាថ៌កំបាំង។ ពួកគេពុំមែនជាភាវៈប្រភេទមនុស្ស និងជិន(អមនុស្ស)ទេ។ ពួកគេមានភាពឧត្តុង្គឧត្តម កោតខ្លាច គោរពសក្ការៈចំពោះអល់ឡោះដ៏ពិតប្រាកដ។ ពួកគេអនុវត្តតាមបទបញ្ជារបស់ទ្រង់ជានិច្ចដោយមិនល្មើសនឹងទ្រង់ឡើយ។

អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេ(ម៉ាឡាអ៊ីកាត់)គឺជាខ្ញុំរបស់អល់ឡោះដែលត្រូវគេលើកតម្កើង។ ពួកគេមិនហ៊ានផ្ដើមសម្ដីមុនទ្រង់ឡើយ ហើយពួកគេប្រតិបត្តិតាមការបញ្ជារបស់ទ្រង់"។ (គម្ពីរគួរអាន ២១:២៦-២៧)

ជំនឿចំពោះម៉ាឡាអ៊ីកាត់(ពួកទេវតា)គឺជាគោលគ្រឹះមួយក្នុងចំណោមគោលគ្រឹះជំនឿទាំងប្រាំមួយ។ អល់ឡោះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា៖ "អ្នកនាំសារ(មូហាំម៉ាត់)មានជំនឿលើអ្វីៗដែលម្ចាស់របស់គេបានបញ្ចុះមកឲ្យគេ ហើយបណ្ដាអ្នកមានជំនឿក៏ដូចគ្នាដែរ។ ពួកគេទាំងអស់មានជំនឿលើអល់ឡោះ បណ្ដាម៉ាឡាអ៊ីកាត់របស់ទ្រង់ បណ្ដាគម្ពីររបស់ទ្រង់ និងបណ្ដាអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់"។ (គម្ពីរគួរអាន ២: ២៨៥)។ អ្នកនាំសារមានប្រសាសន៍ថា៖ "អ្នកត្រូវជឿចំពោះអល់ឡោះ ម៉ាឡាអ៊ីកាត់ បណ្ដាគម្ពីរ បណ្ដាអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់ ថ្ងៃបរលោក ហើយអ្នកត្រូវជឿចំពោះព្រះលិខិតល្អ និងអាក្រក់"។ (មូស្លីម:៨)។

ជំនឿចំពោះម៉ាឡាអ៊ីកាត់មានអ្វីខ្លះ?

1. ជឿថាពួកគេពិតជាមានពិត។ ដូច្នេះត្រូវជឿថា ពួកគេជាភាវៈរបស់អល់ឡោះដែលមានយ៉ាងពិតប្រាកដ។ ទ្រង់បង្កើតពួកគេពីពន្លឺ ហើយធ្វើឲ្យពួកគេគោរពសក្ការៈ និងប្រតិបត្តិតាមទ្រង់។

2. ជឿចំពោះឈ្មោះរបស់ពួកគេដែលយើងបានស្គាល់ដូចជា៖ ជីព្រីល និងជឿជាលក្ខណៈរួមចំពោះឈ្មោះណាដែលយើងមិនបានស្គាល់។

3. ជឿនូវអ្វីៗដែលយើងបានដឹងនៃលក្ខណៈសម្បត្តិរបស់ពួកគេដូចជា៖

ពួកគេឋិតនៅក្នុងពិភពអាថ៌កំបាំង តួនាទីពួកគេគឺគោរពសក្ការៈចំពោះអល់ឡោះ។ ពួកគេគ្មានលក្ខណៈសម្បត្តិជាព្រះជាម្ចាស់នោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេគឺជាខ្ញុំរបស់អល់ឡោះ ប្រតិបត្តិតាមទ្រង់យ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួន។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "ពួកគេមិនជំទាស់នឹងអល់ឡោះនូវអ្វីដែលទ្រង់បានបញ្ជាដល់ពួកគេទេ ហើយពួកគេធ្វើនូវអ្វីដែលអល់ឡោះបញ្ជា"។ (គម្ពីរគួរអាន ៦៦:៦)។

ប្រាកដណាស់ ព្រះបង្កើតពួកគេពីពន្លឺ។ អ្នកនាំសារមូហាំម៉ាត់លោកមានប្រសាសន៍ថា៖ “គេបានបង្កើតម៉ាឡាអ៊ីកាត់ពីពន្លឺ”។ (មូស្លីម:២៩៩៦)

ពួកគេមានស្លាប។ ពិតណាស់ អល់ឡោះបានប្រាប់ថា ទ្រង់បានបង្កើតពួកគេមានចំនួនស្លាបខុសៗគ្នា។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ ”រាល់ការសរសើរគឺសម្រាប់អល់ឡោះដែលជាអ្នកបង្កើតមេឃជាច្រើនជាន់និងផែនដី ដែលជាអ្នកបង្កើតម៉ាឡាអ៊ីកាត់ជាអ្នកនាំសារដែលមានស្លាបជាច្រើន មានពីរ មានបី និងមានបួន។ ទ្រង់បន្ថែមក្នុងការបង្កើតនូវអ្វីដែលទ្រង់មានចេតនា។ ប្រាកដណាស់ អល់ឡោះមានអានុភាពលើអ្វីៗទាំងអស់”។ (គម្ពីរគួរអាន ៣៥:១)

4 ជឿចំពោះអ្វីដែលយើងបានដឹង អំពីតួនាទីរបស់ពួកគេ ដែលពួកគេបានអនុវត្តតាមបទបញ្ជារបស់អល់ឡោះដូចជា៖

អ្នកដែលមានតួនាទីទទួលសារពីអល់ឡោះទៅកាន់បណ្ដាអ្នកនាំសារគឺ ជីព្រីល។

អ្នកដែលមានតួនាទីដកហូតជីវិត គឺម៉ាឡាកុលម៉ោត។

អ្នកដែលមានតួនាទីថែរក្សានិងកត់ត្រាអំពើល្អ និងអំពើអាក្រក់របស់ខ្ញុំរបស់អល់ឡោះគឺ អាល់គីរ៉ម អាល់កាទីពូន។

ផលប្រយោជន៍នៃជំនឿចំពោះម៉ាឡាអ៊ីកាត់

ការមានជំនឿចំពោះម៉ាឡាអ៊ីកាត់មានផលប្រយោជន៍ដ៏ធំធេងសម្រាប់ជីវិតអ្នកដែលមានជំនឿនោះ ដូចជា៖

1 ដឹងពីឧត្តមភាព និងអានុភាពដ៏អស្ចារ្យរបស់អល់ឡោះ។ ពិតប្រាកដណាស់ ភាពធំធេងរបស់ភាវៈនានាបញ្ជាក់ឲ្យឃើញពីភាពធំធេងរបស់អល់ឡោះដែលធ្វើឲ្យអ្នកមានជំនឿកោតស្ញប់ស្ញែង និងលើកតម្កើងទ្រង់កាន់តែខ្លាំងឡើងថែមទៀត ដោយទ្រង់បានបង្កើតពីពន្លឺនូវម៉ាឡាអ៊ីកាត់ដែលមានស្លាប។

2 ការប្រកាន់ខ្ជាប់នឹងការប្រតិបត្តិតាមអល់ឡោះ។ ជនណាជឿថា ម៉ាឡាអ៊ីកាត់កំពុងកត់ត្រាទង្វើទាំងអស់របស់គេ ដូច្នេះគេចាំបាច់ត្រូវកោតខ្លាចអល់ឡោះ ហើយមិនប្រព្រឹត្តបទល្មើសចំពោះទ្រង់ទាំងបើកចំហ និងអាថ៌កំបាំង។

3 អត់ធ្មត់លើការប្រតិបត្តិតាមអល់ឡោះ មានអារម្មណ៍កក់ក្តៅ និងស្ងប់ស្ងាត់នៅពេលអ្នកមានជំនឿដឹងច្បាស់ថា នៅជាមួយគេក្នុងចក្រវាលដ៏ធំធេងនេះ មានម៉ាឡាអ៊ីកាត់រាប់ពាន់ដែលកំពុងប្រតិបត្តិតាមអល់ឡោះយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះ និងពេញលក្ខណៈបំផុត។

4 ការថ្លែងអំណរគុណអល់ឡោះចំពោះការថែរក្សាចំពោះមនុស្សលោក ដោយទ្រង់បានបង្កើតម៉ាឡាអ៊ីកាត់ជាអ្នកជួយថែរក្សាការពារពួកគេ។

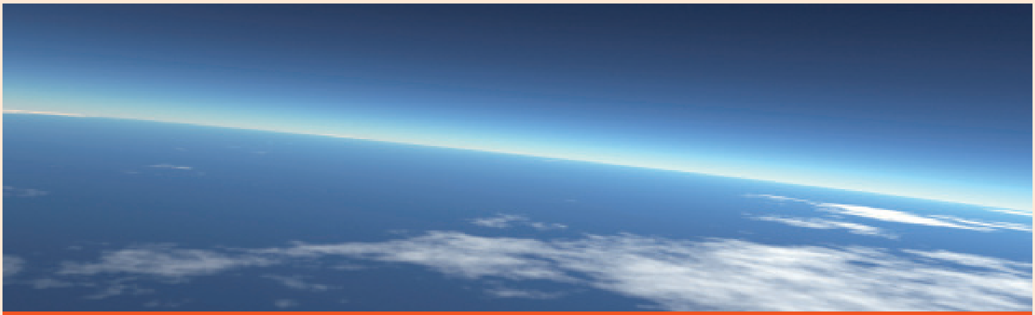

>អ្នកនាំសាមូហាំម៉ាត់បានប្រាប់ថា មេឃាធ្ងន់ដោយសារអ្នកដែលនៅលើមេឃ។ ពិតណាស់ គ្មានសល់ផ្ទៃមេឃមួយចំអាមណាឡើយ លើកលែងតែមានម៉ាឡាអ៊ីកាត់មួយនៅឈរ ឬឱន រុកុ ឬក្រាបស៊ូជូត។

> ជំនឿចំពោះបណ្ដាព្រះគម្ពីរ

អត្ថន័យនៃជំនឿចំពោះព្រះគម្ពីរ

គឺជាការជឿជាក់យ៉ាងដាច់ខាតថា អល់ឡោះបានបញ្ចុះព្រះគម្ពីរមកលើបណ្ដាអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់ដើម្បីពាំនាំទៅកាន់បណ្ដាខ្ញុំរបស់ទ្រង់ (មនុស្សលោក) ។

ជំនឿចំពោះព្រះគម្ពីរ គឺជាគោលគ្រឹះមួយក្នុងចំណោមគោលគ្រឹះនៃជំនឿ (ទាំងប្រាំមួយ) ។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា ៖ “ឱបណ្ដាអ្នកដែលមានជំនឿ! ចូរពួកអ្នកជឿលើអល់ឡោះ និងអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់ និង (មានជំនឿចំពោះ) ព្រះគម្ពីរដែលទ្រង់បានបញ្ចុះមកលើអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់ ហើយនិងបណ្ដាព្រះគម្ពីរដែលទ្រង់បានបញ្ចុះពីមុនៗមក”។ (គម្ពីរគួរអាន ៤: ១៣៦)

អល់ឡោះទ្រង់បានប្រើឲ្យជឿចំពោះអ្នកនាំសារ និងព្រះគម្ពីរដែលទ្រង់បានបញ្ចុះមកលើអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់ គឺគម្ពីរគួរអាន ។ ក៏ដូចគ្នាដែរ ទ្រង់បានប្រើឲ្យជឿចំពោះបណ្ដាព្រះគម្ពីរដែលបានបញ្ចុះមុនគម្ពីរគួរអានដែរ ។

អ្នកនាំសារមូហាំម៉ាត់មានប្រសាសន៍អំពីជំនឿថា ៖ “អ្នកត្រូវជឿចំពោះអល់ឡោះ ម៉ាឡាអ៊ីកាត់របស់ទ្រង់ គម្ពីររបស់ទ្រង់ អ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់ ថ្ងៃបរលោក និងអ្នកត្រូវជឿចំពោះព្រះលិខិតល្អ និងអាក្រក់”។ (មូស្លីម:៨)

តើជំនឿចំពោះព្រះគម្ពីរមានអ្វីខ្លះ ?

1. ត្រូវជឿថា ការបញ្ចុះព្រះគម្ពីរ គឺមកពីអល់ឡោះយ៉ាងពិតប្រាកដ ។
2. ត្រូវជឿថា ព្រះគម្ពីរគឺជាពាក្យបន្ទូលរបស់ព្រះអល់ឡោះ ។
3. ត្រូវជឿចំពោះឈ្មោះគម្ពីរដែលទ្រង់បានដាក់ឈ្មោះវាដូចជា គម្ពីរគួរអាន (ដែលទ្រង់បានបញ្ចុះមកលើព្យាការីមូហាំម៉ាត់) គម្ពីរតាវរ៉ែត (គម្ពីរតូរ៉ា ដែលត្រូវបានបញ្ចុះមកលើព្យាការីមូសា) និងគម្ពីរអ៊ីនជីល ដែលត្រូវបានបញ្ចុះមកលើព្យាការីអ៊ីសា ។
4. ត្រូវជឿចំពោះដំណឹងត្រឹមត្រូវដែលមកពីព្រះគម្ពីរទាំងនោះ ។

> គម្ពីរគួរអានដ៏ថ្កុំថ្កើង ត្រូវបានសរសេរចប់ជាស្ថាពរដោយយោងទៅតាមការត្រួតពិនិត្យយ៉ាងល្អិតល្អន់ និងផ្ទៀងផ្ទាត់យ៉ាងល្អឥតខ្ចោះជាទីបំផុត។

លក្ខណៈពិសេសនៃគម្ពីរគួរអាន

ពិតណាស់ គម្ពីរគួរអាន គឺជាពាក្យបន្ទូលរបស់អល់ឡោះដែលបានបញ្ចុះមកលើព្យាការីរបស់យើងមូហាំម៉ាត់ (សូមពរជ័យនិងសន្តិភាពកើតមានដល់លោក)។ ដូច្នេះអ្នកមានជំនឿត្រូវតែលើកតម្កើងគម្ពីរនេះ ហើយខិតខំប្រឹងប្រែងអនុវត្តតាមច្បាប់របស់វា សូត្រវា និងត្រិះរិះពិចារណាចំពោះអត្ថន័យរបស់វា។

គ្រប់គ្រាន់ហើយសម្រាប់ពួកយើងដែលមានព្រះគម្ពីរគួរអានជាត្រីវិស័យរបស់យើងនៅលើលោកិយ និងជាមូលហេតុនៃភាពជោគជ័យរបស់យើងនៅថ្ងៃបរលោក។

គម្ពីរគួរអានមានលក្ខណៈពិសេសជាងគម្ពីរមុនៗដែលបានបញ្ចុះពីលើមេឃដូចជា៖

1. គម្ពីរគួរអានរួមមានសេចក្តីសង្ខេបនៃច្បាប់របស់ព្រះជាម្ចាស់។ ការបញ្ចុះគម្ពីរគួរអានមកនេះ គឺដើម្បីគាំទ្រនិងបញ្ជាក់ពីសច្ចភាពដែលមាននៅក្នុងគម្ពីរមុនៗនៃបទបញ្ជាឲ្យគោរពសក្ការៈចំពោះអល់ឡោះតែមួយគត់។ ទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "ហើយយើងបានបញ្ចុះគម្ពីរគួរអានឲ្យអ្នកយ៉ាងពិតប្រាកដ ដើម្បីបញ្ជាក់ពីសច្ចភាពដែលមាននៅក្នុងគម្ពីរមុនៗ និងបញ្ជាក់ពីភាពត្រឹមត្រូវគម្ពីរទាំងនោះ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៥:៤៨)

   "បញ្ជាក់ពីសច្ចភាពដែលមាននៅក្នុងគម្ពីរមុនៗ"អត្ថន័យរបស់វាគឺស្របគ្នាជាមួយនឹងអ្វីៗដែលមាននៅក្នុងគម្ពីរមុនៗទាំងគោលជំនឿ និងដំណឹងផ្សេង។

   "បញ្ជាក់ពីភាពត្រឹមត្រូវគម្ពីរទាំងនោះ" អត្ថន័យរបស់វាគឺ ជាសេចក្តីទុកចិត្ត និងជាសាក្សីទៅលើគម្ពីរមុនៗ។

2 ចាំបាច់លើមនុស្សទាំងអស់ដែលមានអម្បូរ ជនជាតិ និងភាសាផ្សេងៗគ្នាត្រូវតែប្រកាន់ខ្ជាប់ និងប្រតិបត្តិតាមការចង្អុលបង្ហាញរបស់គម្ពីរគួរអាន ទោះបីជាពួកគេកើតនៅសម័យកាលក្រោយការបញ្ចុះគម្ពីរគួរអានក៏ដោយ ខុសពីគម្ពីរមុនៗដែលសម្រាប់តែក្រុមមួយជាក់លាក់ និងសម័យកាលមួយជាក់លាក់។ អល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយគម្ពីរគួរអាននេះ គេបានបញ្ចុះមកឲ្យខ្ញុំដើម្បីដាស់តឿនដល់ពួកអ្នក និងអ្នកដែលគម្ពីរគួរអានបានទៅដល់"។ (គម្ពីរគួរអាន ៦:១៩)

3 អល់ឡោះទ្រង់បានធានាថែរក្សាគម្ពីរនេះ ហេតុនេះ គ្មានអ្នកណាអាចកែប្រែ និងផ្លាស់ប្តូរវាបានឡើយ។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "ពិតណាស់ យើងបានបញ្ចុះគម្ពីរគួរអាន ហើយពិតណាស់ យើងជាអ្នកថែរក្សាវា"។ (គម្ពីរគួរអាន១៥:៩)

ដូច្នេះ រាល់ដំណឹងរបស់វាទាំងអស់គឺសុទ្ធតែត្រឹមត្រូវ ដែលចាំបាច់ត្រូវតែមានជំនឿ និងអនុវត្តតាម។

អ្វីជាកាតព្វកិច្ចរបស់យើងចំពោះគម្ពីរគួរអានដ៏ថ្កុំថ្កើងនេះ?

- ចាំបាច់លើយើងត្រូវតែស្រលាញ់ពេញចិត្ត គោរព និងលើកតម្កើងចំពោះគម្ពីរគួរអាន ព្រោះវាជាពាក្យបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលជាពាក្យពិត និងបវរមហាប្រសើរ។
- ចាំបាច់លើយើងត្រូវតែសូត្រ សិក្សាស្វែងយល់នូវវាក្យខណ្ឌ និងជំពូកទាំងឡាយរបស់វា ដើម្បីត្រិះរិះពិចារណាចំពោះដំបូន្មាន ដំណឹង និងរឿងរ៉ាវជំនាន់មុន ហើយយើងត្រូវយកមកឆ្លុះបញ្ចាំងនឹងជីវិតរបស់យើង ដើម្បីឲ្យយើងដឹងច្បាស់រវាងប្រការពិត និងប្រការមិនពិត។
- ចាំបាច់លើយើងត្រូវតែអនុវត្តតាមច្បាប់ ប្រតិបត្តិតាមបទបញ្ញា និងសីលធម៌ ហើយទុកវាជាមាគ៌ានៃជីវិតរបស់យើង។

នៅពេលគេសួរអ្នកស្រីអាអ៊ីស្ហះ (ភរិយារបស់ព្យាការី) ពីអត្តចរិតរបស់ព្យាការី អ្នកស្រីបានឆ្លើយថា៖ "អត្តចរិតរបស់លោកគឺ គម្ពីរគួរអាន"។ (អះម៉ាត់:២៤៦០១ និងមូស្លីម:៧៤៦)

អត្ថន័យហាទីស្ហខាងលើ គឺអ្នកនាំសារក្នុងការរស់នៅរបស់លោក គ្រប់កិច្ចការគឺជាការអនុវត្តជាក់ស្តែងដូចមាននៅក្នុងច្បាប់នៃគម្ពីរគួរអាន។ លោកបានសម្រេចយ៉ាងពេញលក្ខណៈក្នុងការអនុវត្តតាមការចង្អុលបង្ហាញនៃគម្ពីរគួរអាន ហើយលោកជាគំរូដ៏ល្អប្រសើរសម្រាប់យើងគ្រប់ៗគ្នា។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "ជាការពិតណាស់ ពួកអ្នកមានអ្នកនាំសាររបស់អល់ឡោះ (ព្យាការីមូហាំម៉ាត់) ជាគំរូដ៏ល្អសម្រាប់ជនណាដែលសង្ឃឹមថានឹងបានជួបអល់ឡោះ និងថ្ងៃបរលោក ហើយនឹងបានរំឭកចំពោះអល់ឡោះយ៉ាងច្រើន"។ (គម្ពីរគួរអាន ៣៣:២១)

អ្វីជាគោលជំហររបស់យើងចំពោះអ្វីដែលមាននៅក្នុងបណ្តាព្រះគម្ពីរមុនៗ?

អ្នកមូស្លីមជឿថាគម្ពីរតាវរ៉ែត(គម្ពីរតូរ៉ា)ដែលគេបានបញ្ចុះមកលើព្យាការីមូសា(ម៉ូសេ) និងគម្ពីរអ៊ីនជីល ដែលគេបានបញ្ចុះមកលើព្យាការីអ៊ីសា(យេស៊ូគ្រីស្ត) គឺជាការពិតមកពីអល់ឡោះ។ ព្រះគម្ពីរទាំងពីរនេះ ពោរពេញដោយក្រឹត្យក្រមច្បាប់ដំបូន្មាន និងដំណឹងដែលជាសេចក្តីចង្អុលបង្ហាញ និងជាពន្លឺសម្រាប់មនុស្សលោកក្នុងជីវិតរស់នៅប្រចាំថ្ងៃ និងបរមសុខនៅថ្ងៃបរលោក។

ក៏ប៉ុន្តែ អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានប្រាប់នៅក្នុងគម្ពីរគួរអានថា ពួកដែលទទួលបានគម្ពីរទាំងពីរនេះ គឺពួកជ្វីហ្វ និងពួកគ្រឹស្ទាន បានកែប្រែគម្ពីររបស់ពួកគេ។ ពួកគេបានបន្ថែម និងបន្ថយនូវអ្វីដែលមាននៅក្នុងគម្ពីរទាំងពីរនេះ។ ដូច្នេះ ទើបក្នុងគម្ពីរទាំងពីរនេះបានបាត់បង់នូវខ្លឹមសារដើមដែលអល់ឡោះទ្រង់បានបញ្ចុះមក។

គម្ពីរតាវរ៉ែត(គម្ពីរតូរ៉ា)ដែលមាននាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ គឺមិនមែនជាគម្ពីរតាវរ៉ែតដែលគេបានបញ្ចុះមកលើព្យាការីមូសា(ម៉ូសេ)ទេ ពីព្រោះពួកជ្វីហ្វបានកែប្រែ និងផ្លាស់ប្តូរបាត់អស់ទៅហើយ។ ពួកគេបានលេងសើចជាមួយក្រឹត្យក្រមច្បាប់ជាច្រើនរបស់វា។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "នៅក្នុងចំណោមពួកជ្វីហ្វ មានអ្នកខ្លះកែប្រែបន្ទូលរបស់អល់ឡោះឲ្យខុសពីកន្លែងរបស់វា"។ (គម្ពីរគួរអាន ៤:៤៦)

ក៏ដូចគ្នាដែរគម្ពីរអ៊ីនជីលដែលមាននាបច្ចុប្បន្ននេះ មិនមែនជាគម្ពីរអ៊ីនជីល(គម្ពីរប៊ីប)ដែលគេបានបញ្ចុះមកលើព្យាការីអ៊ីសា(យេស៊ូគ្រីស្ត)នោះទេ។ ប្រាកដណាស់ ពួកគ្រឹស្ទានបានកែប្រែ និងផ្លាស់ប្តូរក្រឹត្យក្រមច្បាប់ជាច្រើនរបស់វា។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលពីពួកគ្រឹស្ទានថា៖ "ហើយប្រាកដណាស់ នៅក្នុងចំណោមពួកគេគឺមានក្រុមមួយដែលកែប្រែ និងផ្លាស់ប្តូរគម្ពីរ(តាវរ៉ែត) ដើម្បីឲ្យពួកអ្នកស្មានថា វាមកពីគម្ពីរនេះ តែតាមពិតវាមិនមែនមកពីគម្ពីរទេ។ ហើយពួកគេនិយាយថា៖ វាមកពីអល់ឡោះ តែតាមការពិត វាមិនមែនមកពីអល់ឡោះទេ។ ហើយពួកគេកំពុងតែនិយាយកុហកទៅលើអល់ឡោះ ខណៈដែលពួកគេដឹងហើយនោះ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៣:៧៨)

"ហើយយើងបានយកកិច្ចសន្យាពីពួកដែលបាននិយាយថា៖ ពិតប្រាកដណាស់ ពួកយើងជាគ្រឹស្តសាសនិក តែពួកគេបានភ្លេច(បោះបង់ចោល)មួយចំណែក

ពីអ្វីដែលគេបានរំលឹកពួកគេអំពីវា។ ហើយយើងបានធ្វើឱ្យពួកគេក្លាយជាសត្រូវនឹងគ្នា និងស្អប់ខ្ពើមគ្នារហូតដល់ថ្ងៃបរលោក។ ហើយអល់ឡោះនឹងប្រាប់ពួកគេឱ្យដឹងនូវអ្វីដែលពួកគេបានប្រព្រឹត្តកន្លងមក"។ (គម្ពីរគួរអាន ៥:១៤)

ហេតុនេះ ទើបយើងសង្កេតឃើញថា បច្ចុប្បន្ន អ្វីដែលគេហៅថាគម្ពីរពិសិដ្ឋដែលមាននៅជាមួយអ្នកដែលបានទទួលព្រះគម្ពីរ (ពួកជ្វីហ្វ និងពួកគ្រឹស្ទាន) គឺគម្ពីរតាវរ៉ត និងគម្ពីរអ៊ីនជីល(គម្ពីរប៊ីប)ដែលពោរពេញដោយជំនឿមិនត្រឹមត្រូវ ដំណឹងមិនពិត និងការប្រឌិតរឿងកុហកជាច្រើន។ យើងមិនអាចជឿដំណឹងដែលនៅក្នុងគម្ពីរទាំងពីរនេះបានទេ លុះត្រាតែអ្វីដែលគម្ពីរគួរអាន និងស៊ុណ្ណះ(លំអានរបស់ព្យាការី) បានបញ្ជាក់ថាវាជាការពិតទើបយើងអាចជឿបាន។ ហើយយើងនឹងមិនត្រូវជឿនូវអ្វីដែលគម្ពីរគួរអាន និងស៊ុណ្ណះបានបដិសេធចោលនោះឡើយ។

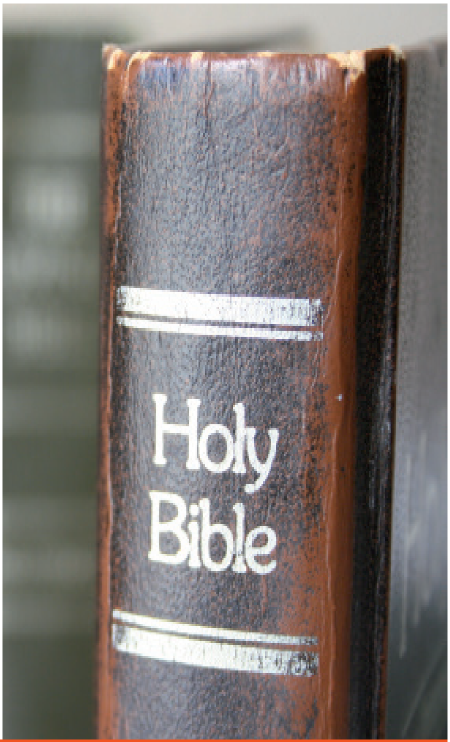

ក្រៅពីនេះ យើងត្រូវនៅស្ងៀម និងមិននិយាយពីអ្វីផ្សេងទៀតដែលនៅសល់ ដោយយើងមិនជឿ ហើយក៏មិនបដិសេធដែរ។

ជាមួយគ្នានេះដែរ ជនមូស្លីមត្រូវគោរពព្រះគម្ពីរទាំងនោះដោយមិនត្រូវមើលស្រាល និងបន្ទះបង្អាប់ឡើយ ពីព្រោះនៅក្នុងគម្ពីរទាំងនោះនៅមានផ្នែកខ្លះជាពាក្យបន្ទូលរបស់អល់ឡោះនៅគង់វង្សមិនបានកែប្រែឡើយ។

>សាសនិកឥស្លាមជឿជាក់ថា ពិតប្រាកដណាស់គម្ពីរតូរ៉ា(តាវរ៉ត) និងគម្ពីរអ៊ីនជីលទាំងពីរនេះត្រូវបានបញ្ចុះមកពីអល់ឡោះ ប៉ុន្តែគម្ពីរទាំងពីរនេះត្រូវបានបញ្ចូលនូវការកែប្រែនិងផ្លាស់ប្តូរជាច្រើន ហើយយើងមិនត្រូវជឿជាក់ចំពោះវាឡើយ លើកលែងតែអ្វីដែលស្របនឹងគម្ពីរគួរអាន ហើយនិងស៊ុណ្ណះប៉ុណ្ណោះ។

ផលប្រយោជន៍នៃជំនឿចំពោះព្រះគម្ពីរ

ជំនឿចំពោះព្រះគម្ពីរមានផលប្រយោជន៍ជាច្រើនដូចជា៖

1 យល់ដឹងអំពីការថែរក្សារបស់អល់ឡោះចំពោះខ្ញុំបម្រើទាំងឡាយនិងក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ដ៏ពេញលេញ ដោយទ្រង់បានបញ្ជូនទៅកាន់ក្រុមមនុស្សនីមួយៗនូវគម្ពីរមួយច្បាប់ដើម្បីចង្អុលបង្ហាញផ្លូវដល់ពួកគេ និងសម្រេចនូវសុភមង្គលសម្រាប់ពួកគេនៅក្នុងលោកិយនេះ និងនៅបរលោក។

2 យល់ដឹងអំពីគតិបណ្ឌិតរបស់អល់ឡោះដែលមាននៅក្នុងច្បាប់របស់ទ្រង់ ដោយទ្រង់ដាក់ច្បាប់សម្រាប់ក្រុមមនុស្សនីមួយៗតាមអ្វីដែលសមស្របទៅនឹងស្ថានភាពរបស់ពួកគេ និងល្អប្រសើរសម្រាប់បុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់ពួកគេ។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "រាល់ប្រជាជាតិនីមួយៗក្នុងចំណោមពួកអ្នក យើងបានបង្កើតច្បាប់ និងមាគ៌ាយ៉ាងច្បាស់លាស់"។ (គម្ពីរគួរអាន ៥: ៤៨)

3 ថ្លែងអំណរគុណទៅចំពោះពរជ័យរបស់អល់ឡោះជាម្ចាស់ក្នុងការបញ្ចុះគម្ពីរទាំងនេះ ដោយគម្ពីរទាំងនេះជាពន្លឺ និងជាការចង្អុលបង្ហាញផ្លូវនៅលើលោកិយនេះ និងនៅថ្ងៃបរលោក។ ដូច្នេះ ចាំបាច់ត្រូវតែថ្លែងអំណរគុណអល់ឡោះចំពោះពរជ័យដ៏ធំធេងនេះ។

> ជំនឿចំពោះអ្នកនាំសារ

តម្រូវការរបស់មនុស្សចំពោះសារ(របស់ព្រះជាម្ចាស់)

ចាំបាច់សម្រាប់មនុស្សគឺត្រូវការសាររបស់ព្រះជាម្ចាស់បញ្ជាក់ប្រាប់ពីក្រឹត្យក្រមច្បាប់សម្រាប់ពួកគេ និងចង្អុលបង្ហាញពួកគេទៅរកភាពត្រឹមត្រូវ។ សារ(របស់អល់ឡោះ)គឺជាវិញ្ញាណ និងជាពន្លឺរបស់ពិភពលោក។ តើពិភពលោកមានភាពប្រសើរដែរឬទេ បើគ្មានវិញ្ញាណ និងពន្លឺនោះ?

ដូច្នេះហើយទើបអល់ឡោះទ្រង់ដាក់ឈ្មោះសាររបស់ទ្រង់ថាវិញ្ញាណ។ កាលបើគ្មានវិញ្ញាណ ជីវិតក៏បាត់បង់ដែរ។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "ហើយដូច្នោះដែរ យើងបានបញ្ចុះវិញ្ញាណ(គម្ពីរគួរអាន)ឲ្យអ្នកតាមបទបញ្ជារបស់យើង ដោយអ្នកមិនធ្លាប់បានដឹងថាអ្វីជាគម្ពីរ ហើយអ្នកក៏មិនដឹងថាអ្វីជាជំនឿដែរ។ ក៏ប៉ុន្តែយើងបានបង្កើតវា(គម្ពីរគួរអាន) ជាពន្លឺមួយដែលយើងនឹងចង្អុលបង្ហាញតាមរយៈវា ចំពោះអ្នកណាដែលយើងមានចេតនាក្នុងចំណោមខ្ញុំរបស់យើង"។ (គម្ពីរគួរអាន ៤២: ៥២)

ដ្បិតតែប្រាជ្ញាស្គាល់ល្អ អាក្រក់ជាលក្ខណៈទូទៅក៏ដោយ តែវាមិនអាចស្គាល់លំអិតល្អន់ និងគ្រប់ជ្រុងជ្រោយឡើយ។ ហើយការប្រតិបត្តិកិច្ចសក្ការៈ និងរបៀបរបស់វាមិនអាចប្រព្រឹត្តទៅបានឡើយ លុះត្រាតែតាមរយៈវ៉ាហ៊ី និងសារ(របស់អល់ឡោះ)។

ដូច្នេះ គ្មានផ្លូវនាំទៅរកសុភមង្គល និងភាពជោគជ័យនៅក្នុងលោកទាំងពីរបានឡើយ លុះត្រាតែតាមរយៈបណ្ដាអ្នកនាំសារ ហើយគ្មានផ្លូវអាចស្គាល់ល្អអាក្រក់ដោយច្បាស់លាស់បានដែរ លុះត្រាតែតាមមាគ៌ារបស់ពួកគេ។ ជនណាងាកចេញពីសារ(របស់អល់ឡោះ) ជននោះនឹងជួបឧបសគ្គច្របូកច្របល់ ព្រួយបារម្ភ និងការវង្វេងអពមង្គលតាមទំហំនៃបទល្មើស និងការងាកចេញរបស់គេពីសារ(របស់អល់ឡោះ)។

ជាគោលគ្រឹះមួយក្នុងចំណោមគោលគ្រឹះនៃជំនឿ

ជំនឿចំពោះអ្នកនាំសារ គឺជាគោលគ្រឹះមួយក្នុងចំណោមគោលគ្រឹះជំនឿទាំងប្រាំមួយ ។ អល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "អ្នកនាំសារ(មូហាំម៉ាត់)មានជំនឿលើអ្វីៗដែលម្ចាស់របស់គេបានបញ្ចុះមកឲ្យគេ ហើយបណ្ដាអ្នកមានជំនឿក៏ដូច្នោះដែរ ។ ពួកគេទាំងអស់មានជំនឿលើអល់ឡោះ និងបណ្ដាម៉ាឡាអ៊ីកាត់របស់ទ្រង់ និងបណ្ដាគម្ពីររបស់ទ្រង់ ហើយនឹងបណ្ដាអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់ ។ (ពួកគេនិយាយថា) ពួកយើងមិនបែងចែកអ្នកនាំសារណាម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នកនាំសារទាំងឡាយរបស់អល់ឡោះឡើយ" ។ (គម្ពីរគួរអាន ២:២៨៥) ។ វាក្យខណ្ឌនេះបានចង្អុលបង្ហាញពីភាពចាំបាច់នៃជំនឿចំពោះបណ្ដាអ្នកនាំសារទាំងអស់ដោយគ្មានការបែងចែក ។ ដូច្នេះ យើងមិនត្រូវជឿចំពោះអ្នកនាំសារខ្លះ ហើយបដិសេធចំពោះអ្នកនាំសារខ្លះទៀត ដូចទង្វើរបស់ពួកជ្វីហ្វ និងពួកគ្រឹស្ទានឡើយ ។

អ្នកនាំសារមូហាំម៉ាត់មានប្រសាសន៍ពីជំនឿថា៖ "អ្នកត្រូវមានជំនឿចំពោះអល់ឡោះ ម៉ាឡាអ៊ីកាត់របស់ទ្រង់ បណ្ដាព្រះគម្ពីររបស់ទ្រង់ បណ្ដាអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់ ជឿចំពោះថ្ងៃបរលោក និងត្រូវជឿចំពោះព្រះលិខិតល្អ ឬអាក្រក់" ។ (មូស្លីមៈ៨)

អត្ថន័យនៃជំនឿចំពោះបណ្ដាអ្នកនាំសារ

គឺជាការជឿជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា អល់ឡោះទ្រង់បានបញ្ជូនទៅកាន់រាល់ប្រជាជាតិនីមួយៗនូវអ្នកនាំសារពីក្នុងចំណោមពួកគេ ដើម្បីអំពាវនាវពួកគេឲ្យគោរពសក្ការៈចំពោះទ្រង់តែមួយគត់ដោយគ្មានពហុទេពនិយមចំពោះទ្រង់ ។ ហើយបណ្ដាអ្នកនាំសារទាំងអស់ជាអ្នកប្រកាន់សច្ចធម៌ គេជឿទុកចិត្តថាជាអ្នកប្រកាន់សច្ចធម៌កោតខ្លាច(ចំពោះអល់ឡោះ) និងទៀងត្រង់ ។ ពួកគេបានផ្ដល់នូវអ្វីដែលអល់ឡោះបញ្ជូនមកឲ្យពួកគេដោយឥតលាក់លៀម ផ្លាស់ប្ដូរ និងបន្ថែមបន្ថយតាមទំនើងចិត្តរបស់ពួកគេសូម្បីតែមួយពាក្យ ឬមួយអក្សរក៏គ្មានដែរ ។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "ដូច្នេះ តួនាទីរបស់បណ្ដាអ្នកនាំសារគ្មានអ្វីក្រៅពីការផ្សព្វផ្សាយសារយ៉ាងច្បាស់លាស់នោះឡើយ" ។ (គម្ពីរគួរអាន ១៦:៣៥)

តើជំនឿចំពោះបណ្ដាអ្នកនាំសារមានអ្វីខ្លះ ?

1 មានជំនឿថា សាររបស់ពួកគេគឺជាការពិតមកពីអល់ឡោះជាម្ចាស់ ហើយសារទាំងអស់នោះគឺអំពាវនាវទៅរកការគោរពសក្ការៈចំពោះអល់ឡោះតែមួយគត់ ដោយគ្មានពហុទេពនិយមចំពោះទ្រង់ឡើយ។ ដូចអល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "ហើយជាការពិតណាស់ រាល់ប្រជាជាតិនីមួយៗ យើងបានតែងតាំងអ្នកនាំសារម្នាក់ ដោយបង្គាប់ពួកគេឲ្យគោរពសក្ការៈចំពោះអល់ឡោះ និងចៀសវាងពីតហ្គូត(អ្វីដែលគេគោរពសក្ការៈផ្សេងពីអល់ឡោះ)"។ (គម្ពីរគួរអាន ១៦: ៣៦)។ រីឯក្រឹត្យក្រមច្បាប់ព្យាការីនីមួយៗក្នុងមែកធាងនៃច្បាប់ដូចជាហាឡាល់(អ្វីដែលច្បាប់អនុញ្ញាត) និងហារ៉ាំ(អ្វីដែលច្បាប់ហាមឃាត់) អាចមានចំណុចខុសៗគ្នា អាស្រ័យលើប្រជាជាតិនីមួយៗ។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "រាល់ៗប្រជាជាតិក្នុងចំណោមពួកអ្នក យើងបានបង្កើតជាច្បាប់និងមាគ៌ាយ៉ាងច្បាស់លាស់"។ (គម្ពីរគួរអាន ៥:៤៨)

2 មានជំនឿចំពោះបណ្ដាព្យាការីនិងអ្នកនាំសារទាំងអស់គឺ យើងត្រូវជឿចំពោះអ្នកនាំសារទាំងឡាយណាដែលអល់ឡោះបានប្រសិទ្ធិនាមរបស់ពួកគេដូចជា៖ ព្យាការីមូហាំម៉ាត់ អ៊ីព្រហ៊ីម(អាប្រាហាម) មូសា(ម៉ូសេ) អ៊ីសា(យេស៊ូគ្រីស្ទ) នួហ(ណូអេ)ជាដើម។ ហើយព្យាការី និងអ្នកនាំសារទាំងឡាយដែលយើងមិនបានស្គាល់ឈ្មោះ យើងត្រូវជឿចំពោះពួកគេជាទូទៅ។ ជនណាបដិសេធព្យាការី ឬអ្នកនាំសារណាម្នាក់ក្នុងចំណោមបណ្ដាព្យាការី និងអ្នកនាំសារនោះ ជននោះពិតជាបានបដិសេធពួកគេទាំងអស់គ្នា។

3 ជឿយ៉ាងពិតប្រាកដនូវអ្វីដែលត្រឹមត្រូវនៃដំណឹងអច្ឆរិយភាព និងភាពអស្ចារ្យដែលអល់ឡោះទ្រង់ប្រទានឲ្យអ្នកនាំសារដែលមានចែងក្នុងគម្ពីរគួរអាន និងស៊ុណ្ណះ(មាគ៌ារបស់ព្យាការីមូហាំម៉ាត់) ដូចជាព្រឹត្តិការណ៍សមុទ្រញែកជាពីររបស់ព្យាការីមូសាជាដើម។

4 ការអនុវត្តតាមក្រឹត្យក្រមច្បាប់របស់អ្នកនាំសារដែលគេបានបញ្ជូនមកកាន់ពួកយើង។ លោកជាអ្នកនាំសារដែលល្អប្រសើរជាងគេបំផុតក្នុងចំណោម

បណ្ដាអ្នកនាំសារទាំងអស់ និងជាអ្នកនាំសារចុងក្រោយបង្អស់ នោះគឺព្យាការី មូហាំម៉ាត់(សូមសន្តិភាពកើតមានដល់លោក)។

ក្នុងចំណោមលក្ខណៈសម្បត្តិនៃអ្នកនាំសារ

1	ពិតណាស់ ពួកគេគឺជាមនុស្សលោក ហើយចំណុចខុសគ្នារវាងពួកគេនឹងមនុស្សលោកផ្សេងទៀតនោះ គឺអល់ឡោះទ្រង់បានជ្រើសរើសពួកគេដោយផ្តល់វ៉ាហ៊ី និងសាររបស់ទ្រង់។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថាៈ "ហើយយើងមិនបានបញ្ជូនអ្នកណាម្នាក់មុនអ្នក(ព្យាការីមូហាំម៉ាត់) ក្រៅពីបុរសៗដែលយើងផ្តល់វ៉ាហ៊ីដល់ពួកគេនោះឡើយ"។ (គម្ពីរគួរអាន ២១:៧) ដូច្នេះ សម្រាប់ពួកគេគឺគ្មានលក្ខណៈពិសេសជាព្រះជាម្ចាស់នោះទេ។ ក៏ប៉ុន្តែពួកគេគឺជាមនុស្សលោកដែលមានលក្ខណៈរូបសម្បត្តិពេញលេញ និងចរិយាសម្បត្តិដ៏ឧត្តុង្គឧត្តម។ ពួកគេមានពូជអម្បូរល្អជាងគេ មានប្រាជ្ញាឈ្លាសវៃ ការនិយាយស្តីពាក្យពេចន៍មានវោហា ដែលធ្វើឲ្យពួកគេមានសមត្ថភាពអាចទទួលភារកិច្ចនាំសារ(របស់អល់ឡោះ) និងប្រតិបត្តិតួនាទីជាព្យាការី។ ពិតណាស់អល់ឡោះបានជ្រើសរើសអ្នកនាំសារពីក្នុងចំណោមមនុស្សលោក ដើម្បីជាគំរូដល់ពួកគេ(ពីព្រោះអ្នកនាំសារជាមនុស្ស)។ ដូច្នេះ ការប្រតិបត្តិតាម និងការយកគំរូតាមអ្នកនាំសារ គឺស្ថិតក្នុងកម្រិត និងលទ្ធភាពដែលមនុស្សលោកអាចធ្វើបាន ។

2	អល់ឡោះទ្រង់បានជ្រើសរើសពួកគេដោយផ្តល់សារ និងវ៉ាហ៊ី(របស់ទ្រង់)ខុសពីមនុស្សលោកដទៃទៀត។ អល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលថាៈ "ចូរអ្នក(ព្យាការីមូហាំម៉ាត់)ពោលថាៈ តាមពិតខ្ញុំជាមនុស្សលោកដូចពួកអ្នកដែរ គ្រាន់តែគេបានផ្តល់វ៉ាហ៊ីមកឲ្យខ្ញុំថាៈ ម្ចាស់របស់ពួកអ្នកគឺជាម្ចាស់តែមួយគត់"។ (គម្ពីរគួរអាន ១៨:១១០)

ការទទួលតំណែងជាព្យាការី និងជាអ្នកនាំសាររបស់អល់ឡោះពុំមែនបានមកតាមរយៈការហាត់ពត់ភាពបរិសុទ្ធនៃវិញ្ញាណ ឬដោយប្រាជ្ញាឈ្លាសវៃ ឬដោយគំនិតតក្កភាពនោះទេ តែតាមពិត គឺជាការជ្រើសរើសរបស់អល់ឡោះជាម្ចាស់ដែលបានជ្រើសរើសអ្នកនាំសារពីក្នុងចំណោមមនុស្សលោកទាំងឡាយ ។ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "អល់ឡោះដឹងបំផុតអ្នកណាដែលទ្រង់នឹងផ្តល់សាររបស់ទ្រង់"។ (គម្ពីរគួរអាន ៦:១២៤) ។

3 ពួកគេគឺប្រាសចាកពីកំហុសឆ្គងនូវអ្វីដែលពួកគេនាំមកពីអល់ឡោះ ។ គ្មានការភាន់ច្រឡំក្នុងការផ្សព្វផ្សាយ និងមិនខុសឆ្គងក្នុងការប្រតិបត្តិតាមអ្វីដែលអល់ឡោះបានបញ្ចុះវ៉ាហ៊ីមកកាន់ពួកគេឡើយ ។

4 សច្ចភាពឬភាពស្មោះត្រង់៖បណ្តាអ្នកនាំសារទាំងអស់ជាអ្នកប្រកាន់សច្ចធម៌ទាំងពាក្យសំដី និងទង្វើរបស់ពួកគេ ។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "នេះគឺជាអ្វីដែលម្ចាស់មហាសប្បុរសបានសន្យា និងអ្វីដែលអ្នកនាំសារដ៏ស្មោះត្រង់បានបញ្ជាក់ប្រាប់"។ (គម្ពីរគួរអាន ៣៦:៥២)

5 ការអត់ធ្មត់៖ ពួកគេបានអំពាវនាវ(មនុស្សលោក)ទៅរកសាសនាអល់ឡោះដោយប្រាប់ដំណឹងល្អ និងដាស់តឿនពីរឿងអាក្រក់ ។ ពួកគេបានទទួលរងនូវការធ្វើទុកបុកម្នេញ និងការលំបាកសព្វបែបយ៉ាង ។ ពួកគេបានអត់ធ្មត់ និងស៊ូទ្រាំក្នុងការលើកតម្កើងសាសនាអល់ឡោះ ។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "ដូច្នេះចូរអ្នក(ព្យាការីមូហាំម៉ាត់) អត់ធ្មត់ដូចបណ្តាអ្នកដែលមានឆន្ទៈមោះមុតក្នុងចំណោមអ្នកនាំសារទាំងឡាយបានអត់ធ្មត់ចុះ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៤៦:៣៥)

សញ្ញា និងអច្ឆរិយភាពរបស់អ្នកនាំសារ

អល់ឡោះបានគាំទ្រអ្នកនាំសារឲ្យមានភាពរឹងមាំដោយភស្តុតាង និងការចង្អុលបង្ហាញជាច្រើនដែលបញ្ជាក់ពីសច្ចភាព និងភាពជាព្យាការីរបស់ពួកគេ។ ដូច្នេះ ការផ្តល់ឲ្យពួកគេនូវអច្ឆរិយភាព និងសញ្ញាច្បាស់លាស់ ដែលមនុស្សលោកគ្មានសមត្ថភាពធ្វើបាននោះ គឺដើម្បីបញ្ជាក់ពីសច្ចភាព និងភាពជាព្យាការីរបស់ពួកគេ។

អច្ឆរិយភាព គឺជាភាពអស្ចារ្យខុសពីធម្មតាដែលអល់ឡោះបានផ្តល់ចំពោះព្យាការី និងអ្នកនាំសារ ដោយមនុស្សលោកដទៃទៀតមិនអាចធ្វើដូចពួកគេឡើយ។

អច្ឆរិយភាពទាំងនោះមានដូចជា៖

- ការប្រែឈើដំបងឲ្យទៅជាសត្វពស់
- ព្យាការីអ៊ីសា(យេស៊ូគ្រីស្ទ)អាចប្រាប់ទៅកាន់ក្រុមរបស់គាត់នូវចំណីដែលពួកគេនឹងបរិភោគ និងចំណីដែលពួកគេត្រូវត្រៀមទុកក្នុងផ្ទះរបស់ពួកគេ។
- ព្រះចន្ទបែកជាពីរចំណែក ជាភស្តុតាងសម្រាប់ព្យាការីមូហាំម៉ាត់។

ជំនឿរបស់ជនមូស្លីមចំពោះព្យាការីអ៊ីសា ឬលោកយេស៊ូ

1 គាត់គឺជាអ្នកនាំសារដ៏ឧត្តុង្គឧត្តមនិងខ្ពង់ខ្ពស់ ជាអ្នកនាំសារម្នាក់ក្នុងចំណោមបណ្តាអ្នកនាំសារទាំងឡាយ ហើយគាត់គឺជាអ្នកនាំសារម្នាក់នៅក្នុងចំណោមអ្នកនាំសារដែលមានធន្ទៈមោះមុត គឺព្យាការីមូហាំម៉ាត់ អ៊ីព្រហ៊ីម(អាប្រាហាម) នួហ(ណូអេ) មូសា(ម៉ូសេ) និងព្យាការីអ៊ីសា(យេស៊ូគ្រីស្ទ)។ ពួកគាត់ត្រូវបានអល់ឡោះរំឭកក្នុងបន្ទូលរបស់ទ្រង់ថា៖ "ហើយ(ចូរចងចាំ) នៅពេលដែលយើងបានទទួលយកពីបណ្តាព្យាការីនូវកិច្ចសន្យារបស់ពួកគេ និងពីអ្នក(ព្យាការីមូហាំម៉ាត់) និងនួហ និងអ៊ីព្រហ៊ីម និងមូសា ហើយនិងអ៊ីសា កូនម៉ារយ៉ាំ(យេស៊ូគ្រីស្ទបុត្រនាងម៉ារី)។ ហើយយើងបានទទួលយកកិច្ចសន្យាមួយដ៏ម៉ឺងម៉ាត់ពីពួកគេ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៣៣:៧)

2 ពិតណាស់ ព្យាការីអ៊ីសា គឺជាមនុស្សម្នាក់នៃកូនចៅព្យាការីអាហ្ទាំ(អាដាំ)។ អល់ឡោះបានលើកតម្កើង និងបញ្ជូនគាត់មកកាន់អម្បូរអ៊ីស្រាអែល ហើយទ្រង់បានផ្ដល់អច្ឆរិយភាពដល់គាត់ តែគាត់គ្មានលក្ខណៈពិសេសជាព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "គេ(ព្យាការីអ៊ីសា) គ្រាន់តែជាខ្ញុំបម្រើម្នាក់ដែលយើងបានប្រទានឧបការគុណដល់គេប៉ុណ្ណោះហើយយើងបានយកគេធ្វើជាសញ្ញាភស្តុតាងសម្រាប់អម្បូរអ៊ីស្រាអែល"។ (គម្ពីរគួរអាន ៤៣:៥៩)។ ហើយគាត់ក៏មិនបានបញ្ជាក្រុមរបស់គាត់ឲ្យយកគាត់ និងមាតារបស់គាត់ធ្វើជាព្រះក្រៅពីអល់ឡោះដែរ តែការពិត គាត់បានពោលនូវអ្វីដែលអល់ឡោះបានបញ្ជាគាត់៖ "ចូរពួកអ្នកគោរពសក្ការៈចំពោះអល់ឡោះជាម្ចាស់របស់ខ្ញុំ និងជាម្ចាស់របស់ពួកអ្នក"។ (គម្ពីរគួរអាន ៥:១១៧)

3 ពិតណាស់ ព្យាការីអ៊ីសា គឺជាបុត្ររបស់ម៉ារយ៉ាំ(នាងម៉ារី)ដែលជាស្ត្រីដ៏ល្អគ្រប់លក្ខណ៍ ជាអ្នកគោរពសក្ការៈចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ស្អាតស្អំ ព្រហ្មចារីយ៍បរិសុទ្ធ។ គាត់ពរពោះព្យាការីអ៊ីសាដោយឥតមានឪពុកនោះទេ តែដោយមហិទ្ធិឫទ្ធិរបស់អល់ឡោះ ទ្រង់បង្កើតគាត់ដោយអច្ឆរិយភាពដ៏អស្ចារ្យ ដូចទ្រង់បានបង្កើតព្យាការីអាហ្ទាំដោយគ្មានឪពុកម្ដាយនោះដែរ។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "ពិតណាស់ការប្រៀបធៀប(ការបង្កើត)អ៊ីសាសម្រាប់អល់ឡោះដូចជា(ការបង្កើត)អាហ្ទាំដែរ គឺទ្រង់បានបង្កើតគាត់ពីដី។ រួចមក ទ្រង់មានបន្ទូលទៅកាន់គាត់ថា៖ ចូរកើតចុះ។ គេក៏កើតឡើងភ្លាម"។ (គម្ពីរគួរអាន ៣: ៥៩)

4 ពិតណាស់ គ្មានទេក្នុងចន្លោះរយៈពេលរវាងគាត់និងព្យាការីមូហាំម៉ាត់នូវអ្នកនាំសារផ្សេងទៀតនោះ។ គាត់បានប្រាប់ដំណឹងល្អពីមូហាំម៉ាត់ដូចអល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "ហើយ(ចូរចងចាំ)នៅពេលដែលអ៊ីសាកូនម៉ារយ៉ាំបានពោលថា៖ ឱអម្បូរអ៊ីស្រាអែល! ពិតណាស់ ខ្ញុំជាអ្នកនាំសាររបស់អល់ឡោះមកកាន់ពួកអ្នក ដោយបញ្ជាក់ពីសច្ចភាពដែលមានមុនខ្ញុំនៅក្នុងគម្ពីរតាវរ៉ត(គម្ពីរតូរ៉ា) និងផ្ដល់ដំណឹងរីករាយដល់ពួកអ្នកនូវអ្នកនាំសារម្នាក់ដែលនឹងមកដល់បន្ទាប់ពីខ្ញុំដែលគេមានឈ្មោះថា អះម៉ាត់ (ព្យាការីមូហាំម៉ាត់)។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់បានមកកាន់ពួកគេជាមួយនឹងភស្តុតាងដ៏ច្បាស់លាស់ជាច្រើននោះ

ពួកគេបែរជានិយាយថា៖ នេះជាមន្តអាគមយ៉ាងច្បាស់លាស់ទៅវិញ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៦១:៦)

5 យើងជឿចំពោះអច្ឆរិយភាពដែលអល់ឡោះបានផ្តល់ចំពោះគាត់ ដូចជាការព្យាបាលជំងឺឃ្លង់ អ្នកពិការភ្នែកឲ្យជាសះស្បើយ ការប្រោសជីវិតមនុស្សស្លាប់ឲ្យរស់ឡើងវិញ និងការប្រាប់នូវអ្វីដែលមនុស្សលោកបរិភោគ និងអ្វីដែលត្រៀមទុកក្នុងផ្ទះសំបែងពួកគេ។ ទាំងអស់នេះ គឺដោយការអនុញ្ញាតពីអល់ឡោះប៉ុណ្ណោះ។ ទ្រង់បង្កើតអច្ឆរិយភាពទាំងអស់នេះ គឺជាភស្តុតាងយ៉ាងច្បាស់លាស់បញ្ជាក់ពីភាពពិតថា គាត់គឺជាព្យាការី និងជាអ្នកនាំសារ។

6 ជនណាម្នាក់នៃមនុស្សលោកមិនទាន់មានជំនឿពេញលេញនោះទេ លុះត្រាតែគេជឿថា ព្យាការីអ៊ីសា(យេស៊ូគ្រីស្ទ) គឺជាខ្ញុំបម្រើរបស់អល់ឡោះ និងជាអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់ ហើយគាត់ប្រាសចាកនិងស្អាតស្អំពីការចោទប្រកាន់របស់ពួកជ្វីហ្វពីលក្ខណៈអាក្រក់ និងមិនពិត(ដែលចោទថា គាត់ជាកូនឥតខាន់ស្លា)ដែលអល់ឡោះបានផ្តល់ភាពជ្រះស្អាតពីការចោទប្រកាន់ទាំងនោះ។ ក៏ដូច្នោះដែរ ពួកយើងក៏ឃ្លាតឆ្ងាយពីជំនឿរបស់ពួកគ្រឹស្ទានដែលវង្វេងមិនយល់ពីការពិតរបស់ព្យាការីអ៊ីសា កូនម៉ារយ៉ាំ(នាងម៉ារី) ដោយពួកគេបានយកគាត់ និងមាតារបស់គាត់ធ្វើជាព្រះផ្សេងក្រៅពីអល់ឡោះ។ ហើយអ្នកខ្លះក្នុងចំណោមពួកគេនិយាយថា គាត់ជាបុត្ររបស់អល់ឡោះ ខ្លះទៀតថា គាត់ជាព្រះមួយនៃព្រះទាំងបី(ព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ)។ អល់ឡោះជាម្ចាស់មហាស្អាតស្អំពីការចោទប្រកាន់ដ៏ហួសហេតុ ហើយវាជាអំពើបាបដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ។

7 គាត់មិនត្រូវបានគេសម្លាប់ និងឆ្កាងឡើង។ ផ្ទុយទៅវិញ អល់ឡោះជាម្ចាស់បានលើកគាត់ឡើងទៅលើមេឃនៅពេលដែលពួកជ្វីហ្វចង់សម្លាប់គាត់ ហើយទ្រង់ធ្វើឲ្យអ្នកផ្សេងប្រែមុខមាត់ និងរូបរាងដូចគាត់។ ម្ល៉ោះហើយ ពួកគេក៏បានសម្លាប់និងចងឆ្កាងបុគ្គលនោះដោយគិតស្មានថា ម្នាក់នោះជាព្យាការីអ៊ីសា។ អល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ដោយសារតែពាក្យសំដីរបស់ពួកគេថា ពួកយើងបានសម្លាប់ម៉ាសៀហ អ៊ីសា កូនម៉ារយ៉ាំដែលជាអ្នកនាំសាររបស់អល់ឡោះ។ ពួកគេមិនបានសម្លាប់គាត់ និងមិនបានចងឆ្កាងគាត់ឡើយ តែទ្រង់បានបំភាន់ពួកគេ

ដោយឱ្យបុរសម្នាក់ដូចអ៊ីសា។ ពិតណាស់ ពួកដែលបានខ្វែងយោបល់គ្នាក្នុងរឿងនេះ ស្ថិតក្នុងភាពសង្ស័យពីវា។ ពួកគេគ្មានចំណេះដឹងអ្វីក្នុងរឿងនេះ ក្រៅពីការស្មាននោះឡើយ។ ហើយពួកគេក៏ពុំបានសម្លាប់គាត់(ព្យាការីអ៊ីសា)យ៉ាងពិតប្រាកដនោះដែរ។ ផ្ទុយទៅវិញ អល់ឡោះបានលើកគាត់ទៅកាន់ទ្រង់។ ហើយអល់ឡោះមហាខ្លាំងពូកែ មហាគតិបណ្ឌិត។ គ្មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកដែលគេផ្តល់គម្ពីរឲ្យ (ពួកជ្វីហ្វ និងពួកគ្រឹស្ទាន)មានជំនឿឡើយ លុះត្រាតែពួកគេមានជំនឿចំពោះអ៊ីសាក្រោយពេលគាត់ចុះពីលើមេឃមុននឹងការស្លាប់របស់គាត់។ ហើយនៅថ្ងៃបរលោក គាត់នឹងធ្វើសាក្សីលើពួកគេ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៤:១៥៧ -១៥៩)

ពិតប្រាកដណាស់ អល់ឡោះជាម្ចាស់ដ៏មហាបរិសុទ្ធបានថែរក្សាគាត់ និងបានលើកគាត់ទៅកាន់ទ្រង់នៅលើមេឃ ហើយគាត់នឹងចុះមកលើផែនដីវិញនៅសម័យកាលចុងក្រោយ(មុនថ្ងៃបរលោកកើតឡើង)។ គាត់នឹងកាត់សេចក្តីតាមច្បាប់ព្យាការីមូហាំម៉ាត់។ បន្ទាប់មក គាត់នឹងទទួលមរណភាព រួចគេបញ្ចុះសពគាត់នៅលើផែនដី ហើយគេឲ្យគាត់រស់ឡើងវិញនៅលើផែនដីនេះផងដែរ ដូចអម្បូរអាហ្ទាំ(មនុស្សលោក)ដទៃទៀតគ្រប់ៗគ្នា។ យោងតាមបន្ទូលរបស់អល់ឡោះថា៖ "អំពីដីនេះហើយដែលយើងបានបង្កើតពួកអ្នក ហើយយើងនឹងធ្វើឲ្យពួកអ្នកត្រឡប់ទៅជាដីវិញ(ស្លាប់) ហើយ(នៅថ្ងៃបរលោក) យើងនឹងបញ្ចេញពួកអ្នកពីវាម្តងទៀត(រស់ឡើងវិញ)"។ (គម្ពីរគួរអាន ២០:៥៥)

ជំនឿចំពោះមូហាំម៉ាត់ជាព្យាការី និងជាអ្នកនាំសារ

- យើងជឿថា ព្យាការីមូហាំម៉ាត់ គឺជាខ្ញុំបម្រើ និងជាអ្នកនាំសាររបស់អល់ឡោះ។ លោកគឺជាចៅហ្វាយនៃមនុស្សលោកទាំងអស់ ទាំងជំនាន់មុន និងជំនាន់ក្រោយ។ លោកគឺជាព្យាការីចុងក្រោយបង្អស់ដោយគ្មានព្យាការីណាបន្ទាប់ពីលោកឡើយ។ លោកបានផ្សព្វផ្សាយសារ ប្រតិបត្តិតួនាទី ចង្អុលបង្ហាញផ្លូវដល់ប្រជាជាតិរបស់លោក ហើយលោកបានតស៊ូពុះពារក្នុងមាគ៌ារបស់អល់ឡោះយ៉ាងពិតប្រាកដ។

- យើងជឿនូវអ្វីដែលលោកបានប្រាប់ ប្រតិបត្តិតាមនូវអ្វីដែលលោកបញ្ជា ជៀសឆ្ងាយពីអ្វីដែលលោកហាមឃាត់ គោរពសក្ការៈចំពោះអល់ឡោះឲ្យស្របតាមមាគ៌ារបស់លោក និងយកគំរូតាមលោកតែមួយគត់។ អល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ជាការពិតណាស់ ពួកអ្នកមានអ្នកនាំសាររបស់អល់ឡោះ (ព្យាការីមូហាំម៉ាត់) ជាគំរូដ៏ល្អសម្រាប់អ្នកដែលសង្ឃឹមថានឹងបានជួបអល់ឡោះ ក៏ដូចជាថ្ងៃបរលោក និងបានរំឭកចំពោះអល់ឡោះយ៉ាងច្រើន"។ (គម្ពីរគួរអាន ៣៣:២១)
- យើងត្រូវតែផ្តល់ក្តីស្រឡាញ់ចំពោះលោកជាងស្រឡាញ់ឪពុកម្តាយ កូនចៅ និងមនុស្សលោកទាំងអស់។ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "អ្នកណាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកអ្នកមិនទាន់មានជំនឿពេញលេញនៅឡើយទេ លុះត្រាតែគេស្រឡាញ់យើងខ្លាំងជាងឪពុកម្តាយ កូនចៅរបស់គេ និងមនុស្សលោកទាំងអស់"។ (ពូខរីៈ១៥ មូស្លីមៈ៤៤)។ ហើយការស្រឡាញ់ដ៏ពិតប្រាកដនោះ គឺតម្រូវឲ្យប្រតិបត្តិតាមមាគ៌ារបស់លោក និងយកតម្រាប់តាមសកម្មភាពរបស់លោក។ សុភមង្គលដ៏ពិតប្រាកដ និងការស្វែងរកមាគ៌ាដែលត្រឹមត្រូវ គឺមិនអាចសម្រេចបានទេ លុះត្រាតែប្រតិបត្តិតាមលោក។ អល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយប្រសិនបើជាពួកអ្នកគោរពប្រតិបត្តិតាមគេ (ព្យាការីមូហាំម៉ាត់) នោះ ពួកអ្នកនឹងទទួលបានការចង្អុលបង្ហាញជាមិនខាន។ ហើយកាតព្វកិច្ចរបស់អ្នកនាំសារ គ្មានអ្វីក្រៅពីការផ្តល់សារដ៏ច្បាស់លាស់នោះឡើយ"។ (គម្ពីរគួរអាន ២៤:៥៤)

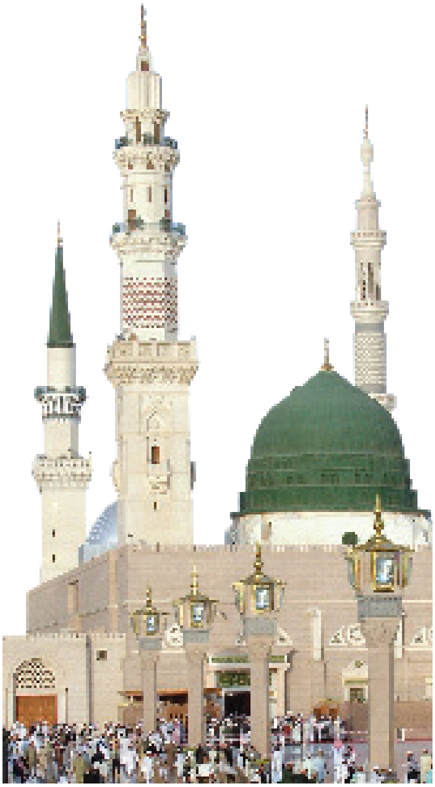

- ចាំបាច់លើយើងត្រូវតែទទួលយកនូវអ្វីដែលព្យាការីមូហាំម៉ាត់បាននាំមក ប្រកាន់ខ្ជាប់នឹងមាគ៌ារបស់លោក ហើយត្រូវឲ្យតម្លៃចំពោះការណែនាំ ចង្អុលបង្ហាញរបស់លោក។ អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖

"សូមស្បថចំពោះម្ចាស់របស់អ្នក! ពួកគេគ្មានជំនឿទេ លុះត្រាតែពួកគេសុំឲ្យអ្នក(ព្យាការីមូហាំម៉ាត់)កាត់សេចក្ដីនូវអ្វីដែលពួកគេបានឈ្លោះទាស់ទែងគ្នាបន្ទាប់មក ពួកគេគ្មានការចង្អៀតចង្អល់ក្នុងចិត្តនូវអ្វីដែលអ្នកបានកាត់សេចក្ដីឡើយ ហើយទទួលយកវាដោយពេញចិត្ត"។ (គម្ពីរគួរអាន ៤:៦៥)

- ចាំបាច់លើយើងត្រូវតែប្រុងប្រយ័ត្នពីការប្រឆាំងនឹងបទបញ្ជារបស់គាត់ ពីព្រោះការប្រឆាំងនឹងបទបញ្ជារបស់គាត់ជាហេតុនាំឲ្យកើតមានគ្រោះអាសន្ន ការវង្វេង និងទណ្ឌកម្មយ៉ាងឈឺចាប់។

អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ដូច្នេះ ចូរឲ្យពួកដែលប្រឆាំងនឹងបទបញ្ជារបស់គាត់ (ព្យាការីមូហាំម៉ាត់) ប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះគ្រោះអាសន្ននឹងធ្លាក់មកលើពួកគេ ឬទណ្ឌកម្មយ៉ាងឈឺចាប់ធ្លាក់មកលើពួកគេ"។ (គម្ពីរគួរអាន ២៤: ៦៣)

លក្ខណៈពិសេសនៃសាររបស់ព្យាការីមូហាំម៉ាត់

សាររបស់ព្យាការីមូហាំម៉ាត់មានលក្ខណៈពិសេសជាងសារពីមុនៗមួយចំនួនដូចតទៅ៖

- សាររបស់ព្យាការីមូហាំម៉ាត់ ជាសារចុងក្រោយបង្អស់។ អល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ព្យាការីមូហាំម៉ាត់មិនមែនជាឪពុករបស់អ្នកណាម្នាក់ក្នុងចំណោមបុរសរបស់ពួកអ្នកឡើយ ក៏ប៉ុន្តែគាត់ជាអ្នកនាំសាររបស់អល់ឡោះ និងជាព្យាការីចុងក្រោយបង្អស់"។ (គម្ពីរគួរអាន ៣៣:៤០)
- សាររបស់ព្យាការីមូហាំម៉ាត់លុបចោលនូវសារមុនៗ។ ដូច្នេះ អល់ឡោះមិនទទួលយកឡើយចំពោះអ្នកណាម្នាក់ដែលកាន់សាសនាផ្សេងក្រោយពីទ្រង់បានបញ្ជូនព្យាការីមូហាំម៉ាត់មកហើយនោះ លុះត្រាតែអ្នកនោះប្រតិបត្តិតាមព្យាការីមូហាំម៉ាត់(កាន់សាសនាឥស្លាម)។ ហើយក៏គ្មានអ្នកណាម្នាក់ឈានដល់ពរជ័យនៃឋានសួគ៌បានដែរ លុះត្រាតែតាមរយៈមាគ៌ាគាត់។ គាត់គឺជាអ្នកនាំសារដែលល្អប្រសើរជាងគេ ប្រជាជាតិរបស់គាត់ជាប្រជាជាតិដែលល្អជាងប្រជាជាតិដទៃទៀតទាំងអស់ ហើយច្បាប់របស់គាត់ មានលក្ខណៈពេញលេញជាងច្បាប់ផ្សេងៗទៀត។ អល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយអ្នកណាស្វែងរកសាសនាផ្សេងក្រៅពី

សាសនាឥស្លាមនោះ អល់ឡោះនឹងមិនទទួលយក(ទង្វើល្អ) ពីគេឡើយ។ ហើយនៅថ្ងៃបរលោក គេនឹងស្ថិតនៅក្នុងចំណោមពួកដែលខាតបង់"។ (គម្ពីរគួរអាន ៣:៨៥)។ ហើយអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "សូមចំពោះអ្នកដែលជីវិតរបស់មូហាំម៉ាត់នៅក្នុងដៃរបស់ទ្រង់! ជនណាក៏ដោយនៃប្រជាជាតិនេះដែលគេបានឮពីខ្ញុំ មិនថាគេជាពួកជ្វីហ្វក្តី ឬជាពួកគ្រឹស្ទានក្តី ក្រោយមក គេបានស្លាប់ដោយមិនបានជឿចំពោះសារដែលយើងបាននាំមកទេនោះ គឺគេគ្មានអ្វីក្រៅពីស្ថិតក្នុងចំណោមពួកឋាននរកនោះឡើយ"។ (មូស្លីម:១៥៣ អះម៉ាត់:៨៦០៩)

- សាររបស់ព្យាការីមូហាំម៉ាត់ជាសារទូទៅដែលនាំទៅកាន់ក្រុមជិន(អមនុស្ស) និងមនុស្សលោក។ អល់ឡោះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលលើកឡើងអំពីពាក្យសម្តីរបស់ពួកជិនថា៖ "ឱក្រុមរបស់យើង! ចូរពួកអ្នកឆ្លើយតបចំពោះអ្នកអំពាវនាវរបស់អល់ឡោះ(ព្យាការីមូហាំម៉ាត់) និងមានជំនឿលើគេចុះ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៤៦: ៣១)

អល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលដែរថា៖ "ហើយយើងមិនបានបញ្ជូនអ្នក(ព្យាការីមូហាំម៉ាត់) លើកលែងតែទៅកាន់មនុស្សលោកទូទៅ ដើម្បីផ្តល់ដំណឹងរីករាយ និងដាស់តឿនឱ្យប្រុងប្រយ័ត្នពីទណ្ឌកម្ម"។ (គម្ពីគួរអាន៣៤:២៨)

ហើយអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ គេផ្តល់ភាពល្អប្រសើរដល់ខ្ញុំជាងបណ្តាព្យាការីដទៃទៀតនូវប្រាំមួយប្រការ៖ ១) គេផ្តល់ឲ្យខ្ញុំនូវពាក្យសំដីខ្លីខ្លឹម ២) គេឲ្យខ្ញុំឈ្នះ(សត្រូវ) ដោយភាពភ័យខ្លាច(ក្នុងចិត្តសត្រូវ) ៣)គេអនុញ្ញាតសម្រាប់ខ្ញុំនូវទ្រព្យជ័យភណ្ឌ ៤)គេចាត់ទុកដីជាវត្ថុសម្អាត និងជាម៉ាស្ជិទ(សឡាត)សម្រាប់ខ្ញុំ ៥) គេបញ្ជូនខ្ញុំទៅកាន់មនុស្សលោកទាំងអស់ ៦) គេបញ្ចប់ការបញ្ជូនបណ្តាព្យាការីចុងក្រោយត្រឹមខ្ញុំ"។ (អាល់ពូខរី:២៨១៥ មូស្លីម:៥២៣)

ផលប្រយោជន៍នៃជំនឿចំពោះបណ្ដាអ្នកនាំសារ

សម្រាប់ជំនឿចំពោះអ្នកនាំសារមានផលប្រយោជន៍យ៉ាងច្រើនដូចជា៖

1 យល់ដឹងពីក្ដីអាណិតស្រឡាញ់ និងការថែរក្សារបស់អល់ឡោះចំពោះខ្ញុំរបស់ទ្រង់ ដោយទ្រង់បានបញ្ជូនអ្នកនាំសារទៅកាន់ពួកគេដើម្បីចង្អុលបង្ហាញផ្លូវដ៏ត្រឹមត្រូវ និងបញ្ជាក់ប្រាប់ពួកគេនូវរបៀបគោរពសក្ការៈចំពោះទ្រង់ ពីព្រោះប្រាជ្ញារបស់មនុស្សលោកមិនអាចដឹងដោយឯកឯងបានទេចំពោះរឿងទាំងនេះ។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលពីព្យាការីមូហាំម៉ាត់ថា៖ "ហើយយើងមិនបានបញ្ជូនអ្នក(ព្យាការីមូហាំម៉ាត់)ឡើយ លើកលែងតែដើម្បីផ្ដល់ក្ដីមេត្តាករុណាចំពោះពិភពលោកទាំងមូល"។ (គម្ពីរគួរអាន ២១:១០៧)

2 ថ្លែងអំណរគុណអល់ឡោះចំពោះពរជ័យដ៏ធំធេងនេះ។

3 ស្រឡាញ់ លើកតម្កើង និងកោតសរសើរបណ្ដាអ្នកនាំសារឱ្យបានសក្ដិសមនឹងកិត្តិយសពួកគេ ព្រោះពួកគេបានគោរពសក្ការៈចំពោះអល់ឡោះ ផ្សព្វផ្សាយសាររបស់ទ្រង់ និងដាស់តឿនខ្ញុំបម្រើរបស់ទ្រង់។

4 ការប្រតិបត្តិតាមសារដែលអ្នកនាំសារបាននាំមកពីអល់ឡោះនោះ គឺការគោរពសក្ការៈចំពោះអល់ឡោះតែមួយគត់ដោយគ្មានពហុទេពនិយមចំពោះទ្រង់ និងការអនុវត្តតាមសារ។ ដូច្នេះ វានឹងសម្រេចបានសម្រាប់អ្នកមានជំនឿនូវសេចក្ដីល្អប្រសើរ ការចង្អុលបង្ហាញផ្លូវ និងសុភមង្គលក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេក្នុងលោកទាំងពីរ(លោកិយនិងបរលោក)។

អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "ជនណាដែលបានដើរតាមការចង្អុលបង្ហាញរបស់យើងនោះ គឺគេមិនវង្វេង(នៅក្នុងលោកិយ) និងមិនលំបាកឡើយ(នៅថ្ងៃបរលោក)។ តែអ្នកណាហើយងាកចេញពីការដាស់តឿន(គម្ពីរគួរអាន)របស់យើង ពិតណាស់សម្រាប់គេ គឺការរស់នៅយ៉ាងលំបាកវេទនា(ទោះបីជារូបភាពខាងក្រៅរបស់គេជាអ្នកមាន ឬមានឋានៈខ្ពង់ខ្ពស់ក៏ដោយ)"។ (គម្ពីរគួរអាន ២០:១២៣- ១២៤)

> វិហារ អាល់អឹកស សម្រាប់ជនមូស្លីម គឺមានឋានៈដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ។ វាគឺជាវិហារឥស្លាមទីពីរដែលត្រូវបានសាងនៅលើផែនដីនេះ បន្ទាប់ពីវិហារ អាល់ហារ៉ម នៅទីក្រុងនៅម៉ាក្កះ ហើយពិតណាស់ ព្យាការីមូហាំម៉ាត់ និងបណ្ដាព្យាការីផ្សេងទៀតក៏បានសឡាត (ថ្វាយបង្គំ) នៅក្នុងវិហារអឹកសនេះផងដែរ ។

> ជំនឿចំពោះថ្ងៃបរលោក

អត្ថន័យនៃជំនឿចំពោះថ្ងៃបរលោក

គឺជាការជឿជាក់យ៉ាងច្បាស់លាស់ថា អល់ឡោះនឹងធ្វើឲ្យអ្នកដែលនៅក្នុងផ្នូរទាំងអស់រស់ឡើងវិញ ។ បន្ទាប់មក ទ្រង់នឹងជំនុំជម្រះពួកគេ និងតបស្នងចំពោះពួកគេតាមទង្វើរបស់ពួកគេ ដើម្បីឲ្យបណ្ដាអ្នកឋានសួគ៌ស្ថិតនៅទីកន្លែងរបស់ពួកគេ និងពួកឋាននរកស្ថិតនៅទីកន្លែងរបស់ពួកគេ ។

ជំនឿចំពោះថ្ងៃបរលោកជាគោលគ្រឹះមួយក្នុងចំណោមគោលគ្រឹះជំនឿទាំងប្រាំមួយ ។ ដូច្នេះ ជំនឿរបស់គេមិនត្រឹមត្រូវទេ លុះត្រាតែមានជំនឿចំពោះថ្ងៃបរលោក ។ អល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលថា ៖ "ប៉ុន្តែអំពើល្អនោះគឺ អ្នកណាដែលមានជំនឿលើអល់ឡោះ និងថ្ងៃបរលោក" ។ (គម្ពីរគួរអាន ២:១៧៧)

ហេតុអ្វីបានជាគម្ពីរគួរអានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ពីជំនឿចំពោះថ្ងៃបរលោក?

គម្ពីរគួរអានបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ពីជំនឿចំពោះថ្ងៃបរលោក និងបានក្រើនរំឭកអំពីថ្ងៃបរលោកជារឿយៗ ហើយបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់លាស់ថា វានឹងកើតឡើងដោយប្រើសំនួនភាសាអារ៉ាប់ផ្សេងៗគ្នា។ គម្ពីរគួរអានក៏បានផ្សារភ្ជាប់ជំនឿចំពោះថ្ងៃបរលោកនិងជំនឿចំពោះអល់ឡោះនៅកន្លែងជាច្រើនក្នុងគម្ពីរនេះ។

ពីព្រោះជំនឿចំពោះថ្ងៃបរលោក ជាហេតុផលនាំឲ្យមានជំនឿចំពោះអល់ឡោះ និងភាពយុត្តិធម៌របស់ទ្រង់ដែលមហាបរិសុទ្ធ។ ដើម្បីបញ្ជាក់ពីរឿងនេះគឺ៖

អល់ឡោះមិនទទួលស្គាល់អំពើអយុត្តិធម៌ ហើយមិនទុកពួកអ្នកបំពានឲ្យរួចខ្លួន មិនទុកឲ្យជនរងគ្រោះដោយគ្មានភាពយុត្តិធម៌ និងមិនបោះបង់អ្នកសាងទង្វើកុសលដោយគ្មានផលបុណ្យតបស្នងនោះដែរ ហើយទ្រង់នឹងផ្តល់ឲ្យគ្រប់គ្នាទទួលបានសិទ្ធិរបស់ខ្លួន។ យើងឃើញហើយថា ជីវិតនៅលើលោកិយមានអ្នកដែលរស់នៅប្រព្រឹត្តអំពើអយុត្តិធម៌ស្លាប់ទៅក្នុងនាមជាអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើអយុត្តិធម៌ ហើយមិនទាន់បានទទួលការដាក់ទោស។ រីឯខ្លះទៀតរស់នៅជាជនរងគ្រោះ ស្លាប់ដោយអយុត្តិធម៌មិនទាន់ទទួលបានសិទ្ធិរបស់ខ្លួននៅឡើយ។ បើដូច្នោះមែន តើពាក្យថា អល់ឡោះមិនទទួលយកអំពើអយុត្តិធម៌ មានន័យដូចម្តេចដែរ? អត្ថន័យរបស់វាគឺ ត្រូវតែមានជីវិតមួយទៀតបន្ទាប់ពីជីវិតដែលយើងកំពុងរស់នៅ(លើលោកិយ) ត្រូវតែមានពេលវេលាផ្សេងទៀតដែលគេនឹងតបស្នងដល់អ្នកសាងអំពើកុសល និងដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះអ្នកសាងអំពើអកុសល ហើយគ្រប់ៗគ្នាមានសិទ្ធិនឹងទទួលបានសិទ្ធិរបស់ខ្លួនវិញ។

>សាសនាឥស្លាមគឺបានអប់រំមនុស្សឲ្យឃ្លាតឆ្ងាយអំពីភ្លើងនរក ដោយការធ្វើល្អទៅចំពោះអ្នកដទៃ ទោះបីវាត្រឹមជាការបរិច្ចាគមួយចំហៀងនៃផ្លែល្មើក៏ដោយ។

តើជំនឿចំពោះថ្ងៃបរលោកមានអ្វីខ្លះ ?

ជំនឿរបស់អ្នកមូស្លីមចំពោះថ្ងៃបរលោកផ្ទុកនូវប្រការមួយចំនួនដូចជា ៖

1 ជំនឿចំពោះការបង្កើតឲ្យរស់ឡើងវិញ និងប្រមូលផ្តុំមនុស្សទាំងអស់ ៖ វាគឺជាការធ្វើឲ្យអ្នកស្លាប់នៅក្នុងផ្នូរទាំងអស់រស់ឡើងវិញ វិញ្ញាណរបស់ពួកគេត្រឡប់ទៅរកខ្លួនប្រាណពួកគេវិញ ។ មនុស្សលោកទាំងអស់ក្រោកឡើងទៅកាន់ម្ចាស់នៃសាកលលោកទាំងមូល ។ បន្ទាប់មក គេប្រមូលផ្តុំពួកគេនៅទីកន្លែងតែមួយ ។ ពួកគេគ្មានស្បែកជើង និងគ្មានសម្លៀកបំពាក់ ដូចពេលដែលគេបានបង្កើតពួកគេចេញពីផ្ទៃម្តាយរបស់ពួកគេកាលពីដំបូងនោះដែរ ។

ជំនឿថា អ្នកដែលនៅក្នុងផ្នូរទាំងអស់រស់ឡើងវិញ គឺជាអ្វីដែលគម្ពីរគួរអាន មាគ៌ាព្យាការីមូហាំម៉ាត់ សតិបញ្ញា និងនិស្ស័យពីកំណើតបានបញ្ជាក់ជាភស្តុតាង ។ ហើយយើងជឿយ៉ាងច្បាស់ថា អល់ឡោះនឹងធ្វើឲ្យអ្នកដែលនៅក្នុងផ្នូរទាំងអស់រស់ឡើងវិញ វិញ្ញាណទាំងឡាយនឹងត្រឡប់ទៅរកខ្លួនប្រាណពួកគេវិញ មនុស្សលោកទាំងអស់ក៏ក្រោកឡើងទៅកាន់ម្ចាស់នៃសាកលលោកទាំងមូល ។

អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា ៖ "បន្ទាប់មក ពួកអ្នកពិតជាស្លាប់ (ក្រោយពេលដល់អាយុត្រូវស្លាប់) ។ បន្ទាប់មក ពួកអ្នកពិតជានឹងត្រូវគេបង្កើតឲ្យរស់ឡើងវិញនៅថ្ងៃបរលោក"។ (គម្ពីរគួរអាន ២៣:១៥-១៦)

បណ្តាគម្ពីរទាំងអស់ដែលគេបញ្ចុះពីលើមេឃបានឯកភាពគ្នាចំពោះរឿងនេះ ព្រោះវាជាការចាំបាច់បំផុតនៃគតិបណ្ឌិតគឺ ចាំបាច់ណាស់អល់ឡោះត្រូវតែបង្កើតសម្រាប់ភាវៈទាំងអស់នូវការវិលត្រឡប់ (មានជីវិតសាជាថ្មី) ដើម្បីតបស្នងពួកគេនូវរាល់អ្វីដែលទ្រង់តម្រូវឲ្យពួកគេប្រតិបត្តិតាមរយៈបណ្តាអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់ ។ អល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលថា ៖ "តើពួកអ្នកគិតថា យើងបានបង្កើតពួកអ្នកគ្រាន់តែជាការលេងសើច ហើយពួកអ្នកពិតជាមិនត្រូវវិលត្រឡប់មកជួបយើងវិញ (ដើម្បីជំនុំជម្រះ) នោះឬ ?" (គម្ពីរគួរអាន ២៣:១១៥)

ក្នុងចំណោមភស្តុតាងនៃគម្ពីរគួរអានដែលបញ្ជាក់ថា មនុស្សក្នុងផ្នូរទាំងអស់រស់ឡើងវិញគឺ៖

● ពិតប្រាកដណាស់ អល់ឡោះបង្កើតមនុស្សលោកតាំងពីដំបូង។ អ្នកដែលមានអានុភាពបង្កើតមនុស្សលោកពីដំបូងបាន គឺពិតណាស់នឹងមានសមត្ថភាពបង្កើតមនុស្សលោកសាជាថ្មីម្តងទៀត។ អល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយទ្រង់ជាអ្នកចាប់ផ្តើមបង្កើតមនុស្សលោកបន្ទាប់មក ទ្រង់នឹងបង្កើតវាសាជាថ្មីម្តងទៀត (នៅថ្ងៃបរលោក)"។ (គម្ពីរគួរអាន ៣០:២៧) អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលបញ្ជាឲ្យឆ្លើយតបនឹងពួកដែលបដិសេធនឹងការធ្វើឲ្យឆ្អឹងរស់ឡើងវិញខណៈដែលវាបានពុកផុយហើយនោះថា៖ "ចូរអ្នក(មូហាំម៉ាត់)ពោលថា៖ អ្នកដែលធ្វើឲ្យវារស់ឡើងវិញនោះ គឺអ្នកដែលបានបង្កើតវាពីដំបូងនោះហើយ។ ទ្រង់ដឹងបំផុតនូវអ្វីដែលទ្រង់បានបង្កើត"។ (គម្ពីរគួរអាន ៣៦:៧៩)

● ពិតប្រាកដណាស់ ដីដែលស្ងួតហួតហែង គ្មានរុក្ខជាតិពណ៌បៃតង នៅពេលភ្លៀងធ្លាក់ វាក៏មានជីវិត មានពណ៌បៃតង រស់(ដុះ)ឡើងវិញនូវរុក្ខជាតិគ្រប់បែបយ៉ាងយ៉ាងស្រស់បំព្រង។ អ្នកដែលមានអានុភាពអាចធ្វើឲ្យវារស់(រុក្ខជាតិដុះ)ឡើងវិញក្រោយពីវាបានស្លាប់(គ្មានរុក្ខជាតិដុះ)នោះ ទ្រង់ពិតជាមានអានុភាពធ្វើឲ្យអ្នកស្លាប់រស់ឡើងវិញ។ អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "ហើយយើងបានបញ្ចុះទឹកភ្លៀងដែលមានពរជ័យពីលើមេឃ រួចយើងបានបណ្តុះចេញពីវានូវចម្ការដំណាំជាច្រើន និងប្រភេទធញ្ញជាតិដែលអាចច្រូតកាត់(ប្រមូលផល)បាន និងដើមល្មើខ្ពស់ស្កឹមស្កៃដែលមានធ្លាយផ្លែស្អេកស្កះជាជួរ ជាលាភសក្ការៈសម្រាប់ខ្ញុំរបស់អល់ឡោះ។ ហើយយើងបានធ្វើឲ្យដីដែលស្លាប់(គ្មានជីជាតិ) មានជីវិត(មានជីជាតិ)ឡើងវិញដោយសារវា(ទឹកភ្លៀង)។ ដូច្នោះដែរ យើងធ្វើឲ្យពួកអ្នករស់ឡើងវិញ(នៅថ្ងៃបរលោក)"។ (គម្ពីរគួរអាន ៥០:៩-១១)

● រាល់អ្នកដែលមានសតិបញ្ញាដឹងថា អ្នកដែលមានសមត្ថភាព ឬអានុភាពលើកិច្ចការដ៏ធំធេងនោះ ពិតណាស់ចំពោះកិច្ចការតូចតាចវិញនោះ វាងាយស្រួលជាទីបំផុត ។ អល់ឡោះទ្រង់បង្កើតមេឃ ដី និងចក្រវាលជាកិច្ចការដ៏ធំធេង និងវិសាលភាពរបស់វា ហើយភាពអស្ចារ្យនៃទ្រង់ទ្រាយរបស់វា ទ្រង់ពិតជាមានអានុភាពអាចធ្វើឲ្យឆ្អឹងដែលពុកផុយទៅហើយនោះរស់ឡើងវិញ ។ អល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "តើអ្នកដែលបង្កើតមេឃជាច្រើនជាន់ និងផែនដីមិនមែនជាអ្នកដែលមានសមត្ថភាពបង្កើតឲ្យដូចពួកគេទេឬ? ផ្ទុយទៅវិញ ទ្រង់ជាអ្នកមានអានុភាពបង្កើត ទ្រង់មហាដឹង"។ (គម្ពីរគួរអាន ៣៦:៨១)

2 មានជំនឿចំពោះការជំនុំជម្រះ និងជញ្ជីង(ថ្លឹងទង្វើរបស់មនុស្សលោក)គឺ៖ អល់ឡោះនឹងជំនុំជម្រះទង្វើដែលគេបានប្រព្រឹត្តក្នុងជីវិតនៅលោកិយនេះ។ ជនណាដែលឋិតក្នុងចំណោមអ្នកដែលគោរពសក្ការៈអល់ឡោះតែមួយគត់ ហើយប្រតិបត្តិតាមទ្រង់ និងអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់នោះ ការជំនុំជម្រះសម្រាប់គេគឺងាយស្រួល ហើយជនណាស្ថិតក្នុងចំណោមអ្នកដែលពហុទេពនិយម និងប្រព្រឹត្តបាបកម្ម ជាការពិតណាស់ ការជំនុំជម្រះសម្រាប់គេ គឺពិបាកជាទីបំផុត ។

គេនឹងថ្លឹងទង្វើនៅលើជញ្ជីងដ៏ធំមួយ ។ គេដាក់អំពើកុសលនៅផ្នែកម្ខាងនៃជញ្ជីង និងអំពើអកុសលនៅផ្នែកម្ខាងទៀតនៃជញ្ជីង ។ ជនណាដែលភ្នែកជញ្ជីងអំពើកុសលរបស់គេធ្ងន់ជាងអំពើអកុសល គេនឹងស្ថិតក្នុងចំណោមអ្នកឋានសួគ៌ ។ ហើយជនណាដែលភ្នែកជញ្ជីងអំពើអកុសលរបស់គេធ្ងន់ជាងអំពើកុសល គេនឹងស្ថិតក្នុងចំណោមអ្នកឋាននរក ។ ម្ចាស់របស់អ្នកទ្រង់មិនបានបំពានលើអ្នកណាម្នាក់ឡើយ ។

អល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយយើងនឹងដាក់ជញ្ជីងយុត្តិធម៌នៅថ្ងៃបរលោក ។ ដូច្នេះ ជីវិតគ្រប់រូបនឹងមិនត្រូវគេបំបាត់អ្វី(ទង្វើរបស់គេ)បន្តិចឡើយ ហើយសូម្បីតែវាមានទម្ងន់ប៉ុនគ្រាប់ស្ពៃក៏យើងនាំវាមក(ជំនុំជម្រះ)ដែរ ។ គ្រប់គ្រាន់ហើយយើងជាអ្នកជំនុំជម្រះ"។ (គម្ពីរគួរអាន ២១:៤៧)

3 ឋានសួគ៌និងឋាននរក៖ ឋានសួគ៌ជាទីកន្លែងមានពរជ័យជាអមតៈ។ អល់ឡោះទ្រង់បានរៀបចំវាសម្រាប់អ្នកដែលកោតខ្លាចទ្រង់ គោរពប្រតិបត្តិតាមទ្រង់ និង

អ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់ ។ នៅក្នុងឋានសួគ៌ មានពរជ័យសព្វបែបយ៉ាងដែលឋិតថេរជារៀងរហូត មានអ្វីៗទាំងអស់តាមចំណង់ចំណូលចិត្ត រីករាយជាទីបំផុតដោយអ្វីៗដែលខ្លួនពេញចិត្ត គឺមានទាំងអស់ ។

អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលទាក់ទាញខ្ញុំរបស់ទ្រង់ដើម្បីរួសរាន់ទៅកាន់ការគោរពប្រតិបត្តិតាម និងទៅកាន់ឋានសួគ៌ដ៏ធំល្វឹងល្វើយដែលទំហំរបស់វា ដូចទំហំមេឃជាច្រើនជាន់និងផែនដីថា៖ "ហើយចូរពួកអ្នករួសរាន់ទៅរកការអភ័យទោស និងទៅរកឋានសួគ៌ដែលទំហំរបស់វាដូចទំហំមេឃជាច្រើនជាន់ និងផែនដីដែលគេបានរៀបចំវាសម្រាប់បណ្ដាអ្នកដែលកោតខ្លាច"។(គម្ពីរគួរអាន ៣:១៣៣)

រីឯឋាននរកវិញ ជាទីកន្លែងទណ្ឌកម្មជារៀងរហូតគ្មានទីបញ្ចប់ ។ អល់ឡោះទ្រង់បានរៀបចំវាសម្រាប់អ្នកប្រឆាំងដែលគ្មានជំនឿលើអល់ឡោះ និងល្មើសចំពោះអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់ ។ នៅក្នុងឋាននរក មានទណ្ឌកម្ម និងការឈឺផ្សាជាទីបំផុតដែលជារឿងនឹកស្មានមិនដល់ ។ អល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលជាការព្រមានខ្ញុំរបស់ទ្រង់អំពីឋាននរកដែលទ្រង់បានរៀបចំវាសម្រាប់ពួកប្រឆាំងថា៖ "ដូច្នេះ ចូរពួកអ្នកខ្លាចភ្លើងនរកដែលគ្រឿងបញ្ឆេះរបស់វា គឺមនុស្សនិងដុំថ្មដែលគេបានរៀបចំសម្រាប់ពួកដែលប្រឆាំង"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:២៤)

ឱ អល់ឡោះជាម្ចាស់! ពិតណាស់ពួកយើងសុំពីទ្រង់នូវឋានសួគ៌ និងអ្វីដែលនាំឲ្យខិតជិតឋានសួគ៌ទាំងពាក្យសំដី និងទង្វើ ។ ហើយពួកយើងសុំពីទ្រង់ឲ្យចៀសផុតពីឋាននរក និងពីអ្វីដែលនាំឲ្យខិតជិតឋាននរក ទាំងពាក្យសំដី និងទង្វើ ។

4 ទណ្ឌកម្ម និងពរជ័យនៅក្នុងផ្នូរ៖ យើងមានជំនឿថា ការស្លាប់គឺជាការពិត ។ អល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ចូរអ្នក(ព្យាការីមូហាំម៉ាត់)ពោលថា៖ ម៉ាឡាអ៊ីកាត់យកជីវិតមនុស្សដែលត្រូវគេបញ្ជូនទៅកាន់ពួកអ្នក នឹងយកជីវិតពួកអ្នក ។ បន្ទាប់មក ពួកអ្នកនឹងត្រូវវិលត្រឡប់ទៅកាន់ម្ចាស់របស់ពួកអ្នកវិញ"។ (គម្ពីគួរអាន ៣២:១១)

វាគឺជារឿងឃើញច្បាស់ផ្ទាល់នឹងភ្នែកគ្មានការសង្ស័យឡើយ ។ យើងជឿថា រាល់អ្នកដែលស្លាប់ ឬត្រូវគេសម្លាប់ ឬដោយមូលហេតុអ្វីក៏ដោយ វាគឺជាទីបញ្ចប់នៃ

ជីវិតរបស់គេ។ ជាការពិតណាស់ វាគឺជាពេលកំណត់របស់គេដែលមកដល់គ្មានការផ្លាស់ប្តូរអ្វីឡើយ។អល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "ដូច្នេះ នៅពេលដែលការកំណត់ជីវិតរបស់ពួកគេបានមកដល់ ពួកគេមិនអាចសុំពន្យារពេល ឬសុំមុនពេលកំណត់បានឡើយ សូម្បីមួយវិនាទីក៏ដោយ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៧:៣៤)

- យើងជឿផងដែរថា អ្នកដែលបានស្លាប់ គឺគេបានផ្លាស់ទៅកាន់ទីកន្លែងបរលោក។
- មានហាទីស្ហជាច្រើនពីអ្នកនាំសារបញ្ជាក់ពីទណ្ឌកម្មនៅក្នុងផ្នូរចំពោះពួកប្រឆាំង ពួកដែលល្មើស ហើយពរជ័យជាច្រើនសម្រាប់អ្នកមានជំនឿ និងអ្នកសាងអំពើកុសល។ហើយយើងជឿលើរឿងដូច្នោះដោយយើងមិនបាច់លម្អិតចំពោះលក្ខណៈរបស់វាឡើយ ពីព្រោះគំនិតបញ្ញាគ្មានលទ្ធភាពអាចដឹងលក្ខណៈ និងភាពពិតរបស់វាបានឡើយ ដោយសារវាស្ថិតក្នុងភាពអាថ៌កំបាំង ដូចជាឋានសួគ៌ និងឋាននរកដែរ គឺវាមិនបាននៅក្នុងដែនដែលយើងអាចមើលឃើញ។ លទ្ធភាពគំនិតបញ្ញាអាចវាស់វែងដោយការប្រៀបផ្ទឹមប៉ាន់ប្រមាណ សន្និដ្ឋាន និងការវិនិច្ឆ័យតាមអ្វីដែលគេដឹងថាមានភាពស្រដៀងគ្នា និងទៅតាមការស្ទង់ថ្លឹងថ្លែងវានៅក្នុងដែនលោកិយដែលអាចមើលឃើញប៉ុណ្ណោះ។
- ក៏ដូចគ្នាដែរ ស្ថានភាពនៅក្នុងផ្នូរ គឺជារឿងអាថ៌កំបាំងដែលឥន្ទ្រីយារម្មណ៍មិនអាចដឹងបានឡើយ។ ហើយប្រសិនបើឥន្ទ្រីយារម្មណ៍អាចដឹងមែននោះ ជំនឿចំពោះរឿងអាថ៌កំបាំងគ្មានប្រយោជន៍អ្វីឡើយ ហើយគតិបណ្ឌិតនៃការដាក់បន្ទុក(កាតព្វកិច្ច)លើមនុស្សលោកក៏ពុំមានផងដែរ ហើយនៅពេលនោះដែរមនុស្សលោកនឹងលែងបញ្ចុះសព។អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ប្រសិនបើពួកអ្នកមិនត្រូវបានបញ្ចុះសពគ្នីគ្នាទេនោះ យើងនឹងសុំអល់ឡោះឱ្យពួកអ្នកស្តាប់ឮនូវអ្វីដែលយើងបានឮនៃទណ្ឌកម្មនៅក្នុងផ្នូរជាមិនខាន"។ (មូស្លីម:២៨៦៨ ណាសាអ៊ី:២០៥៨)។ ដោយហេតុថា គតិបណ្ឌិតនេះគ្មានទាក់ទងជាមួយនឹងសត្វពាហនៈទេនោះ ទើបពួកវាបានស្តាប់ឮ និងអាចដឹងពីទណ្ឌកម្មនៅក្នុងផ្នូរ។

ផលប្រយោជន៍នៃជំនឿចំពោះថ្ងៃបរលោក

1 ជំនឿចំពោះថ្ងៃបរលោកមានឥទ្ធិពលជាទីបំផុតក្នុងការចង្អុលបង្ហាញមនុស្សលោកឲ្យប្រកាន់ខ្ជាប់នឹងទង្វើកុសល និងការកោតខ្លាចទៅចំពោះអល់ឡោះ ហើយជៀសវាងពីភាពអាត្មានិយម និងការខំសាងទង្វើកុសលដើម្បីចង់បង្ហាញឲ្យគេឃើញ។ នេះហើយជាហេតុនាំឲ្យមានការផ្សារភ្ជាប់រវាងជំនឿចំពោះថ្ងៃបរលោក និងទង្វើកុសលនៅកន្លែងជាច្រើនក្នុងគម្ពីរគួរអាន ដូចដែលអល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ “ការពិតអ្នកដែលកសាងឬថែទាំវិហាររបស់អល់ឡោះនោះ គឺមានតែអ្នកមានជំនឿលើអល់ឡោះ និងថ្ងៃបរលោកប៉ុណ្ណោះ”។ (គម្ពីរគួរអាន ៩:១៨)។ អល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលទៀតថា៖ “ហើយបណ្ដាអ្នកដែលមានជំនឿនឹងថ្ងៃបរលោក គឺពួកគេមានជំនឿនឹងវា(គម្ពីរគួរអាន) ហើយពួកគេថែរក្សាសឡាតគ្រប់ពេលវេលា”។ (គម្ពីរគួរអាន ៦: ៩២)

2 ការដាស់តឿនចំពោះអ្នកដែលមានកាធ្វេសប្រហែស ងប់ងុលនឹងកិច្ចការជីវិត និងការត្រេកត្រអាលនៅក្នុងលោកិយដែលពួកគេមិនយកចិត្តទុកដាក់ពីការប្រកួតប្រជែងគ្នាក្នុងការប្រតិបត្តិ(សាងទង្វើកុសល) និងមិនយកចិត្តទុកដាក់ពីការឆ្លៀតពេលវេលាដើម្បីបញ្ជិតខ្លួនទៅចំពោះអល់ឡោះដោយការប្រតិបត្តិឱ្យយល់ជីវិតឲ្យពិត និងរយៈពេលដ៏ខើចខ្លីនៃជីវិត ហើយថ្ងៃបរលោកគឺជាទីកន្លែងឋិតថេរ និងអមតៈ។ ខណៈដែលអល់ឡោះទ្រង់កោតសរសើរលើអ្នកនាំសារក្នុងគម្ពីរគួរអាន និងរំឭកទង្វើរបស់ពួកគេ ទ្រង់សរសើរពួកគេជាមួយនឹងមូលហេតុដែលជំរុញពួកគេឱ្យសាងទង្វើល្អ និងកុសលធម៌។ ទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ “ពិតណាស់ យើងបានជ្រើសរើសពួកគេជាពិសេសដោយយើងធ្វើឲ្យការរំឭកចំពោះថ្ងៃបរលោកឋិតក្នុងដួងចិត្តពួកគេ”។ (គម្ពីរគួរអាន ៣៨:៤៦) ។ បានសេចក្ដីថា មូលហេតុនៃទង្វើល្អនោះ គឺដោយសារពួកគេមានលក្ខណៈពិសេសក្នុងការនឹករឭកចំពោះថ្ងៃបរលោក។ ដូច្នេះ ការរំឭកនេះជំរុញឲ្យពួកគេសាងអំពើល្អ និងកិច្ចការទាំងនោះ។ ហើយនៅពេលដែលអ្នកមូស្លីមខ្ជិលច្រអូសព្រងើយកន្តើយ

ពីការប្រតិបត្តិតាមបទបញ្ញារបស់អល់ឡោះនិងអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់នោះ ទ្រង់ក៏មានបន្ទូលដាស់តឿនពួកគេថា៖ “តើពួកអ្នកពេញចិត្តនឹងការរស់នៅក្នុងលោកិយជាងបរលោកឬ? ប៉ុន្តែសុភមង្គលនៃការរស់នៅក្នុងលោកិយមិនអាចប្រៀបនឹងថ្ងៃបរលោកបានទេ លើកលែងតែបន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះ”។ (គម្ពីរគួរអាន ៩:៣៨)។ នៅពេលដែលមនុស្សលោកជឿចំពោះថ្ងៃបរលោក គេពិតជាដឹងយ៉ាងច្បាស់ថា គ្រប់ពរជ័យទាំងអស់នៅលើលោកិយមិនអាចប្រៀបផ្ទឹមនឹងពរជ័យនៅថ្ងៃបរលោកបានឡើយ។ ម្យ៉ាងទៀត សេចក្តីសុខក្នុងលោកិយមិនអាចប្រៀបនឹងការជ្រលក់ខ្លួនចូលម្តងទៅក្នុងទណ្ឌកម្មនៅបរលោកនោះទេ។ គ្រប់ទណ្ឌកម្ម(ការលំបាក)នៅលើលោកិយ(ក្នុងការគោរពតាមមាគ៌ារបស់អល់ឡោះ)មិនអាចប្រៀបផ្ទឹមទៅនឹងទណ្ឌកម្មនៅថ្ងៃបរលោកបានឡើយ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ទុក្ខលំបាកក្នុងលោកិយក៏មិនអាចប្រៀបនឹងការជ្រលក់ខ្លួនចូលម្តងទៅក្នុងបរមសុខនៅបរលោកនោះដែរ។

3 ភាពស្កប់ស្កល់៖ គឺមនុស្សលោកទទួលបានចំណែករបស់ខ្លួន។ បើសិនជាសម្បត្តិណាមួយនៃជីវិតរស់នៅរបស់គេលើលោកិយបានបាត់បង់នោះ គេពុំត្រូវអស់សង្ឃឹម ហើយពុំត្រូវធ្វើអត្តឃាតដោយសារការកើតទុក្ខនោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ គេត្រូវតែព្យាយាមតស៊ូ ហើយជឿជាក់ថា អល់ឡោះមិនបំបាត់ផលបុណ្យពីអ្នកសាងទង្វើកុសលឡើយ។ ទោះបីជាត្រូវគេបំពាន ឬបោកប្រាស់ប៉ុនគ្រាប់ស្ពៃក៏ដោយ គឺទ្រង់នឹងផ្តល់ឲ្យវិញនូវអ្វីដែលគេត្រូវការចាំបាច់បំផុតនៅថ្ងៃបរលោក។ តើគេកើតទុក្ខម្តេចនឹងកើតបើគេដឹងថា ចំណែករបស់គេនឹងមកដល់គេវិញដោយគ្មានការសង្ស័យនៅក្នុងគ្រាដែលគ្រោះថ្នាក់បំផុតនោះ? តើគេព្រួយបារម្ភម្តេចកើតបើគេដឹងថា អ្នកដែលកាត់ក្តីរវាងគេនិងគូវិវាទរបស់គេ គឺអល់ឡោះដែលជាអ្នកកាត់ក្តីដ៏យុត្តិធម៌បំផុតនោះ?

> ជំនឿចំពោះព្រះលិខិត

អត្ថន័យនៃជំនឿចំពោះព្រះលិខិត

គឺជាការជឿជាក់យ៉ាងដាច់ខាតថា រាល់រឿងល្អ និងរឿងអាក្រក់ វាគឺជាការកំណត់(នៅក្នុងព្រះលិខិត)របស់អល់ឡោះរួចជាស្រេច ហើយទ្រង់ធ្វើនូវអ្វីដែលទ្រង់ប្រាថ្នា។ អ្វីក៏ដោយមិនអាចកើតឡើងបានឡើយ លុះត្រាតែទ្រង់ប្រាថ្នាឲ្យវាកើតឡើង។ អ្វីក៏ដោយមិនអាចចេញផុតពីចេតនារបស់ទ្រង់បានឡើយ។ ហើយអ្វីក៏ដោយនៅក្នុងចក្រវាលទាំងអស់មិនអាចចេញផុតពីការកំណត់របស់ទ្រង់បានឡើយ។ គ្មានអ្វីអាចកើតឡើង លើកលែងតែតាមការរៀបចំរបស់ទ្រង់។ ជាមួយគ្នានេះ ទ្រង់បានដាក់បញ្ជា និងបម្រាមចំពោះខ្ញុំរបស់ទ្រង់ទាំងអស់ ហើយទ្រង់បើកសិទ្ធិឲ្យពួកគេជ្រើសរើសតាមចិត្តសម្រាប់រាល់ទង្វើរបស់ពួកគេដោយគ្មានការបង្ខិតបង្ខំឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ទង្វើរបស់ពួកគេកើតឡើងអាស្រ័យទៅតាមលទ្ធភាព និងចេតនារបស់ពួកគេផ្ទាល់។ អល់ឡោះទ្រង់ជាអ្នកបង្កើតពួកគេ និងលទ្ធភាពរបស់ពួកគេ ។ ទ្រង់ចង្អុលបង្ហាញជនណាដែលទ្រង់មានចេតនា ហើយទ្រង់ធ្វើឲ្យវង្វេងចំពោះជនណាដែលទ្រង់មានចេតនាដែរ ដោយគតិបណ្ឌិតរបស់ទ្រង់។ ទ្រង់មិនត្រូវគេសួរដេញដោលនូវអ្វីដែលទ្រង់ធ្វើឡើយ តែពួកគេទេដែលត្រូវគេ(អល់ឡោះ)សួរដេញដោលនោះ។

តើជំនឿចំពោះព្រះលិខិតមានអ្វីខ្លះ?

ជំនឿចំពោះព្រះលិខិតមាន៤ប្រការ៖

- ជឿថា អល់ឡោះទ្រង់ដឹងនូវអ្វីគ្រប់យ៉ាងជាលក្ខណៈរួម និងពិស្តារ។ ទ្រង់ដឹងចំពោះភារៈរបស់ទ្រង់ទាំងអស់ តាំងពីលាភសក្ការៈ ពេលវេលានៃការស្លាប់ ពាក្យសំដី និងទង្វើរបស់ពួកគេមុននឹងទ្រង់បង្កើតពួកគេ។ ទ្រង់ដឹងពីការកម្រើក និងការនៅស្ងៀមរបស់ពួកគេ។ ទ្រង់ដឹងពីប្រការអាថ៌កំបាំង និងការលាតត្រដាងរបស់ពួកគេ អ្នកណាត្រូវចូលឋានសួគ៌ និងអ្នកណាចូលឋាននរក។ ទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "ទ្រង់គឺអល់ឡោះជាម្ចាស់ដែលគ្មានម្ចាស់ណាត្រូវគេគោរពសក្ការៈដ៏ពិតប្រាកដក្រៅពីទ្រង់ឡើយ។ ទ្រង់ជាម្ចាស់ដែលដឹងនូវការអាថ៌កំបាំង និងការលាតត្រដាង"។ (គម្ពីរគួរអាន ៥៩:២២)

- ជឿថា ទ្រង់ពិតជាបានសរសេរនៅក្នុងគម្ពីរ "ឡាវហ៊ុលម៉ះហ្វ៊ូស" (សៀវភៅដែលកត់ត្រាអ្វីៗគ្រប់បែបយ៉ាងទាំងអស់)នូវអ្វីដែលទ្រង់បានដឹងរួចជាមុន។ភស្តុតាងគឺពាក្យបន្ទូលរបស់ទ្រង់ថា៖ "គ្មានគ្រោះថ្នាក់ណាមួយបានធ្លាក់មកលើផែនដី ហើយក៏គ្មានគ្រោះថ្នាក់ណាមួយបានធ្លាក់ទៅលើពួកអ្នក លើកលែងតែបានកត់ត្រាទុកក្នុងគម្ពីរ(ឡាវហ៊ុលម៉ះហ្វ៊ូស)មុននឹងយើងបានបង្កើតវា"។ (គម្ពីរគួរអាន ៥៧:២២)។ ហើយព្យាការីបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "អល់ឡោះទ្រង់បានលិខិតកំណត់ចំពោះភាវៈទាំងអស់មុននឹងទ្រង់បង្កើតមេឃនិងផែនដីចំនួនប្រាំម៉ឺនឆ្នាំ"។ (មូស្លីមៈ២៦៥៣)
- ជឿថា ចេតនារបស់អល់ឡោះគឺត្រូវតែកើតឡើងគ្មានអ្វីអាចរារាំងបាន ហើយអានុភាពរបស់ទ្រង់គ្មានអ្វីអាចយកឈ្នះបានដែរ។ គ្រប់ហេតុការណ៍ទាំងអស់កើតឡើងអាស្រ័យទៅតាមចេតនា និងអានុភាពរបស់ទ្រង់។ អ្វីដែលទ្រង់មានចេតនា គឺត្រូវតែកើតឡើង ហើយអ្វីដែលទ្រង់គ្មានចេតនា គឺមិនអាចកើតឡើងជាដាច់ខាត។ អល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយពួកអ្នកមិនអាចមានបំណងធ្វើអ្វីមួយបានឡើយ លើកលែងតែអល់ឡោះដែលជាម្ចាស់គ្រប់គ្រងពិភពទាំងអស់មានចេតនាប៉ុណ្ណោះ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៨១:២៩)

> ជំនឿចំពោះព្រះលិខិតរបស់អល់ឡោះជាគោលគ្រឹះមួយក្នុងចំណោមគ្រឹះនៃជំនឿទាំងប្រាំមួយ ដូចមាននៅក្នុងចម្លើយរបស់អ្នកនាំសារនៅពេលដែលម៉ាឡាអ៊ីកាត់ជីព្រីលសួរលោកអំពីជំនឿ លោកឆ្លើយថា៖ "អ្នកត្រូវជឿចំពោះអល់ឡោះ បណ្ដាម៉ាឡាអ៊ីកាត់របស់ទ្រង់ បណ្ដាព្រះគម្ពីររបស់ទ្រង់ បណ្ដាអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់ ជឿចំពោះថ្ងៃបរលោក និងជឿចំពោះព្រះលិខិតល្អ និងអាក្រក់"។ (មូស្លីមៈ៨)

- ជឿថា អល់ឡោះជាអ្នកបង្កើតឲ្យមានអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងទាំងអស់។ ទ្រង់ជាអ្នកបង្កើតតែមួយគត់។អ្វីដែលក្រៅពីទ្រង់ គឺជាភាវៈ(ម៉ាខ្លូក)របស់ទ្រង់។ទ្រង់មានអានុភាពលើអ្វីៗទាំងអស់។អល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយទ្រង់បានបង្កើតនូវរាល់អ្វីៗទាំងអស់។ បន្ទាប់មកទ្រង់បានកំណត់វាយ៉ាងសុក្រឹតឥតខ្ចោះ"។ (គម្ពីរគួរអាន ២៥:២)

មនុស្សលោកមានសិទ្ធិជ្រើសរើស មានលទ្ធភាព និងចេតនាខ្លួនឯង

ជំនឿចំពោះព្រះលិខិត គឺមិនបដិសេធចេតនារបស់មនុស្សក្នុងការធ្វើទង្វើអ្វីមួយតាមជម្រើសរបស់គេនោះទេ ហើយក៏មិនបដិសេធលទ្ធភាពនៃការជ្រើសរើសនោះដែរ ពីព្រោះតាមច្បាប់ និងភាពជាក់ស្តែងបានបញ្ជាក់យ៉ាងដូច្នោះ។

តាមច្បាប់ គឺអល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលពីចេតនាថា៖ "នោះគឺជាថ្ងៃដែលនឹងកើតឡើងយ៉ាងពិតប្រាកដ។ ដូច្នេះ ជនណាហើយចង់(គេចផុតពីភាពលំបាកនៅថ្ងៃបរលោក)នោះ ចូរឲ្យគេជ្រើសរើសកន្លែងវិលត្រឡប់ទៅកាន់ម្ចាស់របស់គេចុះ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៧៨:៣៩)

ហើយអល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលពីលទ្ធភាពថា៖ "អល់ឡោះមិនដាក់បន្ទុកលើអ្នកណាម្នាក់ហួសពីលទ្ធភាពរបស់គេឡើយ។ អ្នកណាបានសាងអំពើល្អ គឺទទួលបានផលល្អ ហើយអ្នកណាបានសាងអំពើអាក្រក់ គឺទទួលបានផលអាក្រក់"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:២៨៦)

រីឯភាពជាក់ស្តែងវិញ គឺមនុស្សគ្រប់រូបមានចេតនា និងលទ្ធភាពប្រព្រឹត្ត ឬមិនប្រព្រឹត្ត(ទៅតាមចេតនា និងលទ្ធភាពរបស់ខ្លួន)។ គេអាចបែងចែករវាងអ្វីដែលកើតឡើងតាមចេតនារបស់គេ ដូចជាការដើរ អ្វីដែលកើតឡើងដោយគេគ្មានចេតនា ដូចជា សេចក្តីភ័យខ្លាច ការដួលភ្លាមៗ។ ក៏ប៉ុន្តែចេតនារបស់មនុស្ស និងលទ្ធភាពរបស់គេកើតឡើងទៅតាមចេតនារបស់អល់ឡោះ និងអានុភាពរបស់ទ្រង់ ដូចអល់ឡោះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "សម្រាប់អ្នកណាដែលមានបំណងចង់ដើរលើមាគ៌ាដ៏ត្រឹមត្រូវក្នុងចំណោមពួកអ្នក ហើយពួកអ្នកមិនអាចមានបំណងធ្វើអ្វីមួយបានឡើយ លើកលែងតែអល់ឡោះដែលជាម្ចាស់គ្រប់គ្រងពិភពទាំងអស់មានចេតនាប៉ុណ្ណោះ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៨១:២៨-២៩)

ក្នុងវាក្យខណ្ឌនេះ គឺទ្រង់បញ្ជាក់ពីបំណង និងចេតនារបស់មនុស្ស បន្ទាប់មកទ្រង់បញ្ជាក់ទៀតថា បំណងនិងចេតនា(របស់មនុស្ស) គឺនៅក្នុងចេតនារបស់ទ្រង់ ពីព្រោះចក្រវាលទាំងមូលគឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់អល់ឡោះ។ គ្មានអ្វីដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទ្រង់ដោយទ្រង់ពុំបានដឹង និងទ្រង់ពុំមានចេតនានោះឡើយ។

> ពិតប្រាកដណាស់ យើងបានចង្អុលបង្ហាញគេនូវមាគ៌ាដ៏ត្រឹមត្រូវ។ គេអាចជាអ្នកដឹងគុណ ឬជាអ្នករមិលគុណ។ (គម្ពីរគួរអាន ៧៦:៣)

យកលេសនឹងព្រះលិខិត

ការដាក់បទបញ្ជា និងបម្រាម គឺអាស្រ័យទៅតាមលទ្ធភាព និងការជ្រើសរើសរបស់មនុស្សដែលអាចអនុវត្តទៅបាន។ គេប្រទានផលបុណ្យចំពោះអ្នកធ្វើអំពើល្អតាមការជ្រើសរើសរបស់គេនូវមាគ៌ាដែលមានការចង្អុលបង្ហាញ ហើយគេដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះអ្នកធ្វើអំពើអាក្រក់តាមការជ្រើសរើសរបស់គេនូវមាគ៌ាដែលវង្វេង។

អល់ឡោះទ្រង់មិនបានដាក់បន្ទុកលើយើងទេ លើកលែងតែអ្វីដែលយើងមានលទ្ធភាព ហើយទ្រង់មិនទទួលយកពីអ្នកណាម្នាក់ដែលបោះបង់ការគោរពសក្ការៈចំពោះទ្រង់ដោយអាងលេសថា ជាព្រះលិខិតនោះដែរ។

បន្ទាប់មកទៀត មុននឹងមនុស្សលោកប្រព្រឹត្តបាបកម្ម គឺគេពុំបានដឹងទេ អ្វីជាចំណេះដឹង និងអ្វីជាការកំណត់របស់អល់ឡោះ? ហើយអល់ឡោះទ្រង់ប្រទានចំពោះគេនូវលទ្ធភាព និងការជ្រើសរើស។ ទ្រង់បានបំភ្លឺចំពោះគេនូវផ្លូវល្អ និងផ្លូវអាក្រក់។ ដូច្នេះ បើសិនជាគេប្រព្រឹត្តបាបកម្មនោះ គឺគេជាអ្នកជ្រើសរើសបាបកម្មដោយខ្លួនឯង។ គេសម្រេចចិត្តយកការប្រព្រឹត្តបាបកម្មជាជាងការប្រព្រឹត្តតាម(ការធ្វើអំពើល្អ)។ ដូច្នេះ គេត្រូវតែទទួលទណ្ឌកម្មចំពោះការប្រព្រឹត្តបាបកម្មរបស់គេដោយខ្លួនឯង។

> ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់បានបំពានទៅលើអ្នក ហើយបានយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នក ហើយបាន ធ្វើឲ្យអ្នករបួស បន្ទាប់មក គេបានសុំអភ័យទោសពីអ្នកដោយប្រើលេសថា វាគឺជាវាសនាដែលត្រូវបានកំណត់រួច ប្រាកដជាអ្នកមិនអាចទទួលការសុំអធ្យាស្រ័យអំពីទង្វើដ៏ថោកទាបនេះនោះឡើយ ហើយប្រាកដជាអ្នកនឹងដាក់ទណ្ឌកម្មដល់ជននោះ ហើយដកយកអ្វីដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកពីគេវិញ ពីព្រោះគេបានធ្វើបែបនោះដោយការជ្រើសរើសរបស់គេ និងដោយចេតនារបស់គេផ្ទាល់។

ផលប្រយោជន៍នៃជំនឿលើព្រះលិខិត

ផលប្រយោជន៍នៃជំនឿលើព្រះលិខិត គឺធំធេងណាស់នៅក្នុងជីវិតរបស់មនុស្ស ដូចជា៖

1 ព្រះលិខិត គឺជាកត្តាជំរុញលើកទឹកចិត្តដ៏ធំបំផុត(ដល់មនុស្ស)ចំពោះការងារ ភាពសកម្មក្លៀវក្លា និងការខិតខំស្វែងរកនូវអ្វីដែលអល់ឡោះអនុញ្ញាតយល់ព្រមសម្រាប់ជីវិតរស់នៅលើលោកិយនេះ។

អ្នកមានជំនឿទាំងអស់ត្រូវបានគេបង្គាប់ឲ្យយកហេតុជាបច្ច័យជាមួយនឹងការជឿទុកចិត្តលើអល់ឡោះ ហើយត្រូវមានជំនឿថា មូលហេតុមិនបានផ្តល់ផលអ្វីឡើយ លុះត្រាតែមានការអនុញ្ញាតពីអល់ឡោះ ពីព្រោះទ្រង់គឺជាអ្នកបង្កើតមូលហេតុ និងលទ្ធផលទាំងឡាយ។ អ្នកនាំសារមានប្រសាសន៍ថា៖ "ចូរអ្នកខិតខំធ្វើអ្វីដែលផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់អ្នក។ ចូរអ្នកសុំជំនួយពីអល់ឡោះ ហើយចូរអ្នកកុំខ្ជិលច្រអូស។ ប្រសិនបើមានអ្វីកើតឡើងចំពោះអ្នក ចូរអ្នកកុំនិយាយថា៖ ប្រសិនបើខ្ញុំធ្វើដូច្នេះនឹងបានដូច្នេះ។ ប្រសិនបើខ្ញុំដូច្នោះនឹងបានដូច្នោះ ក៏ប៉ុន្តែអ្នកត្រូវពោលថា អល់ឡោះបានដាក់កំណត់រួចជាស្រេច ហើយអ្វីដែលទ្រង់មានចេតនា វានឹងកើតឡើង ពីព្រោះ(ពាក្យថា) "ប្រសិនបើ"

គឺវាបើកផ្លូវឲ្យសកម្មភាពរបស់បិសាចស្ទៃតន(ញុះញង់មនុស្សលោក)"។ (មូស្លីម:២៦៦៤)

2 មនុស្សលោកត្រូវដឹងពីលទ្ធភាពខ្លួនឯង គេមិនត្រូវមានអំនួតក្រអឺតក្រទម ពីព្រោះគេគ្មានលទ្ធភាពដឹងនូវអ្វីដែល(ព្រះលិខិត)បានកំណត់រួចជាស្រេច ឡើយ ហើយនៅពេលអនាគតក៏គេពុំបានដឹងនូវអ្វីដែលនឹងកើតឡើងដែរ។ ដូច្នេះ មនុស្សលោកត្រូវតែទទួលស្គាល់នូវការអសមត្ថភាពរបស់ខ្លួន និងភាពខ្វះខាតរបស់គេ និងត្រូវការម្ចាស់របស់គេជារៀងរហូត។

កាលណាមនុស្សទទួលបានប្រការល្អ គេមានអំនួត ត្រេកត្រអាល ហើយកាលណាគេទទួលបានប្រការអាក្រក់និងគ្រោះថ្នាក់ គេខឹងច្រឡោតកើតទុក្ខព្រួយ។ គ្មានអ្វីអាចរក្សាមនុស្សលោកពីការមានអំនួតហួសហេតុនៅពេលដែលគេទទួលបានប្រការល្អ និងការកើតទុក្ខព្រួយនៅពេលដែលគេទទួលបានប្រការអាក្រក់បានឡើយ គឺមានតែការមានជំនឿលើព្រះលិខិតនេះប៉ុណ្ណោះ។ ពិតណាស់ អ្វីៗដែលកើតឡើង គឺប្រព្រឹត្តទៅតាមព្រះលិខិតដែលបានកំណត់រួចជាស្រេច ហើយអល់ឡោះទ្រង់បានដឹងតាំងពីមុនមកហើយ។

3 ជំនឿលើព្រះលិខិតជួយបំបាត់ភាពអពមង្គលនៃការច្រណែនឈ្នានីស។ អ្នកមានជំនឿ គឺមិនច្រណែនឈ្នានីសនូវអ្វីៗដែលអល់ឡោះទ្រង់បានផ្តល់ចំពោះមនុស្សលោកនៃភាពល្អប្រសើរឡើយ ពីព្រោះទ្រង់ជាអ្នកដែលផ្តល់លាភសក្ការៈ និងកំណត់សម្រាប់ពួកគេរួចទៅហើយ។ អ្នកមានជំនឿក៏ដឹងទៀតថា នៅពេលដែលគេច្រណែនឈ្នានីសអ្នកដទៃនោះ គឺជាការប្រឆាំងនឹងព្រះលិខិតរបស់អល់ឡោះ និងការកំណត់របស់ទ្រង់។

4 ជំនឿលើព្រះលិខិត ជំរុញចិត្តឲ្យមានភាពក្លាហានក្នុងការប្រឈមមុខនឹងឧបសគ្គ ហើយពង្រឹងឆន្ទៈ ពីព្រោះក្នុងចិត្តជឿជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា ពេលកំណត់(នៃសេចក្តីស្លាប់) លាភសក្ការៈ គឺបានកំណត់រួចជាស្រេច ហើយគ្មានអ្វីកើត ឡើងចំពោះមនុស្ស ក្រៅពីអ្វីដែលគេបានលិខិតកំណត់រួចជាស្រេចសម្រាប់គេនោះឡើយ។

5 ជំនឿលើព្រះលិខិត បណ្ដុះផ្នត់គំនិតអ្នកមានជំនឿនូវធាតុពិតជាច្រើននៃជំនឿ ធ្វើឲ្យគេជានិច្ចកាលតែងតែសុំជំនួយពីអល់ឡោះ ពឹងផ្អែក និងជឿទុកចិត្តលើទ្រង់ជាមួយនឹងការយកហេតុជាបច្ច័យ ហើយគេជានិច្ចកាលតែងតែត្រូវការទ្រង់ផងដែរ ដើម្បីសុំជំនួយឱ្យមានជំហររឹងមាំ។

6 ជំនឿលើព្រះលិខិតនាំឲ្យមានភាពស្កប់ស្កល់ក្នុងខ្លួន។ អ្នកមានជំនឿដឹងថា អ្វីដែលត្រូវកើតឡើងចំពោះរូបគេ គឺវាមិនអាចទៅណាខុសពីគេបានទេ ហើយអ្វីដែលត្រូវកើតឡើងលើអ្នកដទៃក្រៅពីរូបគេនោះ ក៏មិនអាចកើតឡើងចំពោះរូបគេបាននោះដែរ។

"អល់ឡោះជាម្ចាស់បានបង្គាប់ឲ្យជនមូស្លីមធ្វើការជម្រះសម្អាតចិត្តរបស់គេពីទង្វើស្ទីរិក(ពហុទេពនិយម)និងជំងឺផ្លូវចិត្ត ដូចជា ការច្រណែនឈ្នានីស ក្រអឺតក្រទម និងការចងគំនុំនឹងគ្នា។ល។ ហើយធ្វើការជម្រះសម្អាតខ្លួនប្រាណរបស់គេពីភាពកខ្វក់។ ប្រសិនបើបុគ្គលណាបានធ្វើដូច្នោះ គេពិតជាទទួលបាននូវការអាណិតស្រលាញ់ពីព្រះជាម្ចាស់ជាមិនខាន ដូចទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ ពិតណាស់ អល់ឡោះស្រលាញ់បណ្តាអ្នកដែលសារភាពទោសកំហុស និងស្រលាញ់បណ្តាអ្នកជ្រះស្អាត"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:២២២)

ការជម្រះសម្អាតរបស់អ្នក

2

មាតិកា

- និយមន័យនៃការជម្រះសម្អាត
- ការជម្រះសម្អាតពីភាពកខ្វក់
  - ការសម្អាតភាពកខ្វក់
  - សុជីវធម៌ក្នុងការបន្ទោបង់ និងការសម្អាត
- ហាហ្ទាស(ភាពកខ្វក់ផ្នែកបញ្ញត្តិច្បាប់)
  - ហាហ្ទាសតូច និងការយកទឹកជម្រះកាយ(ទឹកវូហ្ឌុ)
- តើខ្ញុំត្រូវយកទឹកជម្រះកាយ(ទឹកវូហ្ឌុ)យ៉ាងដូចម្ដេច ?
  - ការបំបាត់ហាហ្ទាសតូច
  - ហាហ្ទាសធំនិងការងូតទឹក
  - តើអ្នកមូស្លីមសម្អាតខ្លួនពីជូនុប ឬហាហ្ទាសធំយ៉ាងដូចម្ដេច ?
  - អ្នកដែលគ្មានលទ្ធភាពប្រើប្រាស់ទឹក

> និយមន័យនៃការជម្រះសម្អាត

ន័យដើមរបស់ពាក្យ ការជម្រះសម្អាត(តហារ៉ោះ) គឺសំដៅលើភាពស្អាតស្អំ អនាម័យ និងជ្រះថ្លា។

ពិតណាស់ អល់ឡោះទ្រង់បានបង្គាប់ប្រើលើជនមូស្លីមឲ្យធ្វើការជម្រះសម្អាតខ្លួនប្រាណ និងចិត្តរបស់គេ។ ហេតុនេះ គេត្រូវសម្អាតខ្លួនប្រាណរបស់គេពីរាល់ប្រការណាដែលកខ្វក់ និងសម្អាតចិត្តរបស់គេពីប្រការស្ទីរិក(ពហុទេពនិយម) និងការប្រណែនគុំគួនគ្នាទៅវិញទៅមក។ ប្រសិនបើបុគ្គលណាបានធ្វើដូច្នោះ គេពិតជាទទួលបានការអាណិតស្រលាញ់ពីអល់ឡោះជាម្ចាស់ ដូចដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "ពិតណាស់ អល់ឡោះស្រលាញ់បណ្ដាអ្នកដែលសារភាពទោសកំហុស និងស្រលាញ់បណ្ដាអ្នកដែលជ្រះស្អាត"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:២២២)

ហើយទ្រង់បានបង្គាប់ឲ្យធ្វើការជម្រះសម្អាតដើម្បីប្រតិបត្តិសឡាត(ថ្វាយបង្គំ) ពីព្រោះការសឡាត គឺជាការបួងសួងចំពោះទ្រង់។ ជាធម្មតា មនុស្សគ្រប់រូបនៅពេលទៅជួបស្ដេច ឬមេដឹកនាំណាម្នាក់ គេពិតជាជ្រើសរើសសម្លៀកបំពាក់យ៉ាងល្អស្អាតជាមិនខាន។ ចុះយ៉ាងដូចម្ដេចវិញ សម្រាប់អ្នកដែលទៅជួបនឹងម្ចាស់នៃស្ដេចទាំងឡាយ ជាម្ចាស់ដ៏មហាស្អាតស្អំបំផុតនោះ។

តើអ្វីជាការសម្អាតដែលគេទាមទារចង់បានសម្រាប់ការសឡាត(ថ្វាយបង្គំ)?

នៅពេលណាដែលជនមូស្លីមចង់ប្រតិបត្តិសឡាត ឬកាន់គម្ពីរគួរអាន ឬតវ៉ាហ្វ (ដើរប្រទក្សិណ)ជុំវិញកាក់ហ្ពះ គឺចាំបាច់ត្រូវធ្វើការជម្រះសម្អាត។ ចំពោះកន្លែងផ្សេងទៀតដែលទ្រង់ជំរុញឲ្យធ្វើការជម្រះសម្អាតដែរនោះ គឺនៅពេលសូត្រគម្ពីរគួរអានដោយមិនកាន់គម្ពីរ ពេលធ្វើការបួងសួង និងនៅពេលគេងជាដើម។

ដូច្នេះ ចាំបាច់លើជនមូស្លីមនៅពេលដែលគេចង់សឡាត គេត្រូវជម្រះសម្អាតអំពីប្រការចំនួនពីរ៖

1. ប្រការកខ្វក់
2. ហាហ្ទាស

> អល់ឡោះបានដាក់បង្គាប់ជនមូស្លីមឲ្យជម្រះសម្អាតចិត្តរបស់គេឲ្យបានជ្រះស្អាតពីប្រការស្ទីរិក និងពីជំងឺផ្លូវចិត្ត ហើយនិងសម្អាតផ្នែកខាងក្រៅរបស់គេឲ្យជ្រះស្អាតអំពីប្រការដែលត្រូវបានហាមឃាត់ និងប្រការដែលកខ្វក់ទាំងឡាយ។

> ការជម្រះសម្អាតពីប្រការកខ្វក់

- ប្រការកខ្វក់ គឺវត្ថុរូបីទាំងឡាយដែលច្បាប់បានចែងថាវាកខ្វក់ ហើយបានបង្គាប់ប្រើឲ្យយើងជម្រះសម្អាតវា ដើម្បីធ្វើការគោរពសក្ការៈចំពោះទ្រង់។
- ជាគោលការណ៍ អ្វីៗគ្រប់យ៉ាងគឺត្រូវបានច្បាប់អនុញ្ញាត និងមានភាពជ្រះស្អាត ហើយភាពកខ្វក់ វាជាអ្វីដែលកើតឡើងក្រោយប៉ុណ្ណោះ។ ហេតុនេះ ប្រសិនបើយើងមានការមន្ទិលសង្ស័យចំពោះភាពស្អាតស្អំនៃសម្លៀកបំពាក់របស់យើង ហើយយើងមិនប្រាកដច្បាស់ថា វាមានភាពកខ្វក់ទេនោះ ជាគោលការណ៍ គឺវានៅតែជ្រះស្អាត។
- បើសិនជាយើងចង់ប្រតិបត្តិសឡាត គឺចាំបាច់លើយើងត្រូវជម្រះសម្អាតខ្លួនប្រាណ និងសម្លៀកបំពាក់ ព្រមទាំងទីកន្លែងដែលយើងចង់សឡាត។

ប្រការដែលកខ្វក់នោះគឺ៖

1	លាមក និងទឹកនោមរបស់មនុស្ស
2	ឈាម តែគេអនុគ្រោះចំពោះឈាមបន្តិចបន្តួច
3	លាមកស្ងួត និងទឹកនោមសត្វដែលគេហាមមិនឲ្យបរិភោគសាច់របស់វា (មើលទំព័រ២៥០)
4	សត្វឆ្កែ និងជ្រូក
5	សាកសពសត្វ(រាល់សត្វស្លាប់ទាំងឡាយ លើកលែងតែសត្វដែលគេអនុញ្ញាតឲ្យបរិភោគវានៅពេលគេសំឡេះតាមច្បាប់ឥស្លាម។ ចូរមើលទំព័រ២៥១)។ ចំណែកសាកសពមនុស្សនិងត្រី សត្វល្អិត គឺវាមានភាពជ្រះស្អាត។

ការជម្រះសម្អាតពីប្រការកខ្វក់

>ការបំបាត់ភាពកខ្វក់នោះ គឺអាចប្រើប្រាស់ទឹក ឬអ្វីផ្សេងដែលអាចបំបាត់ជាតុកខ្វក់របស់វាបាន

ការលាងជម្រះនូវភាពកខ្វក់ដែលប្រឡាក់នៅលើខ្លួនប្រាណ សម្លៀកបំពាក់ ទីកន្លែង គឺយើងគ្រាន់តែលាងវាឱ្យបាត់សារជាតុកខ្វក់ពីរបស់ដែលប្រឡាក់នោះបានហើយ ទោះដោយប្រើវិធីណាក៏ដោយ ទោះដោយប្រើទឹក ឬអ្វីផ្សេងទៀត ពីព្រោះច្បាប់ប្រើឱ្យបំបាត់វា ហើយមិនបានដាក់លក្ខខណ្ឌឱ្យលាងជម្រះភាពកខ្វក់នោះនូវចំនួនណាមួយជាក់លាក់ដែរ លើកលែងតែទឹកមាត់ លាមក និងទឹកនោមរបស់សត្វឆ្កែប៉ុណ្ណោះដែលតម្រូវឲ្យលាងវាចំនួនប្រាំពីរដង ដោយលើកទីមួយគឺត្រូវប្រើទឹកលាយដី។ ចំណែកឯប្រការកខ្វក់ផ្សេងទៀតនោះគឺយើងគ្រាន់តែលាងវាឲ្យបាត់សារជាតុកខ្វក់ប៉ុណ្ណោះ ហើយក្លិននិងពណ៌របស់វាគ្មានបញ្ហាអ្វីទេ ដូចព្យាការីមូហាំម៉ាត់បានមានប្រសាសន៍ទៅកាន់នារីម្នាក់ដែលនាងបានលាងឈាមរដូវរបស់នាងថា៖ នាងគ្រាន់តែលាងឈាមបានហើយ ហើយស្នាមរបស់វាគឺគ្មានបញ្ហាអ្វីឡើយ។ (អាពូហ្ទាវូទ:៣៦៥។)

សុជីវធម៌ក្នុងការបន្ទោបង់និងការសម្អាត

□ នៅពេលគេចូលបង្គន់ គប្បីចាប់ផ្ដើមដោយជើងឆ្វេង រួចសូត្រថា៖

بسم الله، اللهم إني أعوذ بك من الخبث والخبائث

(ពិសមិលឡះ អល់ឡហ៊ុមម៉ា អ៊ិននី អាអ៊ូហ្សុពីកា មីណាល់ឃុបហ្សុ វ៉ាល់ខហ្បាអ៊ីស)

"ក្នុងនាមអល់ឡោះ ឱអល់ឡោះជាម្ចាស់! សូមទ្រង់បញ្ចៀសរូបខ្ញុំពីស្ទេតនប្រុស និងស្ទេតនស្រីផងចុះ"។

- ហើយនៅពេលគេចេញពីបង្គន់វិញ គប្បីចាប់ផ្តើមដោយជើងស្តាំ ហើយសូត្រថា៖

غفرانك

(ហ្គុហ្វរ៉ណាកា)

"សូមទ្រង់អភ័យទោសផងចុះ"។

- ចាំបាច់ត្រូវបិទបាំងខ្លួនប្រាណរបស់គេពីក្រសែភ្នែកមនុស្សនៅពេលកំពុងបន្ទោបង់។
- កុំបន្ទោបង់នៅទីកន្លែងណាដែលធ្វើឲ្យមានការប៉ះពាល់ដល់មនុស្ស។
- កុំបន្ទោបង់ដាក់ក្រហែងដី ព្រោះវាអាចមានសត្វចង្រៃនៅក្នុងនោះដោយហេតុណាមួយ ដែលបណ្តាលឲ្យប៉ះពាល់ដល់ខ្លួនឯងវិញ។
- ចាំបាច់លើជនមូស្លីមមិនត្រូវតម្រង់ទៅកាន់គិបឡាត់(ទិសតម្រង់ពេលសឡាត) ឬបែរខ្នងដាក់គិបឡាត់នោះទេ ទោះជានៅទីកន្លែងណាក៏ដោយ លើកលែងតែនៅក្នុងបន្ទប់ទឹកឬបង្គន់ គឺគ្មានបញ្ហាទេ ព្រោះព្យាការីលោកមានប្រសាសន៍ថា៖ "ប្រសិនបើពួកអ្នកធ្វើការបន្ទោបង់ ចូរពួកអ្នកកុំតម្រង់ទៅកាន់គិបឡាត់ ឬបែរខ្នងដាក់វា"។ (អាល់ពូខរី:៣៨៦ មូស្លីម:២៦៤)
- ត្រូវប្រុងប្រយ័ត្នកុំឲ្យខ្ទាតប្រការកខ្វក់ទៅលើសម្លៀកបំពាក់របស់គេ ហើយចាំបាច់ត្រូវលាងវា ប្រសិនបើប្រឡាក់។
- នៅពេលដែលបន្ទោបង់រួច មានរឿងមួយដែលគេត្រូវធ្វើ៖

ត្រូវសម្អាតលាមក ឬទឹកនោម ពីខ្លួនរបស់គេដោយប្រើទឹក	ឬមួយត្រូវសម្អាតដោយប្រើក្រណាត់បីដុំ ឬច្រើនជាងនេះ ឬដុំថ្ម ឬក្រដាស ដែលអាចជម្រះសម្អាតខ្លួនគេពីប្រការកខ្វក់នោះបាន

> ហាហ្ទាស (ភាពកខ្វក់ផ្នែកបញ្ញត្តិច្បាប់)

- ហាហ្ទាស គឺជាលក្ខណៈអរូបីមួយដែលរារាំងមនុស្សមិនឲ្យប្រតិបត្តិសឡាត មុននឹងវាជ្រះស្អាត ហើយវាមិនមែនជាវត្ថុរូបីដូចរបស់កខ្វក់នោះទេ ។
- ហើយហាហ្ទាស វានឹងជ្រះស្អាតនៅពេលដែលជនមូស្លីមយកទឹកជម្រះកាយ (វូហ្ទុ) ឬក៏ងូតទឹកជម្រះសម្អាតខ្លួនប្រាណដោយទឹកស្អាត ។ ទឹកស្អាត គឺជាទឹកដែលបរិសុទ្ធមិនលាយឡំជាមួយនឹងសារធាតុកខ្វក់ផ្សេងៗ ។ បើសិនជាគេយកទឹកជម្រះកាយ (ទឹកវូហ្ទុ)រួច គឺគេឋិតក្នុងសភាពដែលគេអាចប្រតិបត្តិសឡាត (ថ្វាយបង្គំ)បាន រហូតដល់គេមានហាហ្ទាសសាជាថ្មី ។

គេបែងចែកហាហ្ទាសជាពីរ ៖

- ហាហ្ទាសដែលចាំបាច់លើគេត្រូវតែយកទឹកជម្រះកាយ (វូហ្ទុ)ដើម្បីបំបាត់វាចេញពីខ្លួន ហើយគេឱ្យឈ្មោះថា ហាហ្ទាសតូច ។
- ហាហ្ទាសដែលចាំបាច់លើគេត្រូវតែងូតទឹក និងស្រោចទឹកឱ្យសព្វខ្លួនប្រាណដើម្បីបំបាត់វាចេញពីខ្លួន ហើយគេឲ្យឈ្មោះថា ហាហ្ទាសធំ ។

ហាហ្ទាសតូច និងការយកទឹកជម្រះកាយ (ទឹកវូហ្ទុ)

ទឹកជម្រះកាយ (ទឹកវូហ្ទុ)របស់ជនមូស្លីមត្រូវបានខូចឬដាច់ ហើយចាំបាច់ត្រូវយកទឹកជម្រះកាយ ឬទឹកវូហ្ទុសាជាថ្មីដើម្បីប្រតិបត្តិការថ្វាយបង្គំប្រសិនបើមានករណីដូចខាងក្រោមនេះ ៖

1 លាមក ទឹកនោម និងរាល់អ្វីៗដែលបានចេញពីទ្វារទាំងពីរ ដូចជាផោមជាដើម ។ អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា ៖ "ឬនរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកអ្នកបានបន្ទោបង់..."។(គម្ពីរគួរអាន ៤:៤៣) ។ ព្យាការីមូហាំម៉ាត់បានមានប្រសាសន៍ទាក់ទងនឹងអ្នកដែលមានការសង្ស័យថាខ្លួនមានហាហ្ទាសក្នុង

ពេលថ្វាយបង្គំថា៖ "គេមិនត្រូវចាកចេញពីសទ្បាតឡើយ លុះត្រាតែគេបានឮសំឡេង ឬធុំក្លិន(ផោម)"។ (អាល់ពូខរី:១៧៥ មូស្លីម:៣៦១)

2 កាន់ប្រដាប់ភេទដោយផ្ទាល់ដៃដោយតណ្ហា៖ ព្យាការីមូហាំម៉ាត់លោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "បុគ្គលណាដែលកាន់ប្រដាប់ភេទរបស់ខ្លួន ចូរឱ្យគេយកទឹកជម្រះកាយ(យកវូហ្ញុ)។ (អាពូហ្ញាវូទ:១៨១)

3 បរិភោគសាច់អូដ្ឋ៖ មានគេសួរព្យាការីមូហាំម៉ាត់ថា៖ តើយើងត្រូវយកទឹកជម្រះកាយដែរឬទេ ក្រោយពីបរិភោគសាច់អូដ្ឋ? គាត់តបថា៖ "បាទ ត្រូវតែយក"។

4 បាត់បង់សតិ ដោយការដេកលក់ ឬស្រវឹង ឬឆ្កួត។

> ក្នុងចំណោមប្រការដែលធ្វើឲ្យខូចទឹកវូហ្ញុ គឺការបាត់បង់ស្មារតីដោយការដេកលក់ ឬឆ្កួត ឬស្រវឹង។

> តើខ្ញុំយកទឹកជម្រះកាយ(ទឹកវូហ្ស)យ៉ាងដូចម្ដេច?

ការយកទឹកជម្រះកាយ និងការជម្រះសម្អាត គឺជាទង្វើដែលល្អប្រសើរ និងថ្លៃថ្លាបំផុត។ អល់ឡោះទ្រង់បានអភ័យទោសនិងលុបលាងកំហុសឆ្គង នៅពេលដែលខ្ញុំបម្រើរបស់ទ្រង់បានប្រតិបត្តិវាដោយចិត្តស្មោះបរិសុទ្ធ និងចង់បានផលបុណ្យពីព្រះជាម្ចាស់។ ពិតណាស់ ព្យាការីមូហាំម៉ាត់បានមានប្រសាសន៍ថា៖ □នៅពេលដែលជនមូស្លីមយកទឹកជម្រះកាយ ហើយគេបានលាងមុខរបស់គេនោះ រាល់បាបកម្មបានហូរចេញតាមមុខរបស់គេជាមួយនឹងទឹក។ ហើយនៅពេលគេលាងដៃរបស់គេទាំងសងខាង រាល់បាបកម្មបានហូរចេញតាមដៃរបស់គេជាមួយនឹងទឹក។ ហើយនៅពេលគេលាងជើងរបស់គេទាំងពីរនោះ រាល់បាបកម្មដែលជើងទាំងពីររបស់គេបានដើរទៅរក ត្រូវបានហូរចេញជាមួយនឹងទឹក រហូតដល់គេបានជ្រះស្អាតពីរាល់បាបកម្មរបស់ខ្លួន□។ (មូស្លីមៈ២៤៤)

តើខ្ញុំយកទឹកជម្រះកាយនិងជម្រះសម្អាតហាហ្វាសតូចយ៉ាងដូចម្ដេច?

នៅពេលដែលជនមូស្លីមចង់យកទឹកជម្រះកាយគឺគេត្រូវនៀត មានន័យថា គេត្រូវតាំងចិត្តបំបាត់ហាហ្វាស ហើយនៀតគឺជាលក្ខខណ្ឌមួយក្នុងគ្រប់ការគោរពប្រណិបត្តិទាំងអស់។ ព្យាការីមូហាំម៉ាត់លោកមានប្រសាសន៍ថា៖ "រាល់ការគោរពប្រណិបត្តិទាំងអស់ត្រូវមានការនៀត"។ (អាល់ពូខរីៈ១ មូស្លីមៈ ១៩០៧)។ បន្ទាប់មក គេត្រូវយកទឹកជម្រះកាយតាមលំដាប់លំដោយបន្តបន្ទាប់គ្នា គ្មានការឃ្លាតពីគ្នារយៈពេលយូរឡើយ។

1

សូត្រថា៖ "ពិសមិលឡះ"
(ក្នុងព្រះនាមអល់ឡោះ)

2

លាងប្រអប់ដៃ
ទាំងសងខាង
ចំនួនបីដង

3

ខ្ពុរមាត់(ដាក់ទឹកចូលក្នុង
មាត់ រួចខ្ពុរវា បន្ទាប់មក
ខ្ជាក់ចេញ) ចំនួនបីដង។

4

បឺតទឹកចូលក្នុងច្រមុះ
រួចញើសចេញមកវិញ
ចំនួនបីដង។

5

លាងមុខដោយចាប់ផ្តើមពីគល់ថ្ងាសខាងលើ
រហូតដល់ចង្កា និងចាប់ពីគល់ត្រចៀកម្ខាងរហូតដល់
គល់ត្រចៀកម្ខាងទៀត ចំនួនបីដង។

6

លាងដៃទាំងពីរ ដោយចាប់ផ្តើមពីចុងម្រាមដៃ
រហូតដល់កែងដៃទាំងសងខាង(ខាងស្តាំបន្ទាប់មក
ខាងឆ្វេង)។គេត្រូវលាងកែងដៃទាំងពីរផងដែរ ហើយ
គប្បីត្រូវលាងបីដង តែយ៉ាងតិចឲ្យបានមួយដង។

7

ជូតក្បាលចំនួនមួយដង ដោយយកដៃទាំងពីរជ្រលក់ទឹក រួចហើយជូតពីខាងមុខរហូតដល់ខាងក្រោយ រួចទាញពីក្រោយមកមុខវិញ។

8

ហើយជូតត្រចៀកទាំងសងខាងចំនួនមួយដង ដោយលូកម្រាមដៃចង្អុលទាំងពីរក្នុងត្រចៀកបន្ទាប់ពីជូតក្បាលរួច ហើយយកមេដៃទាំងពីរជូតពីលើខ្នងត្រចៀក។

9

លាងជើងទាំងពីររហូតដល់ក្អែកគោលចំនួនបីដង (លាងខាងស្តាំ បន្ទាប់មកខាងឆ្វេង)។ ប្រសិនបើគេពាក់ស្រោមជើង គេអាចជូតពីលើស្រោមជើងបានតាមលក្ខខណ្ឌរបស់វា។ (សូមមើលទំព័រទី ១២៥)

ហាហ្វាសធំ និងការងូតទឹក

ប្រការដែលចាំបាច់តម្រូវឲ្យងូតទឹក៖

ជាប្រការទាំងឡាយណាដែលនៅពេលអ្នកមូស្លីមបានប្រព្រឹត្តវា គឺចាំបាច់លើរូបគេត្រូវងូតទឹកមុននឹងប្រតិបត្តិការថ្វាយបង្គំ និងដើរប្រទក្សិណជុំវិញកាក់ហ្ពះ។ ដោយនៅមុនពេលដែលមិនទាន់បានងូតទឹកនោះ គេឱ្យឈ្មោះថា ហាហ្វាសធំ។

ប្រការទាំងនោះដូចជា៖

1 ចេញទឹកកាមដោយចេតនាតាមវិធីណាក៏ដោយ និងគ្រប់ស្ថានភាព ទាំងភ្ញាក់ពេលដឹងខ្លួន ឬគេងលក់។ ទឹកកាម គឺជាទឹករំអិលពណ៌សខាប់ដែលចេញនៅពេលដែលមានអារម្មណ៍ស្រួលដល់កំពូល។

2 ការរួមដំណេក៖ គឺជាការបញ្ចូលអង្គជាតិបុរសទៅក្នុងទ្វារមាសរបស់ស្ត្រី ទោះបីមិនចេញទឹកកាមក្តី គឺចាំបាច់លើរូបគេត្រូវងូតទឹក សូម្បីតែក្បាលអង្គជាតិបុរសលិចចូលបន្តិចក៏ដោយ(ក៏ចាំបាច់ត្រូវងូតទឹកដែរ)។ អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយប្រសិនបើពួកអ្នកមានជូនុប(ហាហ្វាសធំ)គឺចាំបាច់ពួកអ្នកត្រូវជម្រះសម្អាតខ្លួនប្រាណ(ដោយងូតទឹក)"។ (គម្ពីរគួរអាន ៥:៦)

3 មានឈាមរដូវ និងឈាមឆ្លងទន្លេ

- ឈាមរដូវ គឺជាឈាមធម្មជាតិដែលស្ត្រីមកជារៀងរាល់ខែដែលមានរយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ ឬតិចជាងនេះ ឬច្រើនជាងនេះ អាស្រ័យតាមសភាពលក្ខណៈធម្មជាតិរបស់ស្ត្រី។
- ឈាមឆ្លងទន្លេ គឺជាឈាមដែលចេញបន្ទាប់ពីឆ្លងទន្លេរួចដែលមានរយៈពេលជាច្រើនថ្ងៃ។

គេបានអនុគ្រោះចំពោះស្ត្រីដែលមានរដូវនិងឈាមឆ្លងទន្លេក្នុងរយៈពេលដែលឈាមកំពុងមក មិនឲ្យប្រតិបត្តិការថ្វាយបង្គំ (សឡាត) និងបួសតែត្រូវបួសសងវិញ។ ចំណែកឯការថ្វាយបង្គំវិញ គឺមិនតម្រូវឲ្យសងឡើយ បន្ទាប់ពីនាងជ្រះស្អាតនោះ។ គេមិនអនុញ្ញាតឲ្យប្តីរបស់នាង រួមដំណេកជាមួយនាងខណៈដែលនាងកំពុងមានរដូវ

ឬមានឈាមឆ្លងទន្លេនោះទេ តែគេអាចប្រលែងលេងជាមួយនាងបាន។ ហើយចាំបាច់លើរូបនាងត្រូវងូតទឹកជម្រះខ្លួនបន្ទាប់ពីអស់រដូវ និងអស់ឈាមឆ្លងទន្លេនេះ។

អល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ចូរពួកអ្នកជៀសវាងពីការរួមដំណេកជាមួយភរិយាក្នុងអំឡុងពេលមានរដូវ ហើយកុំទៅជិតពួកនាង(ដើម្បីរួមដំណេក) រហូតដល់ពួកនាងជ្រះស្អាត(អស់រដូវហើយងូតទឹកសម្អាត)ខ្លួនប្រាណសិន។បើសិនជាពួកនាងជ្រះស្អាតហើយនោះពួកអ្នកអាចរួមដំណេកជាមួយពួកនាងនៅត្រង់កន្លែង(ទ្វារមាស) ដែលអល់ឡោះបានអនុញ្ញាតឲ្យពួកអ្នក"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:២២២)

>គ្រប់គ្រាន់ហើយនៅក្នុងការងូតទឹកដែលជាកាតព្វកិច្ច ដោយស្រោចទឹកលើខ្លួនប្រាណទាំងមូលឲ្យបានសព្វ។

តើជនមូស្លីមត្រូវជម្រះសម្អាតពីជូនុប និងពីហាហ្វាសធំយ៉ាងដូចម្តេច ?

គ្រប់គ្រាន់ហើយសម្រាប់ជនមូស្លីមដោយការនៀត(តាំងចិត្ត)សម្អាតខ្លួនប្រាណរបស់គេ រួចចាក់ទឹកឱ្យបានសព្វពេញខ្លួនប្រាណ។

- ក៏ប៉ុន្តែដែលពេញលក្ខណៈបំផុត គឺសម្អាតដូចដែលគេធ្វើ បន្ទាប់ពីបន្ទោបង់រួច បន្ទាប់មកយកទឹកជម្រះកាយ(ទឹករូហ្នុ)។ បន្ទាប់មកទៀត គេត្រូវចាក់ទឹកលើខ្លួនប្រាណរបស់គេទាំងអស់ដែលនៅសល់។ធ្វើបែបនេះ គេនឹងទទួលផលបុណ្យជាច្រើនពីអល់ឡោះ ហើយវាស្របនឹងមាគ៌ារបស់ព្យាការីមូហាំម៉ាត់ផងដែរ។
- ប្រសិនបើជនមូស្លីមបានងូតទឹកសម្អាតពីជូនុបរួចហើយនោះ គឺវាអាចជំនួសទឹករូហ្នុបាន ដោយគេមិនចាំបាច់យកទឹករូហ្នុទៀតនោះទេ។ ហើយជាការប្រសើរ គឺគប្បីងូតទឹកដែលមានការយកទឹករូហ្នុមុន ព្រោះវាក៏ជាមាគ៌ារបស់ព្យាការីមូហាំម៉ាត់បានណែនាំ។

ការជូតលើស្រោមជើង ៖

ដោយសារការផ្ដល់ភាពងាយស្រួលនៃសាសនាឥស្លាម ជនមូស្លីមអាចជូតលើស្រោមជើង ឬស្បែកជើងរបស់គេ ដែលគេកំពុងពាក់ដោយដៃទទឹករបស់គេជំនួសការលាងទឹកបានក្នុងការយកទឹកជម្រះកាយ តែត្រូវមានលក្ខខណ្ឌមួយ គឺគេត្រូវមានទឹកជម្រះកាយ(ទឹកវូហ្ឌុ)ជាមុនសិននៅពេលដែលគេពាក់ស្រោមជើងឬក៏ស្បែកជើងនោះ ហើយវាមានរយៈពេល២៤ម៉ោងសម្រាប់អ្នកនៅផ្ទះ និង៧២ម៉ោងគឺសម្រាប់អ្នកដំណើរ។ ចំណែកឯក្នុងការងូតទឹកជូនុបវិញ គឺចាំបាច់ត្រូវលាងជើងទាំងសងខាងក្នុងគ្រប់ស្ថានភាពទាំងអស់។

បុគ្គលដែលមិនអាចប្រើប្រាស់ទឹក

ប្រសិនបើមិនអាចប្រើប្រាស់ទឹកបានក្នុងការយកទឹកជម្រះកាយ(វូហ្ឌុ) ឬងូតទឹក ដោយសារមានជំងឺ ឬគ្មានទឹក ឬទឹកប្រើប្រាស់មិនគ្រប់គ្រាន់ គឺគេត្រូវប្រើដីសម្អាតរហូតទាល់តែមានទឹក ឬអាចប្រើប្រាស់ទឹកវិញបាន។

របៀបសម្អាតដោយប្រើដីស្អាត (តាយ៉ាំមុម) គឺគេត្រូវយកដៃទាំងពីរទះនឹងដីចំនួនមួយដង។ បន្ទាប់មក ត្រូវជូតមុខ។ បន្ទាប់មកទៀត ត្រូវជូតខ្នងដៃស្ដាំរបស់គេដោយបាតដៃខាងឆ្វេង និងជូតខ្នងដៃខាងឆ្វេងដោយបាតដៃខាងស្ដាំ។

សឡាត ឬការថ្វាយបង្គំ គឺជាសសរទ្រូងរបស់សាសនាឥស្លាម ហើយវាជាទំនាក់ទំនងរបស់ខ្ញុំបម្រើនិងព្រះជាម្ចាស់របស់ខ្លួន។ ហេតុដូច្នោះហើយ ទើបការសឡាតនេះ គឺជាការគោរពសក្ការៈដ៏ឧត្តុងឧត្តម និងជាកិច្ចការដ៏ល្អប្រពៃក្រៃលែង ហើយពិតណាស់ អល់ឡោះជាម្ចាស់បានបង្គាប់ប្រើឱ្យជនមូស្លីមថែរក្សាការសឡាតនេះ នៅគ្រប់ស្ថានភាពទាំងអស់ មិនថាក្នុងពេលមិនធ្វើដំណើរ ឬធ្វើដំណើរ ពេលមានសុខភាពល្អ ឬពេលមានជំងឺនោះឡើយ។

ការសឡាតរបស់អ្នក

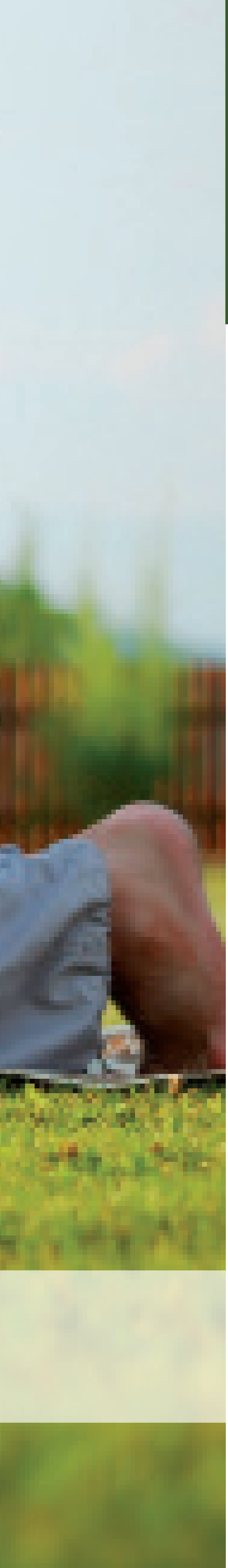

3

មាតិកា

ការថ្វាយបង្គំឬសឡាតនៅក្នុងឥស្លាម

ឋានៈ និងផលបុណ្យនៃការសឡាត

តើអ្វីទៅជាលក្ខខណ្ឌដែលចាំបាច់ត្រូវមានមុនពេលសឡាត?

សឡាតដែលជាកាតព្វកិច្ចទាំងប្រាំ និងពេលវេលារបស់វា

ទីកន្លែងសឡាត

របៀបសឡាត

តើខ្ញុំត្រូវសឡាតយ៉ាងដូចម្ដេច?

គោលគ្រឹះ(រូកុន) និងប្រការចាំបាច់(វ៉ាជិប)នៃសឡាត

- ប្រការដែលនាំឱ្យខូចសឡាត
- ប្រការដែលមិនគប្បីធ្វើក្នុងពេលសឡាត

តើអ្វីទៅជាការសឡាតស៊ូណិត(ថ្វាយបង្គំស្ម័គ្រចិត្ត)?

ការសឡាតជើម៉ាអះ(ថ្វាយបង្គំរួមគ្នា)

ការប្រកាសហៅឱ្យមកថ្វាយបង្គំ(អាហ្សាន)

ការមានចិត្តនឹងនរ ស្មឹងស្មាធក្នុងពេលសឡាត

ការសឡាតជុមអាត់(ថ្វាយបង្គំថ្ងៃសុក្រ)

ការសឡាតរបស់អ្នកធ្វើដំណើរ

ការសឡាតរបស់អ្នកជំងឺ

> ការថ្វាយបង្គំ ឬសឡាតនៅក្នុងឥស្លាម

ពាក្យដើមនៃពាក្យ"សឡាត" គឺមានន័យថា ការបួងសួង។ វាជាទំនាក់ទំនង រវាងខ្ញុំបម្រើ(មនុស្សលោក)និងម្ចាស់របស់គេ ជាអ្នកដែលបង្កើតគេ(អល់ឡោះ)។ ក៏ដូចជារួមបញ្ចូលនូវការបង្ហាញដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតនៃការចុះចូលទាំងស្រុងចំពោះ អល់ឡោះ ការត្រឡប់ទៅរកទ្រង់ ការស្វែងរកជំនួយ និងការគាំទ្រពីទ្រង់។ នៅពេល ដែលអ្នកឥស្លាមឈរសឡាតនៅចំពោះមុខទ្រង់ សន្ទនាជាមួយទ្រង់ និងរលឹកដល់ទ្រង់ ដែលធ្វើឲ្យមានអារម្មណ៍ស្ងប់ស្ងាត់ នឹករលឹកអំពីជាតុពិតនៃជីវិតរបស់គេដែលមិន ស្ថិតស្ថេរ និងជាតុពិតនៃលោកិយដែលគេកំពុងរស់នៅក្នុងវា ហើយទទួលស្គាល់ នូវភាពអស្ចារ្យរបស់ទ្រង់ និងក្តីមេត្តាករុណាដ៏ធំធេងរបស់ទ្រង់ចំពោះគេ។ ហើយការសឡាតនេះ នឹងជំរុញរូបគេឱ្យឆ្ពោះទៅកាន់ការប្រកាន់ខ្ជាប់នឹងច្បាប់ របស់អល់ឡោះ និងចេញឆ្ងាយពីអំពើល្មើស ទង្វើអសីលធម៌ និងអំពើទុច្ចរិត។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ពិតប្រាកដណាស់ សឡាតអាចហាមឃាត់អំពីការ ប្រព្រឹត្តអសីលធម៌ និងអំពើទុច្ចរិត"។ (គម្ពីរគួរអាន ២៩:៤៥)

> ឋានៈនិងផលបុណ្យនៃការសឡាត

សឡាត គឺជាការគោរពសក្ការៈដ៏ឧត្តុងឧត្តម និងជាកិច្ចការដ៏ល្អប្រពៃបំផុត។ វាជាការគោរពសក្ការៈដែលមិនត្រឹមតែពាក់ព័ន្ធនឹងរូបកាយប៉ុណ្ណោះទេ តែថែមទាំង ដួងចិត្ត គំនិត និងអណ្តាតផងដែរ។ សារៈសំខាន់ដ៏ធំធេងរបស់វាអាចត្រូវបានគេមើល ឃើញនៅក្នុងទិដ្ឋភាពមួយចំនួនរួមមានដូចខាងក្រោម៖

សឡាតគឺមានឋានៈដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត

1 វាជាគោលគ្រឹះទីពីរក្នុងចំណោមគោលគ្រឹះ(ទាំងប្រាំ)របស់សាសនាឥស្លាម ដូចដែលអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "គេបានស្ថាបនាសាសនាឥស្លាម លើប្រាំប្រការ៖ ធ្វើសាក្សីថា គ្មានទេម្ចាស់ដែលត្រូវគេគោរពសក្ការៈដ៏ពិត គឺមានតែអល់ឡោះ ហើយព្យាការីមូហាំម៉ាត់ គឺជាអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់ ហើយ ត្រូវបញ្ឈរសឡាត...."។ (អាល់ពូខរីៈ៨ មូស្លីមៈ១៦)។ ហើយគ្រឹះនៃសំណង់ជា ប្រភពដើមដែលគេពឹងផ្អែកលើវា ហើយមិនអាចឈរបានទេប្រសិនបើគ្មានវា។

2 ភស្តុតាងនៃច្បាប់បានចាត់ទុកភាពខុសគ្នារវាងអ្នកមូស្លីម និងអ្នកគ្មានជំនឿ គឺការបញ្ឈប់សឡាត ដូចអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍៖ "ពិតណាស់ រនាំងរវាងអ្នកឥស្លាមនិងស្ទីរិក និងភាពគ្មានជំនឿ គឺការបោះបង់សឡាត"(មូស្លីម)។ ហើយលោកបានមានប្រសាសន៍ផងដែរថា៖ "កិច្ចសន្យារវាងពួកយើងនិងពួកគេគឺសឡាត។ ជនណាហើយដែលបោះបង់វា ពិតណាស់ គេជាអ្នកគ្មានជំនឿ"។ (អាត់តៀរមីហ្ស៊ី:២៦២១ អាន់ណាសាអ៊ី:៤៦៣)

3 អល់ឡោះបានប្រើឱ្យថែរក្សាសឡាតគ្រប់កាលៈទេសៈទាំងអស់ មិនថាក្នុងពេលធ្វើដំណើរ ពេលមិនធ្វើដំណើរ ពេលមានសន្តិភាព ពេលមានសង្គ្រាម ពេលមានសុខភាពល្អ និងពេលមានជំងឺ ហើយប្រតិបត្តិវាទៅតាមលទ្ធភាពដែលគេអាចធ្វើបាន ដូចដែលអល់ឡោះមានបន្ទូលថា៖ "ចូរពួកអ្នកថែរក្សាសឡាតទាំងប្រាំពេល"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:២៣៨)។ ហើយទ្រង់បានពណ៌នាអំពីលក្ខណៈសម្បត្តិខ្ញុំបម្រើរបស់ទ្រង់ដែលមានជំនឿ ដោយទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "និងបណ្ដាអ្នកដែលថែរក្សាលើការប្រតិបត្តិសឡាតរបស់ខ្លួន"។ (គម្ពីរគួរអាន ២៣:៩)

ផលបុណ្យជាច្រើននៃសឡាត

មានសេចក្ដីរាយការណ៍ជាច្រើនអំពីផលបុណ្យនៃសឡាត ទាំងភស្តុតាងនៅក្នុងគម្ពីរគួរអាន និងក្នុងប្រសាសន៍របស់ព្យាការី ដែលមានដូចជា៖

1 ជម្រុះចោលនូវបាបកម្មទាំងឡាយ៖ ដូចដែលអ្នកនាំសារមានប្រសាសន៍ថា៖ "ការសឡាតទាំងប្រាំពេល ពីជុមអាត់(ថ្ងៃសុក្រ)មួយទៅជុមអាត់មួយទៀត វាជម្រុះចោលនូវបាបកម្មដែលនៅចន្លោះនោះ ដរាបណាគេចៀសវាងពីបាបកម្មធំៗ"។ (មូស្លីម:២៣៣ អាត់តៀរមីហ្ស៊ី:២១៤)

2 វាជាពន្លឺបំភ្លឺសម្រាប់អ្នកមូស្លីមក្នុងជីវិតរបស់គេ វាជំរុញឱ្យគេប្រព្រឹត្តអំពើល្អ និងជៀសឆ្ងាយពីអំពើអាក្រក់ ដូចដែលអល់ឡោះមានបន្ទូលថា៖ "ពិតប្រាកដណាស់ សឡាតហាមឃាត់អំពីការប្រព្រឹត្តិអសីលធម៌ និងអំពើទុច្ចរិត"។ (គម្ពីរគួរអាន ២៩:៤៥)។ ហើយអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ការសឡាតគឺជាពន្លឺ"។ (មូស្លីម:២២៣)

3 វានឹងត្រូវបានគេជំនុំជម្រះមុនគេបង្អស់នៅថ្ងៃបរលោក។ ប្រសិនបើវាល្អត្រឹមត្រូវ ហើយគេទទួលយកនោះ ទង្វើកុសលផ្សេងទៀតក៏គេទទួលដែរ។ តែប្រសិនបើគេបដិសេធ(មិនទទួលយក)ទេនោះ ទង្វើផ្សេងទៀតដែលនៅសល់ ក៏គេមិនទទួលយកដែរ ដូចដែលអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "អ្វីដែលគេជំនុំជម្រះមុនគេបង្អស់ចំពោះមនុស្សនៅថ្ងៃបរលោកនោះ គឺការសឡាត។ ប្រសិនបើវាល្អត្រឹមត្រូវនោះ ទង្វើផ្សេងទៀតក៏ល្អត្រឹមត្រូវដែរ។ ប្រសិនបើវាមិនល្អវិញនោះ ទង្វើផ្សេងទៀតក៏មិនល្អត្រឹមត្រូវដែរ"។

>អល់ឡោះជាម្ចាស់បានបង្គាប់ប្រើឲ្យថែរក្សាសឡាតនៅក្នុងគ្រប់ស្ថានភាពទាំងអស់ សូម្បីតែក្នុងពេលធ្វើសង្គ្រាម និងពេលមានគ្រោះក៏ដោយ។

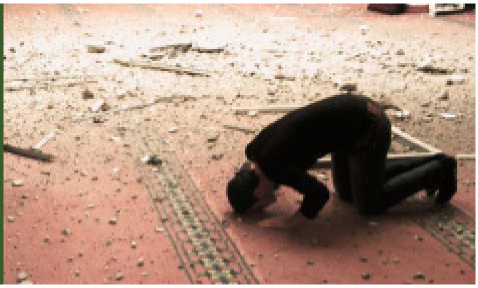

សឡាត ជាពេលវេលាដែលមានរសជាតិបំផុតសម្រាប់អ្នកមានជំនឿក្នុងខណៈពេលដែលគេសន្ទនាចំពោះម្ចាស់របស់គេនៅក្នុងពេលសឡាត ហើយគេទទួលបានសន្តិភាព ភាពស្ងប់ស្ងាត់ និងក្តីមេត្តាករុណាពីអល់ឡោះ។

ហើយវាជារសជាតិដ៏ល្អប្រពៃបំផុតសម្រាប់ព្យាការីមូហាំម៉ាត់ ដូចដែលលោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "សឡាតគឺជាប្រភពនៃសេចក្តីរីករាយដ៏ធំធេងបំផុតរបស់ខ្ញុំ"។ (អាន់ណាសាអ៊ី: ៣៩៤០)

ហើយលោកបានមានប្រសាសន៍ទៅកាន់លោក ពីឡាល ដែលជាអ្នកប្រកាសហៅមនុស្សឱ្យមកសឡាតថា៖ "សូមឱ្យយើងមានភាពស្ងប់សុខដោយសារការសឡាត ឱ ពីឡាល"។ (អាពូទើវូទ: ៤៩៨៥)។ ព្យាការីមូហាំម៉ាត់ នៅពេលដែលជួបរឿងពិបាកចិត្តលើរឿងអ្វីមួយ គឺលោកតែងតែទៅសឡាត"។ (អាពូទើវូទ: ១៣១៩)

ជនណាខ្លះដែលចាំបាច់ត្រូវសឡាត?

ការសឡាតគឺជាកាតព្វកិច្ចដែលចាំបាច់លើគ្រប់បុគ្គលមូស្លីមដែលមានសតិបញ្ញា គ្រប់អាយុ មិនមែនជាអ្នកមានឈាមរដូវ ឬឈាមឆ្លងទន្លេ ដោយគេមិនត្រូវសឡាតក្នុងពេលដែលនាងមានឈាម រដូវ ឬឈាមឆ្លងទន្លេនោះឡើយ ហើយក៏មិនចាំបាច់ត្រូវសឡាតសងវិញនូវអ្វីដែលបានកន្លងផុតក្រោយពីនាងបានជ្រះស្អាតបន្ទាប់ពីអស់ឈាមនោះដែរ។ (សូមមើលទំព័រ ១២៣)

ហើយគេកំណត់ថាគ្រប់អាយុនៅពេលដែលមានចំណុចមួយក្នុងចំណោមសញ្ញាៗខាងក្រោមនេះ៖

មានអាយុ១៥ឆ្នាំ
ដុះរោមនៅជុំវិញប្រដាប់ភេទ ឬទ្វារលាមក
បេញទឹកកាមក្នុងពេលគេង ឬពេលភ្ញាក់ដឹងខ្លួន
មករដូវ ឬមានផ្ទៃពោះ

> តើអ្វីទៅជាលក្ខខណ្ឌដែលចាំបាច់ត្រូវមានមុនពេលសឡាត?

1 ជ្រះស្អាតអំពីហាហ្វាស និងប្រការកខ្វក់៖ យើងបានបកស្រាយពីបញ្ហានេះយ៉ាងលម្អិតរួចមកហើយ(សូមមើលទំព័រ ១១៥)

2 បិទបាំងកេរខ្មាស(អារ៉ាត់)

គេដាក់លក្ខខណ្ឌចំពោះការបិទបាំងកេរខ្មាសដោយសម្លៀកបំពាក់ដែលមិនបង្ហាញឱ្យឃើញនូវរាងកាយច្បាស់ដោយមូលហេតុខ្លី ឬស្តើងឡើយ។

ហើយកេរខ្មាសមានបីប្រភេទ៖

ចំពោះស្ត្រី៖ កេរខ្មាសរបស់ស្ត្រីពេញវ័យ គឺត្រូវបិទបាំងខ្លួនប្រាណរបស់នាងទាំងមូល លើកលែងតែមុខ និងប្រអប់ដៃទាំងពីររបស់នាងប៉ុណ្ណោះ។

កូនក្មេង៖ គឺត្រូវបិទបាំងកេរខ្មាសទាំងពីរប៉ុណ្ណោះ។

បុរស៖ កេរខ្មាសរបស់បុរសពេញវ័យ គឺត្រូវបិទបាំងពីផ្ចិត រហូតដល់ជង្គង់។

អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ឱកូនចៅអាហ្ទាំ! ចូរពួកអ្នកលម្អសម្លៀកបំពាក់របស់ពួកអ្នកនៅរាល់ម៉ាស្ជិទ(ពេលសឡាត)"។ (គម្ពីរគួរអាន ៧:៣១)។ ហើយការបិទបាំងកេរខ្មាស គឺជាការលម្អដែលមានកម្រិតទាបជាងគេ។ ហើយអត្ថន័យនៃពាក្យ "រាល់ម៉ាស្ជិត" គឺរាល់ពេលសឡាត។

> ចាំបាច់លើស្ត្រីមូស្លីមនៅក្នុងពេលសឡាត គឺត្រូវបិទបាំងរាងកាយរបស់ទាំងមូលរបស់នាង លើកលែងតែមុខនិងប្រអប់ដៃប៉ុណ្ណោះ។

3 តម្រង់មុខទៅទិសគិបឡាត់

អល់ឡោះមានបន្ទូលថា៖ "ហើយគ្រប់កន្លែងដែលអ្នកចេញដំណើរ(ហើយអ្នកចង់សឡាត) ចូរអ្នកតម្រង់មុខរបស់អ្នកទៅកាន់ទិសម៉ាស្ជិតអាល់ហារ៉ម(កាក់ហ្ពះ)"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:១៤៩)

- គិបឡាត់របស់ជនមូស្លីម គឺកាក់ហ្ពះដែលបានសាងដោយបិតានៃបណ្ដាព្យាការីទាំងឡាយ គឺព្យាការីអ៊ីព្រហ៊ីម ហើយបណ្ដាព្យាការីទាំងឡាយបានធ្វើបុណ្យហាជ្ជីនៅទីនោះ។ យើងទាំងអស់គ្នាក៏ដឹងដែរថា ពិតណាស់ កាក់ហ្ពះ វាគ្រាន់ជាដុំថ្មដែលមិនអាចបង្កគ្រោះថ្នាក់ និងមិនអាចផ្ដល់ផលប្រយោជន៍អ្វីឡើយ។ ក៏ប៉ុន្តែអល់ឡោះបានប្រើឱ្យយើងតម្រង់មុខទៅរកវាក្នុងពេលសឡាត ដើម្បីប្រមូលអ្នកមូស្លីមទាំងអស់ទៅរកទិសតែមួយ និងគោរពសក្ការៈទៅចំពោះអល់ឡោះនឹងទិសមួយនោះ។
- ចាំបាច់លើអ្នកមូស្លីមត្រូវតម្រង់មុខទៅរកកាក់ហ្ពះប្រសិនបើគេមើលឃើញវានៅនឹងមុខ។ ចំណែកឯអ្នកដែលនៅឆ្ងាយនោះ គ្រប់គ្រាន់ហើយសម្រាប់រូបគេគ្រាន់តែតម្រង់មុខទៅកាន់ទិសម៉ាក្កះប៉ុណ្ណោះ។ ការងាកចេញបន្តិចក្នុងពេលតម្រង់មុខនោះមិនមានបញ្ហាឡើយ។ ព្យាការីមានប្រសាសន៍ថា៖ "ចន្លោះរវាងទិសខាងកើតនិងទិសខាងលិច គឺជាទិសគិបឡាត់"។ (អាត់តៀរមីហ្ស៊ី: ៣៤២)
- ប្រសិនបើគ្មានសមត្ថភាពក្នុងការតម្រង់ទៅកាន់ទិសគិបឡាត់ ដោយសារជំងឺ ឬអ្វីផ្សេង លក្ខខណ្ឌមួយនេះត្រូវបានលើកលែង ដូចដែលកាតព្វកិច្ចទាំងឡាយត្រូវបានគេលើកលែងនៅពេលដែលគេអសមត្ថភាពដូច្នោះដែរ។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ចូរពួកអ្នកកោតខ្លាចអល់ឡោះទៅតាមលទ្ធភាពរបស់ពួកអ្នក"។ (គម្ពីរគួរអាន ៦៤:១៦)

4 ដល់ពេលវេលាសឡាត

វាគឺជាលក្ខខណ្ឌមួយដើម្បីឱ្យការសឡាតមានភាពត្រឹមត្រូវ ហើយសឡាតមិនត្រឹមត្រូវឡើយប្រសិនបើគេប្រតិបត្តិវាមុនពេលដល់វេលារបស់វា ហើយក៏ហាមឃាត់មិនឱ្យពន្យារពេលសឡាតនោះដែរ ដូចដែលអល់ឡោះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា៖ "ពិតប្រាកដណាស់ សឡាតជាកាតព្វកិច្ចមួយទៅលើបណ្ដាអ្នកមានជំនឿដែលមានពេលកំណត់យ៉ាងច្បាស់លាស់"។(គម្ពីរគួរអាន ៤:១០៣)

ប្រការមួយចំនួនដែលគប្បីយកចិត្តទុកដាក់នៅពេលដែលពេលវេលាសឡាតមកដល់៖

- ជាការល្អប្រសើរ ត្រូវប្រតិបត្តិសឡាតនៅពេលដំបូងរបស់វា។
- ចាំបាច់ប្រតិបត្តិសឡាតក្នុងពេលវេលារបស់វា ហើយមិនត្រូវពន្យារពេលសឡាតឡើយ ទោះដោយមូលហេតុអ្វីក៏ដោយ។
- ជនណាដែលខកខានសឡាតដោយសារគេងលក់ ឬភ្លេច គឺចាំបាច់លើគេត្រូវរួសរាន់ក្នុងការប្រតិបត្តិសឡាតឡើងវិញនៅពេលណាដែលគេនឹកឃើញ។

>អល់ឡោះមានបន្ទូលថា៖ "ពិតប្រាកដណាស់ សឡាតគឺជាកាតព្វមួយទៅលើបណ្ដាអ្នកមានជំនឿដែលមានពេលកំណត់ច្បាស់លាស់"។ (គួរអាន ៤:១០៣)

> សឡាតដែលជាកាតព្វកិច្ចទាំង៥ដង ក្នុងមួយថ្ងៃ និងពេលវេលារបស់វា

អល់ឡោះបានដាក់កាតព្វកិច្ចសឡាតលើជនមូស្លីមក្នុងមួយថ្ងៃមួយយប់ប្រាំពេល ។ វាគឺជាសសរទ្រូងនៃសាសនា ហើយទ្រង់បានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់អំពីកាតព្វកិច្ច និងបានកំណត់ចំពោះវានូវពេលវេលាយ៉ាងច្បាស់លាស់ដូចមាននៅខាងក្រោម៖

សឡាតស៊ូពុស ឬថ្វាយបង្គំពេលទៀបភ្លឺ៖ មានចំនួនពីររ៉ក្អាត់ ។ ពេលវេលារបស់វាចាប់ផ្ដើមពីសេតរុណរះ គឺការចាប់ផ្ដើមចេញពន្លឺដំបូងនៅជើងមេឃនៅទិសខាងកើត ហើយបញ្ចប់នៅពេលថ្ងៃរះ ។

សឡាតហ្ស៊ូហោរ ឬថ្វាយបង្គំពេលថ្ងៃត្រង់៖ មានចំនួនបួនរ៉ក្អាត់ ។ ហើយពេលវេលារបស់វា ចាប់ផ្ដើមពីថ្ងៃជ្រេ ហើយបញ្ចប់នៅពេលដែលស្រមោលនៃវត្ថុមួយមានប្រវែងស្មើនឹងប្រវែងដើមនៃវត្ថុនោះវិញ ។

សឡាតអាសើរ ឬថ្វាយបង្គំពេលរសៀល៖ វាមានចំនួនបួនរ៉ក្អាត់ ហើយពេលវេលារបស់វា ចាប់ផ្ដើមបន្ទាប់ពីផុតពេលសឡាតហ្ស៊ូហោរ គឺនៅពេលដែលស្រមោលវត្ថុមួយមានប្រវែងស្មើនឹងខ្លួនវាវិញ ហើយបញ្ចប់នៅពេលថ្ងៃលិច ។ ចាំបាច់លើជនមូស្លីមរួសរាន់ក្នុងការប្រតិបត្តិសឡាតមុនពេលពន្លឺថ្ងៃចុះខ្សោយនិងមានពណ៌លឿង ។

សឡាតម៉ាហ្គ្រិប ឬថ្វាយបង្គំពេលថ្ងៃលិច៖ វាមានចំនួនបីរ៉ក្អាត់ ហើយពេលវេលារបស់វា ចាប់ផ្ដើមបន្ទាប់ពីថ្ងៃលិច និងបាត់រូបរាងរបស់វាពីជើងមេឃ ហើយបញ្ចប់នៅពេលដែលបាត់ពន្លឺក្រហមដែលបង្ហាញចេញបន្ទាប់ពីថ្ងៃលិច ។

សឡាតអ៊ីស្ហា ឬថ្វាយបង្គំពេលយប់៖ មានចំនួនបួនរ៉ក្អាត់ ហើយពេលវេលារបស់វា ចាប់ផ្ដើមពីពេលបាត់ពន្លឺក្រហម (នៅទិសខាងលិច) ហើយបញ្ចប់នៅពាក់កណ្ដាលយប់ ។ គេអាចប្រតិបត្តិវានៅពេលសេតរុណរះបានក្នុងករណីចាំបាច់ណាមួយ ។

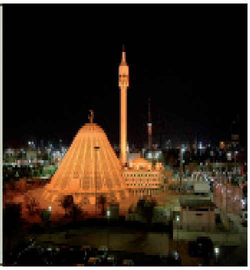

ជនមូស្លីមអាចពឹងផ្អែកលើប្រតិទិនដែលបញ្ជាក់ពីពេលវេលាសឡាតដោយមិនចាំបាច់ពិនិត្យមើលការមកដល់ពេលវេលាសឡាតដោយខ្លួនឯងក៏បាន។

> កន្លែងសឡាត

សាសនាឥស្លាមបានប្រើឱ្យប្រតិបត្តិសឡាតរួមគ្នាជាក្រុម(សឡាតជើម៉ាអះ) ហើយគប្បីត្រូវសឡាត(រួមគ្នានេះ)នៅក្នុងម៉ាស្ជិទដើម្បីឱ្យមានការរួបរួមសម្រាប់ជនមូស្លីម ក៏ដូចជាបង្កើនចំណងបងប្អូននិងសេចក្ដីស្រលាញ់រវាងពួកគេ ហើយបានចាត់ទុកការប្រតិបត្តិសឡាតរួមគ្នានោះ គឺល្អប្រសើរជាងការប្រតិបត្តិសឡាតតែម្នាក់ឯងជាច្រើនកម្រិត ដូចដែលអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ការសឡាតរួមគ្នា(សឡាតជើម៉ាអះ) គឺល្អប្រសើរជាងការសឡាតម្នាក់ឯងចំនួន២៧កម្រិត"។ (អាល់ពូខរី:៦១៩ មូស្លីម:៦៥០ អះម៉ាត់:៥៩២១)

ក៏ប៉ុន្តែ ទោះបីជាសឡាតនៅទីកន្លែងណាក៏ត្រឹមត្រូវដែរ។ នេះហើយជាសេចក្ដីមេត្តាករុណារបស់អល់ឡោះមកលើយើងទាំងអស់គ្នាដូចដែលអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖"ផែនដីត្រូវបានធ្វើជាកន្លែងសម្រាប់ឱ្យខ្ញុំសឡាត ហើយវា(ដី)

គឺមានភាពជ្រះស្អាត (ពោលគឺសម្រាប់ធ្វើការតាយ៉ាំមុមពេលគ្មានទឹកឬនៅពេលដែលមិនអាចប្រើទឹកបាន)។ បុរសម្នាក់ណាក៏ដោយនៃប្រជាជាតិរបស់ខ្ញុំ នៅពេលដែលដល់វេលាសឡាត ចូរឱ្យគេសឡាតចុះ"។ (អាល់ពូខរី ៣២៨ មូស្លីម ៥២១)

លក្ខណៈនៃកន្លែងសឡាត

ឥស្លាមបានដាក់លក្ខខណ្ឌចំពោះកន្លែងសឡាតគឺត្រូវឱ្យដីនោះមានភាពជ្រះស្អាត។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយយើងបានបញ្ជាចំពោះអ៊ីព្រហ៊ីម និងអ៊ីស្មាអែលថា៖ ចូរអ្នកទាំងពីរសម្អាតកាក់ហ្ពះរបស់យើងសម្រាប់បណ្ដាអ្នកតវ៉ាហ្វ និងបណ្ដាអ្នកអៀកទីកាហ្វ និងបណ្ដាអ្នករូកុ ស៊ូជោត"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:១២៥)។ ហើយជាតុដើមរបស់ដី គឺជ្រះស្អាត ហើយប្រការកខ្វក់កើតឡើងមកក្រោយប៉ុណ្ណោះ។ អ្វីដែលមិនបានដឹងថាមានប្រការកខ្វក់ទេនោះ គេកំណត់ថាវាមានភាពជ្រះស្អាត ហើយអាចសឡាតលើវាបាន ដោយមិនចាំបាច់ប្រើកម្រាល ឬក្រណាត់នោះឡើយ។

ក្នុងនោះដែរ មានចំណុចជាច្រើនដែលចាំបាច់ត្រូវពិនិត្យនៅកន្លែងសឡាត ដូចជា៖

1. កន្លែងសឡាតរបស់គេមិនត្រូវឱ្យមានការប៉ះពាល់ដល់មនុស្សឡើយ ដូចជាការសឡាតនៅលើផ្លូវដើរ កន្លែងដែលគេឆ្លងកាត់ និងកន្លែងដែលត្រូវបានគេហាមមិនឱ្យឈប់ដែលនាំឱ្យមានផលវិបាក និងកកស្ទះដល់មនុស្ស។ អ្នកនាំសារមូហាំម៉ាត់បានហាមឃាត់អំពីការរំលោភបំពាន និងបង្កគ្រោះថ្នាក់ ដោយលោកមានប្រសាសន៍ថា៖ "ចូរកុំបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់ខ្លួនឯង ហើយកុំបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់អ្នកដទៃ"។ (អ៊ិពនូម៉ាហ្ជះ:២៣៤០ អះម៉ាត់:២៨៦៥)
2. កន្លែងសឡាតនោះ មិនត្រូវមានអ្វីដែលបង្កការរំខានដល់អ្នកសឡាតឡើយ ដូចជា មានរូបភាព ឬសំឡេងខ្លាំង ឬសំឡេងតន្ត្រីជាដើម។
3. កន្លែងនោះមិនមែនជាកន្លែងបង្ហាញពីការគោរពសក្ការៈបែបលេងសើច និងការសើចចំអកឡើយ ដូចជាបុគ្គលម្នាក់សឡាតនៅកន្លែងផឹកស្រា ឬជ្រុលនិយម និងអ្វីផ្សេងពីនេះទៀត។ ហើយអល់ឡោះបានហាមឃាត់អំពីការជេរប្រមាថដល់ព្រះរបស់ពួកគ្មានជំនឿ ព្រោះវាជាហេតុដែលនាំឱ្យពួកគេជេរប្រមាថដល់អល់ឡោះវិញទាំងបំពានដោយគ្មានចំណេះដឹង។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖

"ចូរពួកអ្នកកុំជេរប្រមាថចំពោះព្រះនានាដែលពួកគេបួងសួងផ្សេងពីអល់ឡោះឱ្យសោះ ព្រោះវាជាហេតុធ្វើឱ្យពួកគេជេរប្រមាថអល់ឡោះវិញទាំងបំពានដោយគ្មានចំណេះដឹង"។ (គម្ពីរគួរអាន ៦:១០៨)

4 កន្លែងនោះមិនមែនជាកន្លែងដែលរៀបចំសម្រាប់ប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងនឹងអល់ឡោះឡើយ ដូចជា ឪស្ថ និងក្លឹបរាត្រីជាដើម។

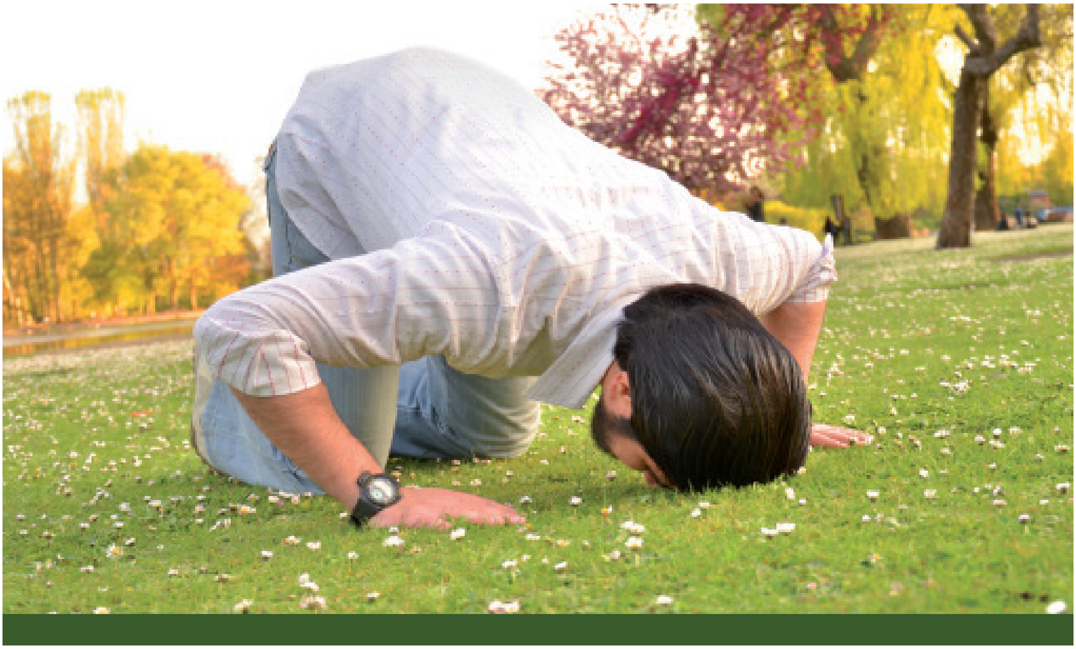

> កន្លែងសទ្បាត

តើអ្នកអាចប្រតិបត្តិសទ្បាតរួមគ្នាក្នុងម៉ាស៊ីនបានដែរឬទេ ?

- ទេ → ប្រសិនបើអ្នកមិនអាចប្រតិបត្តិសទ្បាតក្នុងម៉ាស៊ីន...
- បាទ → ចំពោះបុរស ចាំបាច់ត្រូវប្រតិបត្តិសទ្បាតរួមគ្នា ដោយវាជាទង្វើដ៏ប្រសើរ ហើយអស់ឡេះស្រលាញ់បំផុត។ ហើយគេក៏អនុញ្ញាតចំពោះស្ត្រីផងដែរ។

ប្រសិនបើអ្នកមិនអាចប្រតិបត្តិសទ្បាតក្នុងម៉ាស៊ីន តើកន្លែងផ្សេងទៀតនោះមានភាពកខ្វក់ដែរឬ ?

- ទេ → ប្រសិនបើកន្លែងនោះមិនមានភាពកខ្វក់...
- បាទ → គេហាមឃាត់មិនឱ្យសទ្បាតនៅកន្លែងដែលមានភាពកខ្វក់ឡើយ ដោយអស់ឡេះបានប្រើឱ្យយើងមានភាពជ្រះស្អាតក្នុងពេលសទ្បាត។

ប្រសិនបើកន្លែងនោះមិនមានភាពកខ្វក់ តើការសទ្បាតនៅទីនោះមានផលប៉ះពាល់ដល់មនុស្សឬអត់ ដូចជានៅលើផ្លូវដើរជាដើម ?

- ទេ → តើកន្លែងនោះមានអ្វីដែលនាំឱ្យរំខានដល់ការសទ្បាតរបស់អ្នកដែរឬទេ...
- បាទ → គេហាមឃាត់មិនឱ្យបំពានលើមនុស្ស និងផ្តល់ការលំបាកដល់ពួកគេឡើយ សូម្បីតែក្នុងពេលសទ្បាតក៏ចាំបាច់លើអ្នកត្រូវជ្រើសរើសកន្លែងផ្សេងដែរ។

តើកន្លែងនោះមានអ្វីដែលនាំឱ្យរំខានដល់ការសទ្បាតរបស់អ្នកដែរឬទេ ដូចជា មានរូបភាព ឬសំឡេងឮខ្លាំង ?

- ទេ → លក្ខណៈពិសេសនៃប្រជាជាតិនេះ និងក្តីអាណិតស្រលាញ់ពីអស់ឡេះលើពួកគេ គឺទ្រង់ចាត់ទុកការសទ្បាតនោះមានភាពត្រឹមត្រូវ ទោះបីជាគេសទ្បាតនៅទីណាក៏ដោយនៅលើផែនដីនេះ។
- បាទ → ចាំបាច់ត្រូវជៀសឲ្យឆ្ងាយពីអ្វីដែលធ្វើឲ្យប៉ះពាល់ឬរំខានដល់ការសទ្បាតរបស់អ្នក។

> របៀបសឡាត

1 នៀត(ការប៉ង)គឺជាលក្ខខណ្ឌមួយដើម្បីឱ្យការសឡាតមានភាពត្រឹមត្រូវ។ វាជាការប៉ងក្នុងចិត្តរបស់គេដើម្បីគោរពសក្ការៈទៅចំពោះអល់ឡោះជាម្ចាស់តាមរយៈការសឡាត ដោយគេត្រូវដឹងថា គេកំពុងសឡាតម៉ាហ្គ្រិប ឬសឡាតអ៊ីស្ហា ជាដើម។ ហើយគេមិនបានកំណត់ឱ្យពោលនឹងមាត់ឡើយក្នុងការប៉ងនេះឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ការប៉ងដោយចិត្ត គឺជាអ្វីដែលគេត្រូវការ ហើយការពោលដោយមាត់ វាជាការខុសឆ្គង ពីព្រោះវាគ្មានភស្តុតាងពីព្យាការី និងសហការីរបស់លោកឡើយ។

2 ឈរឱ្យត្រង់ដើម្បីសឡាត ហើយសូត្រតឹកពៀរថា៖ "អល់ឡោះហ៊ូអឹកពើរ" ដោយលើកដៃទាំងពីររបស់គេរហូតដល់ស្មាទាំងពីរ ឬខ្ពស់ជាងនឹងបន្តិច ហើយដាក់បាតដៃតម្រង់ទិសគិបឡាត់។

ហើយការតឹកពៀរមិនត្រឹមត្រូវឡើយ លើកលែងតែសូត្រដោយពាក្យនេះ (អល់ឡោះហ៊ូអឹកពើរ)។ វាមានអត្ថន័យថា៖ ការលើកតម្កើង និងសេចក្តីរុងរឿងចំពោះអល់ឡោះ។ អល់ឡោះមហាធំធេងបំផុតលើគ្រប់អ្វីទាំងអស់ ខ្ពង់ខ្ពស់ជាងផែនដី និងអ្វីដែលទាំងអស់នៅក្នុងវា និងការបំណងប្រាថ្នារបស់វា។ នៅពេលលើកដៃតឹកពៀរ គឺយើងបោះបង់ចោលរាល់ប្រការលោកិយទាំងនោះ ហើយតម្រង់ឆ្ពោះទៅរកអល់ឡោះដែលមហាធំធេងនិងខ្ពង់ខ្ពស់ក្នុងពេលសឡាតដោយចិត្ត និងសតិរបស់យើងដោយភាពកោតខ្លាច។

3 បន្ទាប់ពីតឹកពៀររួច ត្រូវដាក់ដៃស្តាំលើដៃឆ្វេង រួចដាក់វាទាំងពីរលើដើមទ្រូង ហើយធ្វើដូច្នេះជានិច្ចក្នុងពេលឈរ។

4 គប្បីសូត្រ ទូអាអ៊ិសទីហ្វតះ ៖

سبحانك اللهم وبحمدك، وتبارك اسمك، وتعالى جدك، ولا إله غيرك

(ស៊ុបហាណាកល់ឡហ៊ុមម៉ា វ៉ាពីហាំទីកា វ៉ាតាហ្វា រ៉កាស់មូកា វ៉ាតាអាឡា ចាត់ទូកា វ៉ាឡេីអ៊ីឡេីហេី ហ្គ័យរូកា) ។

5 សូត្រ ៖

أعـــوذ بالله من الشيطان الرجيم

(អាអ៊ូហ្សូ ពីលឡាហ៊ី មីណាស់ស្ហៃត៏ នៀររ៉ជីម)

មានន័យថា សុំការបញ្ចៀស និងការថែរក្សាពីអល់ឡោះអំពីប្រការអាក្រក់នៃស្ហៃតន ។

6 សូត្រ ៖

بسم الله الرحمن الرحيم

(ពីសមិលឡេី ហៀររ៉ោះម៉ា នៀររ៉ហុីម)

មានន័យថា ក្នុងព្រះនាមរបស់អល់ឡោះមហាសប្បុរស មហាអាណិតស្រឡាញ់ ។

7 សូត្រជំពូក អាល់ហ្វាទីហះ ដែលជាជំពូកដ៏ថ្កុំថ្កើងបំផុតនៅក្នុងគម្ពីរគួរអាន ។

- ពិតណាស់ អល់ឡោះបានរំលឹកព្យាការីមូហាំម៉ាត់អំពីការពេញចិត្តរបស់ទ្រង់ដោយការបញ្ចុះជំពូកអាល់ហ្វាទីហះទៅកាន់លោក ។ ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា ៖ "ហើយជាការពិតណាស់ យើងបានផ្តល់ឱ្យអ្នក(ព្យាការីម៉ូហាំម៉ាត់)ប្រាំពីរឃ្លានៃអាល់ម៉ាសានី(ជំពូកអាល់ហ្វាទីហះ)និងគម្ពីរគួរអានដ៏ឧត្តុងឧត្តម"។ (គម្ពីរគួរអាន ១៥:៨៧) ។គេឱ្យឈ្មោះវាបែបនេះព្រោះវាមានប្រាំពីរឃ្លា ។

- ចាំបាច់លើជនមូស្លីមត្រូវសិក្សាជំពូកអាល់ហ្វាទីហះ ពីព្រោះការសូត្រវា គឺជាគោលគ្រឹះមួយនៃសឡាតសម្រាប់អ្នកសឡាតម្នាក់ឯង ឬសឡាតជាមួយអ៊ីមុាំក្នុងពេលសឡាតដែលមិនតម្រូវឲ្យអ៊ីមុាំសូត្រឮ(សឡាតហ្ស៊ូហោរ និងអាសើរ)។

8 ក្រោយពីសូត្រអាល់ហ្វាទីហះចប់ ឬក្រោយពេលអ៊ីមុាំសូត្រចប់ គេត្រូវពោលថា៖ "អាមីន" ដែលមានន័យថា៖ ឱអល់ឡោះជាម្ចាស! សូមទ្រង់ទទួលយកផងចុះ។

9 បន្ទាប់ពីសូត្រអាល់ហ្វាទីហះរួច ក្នុងពីររ៉ក្អាត់ដំបូង គប្បីសូត្រជំពូកឬឃ្លាខ្លះៗនៃជំពូកផ្សេងទៀត។ ចំណែកឯរ៉ក្អាត់ទីបី និងទីបួន គឺសូត្រតែអាល់ហ្វាទីហះប៉ុណ្ណោះ។

- សូត្រអាល់ហ្វាទីហះ និងជំពូកឬឃ្លាដែលបន្ទាប់ពីវាដោយសំឡេងឮៗក្នុងសឡាតស៊ូពុស និងពីររ៉ក្អាត់ដំបូងនៃសឡាតម៉ាហ្គ្រិប និងសឡាតអ៊ីស្ហា ហើយសូត្រតិចៗនៅក្នុងសឡាតហ្ស៊ូហោរ និងអាសើរ។
- ចំណែកការហ្ស៊ីកៀរក្នុងសឡាត(ក្រៅពីការសូត្រគួរអាន) ត្រូវសូត្រតិចៗ។

ចំពោះអ្នកដែលមិនបានទន្ទេញជំពូក អាល់ហ្វាទីហះ និងហ្ស៊ីកៀរផ្សេងៗក្នុងសឡាត តើត្រូវធ្វើដូចម្ដេច?

ចំពោះអ្នកទើបចូលឥស្លាមថ្មី ហើយមិនទាន់ទន្ទេញជំពូក អាល់ហ្វាទីហះ និងហ្ស៊ីកៀរផ្សេងៗក្នុងសឡាត ចាំបាច់លើគេត្រូវធ្វើដូចខាងក្រោម៖

- ត្រូវខិតខំទន្ទេញហ្ស៊ីកៀរដែលចាំបាច់ក្នុងសឡាត ព្រោះសឡាតមិនត្រឹមត្រូវដាដាច់ខាត លើកលែងតែជាភាសាអារ៉ាប់ ដែលមានដូចជា៖

  ជំពូកអាល់ហ្វាទីហះ, ពាក្យតឹកពៀរ (អល់ឡហ៊ូអឹកពើរ), ពាក្យ៖ ស៊ុបហាណារ៉បពីយ៉ាល់ អាហ្ស៊ីម, ពាក្យ៖ សាមីអល់ឡហ៊ូ លីម៉ាន់ហាមីហ្ទះ, ពាក្យ៖ រ៉បហ្ហណា វ៉ាឡើកាល់ ហាំទូ, ពាក្យ៖ ស៊ុបហាណា រ៉បពីយ៉ាល់អាក់ឡើ, ពាក្យ៖ រ៉ប់ពៀហ្គហ្វៀរលី, សូត្រតះឃិត, សឡាវ៉ាតលើណាពី, និងពាក្យឲ្យសាឡាម៖ អាស់សាឡាមូ អាឡៃគុំ វ៉ារ៉ោះម៉ាតុលឡោះ។

- ចាំបាច់លើជនមូស្លីមត្រូវសឡាត ទោះបីជាមិនទាន់ទន្ទេញចាំក៏ដោយ ដោយត្រូវសូត្រនូវអ្វីដែលខ្លួនបានចាំក្នុងពេលខ្លួនសឡាត ឬរំលឹកឃ្លាដែលរូបគេបានទន្ទេញក្នុងពេលឈរសឡាត ព្រោះអល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ចូរពួកអ្នកកោតខ្លាចទៅចំពោះអល់ឡោះទៅតាមលទ្ធភាពដែលពួកអ្នកមាន"។ (គម្ពីរគួរអាន ៦៤:១៦)

- ក្នុងខណៈពេលនេះ ចាំបាច់លើគេត្រូវព្យាយាមឲ្យបានខ្លាំងក្នុងការចូលរួមសឡាតរួមគ្នា ដើម្បីជាការអនុវត្តសឡាត ពីព្រោះថា អ៊ីម៉ាំទទួលរ៉ាបរងទៅលើភាពខ្វះខាតរបស់ម៉ាក់មុំ។

ជំពូក អាល់ហ្វាទីហះ មានអត្ថន័យដូចខាងក្រោម៖

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

រាល់ការសរសើរទាំងឡាយ គឺចំពោះអល់ឡោះជាម្ចាស់គ្រប់គ្រងពិភពទាំងអស់។

الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ជាម្ចាស់មហាសប្បុរស មហាអាណិតស្រលាញ់។

مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ

ជាស្តេច(គ្រប់គ្រង)នៃថ្ងៃជំនុំជម្រះ(បរលោក)។

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ

ចំពោះទ្រង់តែមួយគត់ដែលពួកយើងគោរពសក្ការៈ
ហើយចំពោះទ្រង់តែមួយគត់ដែលពួកយើងសុំឱ្យជួយ។

اهدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ

សូមទ្រង់មេត្តាចង្អុលបង្ហាញដល់ពួកយើងនូវមាគ៌ាដ៏ត្រឹមត្រូវផងចុះ។

صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ

គឺមាគ៌ារបស់បណ្តាអ្នកដែលទ្រង់បានប្រទាននូវលាភសក្ការៈដល់ពួកគេ។

غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلاَ الضَّالِّينَ

ពុំមែនជា(មាគ៌ា)អ្នកដែលត្រូវគេខឹងសម្បា
និងពុំមែនជា(មាគ៌ា)ពួកដែលវង្វេងឡើយ។

10 បន្ទាប់មក តឹកពៀរដើម្បីឱនរូកុ ដោយលើកដៃទាំងពីរដល់ស្មា ឬលើសបន្តិច ដាក់បាតដៃទាំងពីរតម្រង់ទិសគិបឡាត់ ដូចដែរបានធ្វើវានៅពេលតឹកពៀរទីមួយ។

11 ឱនរូកុដោយដាក់ខ្នងតម្រង់ទិសគិបឡាត់ ហើយដាក់ខ្នងនិងក្បាលឲ្យស្មើគ្នា និងដាក់ដៃទាំងពីរលើជង្គង់ទាំងពីរ ហើយសូត្រថា៖

سبحان ربي العظيم

(ស៊ុបហា ណារ៉ប់ពីយ៉ាល់ អាហ្សីម)

មានន័យថា៖ ភាពស្អាតស្អំចំពោះអល់ឡោះ ដ៏ឧត្តុងឧត្តម និងល្អពិសិដ្ឋចាកផុតពីភាព ខ្វះខាត។ គប្បីសូត្រវាចំនួនបីដង។ តែជា កាតព្វកិច្ច គឺតែមួយដងប៉ុណ្ណោះ។ ហើយ ពេលរូកុ គឺគប្បីលើកតម្កើង និងឱនលំទោន ចំពោះអល់ឡោះ។

12 ងើបពីឱនរូកុហើយឈរត្រង់វិញដោយលើក ដៃទាំងពីរឱ្យស្មើនឹងស្មាទាំងពីរ ហើយបាតដៃ តម្រង់ទិសគិបឡាត់ ដូចដែលបានធ្វើរួចមក ហើយសូត្រថា៖

سمع الله لمن حمده

(សាមីអល់ឡហ៊ូ លីម៉ាន់ហាមីហ្ទះ)

ប្រសិនបើជាអ៊ីម៉ាំ ឬអ្នកសឡាតម្នាក់ឯង។

បន្ទាប់មក ត្រូវសូត្រថា៖ ربنا ولك الحمد (រ៉ប់ហ្ពាណា វ៉ាឡើកាល់ហាំទ៍) ទាំងអ៊ីម៉ាំ ទាំងម៉ាក់មុម និងទាំងអ្នកសឡាតម្នាក់ឯង។ គប្បីសូត្របន្ថែមទៀតថា៖

حمداً كثيراً طيباً مباركاً فيه، ملءَ السماء وملء الأرض وملء ما شئت من شيء بعد

(ហាំហ្ទាន់ កាសីរ៉ាន់ ត័យយីហ្បាន់ ម៉ូពើរ៉ាកាន់ហ្វីហ៊ី មីលអាស់សាម៉ាអ៊ី វ៉ាមីលអាល់អើរ ទី វ៉ាមីលអាម៉ាស៊ិតា មីនស្ហៃអ៊ិនហ្បាក់ទូ)។

13 បន្ទាប់មកត្រូវតឹកពៀរ រួចហើយត្រូវចុះទៅលើដីដោយក្រាបស៊ូជោតលើអវយវៈទាំងប្រាំពីររួមមាន ថ្ងាសរួមនឹងច្រមុះ បាតដៃទាំងពីរ ជង្គង់ទាំងពីរ និងចុងជើងទាំងពីរ។

គប្បីត្រូវញែកដៃទាំងពីរឱ្យឃ្លាតពីដងខ្លួនបន្តិច និងញែកពោះឱ្យឃ្លាតពីភ្លៅទាំងពីរ និងញែកភ្លៅទាំងពីរឱ្យឃ្លាតពីជើងទាំងពីរហើយលើកកំភួនដៃឱ្យផុតពីដីក្នុងពេលសឡាត។

14 សូត្រក្នុងពេលស៊ូជោតថា៖ سبحان ربي الأعلى (ស៊ុបហាណារ៉ប់ពីយ៉ាល់អាក់ឡា)។ ចាំបាច់ត្រូវសូត្រតែមួយដងប៉ុណ្ណោះ តែគប្បីសូត្រសាឡើងវិញចំនួនបីដង។

មានន័យថា៖ ភាពល្អពិសិដ្ឋចំពោះអល់ឡោះដែលខ្ពង់ខ្ពស់ ខ្លាំងពូកែ ហើយខ្ពង់ខ្ពស់នៅលើមេឃទាំងអស់ ដោយឃ្លាតឆ្ងាយពីរាល់ភាពខ្វះខាត និងការអសមត្ថភាព។ នៅក្នុងឃ្លានេះដែរ គឺជាការរំលឹកដល់អ្នកដែលគោរពសក្ការៈ ដែលបានក្រាបស៊ូជោតឱនលំទោន ស្តាប់បង្គាប់ និងគិតពីភាពខុសគ្នារវាងគេនិងអ្នកបង្កើតគេដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ (អល់ឡោះជាម្ចាស់) ដែលត្រូវតែបន្ទាបខ្លួននិងចុះចូលទៅចំពោះទ្រង់។

ស៊ូជោតជាកន្លែងបួងសួងដ៏ល្អបំផុតទៅចំពោះអល់ឡោះ បន្ទាប់ពីសូត្រអ្វីដែលជាកាតព្វកិច្ចហើយ គឺគេអាចបួងសួងនៅក្នុងវានូវអ្វីដែលខ្លួនត្រូវការអំពីប្រការល្អនៅក្នុងលោកិយ និងថ្ងៃបរលោក។ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "គម្លាតជិតបំផុតរវាងខ្ញុំបម្រើនិងម្ចាស់របស់គេនោះ គឺក្នុងពេលស៊ូជោត។ ហេតុនេះ ចូរពួកអ្នកបង្កើនការបួងសួងឲ្យបានច្រើន"។ (មូស្លីម:៤៨២)

15 បន្ទាប់មកត្រូវតឹកពៀរ ហើយងើបអង្គុយរវាងស៊ូជោតទាំងពីរ។ គប្បីលើគេអង្គុយលើជើងខាងឆ្វេង ជើងស្តាំដាក់សណ្តូកត្រង់ ហើយដាក់ដៃទាំងពីរលើភ្លៅទាំងពីរដែលនៅជិតជង្គង់។

- ហើយរាល់ការអង្គុយក្នុងសឡាតទាំងអស់គប្បីត្រូវធ្វើតាមរបៀបនេះក្នុងពេលអង្គុយ លើកលែងតែពេលអង្គុយតះយិតចុងក្រោយប៉ុណ្ណោះដែលគប្បីលើគេដាក់ជើងស្ដាំសណ្ដូកត្រង់ដូចគ្នាដែរ ក៏ប៉ុន្តែដាក់ជើងឆ្វេងពីក្រោមជើងស្ដាំហើយអង្គុយនៅលើដី។
- បុគ្គលណាដែលមិនអាចអង្គុយក្នុងពេលសឡាតដូចបានលើកឡើងខាងលើ (ដូចជាអង្គុយតះយិតទីមួយ ឬតះយិតចុងក្រោយ) ព្រោះតែមានការឈឺចាប់ត្រង់ជង្គង់ ឬព្រោះតែគេមិនអាចធ្វើវាបាន នោះគេអាចអង្គុយយ៉ាងណាក៏បានឱ្យតែមានភាពស្រដៀងទៅតាមភាពងាយស្រួលក្នុងការអង្គុយរបស់គេ។

16 ក្នុងពេលអង្គុយចន្លោះស៊ូជោតទាំងពីរត្រូវសូត្រថា៖ ربي اغفر لي (រ៉ប់ពៀហ្ហៀរលី)។ គប្បីសូត្រសាឡើងវិញចំនួនបីដង។

17 បន្ទាប់មក ស៊ូជោតលើកទីពីរដូចការស៊ូជោតលើកទីមួយដែរ។

18 បន្ទាប់មក ងើបពីស៊ូជោតទីពីររហូតដល់ឈរត្រង់ ដោយសូត្រថា៖

الله أكبر

(អល់ឡហ៊ូអឹកពើរ)

19 ហើយសឡាតនៅរ៉កាអាត់ទីពីរដូចក្នុងរ៉កាអាត់ទីមួយដែរ។

20 ក្រោយពីស៊ូជោតទីពីរនៅក្នុងរ៉កាអាត់ទីពីរហើយ ត្រូវអង្គុយតះយិតទីមួយដោយសូត្រថា៖

អាត់តាហ៊ីយ៉ាត ទូលិលឡះ វ៉ាស់សឡាវ៉ាតូ វ៉ាត់ត័យយីហ្ពាត អាស់សាឡាមូ អាឡៃកា អៃយូហាន់ណាពី យូវ៉ារ៉ោះម៉ាតុលឡ ហ៊ីវ៉ាហ្ពារ៉កាតុះ អាស់សាឡាមូអាឡៃណា វ៉ាអាឡេ អ៊ីហ្ពាទីលឡើ ហ៊ីសស៍លីហ៊ីន អាស្ហាទូ អាល់លើអ៊ីលើហើ អ៊ិលលល់ឡោះ វ៉ាអាស់ហើទូអាន់ណា មូហាំម៉ាហ្ទាន់ អាប់ទូហ៊ូ វ៉ារ៉ស៊ូលុះ។

التحيات لله والصلوات والطيبات، السلام عليك أيها النبي ورحمة الله وبركاته، السلام علينا وعلى عباد الله الصالحين، أشهد أن لا إله إلا الله، وأشهد أن محمدا عبده ورسوله

21 បន្ទាប់មក ត្រូវងើបឈរឡើងវិញដើម្បីបំពេញសឡាតដែលនៅសល់ប្រសិនបើវាជាសឡាតដែលមានចំនួនបីឬបួនរ៉ក្អាត់ដោយគេគ្រាន់តែសូត្រហ្វាតីហះប៉ុណ្ណោះនៅក្នុងរ៉ក្អាត់ទីបីនិងទីបួន។

ចំណែកឯសឡាតដែលមានចំនួនពីររ៉ក្អាត់ ដូចជាសឡាតស៊ូពុស គឺត្រូវអង្គុយតះយិតចុងក្រោយ។

22 បន្ទាប់មក ក្នុងរ៉ក្អាត់ចុងក្រោយបន្ទាប់ពីស៊ូជោតទីពីរ ត្រូវអង្គុយតះយិតចុងក្រោយ ហើយរបៀបសូត្ររបស់វា គឺដូចតះយិតទីមួយដែរ ដោយគ្រាន់តែថែមការសឡាវ៉ាតលើណាពីប៉ុណ្ណោះ ហើយរបៀបសូត្រនោះគឺ៖

អល់ឡហ៊ុមម៉ា សល់លីអាឡើមូហាំម៉ាត់ វ៉ាអាឡើអាលីមូហាំម៉ាត់ កាម៉ាសល់ឡៃតាអាឡើអ៊ីបព្រហ៊ីម វ៉ាអាឡើអាលីអ៊ីបព្រហ៊ីម អ៊ីនណាកា ហាមីទុមម៉ាជីទ វ៉ាពើរិកអាឡើមូហាំម៉ាត់ វ៉ាអាឡើអាលីមូហាំម៉ាត់ កាម៉ាពើរិកតា អាឡើអ៊ីបព្រហ៊ីម វ៉ាអាឡើ អាលីអ៊ីបព្រហ៊ីម អ៊ីនណាកា ហាមីទុមម៉ាជីទ។

اللهم صل على محمد وعلى آل محمد كما صليت على إبراهيم وعلى آل إبراهيم إنك حميد مجيد، وبارك على محمد وعلى آل محمد كما باركت على إبراهيم وعلى آل إبراهيم إنك حميد مجيد

បន្ទាប់ពីសឡាវ៉ាតចប់គប្បីលើគេត្រូវសូត្រថា៖ អាអ៊ូហ៊្សពីលឡើហ៊ីមិនអាហ្សាពីដើហាន់ណាំ វ៉ាមិនអាហ្សាបពីលកប់រី វ៉ាមិនហ្វិតណាតិលម៉ះយ៉ា វ៉ាល់ម៉ាម៉ាត វ៉ាមិនហ្វិតណាតិល ម៉ាសីហ៊ីទហ្ចាច់ហ្ចាល។

(أعوذ بالله من عذاب جهنم، ومن عذاب القبر
ومن فتنة المحيا والممات، ومن فتنة المسيح الدجال)

ហើយបួងសួងសុំនូវអ្វីដែលខ្លួនចង់បាន។

23 បន្ទាប់មកងាកទៅខាងស្តាំ ហើយសូត្រថា៖ "السلام عليكم ورحمة الله"
(អាស់សាឡាមុ អាឡៃគុំ វ៉ារ៉ោះម៉ាតុលឡោះ)។ បន្ទាប់មក បែរទៅខាងឆ្វេង រួចសូត្រដូចគ្នាដែរ។

តាមរយៈការឱ្យសាឡាមនេះ ការសឡាតរបស់គេត្រូវបានបញ្ចប់ ដូចដែលអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ការសឡាត គឺចាប់ផ្តើមដោយតឹកពៀរ ហើយបញ្ចប់ដោយការឲ្យសាឡាម"។(អាពូទើវូទៈ៦១ អាត់តៀរមីហ្សីៈ៣) មានន័យថា៖ការចូលក្នុងសឡាតចាប់ផ្តើមដោយការតឹកពៀរលើកដំបូង ហើយចេញពីសឡាតវិញដោយការឱ្យសាឡាម។

24 គប្បីលើជនមូស្លីមក្រោយពីសឡាតដែលជាកាតព្វកិច្ចរួចត្រូវសូត្រថា៖

1. អាស់តោគហ្វៀរ៉ុលឡោះ (أستغفر الله) ចំនួនបីដង
2. អល់ឡហ៊ុមម៉ាអាន់តាសសាឡាម វ៉ាមីនកាសសាឡាម តាពើរឹកតាយ៉ាហ្សៀលជើឡើលីវ៉ាល់អ៊ីករ៉ម។

(اللهم أنت السلام ومنك السلام تباركت يا ذا الجلال والإكرام)

អល់ឡហ៊ុមម៉ាឡើ ម៉ានីអា លីម៉ា អាកត័យតា វ៉ាលើមួកតីយ៉ា លីម៉ា ម៉ាណាក់តា វ៉ាឡើយ៉ាន់ហ្វាអ៊ូ ហ្សៀលហ្ជាត់ទី មិនកើលហ្ជាត់ទូ។

(اللهم لا مانع لما أعطيت ولا معطي لما منعت ولا ينفع ذا الجد منك الجد)

3. បន្ទាប់មកសូត្រ៖

سبحان الله (ស៊ុបហាណល់ឡោះ) ៣៣ដង

الحمد لله (អាល់ហាំទូលិលឡះ) ៣៣ដង

الله أكبر (អល់ឡហ៊ូអឹកពើរ) ៣៣ដង

ហើយបំពេញឱ្យគ្រប់មួយរយដោយសូត្រថា៖

ឡើអ៊ីឡើហ៊ើ អ៊ីលលល់ឡោះ វ៉ះទើហ៊ូ ឡើស្ហារីកាឡះ ឡើហ៊ុល ម៉ុលគូ វ៉ាឡើហ៊ុលហាំទូ វ៉ាហ៊ូវ៉ា អាឡើ គុលលីសៃអ៊ីនក៏ទៀរ។

لا إله إلا الله وحده لا شريك له، له الملك وله الحمد وهو على
كل شيء قدير

> តើខ្ញុំត្រូវសឡាតយ៉ាងដូចម្តេច?(ការឈរ-ការរូកុ-ការស៊ូជោដ)

1 ឈរឱ្យត្រង់ ហើយសូត្រថា៖ "អល់ឡហ៊ូអឹកពើរ" ហើយលើកដៃទាំងពីរស្មើនឹងស្មាទាំងពីរ ឬត្រចៀកទាំងពីរ។

2 ដាក់ដៃស្តាំលើដៃឆ្វេង រួចដាក់លើដើមទ្រូង ហើយសូត្រជំពូកអាល់ហ្វាទីហះ និងសូត្របន្ទាប់ពីនោះដែរនូវអ្វីដែលអ្នកចេះអំពីគម្ពីរគួរអាននៅក្នុងរ៉ាក្អាត់ទី១ និងទី២។

3 តឹកពៀរដោយលើកដៃទាំងពីររួចបន្ទន់ខ្នងតម្រង់ទៅទិសគិបឡាត់ ហើយដាក់បាតដៃទាំងពីរលើជង្គង់ទាំងពីររួចសូត្រថា៖

(سبحان ربي العظيم)

(ស៊ុបហាណា រ៉បពីយ៉ាល់ អាហ្ស៊ីម)

ចំនួនបីដង

4 ងើបពីរូកុ ហើយឈរឱ្យត្រង់វិញដោយ លើកដៃទាំងពីរដូចពេលតឹកពៀរ រួចសូត្រថា ៖

(سمع الله لمن حمده)

(សាមីអល់ឡហ៊ូ លីម៉ាន់ហាមីហ្ទះ)

ប្រសិនបើជា អ៊ីម៉ាំ ឬសឡាតម្នាក់ឯង ។

បន្ទាប់មក ទាំងអ៊ីម៉ាំ ម៉ាក់មុម និងអ្នកសឡាត ម្នាក់ឯង ត្រូវសូត្រដូចគ្នាថា ៖

(ربنا ولك الحمد)

(រ៉ប់ហ្ហាណា វ៉ាឡើកាល់ហាំទូ)

5 បន្ទាប់មក ត្រូវតឹកពៀរដោយមិនលើកដៃទាំងពីរឡើយ ហើយឱនចុះទៅស៊ូជោទ ហើយត្រូវស៊ូជោទលើអវយវៈរបស់គេទាំងប្រាំពីរ នោះគឺ ថ្ងាសរួមនឹងច្រមុះ ដៃទាំងពីរ ជង្គង់ទាំងពីរ បាតជើងទាំងពីរ ហើយសូត្រថា ៖

(سبحان ربي الأعلى) (ស៊ុបហាណា រ៉ប់ពីយ៉ាល់ អាក់ឡើ) ចំនួនបីដង ។

6 បន្ទាប់មក អង្គុយចន្លោះស៊ូជោទទាំងពីរ ដោយជើងស្តាំដាក់សណ្តកត្រង់ និងអង្គុយលើជើងខាងឆ្វេង ហើយដាក់ដៃទាំងពីរលើគល់ភ្លៅ រួចសូត្រថា៖

(ربي اغفر لي)

(រ៉ប់ពៀកហ្វៀរលី) ចំនួនបីដង

បន្ទាប់មក ស៊ូជោទម្តងទៀត ហើយត្រូវធ្វើដូចមុនដែរ។

តើខ្ញុំត្រូវសឡាតដូចម្តេច? (រ៉ក្អាត់ទីពីរ-តះយិត-ឲ្យសាឡាម)

7 ងើបអំពីស៊ូជោទ ហើយក្រោកឈរឡើងដើម្បីសឡាតរ៉ក្អាត់ទីពីរ ហើយប្រតិបត្តិវាដូចរ៉ក្អាត់ទីមួយដែរ (ការឈរ ការសូត្រ ការរូកុ ការងើបពីរូកុ និងការស៊ូជោទ)។

8 ក្រោយពីស៊ូជោទលើកទីពីរនៃរ៉ក្អាត់ទីពីរ គេត្រូវអង្គុយតះយិតលើកទីមួយដូចការអង្គុយរវាងស៊ូជោទទាំងពីរដែរ ហើយសូត្រថា៖

អាត់តាហ៊ីយ៉ាទូ លីលឡាហ៊ី វ៉ាស់សឡាវ៉ាទូ វ៉ាត់ត័យយីហ្ពាត អាស់សាឡាមូអាឡៃ្យ កាអៃយូហាន់ណាពីយូ វ៉ារ៉ោះម៉ាទុលឡហ៊ីវ៉ាហ្ពារ៉កាតុះ អាស់សាឡាមូអាឡៃ្យណា វ៉ាអាឡើ អ៊ីហ្ពាទីលឡើហ៊ីសសលីហ៊ីន អាស្ហហាទូអាល់លើអ៊ីលើហា អ៊ីលលល់ឡោះ វ៉ាអាស្ហហាទូអាន់ណា មូហាំម៉ាហ្ទាន់ អាប់ទូហ៊ូ វ៉ារ៉ស៊ូលុះ"

التحيات لله والصلوات والطيبات السلام عليك أيها النبي ورحمة الله وبركاته السلام علينا
وعلى عباد الله الصالحين أشهد أن لا إله إلا الله وأشهد أن محمداً عبده ورسوله

9 ប្រសិនបើវាជាសឡាតដែលមានបី ឬបួនរ៉ក្អាត់ នោះគេត្រូវឈរឡើងដើម្បីសឡាតរ៉ក្អាតទីបីហើយ ប្រតិបត្តិវាដូចរ៉ក្អាត់ទីមួយនិងទីពីរដែរ ក៏ប៉ុន្តែមិនសូត្រជំពូកផ្សេងឡើយ បន្ទាប់ពីអាល់ហ្វាទីហះនោះទេ។ ចំណែកកាយវិការ និងការសូត្រផ្សេងៗទៀតនោះ គឺត្រូវធ្វើដូចមុន។

10 នៅរ៉ក្អាត់ចុងក្រោយ គេត្រូវអង្គុយក្រោយពីស៊ូជោទ ហើយសូត្រតះយិតទីមួយ។ បន្ទាប់មក សឡាវ៉ាតលើណាពី ហើយរបៀបសូត្រនោះគឺ៖

"អល់ឡហ៊ុមម៉ា សល់លីអាឡើមូហាំម៉ាត់ វ៉ាអាឡើអាលីមូហាំម៉ាត់ កើម៉ាសល់ឡៃតា អាឡើ អ៊ីបព្រហ៊ីម វ៉ាអាឡើអាលីអ៊ីបព្រហ៊ីម អ៊ីនណាកាហាមីទុមម៉ាជីត វ៉ាពើរឹកអាឡើ មូហាំម៉ាត់ វ៉ាអាឡើអាលីមូហាំម៉ាត់ កាម៉ាហ្ពារឹកតា អាឡើអ៊ីបព្រហ៊ីម វ៉ាអាឡើ អាលី អ៊ីបព្រហ៊ីម អ៊ីនណាកាហាមីទុមម៉ាជីត"។

اللهم صل على محمد وعلى آل محمد كما صليت على
إبراهيم وعلى آل إبراهيم إنك حميد مجيد، وبارك على
محمد وعلى آل محمد كما باركت على إبراهيم وعلى آل
إبراهيم إنك حميد مجيد

11 បន្ទាប់មក ឱ្យសាឡាមដោយងាកមុខបែរទៅខាងស្ដាំ ហើយសូត្រថា ៖

(អាស់សាឡាមូ អាឡៃគុម វ៉ារ៉ោះម៉ាតុលឡោះ)

(السلام عليكم ورحمة الله)

បន្ទាប់មក បែរទៅខាងឆ្វេង រួចសូត្រថា ៖

(អាស់សាឡាមូ អាឡៃគុម វ៉ារ៉ោះម៉ាតុលឡោះ)

(السلام عليكم ورحمة الله)

> គោលគ្រឹះ(រូកុន) និងប្រការចាំបាច់(វ៉ាជិប) នៃសឡាត

គោលគ្រឹះនៃសឡាត(រូកុនសឡាត) គឺចំណុចគោលរបស់សឡាតដែលសឡាតនឹងត្រូវខូចប្រសិនបើបោះបង់វាដោយចេតនា ឬអចេតនា។

គោលគ្រឹះនៃសឡាតមានដូចខាងក្រោមនេះ៖

តឹកពៀរ៉តុលអៀហរ៉ម(តឹកពៀរលើកដំបូងពេលផ្ដើមសឡាត) ការឈរប្រសិនបើមានលទ្ធភាព សូត្រអាល់ហ្វាទីហះសម្រាប់អ្នកមិនមែនជាម៉ាក់មុម ការឱនរូកុ ងើបពីរូកុ ក្រាបស៊ូជោត អង្គុយចន្លោះស៊ូជោតទាំងពីរ សូត្រតះយិតចុងក្រោយ អង្គុយដើម្បីសូត្រតះយិតចុងក្រោយ មានភាពនឹងនរ និងឱ្យសាឡាម។

ប្រការចាំបាច់(ប្រការវ៉ាជិប)នៃសឡាត វាគឺជាចំណុចដែលចាំបាច់ក្នុងសឡាតហើយធ្វើឱ្យសឡាតខូច ប្រសិនបើបោះបង់វាដោយចេតនា។ ក៏ប៉ុន្តែប្រសិនបើភ្លេច ឬអចេតនានោះ គឺគេត្រូវបំពេញកន្លែងចន្លោះនោះដោយស៊ូជោតសះវី ដែលយើងនឹងពន្យល់នាពេលក្រោយ។

ប្រការចាំបាច់នៃសឡាតមានដូចខាងក្រោម៖

រាល់តឹកពៀរទាំងអស់ក្រៅពីតឹកពៀរ៉តុលអៀហរ៉ម ការសូត្រ៖"ស៊ុបហាណារ៉ប់ពីយ៉ាល់អាហ្ស៊ីម" ចំនួនមួយដង ការសូត្រ៖ "សាមីអល់ឡហ៊ូលីម៉ាន់ហាមីហ្ទះ" សម្រាប់អ្នកសឡាតម្នាក់ឯងនិងអ៊ីម៉ាំ ការសូត្រ៖ "រ៉ប់ប្ពាណា វ៉ាឡើកាល់ហាំទូ" សម្រាប់អ៊ីម៉ាំ ម៉ាក់មុម និងអ្នកសឡាតម្នាក់ឯង ការសូត្រ៖ "ស៊ុបហាណា រ៉ប់ពីយ៉ាល អាក់ឡើ" ចំនួនមួយដងក្នុងពេលស៊ូជោត ការសូត្រ៖ "រ៉ប់ពៀហ្គហ្វៀរលី" ចំនួនមួយដងក្នុងពេលអង្គុយចន្លោះស៊ូជោតទាំងពីរ និងការសូត្រតះយិតទីមួយ។ ប្រការចាំបាច់ទាំងនេះប្រសិនបើបោះបង់វាដោយភ្លេច ដោយអចេតនា គឺចាំបាច់ត្រូវស៊ូជោតសះវី។

ប្រការគួរគប្បីធ្វើនៅក្នុងសឡាត(ប្រការស៊ូណាត់) គឺជាប្រការដែលមិនមែនជាគោលគ្រឹះនៃសឡាត និងមិនមែនជាប្រការចាំបាច់នៃសឡាតនៃពាក្យសំដី និងកាយវិការ។ វាជាប្រការគួរគប្បីធ្វើ និងថែរក្សាវា ហើយវាជួយបំពេញសឡាត។ ក៏ប៉ុន្តែសឡាតមិនខូចឡើយប្រសិនបើបោះបង់វានោះ។

ស៊ូជោទសះរី

ជាការស៊ូជោទចំនួនពីរដងដែលអស់ឡោះបានដាក់វាដើម្បីបំពេញនូវកង្វះខាត និងការខ្វះចន្លោះក្នុងពេលសឡាត។

តើត្រូវអនុវត្តវានៅពេលណា?

គេត្រូវអនុវត្តស៊ូជោទសះរីក្នុងករណីដូចខាងក្រោម៖

1 ប្រសិនបើគេបានថែមនៅក្នុងសឡាតនូវការរូកុ ឬស៊ូជោទ ឬឈរ ឬអង្គុយដោយមូលហេតុភ្លេច ឬខុស នោះគេត្រូវស៊ូជោទសះរី។

2 ប្រសិនបើបោះបង់ដោយអចេតនានូវគោលគ្រឹះ(រូកុន)ណាមួយ ចាំបាច់លើគេត្រូវត្រឡប់ទៅបំពេញគោលគ្រឹះនោះ ហើយត្រូវស៊ូជោទសះរីនៅចុងបញ្ចប់នៃសឡាតរបស់ខ្លួន។

3 ប្រសិនបើបោះបង់ដោយអចេតនានូវកាតព្វកិច្ច(ប្រការវ៉ាជិប)ណាមួយក្នុងចំណោមកាតព្វកិច្ចនៃសឡាត ដូចជាតះយិតទីមួយ នោះគេត្រូវស៊ូជោទសះរី។

4 ប្រសិនបើមានការសង្ស័យអំពីចំនួនរ៉ក្អាត់ គេត្រូវជ្រើសរើសយកអ្វីដែលគេមានការច្បាស់នៅក្នុងចិត្ត នោះគឺចំនួនតិច(ជ្រើសរើសយករ៉ក្អាត់ដែលតិច) ហើយត្រូវស៊ូជោទសះរី។

របៀបស៊ូជោទសះរី៖ គឺស៊ូជោទចំនួនពីរដង ដោយអង្គុយរវាងវាទាំងពីរ ដូចជានៅក្នុងការស៊ូជោទនិងអង្គុយរវាងស៊ូជោទទាំងពីរក្នុងពេលសឡាតដែរ។

ពេលវេលាស៊ូជោទសះរី៖ សម្រាប់ស៊ូជោទសះរីមានពីរកន្លែង ហើយអាចប្រតិបត្តិនៅកន្លែងមួយណាក៏បាន៖

- មុនពេលឱ្យសាឡាម និងក្រោយពេលតះយិតចុងក្រោយ៖ គេត្រូវស៊ូជោទសះរី បន្ទាប់មកឱ្យសាឡាម។
- ក្រោយពេលឱ្យសាឡាម៖ គេត្រូវស៊ូជោទសះរីពីរដង បន្ទាប់មក ឱ្យសាឡាមម្តងទៀត។

> គេមិនពេញចិត្ត(ម៉ាក្រុះ)ក្នុងការរពឹសលេងមុខឬដៃនៅពេលកំពុងសឡាត

ប្រការដែលនាំឱ្យខូចសឡាត

1. សឡាតនឹងត្រូវខូចប្រសិនបើបោះបង់គោលគ្រឹះ(រូកុន)ណាមួយ ឬលក្ខខណ្ឌណាមួយនៃការសឡាត ខណៈដែលគេមានលទ្ធភាពអាចធ្វើវា ទោះដោយចេតនា ឬអចេតនាក៏ដោយ។
2. សឡាតនឹងត្រូវខូចប្រសិនបើគេបោះបង់កាតព្វកិច្ច(ប្រការវ៉ាជិប)ណាមួយនៃកាតព្វកិច្ចសឡាតដោយចេតនា។
3. សឡាតនឹងត្រូវខូចប្រសិនបើគេនិយាយដោយចេតនា។
4. សឡាតនឹងត្រូវខូច ប្រសិនបើគេសើចចេញសំលេង។
5. សឡាតនឹងត្រូវខូចប្រសិនបើគេគេធ្វើកាយវិការច្រើនជាប់ៗគ្នា ដោយគ្មានការចាំបាច់។

ប្រការដែលមិនគប្បីធ្វើក្នុងពេលសឡាត

វាជាទង្វើដែលនាំឱ្យខាតផលបុណ្យនៃសឡាត និងនាំឱ្យបាត់បង់ភាពនឹងនរ និងភាពស្ងឹងស្ងាធ ដោយវាមានដូចខាងក្រោមនេះ៖

1 មិនគប្បីងាកមុខនៅក្នុងសឡាត ពីព្រោះព្យាការីត្រូវបានគេសួរអំពីការងាកនៅក្នុងសឡាត? លោកបានឆ្លើយថា៖ "វាគឺជាការកញ្ឆក់មួយ ដែលស្ហៃតនឆក់យកសឡាតរបស់មនុស្ស"។ (អាល់ពូខរី:៧១៨)

2 មិនគប្បីកកេះដៃ លេងមុខ ដាក់ដៃប្រចត់ចង្កេះ ស្រាក់ម្រាមដៃ ឬកាច់ម្រាមដៃលេងឡើយ។

3 ក្នុងពេលកំពុងសឡាត ចិត្តរបស់គេមិនគប្បីគិតពីអ្វីផ្សេង ដូចជាតម្រូវការទៅបន្ទប់ទឹក ឬតម្រូវការចំណីអាហារ ដូចដែលអ្នកនាំសារមានប្រសាសន៍ថា៖ "គ្មានទេការសឡាតនៅពេលគេលើកអាហារមកដល់ ហើយក៏ដូចគ្នាដែរនៅពេលគេខំទប់ទុក្ខសត្វទាំងពីរ(បត់ជើងតូច បត់ជើងធំ)"។ (មូស្លីម:៥៦០)

> តើអ្វីទៅជាសឡាតស៊ូណាត(ថ្វាយបង្គំស្ម័គ្រចិត្ត)?

ចាំបាច់លើជនមូស្លីមត្រូវសឡាតតែប្រាំពេលប៉ុណ្ណោះក្នុងមួយថ្ងៃមួយយប់។ តែក្នុងពេលជាមួយគ្នាដែរ ច្បាប់បានជំរុញដល់ជនមូស្លីមឲ្យប្រតិបត្តិសឡាតស៊ូណាត ព្រោះវាជាមូលហេតុដែលនាំឲ្យអល់ឡោះកាន់តែស្រលាញ់ខ្ញុំបម្រើរបស់ទ្រង់ និងបំពេញរាល់កង្វះខាតនៃសឡាតដែលជាកាតព្វកិច្ច។

សឡាតស៊ូណាតមានច្រើនណាស់ ហើយដែលសំខាន់ជាងគេនោះគឺ

1 ស៊ូណាតរ៉ាទិប(ស៊ូណាតអមសឡាតដែលជាកាតព្វកិច្ច)៖ គេឱ្យឈ្មោះវាដូចនេះ ពីព្រោះវានៅជាប់ជាមួយនឹងសឡាតកាតព្វកិច្ច និងដោយសារអ្នកមូស្លីមមិនបោះបង់វាឡើយ។

ពិតណាស់ ព្យាការីបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ជនមូស្លីមគ្រប់រូបដែលសឡាតដើម្បីអល់ឡោះរាល់ថ្ងៃចំនួន១២រ៉ក្អាត់ដោយស្ម័គ្រចិត្តក្រៅពីសឡាតដែលជាកាតព្វកិច្ចនោះ អល់ឡោះនឹងសង់ផ្ទះមួយសម្រាប់គេនៅក្នុងឋានសួគ៌"។ (មូស្លីម:៧២៨)

សឡាតរ៉ាទិបមានដូចខាងក្រោម៖

1	ពីររ៉ក្អាត់ មុនសឡាតស៊ូពុស
2	បួនរ៉ក្អាត់ មុនសឡាតហ៊្សូហោរ ដោយឱ្យសាឡាមរាល់ពីររ៉ក្អាត់ម្តង និងពីររ៉ក្អាត់ទៀត បន្ទាប់ពីសឡាតហ៊្សូហោរ។
3	ពីររ៉ក្អាត់ ក្រោយសឡាតម៉ាហ្គ្រិប
4	ពីររ៉ក្អាត់ ក្រោយសឡាតអ៊ីស្ហា

2 សឡាតវីតៀរ៖ គេឱ្យឈ្មោះវាដូចនេះ ពីព្រោះចំនួនរ៉ក្អាត់របស់វាគឺសេស ហើយវាជាសឡាតស៊ូណាតដ៏ល្អប្រពៃបំផុត។ ព្យាការីបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ចូរពួកអ្នកសឡាតវីតៀរចុះ ឱពួកអ្នកដែលធ្វើតាមគម្ពីរគួរអាន"។ (អាត់តៀរមីហ្ស៊ី:៤៥៣ អ៊ិពនូម៉ាហ្ជះ:១១៧០)

ពេលវេលាដែលល្អបំផុតសម្រាប់សឡាតវីតៀរ គឺនៅចុងក្រោយនៃពេលយប់។ តែជនមូស្លីមអាចប្រតិបត្តិវាក្នុងពេលណាក៏បានដែរ ចាប់ពីសឡាតអ៊ីស្ហារួច រហូតដល់សេតរុណរះ។

ចំនួនតិចបំផុតនៃរ៉ក្អាត់វីតៀរ គឺមួយរ៉ក្អាត់ តែជាការប្រសើរ គឺមិនគួរសឡាតតិចជាងបីរ៉ក្អាត់ទេ ហើយគេអាចថែមលើសនោះទៅតាមអ្វីដែលគេចង់។ អ្នកនាំសារវិញ លោកសឡាតចំនួន១១រ៉ក្អាត់។

ជាតុដើមនៃការសឡាតស៊ូណិត គឺចំនួនពីររ៉ក្អាត់ៗ ដោយសឡាតពីររ៉ក្អាត់ឱ្យសាឡាមម្តង។ ចំពោះសឡាតវីតៀរក៏ដូចគ្នាដែរ ក៏ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគេចង់បញ្ចប់សឡាត គេត្រូវសឡាតមួយរ៉ក្អាត់នៅពេលចុងក្រោយ។ ក្រោយពេលដែលគេងើបពីរូកុមុនពេលស៊ូជោទ គេបង្គាប់ប្រើឲ្យសូត្រហ្ស៊ីកៀរដែលមានបញ្ជាក់ពីព្យាការី បន្ទាប់មកលើកដៃទាំងពីររបស់គេបួងសួង(ទូអា)ទៅចំពោះអល់ឡោះនូវអ្វីដែលគេចង់បាន ហើយគេឱ្យឈ្មោះវាថា "ទូអាគូនុត"។

ពេលវេលាដែលគេហាមឃាត់មិនឱ្យសឡាតស៊ូណិត

គេអនុញ្ញាតឱ្យសឡាតស៊ូណិតគ្រប់ពេលវេលាទាំងអស់ លើកលែងតែពេលវេលាមួយចំនួនដែលឥស្លាមបានហាមឃាត់មិនឱ្យសឡាតនៅក្នុងពេលនោះ ពីព្រោះវាជាពេលរបស់ពួកគ្មានជំនឿគោរពសក្ការៈដែរ។ ដូច្នេះ មិនត្រូវសឡាតក្នុងពេលនោះឡើយ លើកលែងតែសឡាតកាតព្វកិច្ចដែលគេបានខកខាន ឬសឡាតស៊ូណិតដែលមានមូលហេតុត្រឹមត្រូវ ដូចជាស៊ូណិតតាហ៊ីយ៉ាតុលម៉ាស្ជិត(សឡាតពេលចូលម៉ាស្ជិត) ហើយវាទាក់ទងចំពោះតែសឡាតប៉ុណ្ណោះ។ ចំណែកឯការហ្ស៊ីកៀរ(រំលឹក)ទៅចំពោះអល់ឡោះនិងការបួងសួង គឺអាចធ្វើនៅពេលណាក៏បាន។

ហើយពេលវេលាដែលគេហាមឃាត់មិនឲ្យសឡាតមានដូចខាងក្រោម៖

1	ក្រោយពីសឡាតស៊ូពុស រហូតដល់ថ្ងៃរះបានកម្ពស់មួយថ្នោល ដែលគិតជាមធ្យម គឺបន្ទាប់ពីថ្ងៃរះប្រហែល ២០នាទី។
2	នៅពេលដែលថ្ងៃនៅចំកណ្ដាលក្បាល រហូតដល់ថ្ងៃជ្រេ។ វាជាពេលវេលាដ៏ខ្លីមុនពេលចូលដល់ពេលសឡាតហ្ស៊ូហោរ។
3	ក្រោយពីសឡាតអាសើរ រហូតដល់ថ្ងៃលិច។

> សឡាតជើម៉ាអះ(ថ្វាយបង្គំរួមគ្នា)

អល់ឡោះជាម្ចាស់បានបង្គាប់ប្រើឱ្យបុរសៗសឡាតប្រាំពេលក្នុងលក្ខណៈរួមគ្នា (ជើម៉ាអះ)។ មានភស្តុតាងដែលបញ្ជាក់ផលបុណ្យដ៏ធំធេងនៃការសឡាតរួមគ្នានេះ។

អ្នកនាំសារបានមានប្រសសន៍ថា៖ "ការសឡាតរួមគ្នា គឺល្អជាងការសឡាតម្នាក់ឯងចំនួន២៧កម្រិត"។ (អាល់ពូខរីៈ៦១៩ មូស្លីមៈ៦៥០)

ចំនួនតិចបំផុតនៃសឡាតរួមគ្នា គឺអ៊ីម៉ាំម្នាក់ និងម៉ាក់មុមម្នាក់។ កាលណាមានគ្នាកាន់តែច្រើន គឺអល់ឡោះកាន់តែស្រលាញ់។

អត្ថន័យនៃពាក្យ "ការតាមអ៊ីម៉ាំ"

គឺជាការភ្ជាប់គ្នារវាងអ្នកសឡាតដែលជាម៉ាក់មុំជាមួយនឹងអ៊ីម៉ាំ ដោយត្រូវធ្វើតាមអ៊ីម៉ាំក្នុងពេលរូកុ ស៊ូជោទ និងស្តាប់ការសូត្ររបស់គាត់ ហើយមិនត្រូវធ្វើមុន ឬធ្វើអ្វីមួយខុសពីអ៊ីម៉ាំឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ គឺធ្វើតាមបន្ទាប់ពីអ៊ីម៉ាំតែម្តង។

អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ពិតណាស់ គេបានបង្កើតអ៊ីម៉ាំដើម្បីឱ្យ(ម៉ាក់មុម)អនុវត្តតាមគាត់។ ដូចនេះ នៅពេលដែលអ៊ីម៉ាំតឹកពៀរ ចូរពួកអ្នកតឹកពៀរ ហើយពួកអ្នកមិនត្រូវតឹកពៀរឡើយ លុះត្រាតែអ៊ីម៉ាំបានតឹកពៀរមុន។ ហើយនៅពេលដែលគាត់រូកុ ចូរពួកអ្នករូកុ ហើយពួកអ្នកមិនត្រូវរូកុឡើយ លុះត្រាតែគាត់រូកុមុន។ ហើយនៅពេលដែលគាត់សូត្រ "សាមីអល់ឡ ហ៊ូលីម៉ាន់ ហាមីហ្ទះ"

ចូរពួកអ្នកសូត្រថា៖ "រ៉ប់ហ្ពាណា វ៉ាលើកាលហាំទូ"។ នៅពេលដែលគាត់ស៊ូជោទ ចូរពួកអ្នកស៊ូជោទ ហើយពួកអ្នកមិនត្រូវស៊ូជោទឡើយ លុះត្រាតែគាត់ស៊ូជោទមុន"។ (អាល់ពូខរី:៧០១ មូស្លីម:៤១៤ អាពូទើវូទ:៦០៣)

តើអ្នកណាដែលគួរឱ្យធ្វើជាអ៊ីម៉ាំ?

អ្នកដែលគួឱ្យធ្វើអ៊ីម៉ាំ គឺអ្នកដែលបានទន្ទេញចាំគម្ពីរគួរអាន។ បន្ទាប់មក អ្នកដែលល្អជាបន្តបន្ទាប់ ដូចដែលអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "អ្នកដែលត្រូវធ្វើជាអ៊ីម៉ាំ(ដឹកនាំសឡាត)នៃក្រុមមួយ គឺអ្នកដែលសូត្រគម្ពីរគួរអានបានល្អប្រសើរជាងគេ។ ប្រសិនបើការសូត្ររបស់ពួកគេមានភាពស្មើគ្នា គឺអ្នកដែលយល់ដឹងច្រើនជាងគេពីស៊ុណ្ណះ(មាគ៌ារបស់ព្យាការី)"។ (មូស្លីម:៦៧៣)

តើអ៊ីម៉ាំ និងម៉ាក់មុំត្រូវឈរនៅទីតាំងណា?

ចាំបាច់លើអ៊ីម៉ាំត្រូវឈរនៅខាងមុខ ហើយម៉ាក់មុំឈរជាជួរនៅខាងក្រោយអ៊ីម៉ាំ។ ត្រូវបំពេញជួរទីមួយមុន បន្ទាប់មក ជួរបន្ទាប់ទៀត។ ប្រសិនបើម៉ាក់មុំមានតែម្នាក់ គឺត្រូវឈរនៅខាងស្តាំអ៊ីម៉ាំ។

តើត្រូវបំពេញដូចម្តេចនូវអ្វីដែលគេបានខកខានជាមួយអ៊ីម៉ាំ?

អ្នកដែលចូលសឡាតជាមួយអ៊ីម៉ាំក្រោយពីគេបានខកខាននូវចំណែកខ្លះនៃសឡាត គឺគេត្រូវតឹកពៀរសឡាត ហើយចូលជាមួយអ៊ីម៉ាំរហូតដល់អ៊ីម៉ាំឱ្យសាឡាម។ បន្ទាប់មក ត្រូវបំពេញអ្វីដែលនៅសល់ពីសឡាតរបស់គេ។ ត្រូវរាប់នូវអ្វីដែលគេទាន់ជាមួយអ៊ីម៉ាំពីដើមសឡាតរបស់គេ និងអ្វីដែលគេធ្វើវាក្រោយពីនោះ នៅចុងក្រោយនៃសឡាតរបស់គេ។

តើអ្វីទៅដែលបញ្ជាក់ថា គេបានទាន់រ៉ក្អាត់(ជាមួយអ៊ីម៉ាំ)?

យើងគណនាវាតាមចំនួនរ៉ក្អាត់នៃសឡាត។ ជនណាដែលទៅទាន់រូកុជាមួយអ៊ីម៉ាំ ពិតណាស់ គេបានទាន់មួយរ៉ក្អាត់ពេញលេញ ប៉ុន្តែជនណាខកខានរូកុជាមួយអ៊ីម៉ាំ គឺមិនចាត់ទុកថាបានទាន់រ៉ក្អាត់នោះទេ ទោះជាគេបានធ្វើនូវអ្វីដែលនៅសល់អំពីកាយវិកា និងពាក្យសំដីនៅក្នុងរ៉ក្អាត់នោះក៏ដោយ ក៏គេមិនរាប់ជារ៉ក្អាត់ដែរ។

ជនណាដែលទៅទាន់អ៊ីម៉ាំនៅរ៉ក្អាត់ទីពីរនៃសឡាតស៊ូពុស ក្រោយពេលអ៊ីម៉ាំឱ្យសាឡាមរួច ចាំបាច់លើគេត្រូវក្រោកឡើងដើម្បីបំពេញមួយរ៉ក្អាត់ទៀតដែលនៅសល់ ហើយមិនត្រូវឱ្យសាឡាមឡើយ រហូតទាល់តែចប់ ពីព្រោះសឡាតស៊ូពុស គឺមានពីររ៉ក្អាត់ តែគេមកទាន់តែមួយរ៉ក្អាត់ប៉ុណ្ណោះ។

ឧទាហរណ៍ក្នុងការបំពេញសឡាតសម្រាប់អ្នកដែលខកខានសឡាតដំបូងជាមួយអ៊ីម៉ាំ

ជនណាដែលមកទាន់អ៊ីម៉ាំនៅពេលតះយិតចុងក្រោយនៃសឡាតម៉ាហ្គ្រិប ក្រោយពេលអ៊ីម៉ាំឱ្យសាឡាមរួច ចាំបាច់លើគេត្រូវសឡាតបីរ៉ក្អាត់យ៉ាងពេញលេញ ពីព្រោះគេមកទាន់អ៊ីម៉ាំក្នុងពេលតះយិតចុងក្រោយ ហើយការទាន់រ៉ក្អាត់ គឺទាល់តែទាន់រូកុជាមួយអ៊ីម៉ាំ។

ជនណាដែលទាន់ជាមួយអ៊ីម៉ាំក្នុងពេលរូកុរ៉ក្អាត់ទីបីនៃសឡាតហ៊្សហោរពិតណាស់ នោះគេបានទាន់ពីររ៉ក្អាត់ជាមួយអ៊ីម៉ាំ(សម្រាប់ម៉ាក់មុំ គឺពីររ៉ក្អាត់ដំបូងនៃសឡាតហ៊្សហោរ)។ នៅពេលដែលអ៊ីម៉ាំឱ្យសាឡាម ចាំបាច់គេឈរឡើង ហើយបំពេញអ្វីដែលនៅសល់វានោះគឺ ពីររ៉ក្អាត់(រ៉ក្អាត់ទីបីនិងទីបួន) ព្រោះសឡាតហ៊្សហោរមានបួនរ៉ក្អាត់។

>ការប្រកាសហៅឱ្យមកសឡាត(អាហ្សាន)

>ការអាហ្សានហៅមនុស្សទៅសឡាត ស្ថិតក្នុងចំណោមអំពើកុសលដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតចំពោះអល់ឡោះ។

អល់ឡោះបានដាក់ច្បាប់លើជនមូស្លីមឱ្យអាហ្សានដើម្បីហៅមនុស្សមកសឡាត និងប្រកាសប្រាប់ពួកគេពីការដល់ពេលសឡាត ហើយគេប្រើឱ្យអ៊ីក៏ម៉ះដើម្បីប្រកាសប្រាប់ពួកគេពីការចាប់ផ្តើមសឡាត។ ពិតណាស់ ជនមូស្លីមធ្លាប់បានជួបជុំគ្នាដើម្បីបំពេញកាតព្វកិច្ចសឡាតដោយមិនមាននរណាម្នាក់ប្រកាសហៅឡើយ។ នៅថ្ងៃមួយ ពួកគេក៏បានពិភាក្សាគ្នា ដោយពួកគេមួយចំនួនបាននិយាយថា៖ ពួកយើងគួរប្រើប្រាស់ជួង ដូចជាជួងរបស់ពួកគ្រឹស្ទាន(ដើម្បីប្រកាសហៅមនុស្សឲ្យមកសឡាត)។ មានអ្នកខ្លះទៀតនិយាយថា៖ គួរផ្លុំត្រែដូចជាត្រែរបស់ពួកជ្វីហ្វ។ ពេលនោះ អ៊ូមើរ ពិន អាល់ខត្តបបាននិយាយថា៖ "ទេ ត្រូវតែងតាំងបុរសម្នាក់ប្រកាសហៅឱ្យមកសឡាតវិញ"។ ពេលនោះអ្នកនាំសារក៏បានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ឱ ពីឡាល! ចូរក្រោកឈរឡើង ហើយប្រកាសហៅមនុស្សឱ្យមកសឡាត"។ (អាល់ពូខរី:៥៧៩ មូស្លីម:៣៧៧)

របៀបអាហ្សាន និង អ៊ីក៏ម៉ះ

- ចំពោះការអាហ្សាន និងអ៊ីក៏ម៉ះ ចាំបាច់សម្រាប់តែការសឡាតជាក្រុម(ជើម៉ាអះ) ប៉ុណ្ណោះ ពុំមែនសម្រាប់បុគ្គលម្នាក់ៗនោះទេ។ ប្រសិនបើពួកគេបោះបង់ការអាហ្សាន និងអ៊ីក៏ម៉ះដោយចេតនានោះ សឡាតរបស់ពួកគេត្រឹមត្រូវ ប៉ុន្តែពួកគេទទួលបាប។
- ហើយច្បាប់បានកំណត់ឱ្យអាហ្សានដោយសំឡេងខ្លាំងនិងល្អ រហូតអាចឱ្យមនុស្សស្តាប់ឮ ដើម្បីឲ្យពួកគេមកសឡាត។
- មានរបៀបអាហ្សាន និងអ៊ីក៏ម៉ាត់ជាច្រើនទម្រង់ដែលមានភស្តុតាងបញ្ជាក់ពីព្យាការីមូហាំម៉ាត់ ហើយដែលពេញនិយមជាងគេនោះមានដូចខាងក្រោម៖

ការសូត្ររបស់អ្នក

អាហ្សាន

1 អល់ឡហ៊ូអឹកពើរ អល់ឡហ៊ូអឹកពើរ អល់ឡហ៊ូអឹកពើរ អល់ឡហ៊ូអឹកពើរ

2 អាស្ហាទូ អាល់ឡើអ៊ីឡើហា អ៊ិលលល់ឡោះ

អាស្ហាទូ អាល់ឡើអ៊ីឡើហា អ៊ិលលល់ឡោះ

3 អាស្ហាទូ អាន់ណា មូហាំម៉ាហ្ទាន់ រ៉ស៊ូលុលឡោះ

អាស្ហាទូ អាន់ណា មូហាំម៉ាហ្ទាន់ រ៉ស៊ូលុលឡោះ

4 ហៃយ៉ាអាឡាស សឡាហ ហៃយ៉ាអាឡាស សឡាហ

5 ហៃយ៉ាអាឡាល់ ហ្វាឡាហ ហៃយ៉ាអាឡាល់ ហ្វាឡាហ

6 អល់ឡហ៊ូអឹកពើរ អល់ឡហ៊ូអឹកពើរ

7 ឡើអ៊ីឡើហា អ៊ិលលល់ឡោះ

អ៊ីក៏ម៉ះ

1 អល់ឡហ៊ូអឹកពើរ អល់ឡហ៊ូអឹកពើរ

2 អាស្ហាទូ អាល់ឡើអ៊ីឡើហា អ៊ិលលល់ឡោះ

3 អាស្ហាទូ អាន់ណា មូហាំម៉ាហ្ទាន់ រ៉ស៊ូលុលឡោះ

4 ហៃយ៉ាអាឡាស សឡាហ

5 ហៃយ៉ាអាឡាល់ ហ្វាឡាហ

6 កុទ្ធក៏ម៉ាទីស សឡាហ កុទ្ធក៏ម៉ាទីស សឡាហ

7 អល់ឡហ៊ូអឹកពើរ អល់ឡហ៊ូអឹកពើរ

8 ឡើអ៊ីឡើហា អ៊ិលលល់ឡោះ

ការសូត្រតាមក្រោយអ្នកអាហ្សាន

គប្បីលើអ្នកដែលឮអាហ្សានត្រូវសូត្រតាមក្រោយអ្នកអាហ្សាន ដោយសូត្រដូចអ្វីដែលអ្នកអាហ្សានបានសូត្រទាំងអស់លើកលែងតែក្នុងពេលដែលអ្នកអាហ្សានសូត្រថា៖ "ហៃយ៉ាអាឡាសសឡើហ"ឬ"ហៃយ៉ាអាឡាល់ហ្វាឡាហ"គេត្រូវសូត្រថា៖"ឡើហាវឡា វ៉ាឡើគូវ៉ាតា អ៊ិលឡើ ពិលឡាហ"

បន្ទាប់ពីអាហ្សានចប់ គេត្រូវសូត្រថា៖ (អល់ឡហ៊ុមម៉ា រ៉ប់ហ្ពាហា ហ្សីហ៊ីទហ្ពាក់វ៉ាទិតតាមម៉ះ វ៉ាសស៏ឡើទិល កអ៊ីម៉ះ អាទី ម៉ូហាំម៉ាទើនីល វ៉ាស៊ីឡាទី វ៉ាល់ហ្វាទីឡះ វ៉ាប់អាស់ហ៊ូម៉ាក៏ម៉ាំ ម៉ះម៉ូទើនីល ឡើហ្សី វ៉ាអាត់តះ)

អល់ឡោះនឹងតបស្នងដល់អ្នកមូស្លីមនូវរាល់ជំហានដែលគេដើរទៅកាន់ម៉ាស្ជិទ។

> ការមានចិត្តនឹងនរ ស្ងឹងស្ងាតក្នុងពេលសឡាត

ការមានចិត្តនឹងនរក្នុងពេលសឡាត វាជាធាតុពិតនៃសឡាត និងជាផ្នែកដ៏សំខាន់របស់វា។ មានន័យថា អ្នកដែលសឡាតត្រូវដាក់ចិត្តរបស់គេនៅចំពោះមុខអល់ឡោះនៅក្នុងសឡាតដោយការឱនលំទោន និងបន្ទាបខ្លួន ផ្តោតអារម្មណ៍លើអ្វីដែលខ្លួនកំពុងសូត្រនៃឃ្លាគម្ពីរគួរអាន ទូអា និង ហ្ស៊ិកៀរ។

ហើយវាជាការគោរពសក្ការៈដ៏ប្រសើរជាងគេ និងជាការប្រតិបត្តិដ៏ល្អប្រពៃ។ អល់ឡោះបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ក្នុងគម្ពីររបស់ទ្រង់ថា៖ ពិតណាស់ វាជាលក្ខណៈសម្បត្តិរបស់អ្នកមានជំនឿ ដូចជាអល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "បណ្ដាអ្នកដែលមានជំនឿពិតជាទទួលបានជោគជ័យ គឺអ្នកដែលមានចិត្តនឹងនរក្នុងការប្រតិបត្តិសឡាតរបស់ខ្លួន"។ (គម្ពីរគួរអាន ២៣:១-២)

ជនណាដែលមានចិត្តនឹងនរក្នុងពេលសឡាត គេនឹងទទួលបានរសជាតិនៃការគោរពសក្ការៈនិងជំនឿ។ ដូច្នេះហើយទើបអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "សឡាតគឺជាប្រភពនៃសេចក្ដីរីករាយដ៏ធំធេងបំផុតរបស់ខ្ញុំ"។ (អាន់ណាសាអ៊ីៈ ៣៩៤០)

>ពេលកំពុងក្រាបស៊ូជោទ គឺជាពេលដែលបុគ្គលនោះជិតនឹងម្ចាស់របស់គេបំផុត។

វិធីសាស្ត្រដែលធ្វើឱ្យមានចិត្តនឹងនរក្នុងពេលសឡាត៖

មានវិធីសាស្ត្រជាច្រើនដែលជួយឱ្យមានចិត្តនឹងនរក្នុងពេលសឡាតដូចជា៖

1 ត្រូវមានឆន្ទៈក្នុងការសឡាត និងការត្រៀមខ្លួនសម្រាប់វា

ដោយការរួសរាន់ក្នុងការធ្វើដំណើរទៅសឡាតនៅម៉ាស្ជិតចំពោះបុរស និងប្រតិបត្តិសឡាតស៊ូណិត មុននឹងសឡាតដែលជាកាតព្វកិច្ច ហើយស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ដែលស្អាតសមរម្យ និងដើរទៅសឡាតដោយការគោរព និងស្ងប់ស្ងាត់។

2 ជៀសឱ្យឆ្ងាយពីប្រការដែលនាំឱ្យមានការរំខាន

មិនត្រូវសឡាតឡើយ ប្រសិនបើនៅពីមុខគេមានរូបភាព និងអ្វីដែលបង្កការរំខានដល់ការសឡាត ឬមានសំឡេងរំខាន។ ហើយមិនត្រូវសឡាតឡើយប្រសិនបើគេត្រូវការទៅបន្ទប់ទឹក ឬឃ្លាន ឬខណៈពេលដែលគេលើកអាហារមកដល់។ ទាំងអស់នេះជាការរំខានស្មារតីដល់អ្នកសឡាតក្នុងពេលដែលគេកំពុងបំពេញកាតព្វកិច្ចដ៏ឧត្តុងឧត្តម នោះគឺការសឡាតរបស់គេ និងការសន្ទនាជាមួយម្ចាស់របស់គេ។

3 ត្រូវមានលំនឹងក្នុងពេលសឡាត

ជាការពិតណាស់ អ្នកនាំសារលោកមានភាពនឹងនរជានិច្ចក្នុងពេលរូកុ និងពេលស៊ូជោទរបស់លោក រហូតទាល់តែអវយវៈទាំងឡាយត្រឡប់ទៅកន្លែងរបស់វាវិញ ហើយលោកបានប្រើឱ្យអ្នកដែលសឡាតមិនបានល្អឱ្យពួកគេមានលំនឹងក្នុងកាយវិការរបស់គេរាល់ពេលសឡាត និងហាមឃាត់មិនឱ្យធ្វើលឿនឡើយ ដោយលោកបានប្រដូចការធ្វើបែបនេះទៅនឹងការចឹកចំណីរបស់សត្វក្អែក។

អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "មនុស្សដែលអាក្រក់បំផុត គឺចោរលួចដែលបានលួចសឡាតរបស់ខ្លួនឯង"។ ពួកគេបានសួរថា៖ ឱអ្នកនាំសារ! តើគេលួចសឡាតរបស់ខ្លួនឯងយ៉ាងដូចម្តេចទៅ? លោកឆ្លើយថា៖ "គឺគេមិនបានបំពេញរូកុ និងស៊ូជោទរបស់គេឲ្យបានពេញលេញឡើយ"។ (អះម៉ាត់៖ ២២៦៤២)។ ជនណាហើយដែលគ្មានភាពនឹងនរក្នុងសឡាតរបស់ខ្លួនទេនោះ គេនឹងមិនទទួលបានចិត្តនឹងនរ ស្ងឹងស្ងាធឡើយ ពីព្រោះភាពលឿននឹងធ្វើឱ្យបាត់បង់ចិត្តនឹងនរ ហើយការសឡាតលឿនដូចមាន់ចឹកស្រូវ គឺនាំឱ្យបាត់បង់ផលបុណ្យ។

4 នឹកឃើញពីភាពខ្ពង់ខ្ពស់របស់អ្នកដែលយើងកំពុងឈរចំពោះមុខ

តាមរយៈការរំលឹកពីភាពខ្ពង់ខ្ពស់របស់អ្នកបង្កើត (អល់ឡោះ) និងភាពឧត្តុងឧត្តមរបស់ទ្រង់ ហើយនិងភាពទន់ខ្សោយរបស់ខ្លួនឯង ហើយថាពិតណាស់ រូបគេកំពុងតែឈរនៅចំពោះមុខម្ចាស់របស់គេ សន្ទនាជាមួយទ្រង់ បួងសួងទៅចំពោះទ្រង់ដោយការគោរពឱនលំទោន និងបន្ទាបខ្លួន ហើយរំលឹកនូវអ្វីដែលអល់ឡោះបានរៀបចំ

សម្រាប់អ្នកមានជំនឿនៅថ្ងៃបរលោកអំពីផលបុណ្យ និងអ្វីដែលអល់ឡោះបានរៀបចំសម្រាប់អ្នកប្រឆាំងអំពីទណ្ឌកម្ម ព្រមទាំងរំលឹកពីស្ថានភាពនៅពេលដែលជួបនឹងអល់ឡោះនៅថ្ងៃបរលោក។

ប្រសិនបើអ្នកមានជំនឿបាននឹកឃើញអ្វីទាំងនោះក្នុងពេលសឡាតរបស់ខ្លួន គេប្រៀបដូចជាអ្នកដែលអល់ឡោះបានប្រាប់ពីលក្ខណៈសម្បត្តិរបស់ពួកគេនៅក្នុងគម្ពីររបស់ទ្រង់នៃអ្នកដែលជឿជាក់ថា ពិតណាស់ ពួកគេនឹងជួបម្ចាស់របស់ពួកគេ។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយពិតប្រាកដណាស់ ការសឡាតពិតជាមានការលំបាកយ៉ាងខ្លាំង លើកលែងតែចំពោះបណ្តាអ្នកដែលឱនលំទោនកោតខ្លាចអល់ឡោះប៉ុណ្ណោះ គឺបណ្តាអ្នកដែលជឿជាក់ថា ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេនឹងជួបម្ចាស់របស់ពួកគេ ហើយពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេនឹងត្រូវវិលត្រឡប់ទៅចំពោះទ្រង់វិញ"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:៤៥-៤៦)

ប្រសិនបើអ្នកសឡាតនឹកឃើញថា ពិតណាស់អល់ឡោះបានឮគេ ផ្តល់អ្វីៗដល់គេ ព្រមទាំងទទួលយកសំណើរបស់គេនោះ គេនឹងមានចិត្តនឹងនរទៅតាមកម្រិតនៃការនឹកឃើញរបស់គេ។

5 ត្រូវត្រិះរិះពិចារណាអំពីវាក្យខណ្ឌនៃគម្ពីរដែលបានសូត្រ នឹងហ្ស៊ីកៀរផ្សេងៗទៀតនៅក្នុងសឡាត ហើយឆ្លើយតបទៅចំពោះវា

គម្ពីរគួរអានបានបញ្ចុះមកដើម្បីធ្វើការត្រិះរិះពិចារណា។ អល់ឡោះមានបន្ទូលថា៖ "នេះជាគម្ពីរដ៏មានពរជ័យដែលយើងបានបញ្ចុះវាឱ្យអ្នកដើម្បីឱ្យពួកគេត្រិះរិះពិចារណាចំពោះបណ្តាវាក្យខណ្ឌរបស់វា ហើយក៏ដើម្បីបញ្ញាជនទាំងឡាយយកធ្វើជាមេរៀនផងដែរ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៣៨:២៩)។ ហើយគេមិនអាចទទួលបានការត្រិះរិះពិចារណាទេលើកលែងតែគេមានចំណេះដឹង មានន័យថា គេអាចសូត្រឃ្លាគម្ពីរ ហ្ស៊ីកៀរ និងទូអាផ្សេងៗ ហើយអាចគិតពិចារណាអំពីស្ថានភាពរបស់គេ និងភាពជាក់ស្តែងរបស់គេ អំពីអត្ថន័យនៃឃ្លាគម្ពីរ ហើយនិងហ្ស៊ីកៀរទាំងនោះ។ ពេលនោះ វានឹងធ្វើឱ្យគេមានចិត្តនឹងនរ ឱនលំទោន បន្ទាបខ្លួន និងរំជួលចិត្ត ជួនកាលអាចធ្វើឱ្យស្រក់ទឹកភ្នែកទៀតផង។ ហើយបើឃ្លាគម្ពីរណាមួយដែលគេបានឮ តែគេគ្មានការរំជួលចិត្តអ្វីទេនោះ គឺប្រៀបដូចជាគេមិនបានឮ និងមិនបានឃើញនោះដែរ ដូចដែលអល់ឡោះបានមាន

បន្ទូលថា៖ "និងបណ្ដាអ្នកដែលនៅពេលពួកគេត្រូវបានគេរំលឹកនូវអាយ៉ាត់ៗនៃម្ចាស់របស់ពួកគេ ពួកគេមិនបានធ្វើគ ធ្វើថ្លង់ចំពោះវាឡើយ។ (គម្ពីរគួរអាន ២៧:៧៣)

> សឡាតជុមអាត់ (ថ្វាយបង្គំថ្ងៃសុក្រ)

អល់ឡោះទ្រង់បានដាក់កាតព្វកិច្ចមួយនៅថ្ងៃសុក្រក្នុងពេលសឡាតហ្ស៊ូហោរ នូវការសឡាតមួយដែលជាអត្តសញ្ញាណរបស់ឥស្លាម និងបានបញ្ជាក់ពីកាតព្វកិច្ចនេះ ដោយប្រមូលផ្ដុំអ្នកមូស្លីមទាំងអស់ក្នុងមួយសប្ដាហ៍ម្ដង ហើយនាំគ្នាស្ដាប់នូវការអប់រំ និងការប្រៀនប្រដៅដែលលើកឡើងដោយអ៊ីម៉ាំជុមអាត់។ បន្ទាប់មក នាំគ្នាប្រតិបត្តិសឡាតជុមអាត់។

> ចាំបាច់លើអ្នកសឡាតត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ស្ដាប់ឃុតហ្ពះជុមអាត់ ហើយមិនត្រូវឲ្យមានការរំខានដោយអ្វីមួយឡើយ។

ឧត្ដមភាពនៃថ្ងៃជុមអាត់ (ថ្ងៃសុក្រ)

ថ្ងៃជុមអាត់ជាថ្ងៃដែលល្អបំផុតក្នុងចំណោមថ្ងៃទាំងអស់ក្នុងមួយសប្ដាហ៍។ ពិតណាស់ អល់ឡោះបានជ្រើសរើសវាផ្សេងពីថ្ងៃដទៃ និងបានផ្ដល់ភាពវិសេសវិសាលចំពោះវាលើសពេលវេលាដទៃ តាមរយៈលក្ខណៈពិសេសមួយចំនួន ដូចជា៖

- ពិតណាស់ អល់ឡោះបានជ្រើសរើសវាជាពិសេសសម្រាប់ប្រជាជាតិព្យាការីមូហាំម៉ាត់ខុសពីប្រជាជាតិដទៃ ដូចដែលអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "អល់ឡោះបានធ្វើឱ្យអ្នកជំនាន់មុនយើងវង្វេងពីថ្ងៃជុមអាត់។ សម្រាប់ពួកជ្វីហ្វ គឺថ្ងៃសៅរ៍ (ជាថ្ងៃជុមអាត់របស់ពួកគេ) ហើយសម្រាប់ពួកគ្រឹស្ទាន គឺថ្ងៃអាទិត្យ (ជាថ្ងៃជុមអាត់របស់ពួកគេ)។ បន្ទាប់មក អល់ឡោះបាននាំមកឲ្យពួកយើង ហើយចង្អុលបង្ហាញដល់យើងនូវថ្ងៃសុក្រ (ជាថ្ងៃជុមអាត់របស់ពួកយើង)"។ (មូស្លីម: ៨៥៦)

- ពិតណាស់នៅក្នុងថ្ងៃជុមអាត់(ថ្ងៃសុក្រ) គេបានបង្កើតព្យាការីអាហ្ទាំ ហើយក្នុងថ្ងៃជុមអាត់នេះដែរ ជាថ្ងៃដែលថ្ងៃបរលោកនឹងកើតឡើង ដូចដែលអ្នកនាំសារមូហាំម៉ាត់លោកមានប្រសាសន៍ថា៖ "ថ្ងៃដែលព្រះអាទិត្យរះល្អបំផុត គឺថ្ងៃសុក្រ។ នៅក្នុងថ្ងៃនេះ គេបានបង្កើតអាហ្ទាំ និងក្នុងថ្ងៃនេះ គេបញ្ចូលអាហ្ទាំទៅក្នុងឋានសួគ៌ ហើយក្នុងថ្ងៃនេះដែរ គេបញ្ចេញគាត់ពីក្នុងឋានសួគ៌មកវិញ ហើយថ្ងៃបរលោកក៏នឹងមិនកើតឡើងដែរ លើកលែងតែក្នុងថ្ងៃសុក្រ"។ (មូស្លីម:៨៥៤)

តើអ្នកណាខ្លះដែលចាំបាច់ត្រូវសឡាតជុមអាត់?

សឡាតជុមអាត់ចាំបាច់លើ៖

1 បុរស៖ មិនតម្រូវលើស្ត្រីឡើយ។

2 មានសតិ៖ មិនតម្រូវលើមនុស្សឆ្កួត និងក្មេងដែលមិនទាន់ដឹងក្តីឡើយ។

3 អ្នករស់នៅក្នុងភូមិស្រុក៖ មិនតម្រូវលើអ្នកដំណើរ និងអ្នកដែលរស់នៅជនបទដែលចេញឆ្ងាយពីទីក្រុង ឬភូមិស្រុកឡើយ។

4 មានសុខភាពល្អ៖ មិនតម្រូវលើអ្នកជំងឺដែលមិនអាចធ្វើដំណើរទៅសឡាតជុមអាត់នោះឡើយ។

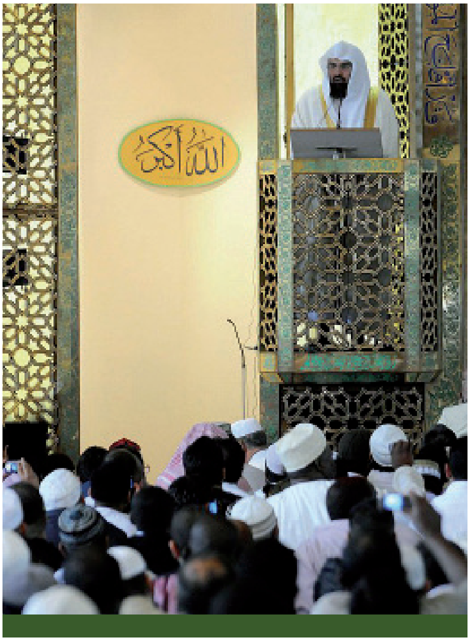

របៀបរបប និងក្បួនច្បាប់ដែលទាក់ទងនឹងសឡាតជុមអាត់

1 គប្បីលើជនមូស្លីមងូតទឹកមុនពេលទៅសឡាតជុមអាត់ ហើយរួសរាន់ក្នុងការទៅម៉ាស្ជិទមុនពេលចាប់ផ្ដើមឃុតហ្ពះ និងគប្បីស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ដែលស្រស់ស្អាត។

2 អ្នកមូស្លីមប្រមូលផ្ដុំគ្នានៅក្នុងម៉ាស្ជិទហើយអ៊ីម៉ាំទៅខាងមុខហើយឡើងលើមីមពើរ (កន្លែងសូត្រឃុតហ្ពះ) តម្រង់មុខមកកាន់អ្នកសឡាត ហើយសូត្រពីរខុតហ្ពះ ដោយឈប់អង្គុយបន្តិចនៅចន្លោះរវាងឃុតហ្ពះទាំងពីរនោះ។ រំលឹកគ្នាឲ្យកោតខ្លាចចំពោះអល់ឡោះ ហើយផ្ដល់នូវការណែនាំ ការបង្រៀន និងវាក្យខណ្ឌនៃគម្ពីរគួរអាន និងលំអានរបស់ព្យាការី។

3 ចាំបាច់លើអ្នកសឡាតត្រូវស្ដាប់ឃុតហ្ពះ។ ការនិយាយ ឬរវល់ជាមួយនឹងអ្វីដែលធ្វើឱ្យបាត់បង់ប្រយោជន៍អំពីការស្ដាប់ឃុតហ្ពះនោះត្រូវបានហាមឃាត់ សូម្បីតែការលេងកម្រាល អេះដៃនិងសម្លៀកបំពាក់លេង ឬលេងឈើនិងដីក៏ដោយ។

4 បន្ទាប់មក អ៊ីម៉ាំក៏ចុះពីលើមីមពើរ ហើយសឡាតជុមអាត់ជាមួយពួកគេចំនួនពីររ៉ក្អាត់ ដោយសូត្រឮៗនៅក្នុងរ៉ក្អាត់ទាំងពីរនោះ។

5 សឡាតជុមអាត់ គឺត្រូវបានគេដាក់ជាកាតព្វកិច្ចឲ្យសឡាតរួមគ្នា (ដើម៉ាអះ)។ ហេតុនេះ ជនណាខកខានមិនបានសឡាតរួមគ្នា ឬមិនបានបំពេញវាដោយបញ្ហាណាមួយ គឺគេត្រូវសឡាតហ្ស៊ូហោរ និងមិនត្រឹមត្រូវឡើយដែលសឡាតជុមអាត់។

6 ជនណាដែលយឺតយ៉ាវក្នុងការទៅសឡាតជុមអាត់ ហើយគេមិនបានទៅទាន់អ៊ីម៉ាំទេលើកលែងតែមួយចំណែកតិចតួចនៃរ៉ក្អាត់ចុងក្រោយ គឺគេត្រូវនៀតសឡាតហ្ស៊ូហោរ។

7 រាល់អ្នកដែលគេមិនដាក់កាតព្វកិច្ចឱ្យមកសឡាតជុមអាត់ ដូចជា ស្ត្រី និងអ្នកធ្វើដំណើរជាដើមនោះ ពិតណាស់ការសឡាតរបស់ពួកគេ គឺត្រឹមត្រូវ។ ប្រសិនបើពួកគេសឡាតជុមអាត់រួមជាមួយអ្នកមូស្លីមហើយ ពួកគេមិនចាំបាច់សឡាតហ្ស៊ូហោរទៀតនោះទេ។

តើជនណាខ្លះដែលគេអនុគ្រោះក្នុងការមិនមកចូលរួមសឡាតជុមអាត់?

ច្បាប់ឥស្លាមបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់លើកាតព្វកិច្ចក្នុងការមកចូលរួមសឡាតជុមអាត់ចំពោះជនណាដែលកាតព្វកិច្ចលើពួកគេត្រូវមកចូលរួម ហើយបានព្រមានចំពោះជនណាដែលមិនបានចូលរួមសឡាតជុមអាត់ដោយសារតែការស្វែងរកទ្រព្យសម្បត្តិក្នុងលោកិយ។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ឱបណ្តាអ្នកដែលមានជំនឿ! នៅពេលមានគេអំពាវនាវពួកអ្នកឱ្យទៅសឡាតនៅថ្ងៃសុក្រ ចូរពួកអ្នករួសរាន់ទៅរកការរំលឹកចំពោះអល់ឡោះ ហើយចូរពួកអ្នកបោះបង់ចោលនូវការលក់ដូរ។ នោះគឺជាការប្រសើរបំផុតសម្រាប់ពួកអ្នក ប្រសិនបើពួកអ្នកបានដឹង"។ (គម្ពីរគួរអាន ៦២:៩)

ហើយបានព្រមានចំពោះអ្នកដែលមិនបំពេញវាដោយគ្មានមូលហេតុស្របច្បាប់ ដោយការបោះត្រាភ្ជិតលើដួងចិត្តរបស់គេ។ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ជនណាដែលបានបោះបង់សឡាតជុមអាត់បីដងដោយមិនយកចិត្តទុកដាក់ ហើយមិនមានមូលហេតុ(ស្របច្បាប់)នោះ អល់ឡោះនឹងបោះត្រាលើចិត្តរបស់គេ"។ (អាពូហ្ទាវូទៈ ១០៥២ អះម៉ាត់ៈ១៥៤៩៨)។ អល់ឡោះនឹងបោះត្រាលើចិត្តរបស់គេ មានន័យថា បោះត្រាលើចិត្តរបស់គេ និងគ្របដណ្តប់លើរូបគេ ហើយធ្វើឱ្យរូបគេល្ងង់ខ្លៅ និងទន់ខ្សោយ ដូចជាចិត្តរបស់ពួកពុតត្បុត និងពួកប្រឆាំងដូច្នោះដែរ។

មូលហេតុដែលគេអនុញ្ញាតឱ្យបោះបង់សឡាតជុមអាត់៖

រាល់អ្វីដែលកើតឡើងលើអ្នកនៃបញ្ហាធ្ងន់ធ្ងរមិនប្រក្រតី ឬខ្លាចមានគ្រោះថ្នាក់ធ្លាក់លើការរស់នៅរបស់អ្នក និងសុខភាពរបស់អ្នក ដូចជាមានជំងឺ ឬស្ថានភាពបន្ទាន់ជាដើម។

តើពេលវេលាធ្វើការ ជាមូលហេតុអាចបោះបង់សឡាតជុមអាត់បានដែរឬទេ?

ធាតុដើមវា ការងារ និងការរវល់នឹងកិច្ចការអ្វីមួយជាប់ជាប្រចាំនោះ មិនមែនជាមូលហេតុសម្រាប់ជនមូស្លីមក្នុងការបោះបង់សឡាតជុមអាត់នោះទេ។ អល់ឡោះបានប្រើឱ្យយើងបោះបង់កិច្ចការរបស់យើងដើម្បីបំពេញកាតព្វកិច្ចសឡាត ដោយទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ឱបណ្តាអ្នកដែលមានជំនឿ! នៅពេលមានគេអំពាវនាវពួកអ្នកឱ្យទៅសឡាតនៅថ្ងៃជុមអាត់(ថ្ងៃសុក្រ) ចូរពួកអ្នករួសរាន់ទៅរកការរំលឹកចំពោះ

អល់ឡោះ ហើយចូរពួកអ្នកបោះបង់ចោលនូវការលក់ដូរ។ នោះគឺជាការប្រសើរបំផុតសម្រាប់ពួកអ្នក ប្រសិនបើពួកអ្នកបានដឹង"។ (គម្ពីរគួរអាន ៦២:៩) ។ ចាំបាច់លើជនមូស្លីមត្រូវជ្រើសរើសការងារណាដែលអាចឲ្យគេបំពេញកាតព្វកិច្ចដែលអល់ឡោះដាក់ឱ្យ សូម្បីតែប្រាក់ចំណូលតិចជាងកន្លែងផ្សេងក៏ដោយ។

អល់ឡោះមានបន្ទូលថា៖ "ហើយជនណាដែលកោតខ្លាចអល់ឡោះ ទ្រង់នឹងធ្វើឱ្យគេមានច្រកចេញ។ ហើយទ្រង់នឹងផ្ដល់លាភសក្ការៈដល់គេដោយគេនឹកស្មានមិនដល់។ ហើយជនណាដែលប្រគល់ការទុកចិត្តលើអល់ឡោះ គឺទ្រង់ជាអ្នកផ្ដល់ភាពគ្រប់គ្រាន់ដល់គេ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៦៥:២-៣)

> ចូរអ្នក(ឱមូហាំម៉ាត់)ពោលចុះថា អ្វីដែលមាននៅជាមួយអល់ឡោះ គឺល្អប្រសើរជាងការលេងកម្សាន្ត និងប្រសើរជាងជំនួញទៅទៀត។

តើនៅពេលណាដែលការងារជាមូលហេតុដែលអាចឲ្យគេបោះបង់សឡាតជុមអាត់បាន?

គេមិនចាត់ទុកការងារអចិន្ត្រៃយ៍ជាមូលហេតុក្នុងការបោះបង់សឡាតជុមអាត់សម្រាប់អ្នកដែលមានកាតព្វកិច្ចលើគេត្រូវចូលរួមសឡាតជុមអាត់នោះឡើយ លើកលែងតែពីរករណីប៉ុណ្ណោះ៖

1 ការងារនោះ គឺជាការងារដែលផ្តល់ផលប្រយោជន៍ធំធេង ហើយមិនអាចសម្រេចវាបានទេ លើកលែងតែគេនៅធ្វើការងារនោះ ហើយបោះបង់សឡាតជុមអាត់។ ហើយប្រសិនបើគេបោះបង់ការងារនោះ វានឹងផ្តល់គ្រោះថ្នាក់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ហើយមិនមាននរណាម្នាក់អាចជំនួសកន្លែងការងារគេបានឡើយ។

ឧទាហរណ៍

- គ្រូពេទ្យនៅក្នុងរថយន្តសង្គ្រោះបន្ទាន់ដែលចាំព្យាបាលករណីអ្នករងរបួសបន្ទាន់។
- អ្នកយាមនិងប៉ូលីសដែលការពារប្រជាជននិងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេពីការលួចនិងសកម្មភាពបទល្មើសព្រហ្មទណ្ឌ។
- មនុស្សដែលកាន់តំណែងគ្រប់គ្រងនៅក្នុងក្រុមហ៊ុនធំ ឬផ្សេងពីនេះ ដែលតម្រូវឱ្យត្រួតពិនិត្យគ្រប់ពេលវេលា។

2 ប្រសិនបើការងារនោះជាប្រភពដើមតែមួយគត់ក្នុងការទទួលបានប្រាក់ចំណូល ហើយវាមិនបានផ្តល់ឱកាសឱ្យគេក្នុងការមកចូលរួមសឡាតជុមអាត់ និងមិនមានការងារផ្សេងក្រៅពីវាឡើយដើម្បីគ្រប់គ្រងលើការចំណាយចាំបាច់ទៅលើម្ហូបអាហារ ទឹក និងប្រការចាំបាច់ផ្សេងទៀតសម្រាប់គ្រួសាររបស់គេ។ ដូច្នេះ គេអនុញ្ញាតឱ្យបន្តបំពេញការងារ ហើយអាចបោះបង់សឡាតជុមអាត់ ដោយសារតែភាពចាំបាច់នេះ រហូតដល់គេអាចរកបានការងារផ្សេង ឬរហូតដល់គេទទួលបានការចំណាយលើម្ហូបអាហារ ទឹក និងប្រការចាំបាច់ផ្សេងទៀតគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ខ្លួនគេ និងអ្នកដែលនៅក្រោមបន្ទុករបស់ខ្លួន។

> ការសឡាតរបស់អ្នកជំងឺ

សឡាត គឺជាកាតព្វកិច្ចលើជនមូស្លីមនៅគ្រប់ស្ថានភាពទាំងអស់របស់គេ ដរាបណាគេនៅមានសតិ និងការយល់ដឹង។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សាសនាឥស្លាមបានយកចិត្តទុកដាក់លើកិច្ចការដែលផ្ទុយពីស្ថានភាពដើម និងតម្រូវការរបស់ពួកគេ ហើយនៅក្នុងនោះ គឺអ្នកជំងឺ។

ដើម្បីឱ្យកាន់តែច្បាស់នូវចំណុចនេះ៖

- អ្នកជំងឺអាចបោះបង់ការឈរសឡាត នៅពេលណាដែលគេមិនអាចឈរបាន ឬពេលឈរធ្វើឱ្យគេមានការពិបាក ឬយឺតយ៉ាវក្នុងការព្យាបាល។ ដូច្នេះ គេអាចសឡាតអង្គុយបាន។ តែប្រសិនបើគេមិនអាចសឡាតដោយអង្គុយបាន ចូរឱ្យគេសឡាតដោយដេកផ្អៀង។ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា ៖ "ចូរអ្នកសឡាតដោយឈរ។ ប្រសិនបើគ្មានលទ្ធភាព ចូរ(សឡាតដោយ)អង្គុយ។ ប្រសិនបើគ្មានលទ្ធភាពទៀត ចូរសឡាតដោយដេកផ្អៀង"។ (អាល់ពូខរី:១០៦៦)
- ជនណាដែលគ្មានលទ្ធភាព រូកុ ឬស៊ូជោទ គេគ្រាន់តែឱនទៅមុខតាមលទ្ធភាពដែលគេអាចធ្វើបាន។
- ជនណាដែលពិបាកអង្គុយលើដី ចូរឱ្យគេអង្គុយលើកៅអី ឬអ្វីផ្សេង។
- ជនណាដែលមានការលំបាកក្នុងការយកទឹកសម្អាតកាយ(ទឹកវូហ្ន)រាល់ពេលសឡាតដោយសារជំងឺ គេអនុញ្ញាតឱ្យជននោះអាចផ្គុំគ្នារវាងសឡាតហ្ស៊ូហោរ និងសឡាតអាសើរក្នុងពេលណាមួយនៃពេលវេលារបស់វាទាំងពីរ ហើយរវាងសឡាតម៉ាហ្គ្រិបនិងសឡាតអ៊ីស្ហាក្នុងពេលណានៃពេលវេលារបស់វាទាំងពីរ។
- ជនណាដែលមានការលំបាកក្នុងការប្រើប្រាស់ទឹកដោយសារជំងឺ គេអនុញ្ញាតឱ្យតាយ៉ាំមុំ(គឺការប្រើប្រាស់ដីស្អាតជំនួសឲ្យការយកទឹកវូហ្ន)ដើម្បីប្រតិបត្តិសឡាត។

> ការសឡាតរបស់អ្នកធ្វើដំណើរ

- ចំពោះអ្នកធ្វើដំណើរ ក្នុងពេលដែលកំពុងធ្វើដំណើរ ឬពេលស្នាក់នៅដោយកំណត់ពេលច្បាស់លាស់ដែលមានរយៈពេលតិចជាងបួនថ្ងៃនោះ គេអនុញ្ញាតឱ្យបង្រួមសឡាតដែលមានបួនរ៉ក្អាត់មកនៅត្រឹមពីររ៉ក្អាត់។ ដូចនេះ គេអាចសឡាតហ៊្សូហោរ អាសើរ និងអ៊ីស្ហាចំនួនពីររ៉ក្អាត់ជំនួសឲ្យបួនរ៉ក្អាត់ លើកលែងតែពេលដែលគេសឡាតជាមួយអ៊ីម៉ាំ ដោយគេត្រូវសឡាតបួនរ៉ក្អាត់ដូចអ៊ីម៉ាំដែរ ប្រសិនបើអ៊ីម៉ាំសឡាតបួនរ៉ក្អាត់។
- ច្បាប់អនុញ្ញាតឱ្យគេអាចបោះបង់សឡាតស៊ូណិតរ៉ាវ៉ាទិប លើកលែងតែសឡាតស៊ូណិតស៊ូពុស និងសឡាតស៊ូណិតវីតៀរ(ដែលមិនគួរបោះបង់)។
- គេអនុញ្ញាតឱ្យបង្រួមសឡាតរវាងសឡាតហ៊្សូហោរនិងសឡាតអាសើរ ហើយនិងរវាងសឡាតម៉ាហ្រ៊ិបនិងសឡាតអ៊ីស្ហាក្នុងពេលវេលាណាមួយនៃពេលវេលារបស់វាទាំងពីរ។ ទាំងនេះជាការបន្ធូរបន្ថយ ជាក្តីមេត្តាករុណា(ពីអល់ឡោះ) និងកាត់បន្ថយការលំបាកក្នុងខណៈពេលធ្វើដំណើររបស់គេ។

អល់ឡោះបានដាក់កាតព្វកិច្ចមកលើសាសនិកឥស្លាមនូវការបួសរយៈពេលមួយខែក្នុងមួយឆ្នាំ គឺខែរ៉ម៉ាហ្ទនដ៏ពិសិដ្ឋ ហើយទ្រង់បានចាត់ទុកការបួសនេះ គឺជាគោលគ្រឹះទីបួននៅក្នុងចំណោមបណ្តាគោលគ្រឹះរបស់សាសនាឥស្លាមទាំងប្រាំ។ អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ឱបណ្តាអ្នកដែលមានជំនឿទាំងឡាយ! ជាការពិតណាស់ អល់ឡោះបានដាក់កាតព្វកិច្ចមកលើពួកអ្នកទាំងអស់គ្នានូវការបួសតម ដូចដែលគេបានដាក់កាតព្វកិច្ចនេះទៅលើបណ្តាប្រជាជាតិមុនពួកអ្នកដូចគ្នាដែរ សង្ឃឹមថាពួកអ្នកនឹងមានការកោតខ្លាច(ចំពោះអល់ឡោះ)"។

(គម្ពីរគួរអាន ២:១៨៣)

ការបួសរបស់អ្នក

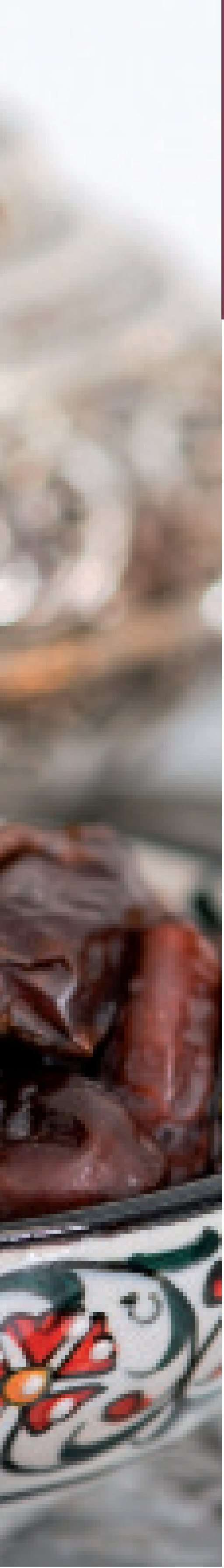

4

មាតិកា

ការបួសខែរ៉ម៉ាហ្ទន

ឧត្តមភាពនៃខែរ៉ម៉ាហ្ទន

គោលបំណងនៃការបួស

គុណប្រយោជន៍នៃការបួស

ប្រការដែលបណ្តាលឲ្យខូចបួស

អ្នកដែលអល់ឡោះអនុញ្ញាតឲ្យផ្អាកបួស

- អ្នកជំងឺ
- អ្នកអសមត្ថភាព
- អ្នកដំណើរ
- ស្ត្រីមានរដូវ និងមានឈាមឆ្លងទន្លេ
- ស្ត្រីកំពុងមានផ្ទៃពោះ និងស្ត្រីដែលបំបៅកូន

ការបួសស៊ូណិត(បួសស្ម័គ្រចិត្ត)

ពិធីបុណ្យចេញបួស(រ៉យ៉ាហ្វិតរ៉ោះ)

- តើច្បាប់ឥស្លាមបង្គាប់ប្រើឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះនៅថ្ងៃបុណ្យ(រ៉យ៉ា)

> ការបួសខែរ៉ម៉ាហ្វូន

អត្ថន័យនៃការបួស៖

ការបួសនៅក្នុងសាសនាឥស្លាម គឺជាការគោរពសក្ការៈទៅចំពោះអល់ឡោះជាម្ចាស់ដោយការតមអាហារ ការរួមភេទ និងប្រការផ្សេងៗទៀតដែលនាំឲ្យខូចបួស ចាប់ពីពេលសេតរុណរះ (គឺពេលអាហ្សានស៊ូពុស) រហូតដល់ថ្ងៃលិច(គឺពេលអាហ្សានម៉ាហ្រ្គិប)។

> ឧត្តមភាពនៃខែរ៉ម៉ាហ្វូន

ខែរ៉ម៉ាហ្វូន គឺជាខែទី៩ នៃខែចន្ទគតិនៅក្នុងប្រតិទិនឥស្លាម។ វាគឺជាខែដែលល្អប្រសើរជាងគេបំផុតក្នុងចំណោមខែទាំង១២ ដែលអល់ឡោះបានផ្តល់នូវលក្ខណៈពិសេសជាច្រើននៅក្នុងខែនេះដែលមានដូចជា៖

1. វាជាខែដែលអល់ឡោះជ្រើសរើសសម្រាប់បញ្ចុះគម្ពីរដ៏វិសេស និងខ្ពង់ខ្ពស់ជាងគេបំផុត នោះគឺគម្ពីរគួរអាន។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖"ខែរ៉ម៉ាហ្វូនជាខែដែលអល់ឡោះបានបញ្ចុះនូវគម្ពីរគួរអាន ដើម្បីណែនាំដល់មនុស្សលោក និងបង្ហាញពីមាគ៌ាដែលត្រឹមត្រូវ ព្រមទាំងវិនិច្ឆ័យរវាងខុសនិងត្រូវ។ ហេតុនេះជនណាហើយក្នុងចំណោមពួកអ្នកមានវត្តមាននៅក្នុងខែនេះ ចូរឱ្យគេបួស"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:១៨៥)
2. អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "នៅពេលដែលខែរ៉ម៉ាហ្វូនបានមកដល់ ទ្វារឋានសួគ៌ត្រូវបានបើក ហើយទ្វារឋាននរកត្រូវបានបិទ រីឯពពួកបិសាច (ស្ហៃតន)ត្រូវបានគេចាប់ចង"។ (អាល់ពូខរីៈ៣១០៣ មូស្លីមៈ១០៧៩)។ អល់ឡោះបានប្រើឱ្យខ្ញុំបម្រើរបស់ទ្រង់រៀបចំទទួលវាដោយការប្រតិបត្តិអំពើល្អ និងបោះបង់អំពើអាក្រក់។
3. ជាការពិត អ្នកដែលបានបួសក្នុងពេលថ្ងៃនៃខែរ៉ម៉ាហ្វូន និងបានសឡាតតារ៉វេសនៅពេលយប់នោះ រូបគេនឹងត្រូវបានអល់ឡោះលើកលែងទោសកំហុសរបស់គេទាំងប៉ុន្មានដែលមានកន្លងមក។ ព្យាការីមូហាំម៉ាត់លោកមានប្រសាសន៍ថា៖

"ជនណាហើយដែលបានបួសខែរ៉ម៉ាហ្គនដោយមានជំនឿ និងរំពឹងនូវផលបុណ្យពីអល់ឡោះនោះ គេនឹងអភ័យទោសឲ្យរូបគេនូវបាបកម្មទាំងឡាយដែលគេបានសាងកន្លងមក"។ (អាល់ពូខរីៈ១៩១០ មូស្លីមៈ ៧៦០)។ ព្យាការីមូហាំម៉ាត់ក៏បានមានប្រសាសន៍ផងដែរថា៖ "ជនណាដែលបានសឡាតស៊ូណិតពេលយប់នៃខែរ៉ម៉ាហ្គន (ស៊ូណិតតារ៉វេស) ដោយមានជំនឿ និងរំពឹងផលបុណ្យពីអល់ឡោះនោះ គេនឹងអភ័យទោសឲ្យជននោះនូវបាបកម្មទាំងឡាយដែលរូបគេបានសាងកន្លងមក"។ (អាល់ពូខរីៈ១៩០៥ មូស្លីមៈ៧៥៩)

4 នៅក្នុងខែរ៉ម៉ាហ្គន មានយប់មួយដ៏ពិសេសជាងគេគឺ យប់ឡៃឡាទុលក៏ទើរ ដែលអល់ឡោះបានបញ្ជាក់ប្រាប់នៅក្នុងគម្ពីរ(គួរអាន)របស់ទ្រង់ថា ការសាងទង្វើកុសលនៅក្នុងយប់នោះ គឺល្អប្រសើរជាងពេលផ្សេងៗទៀតទាំងអស់។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "យប់ឡៃឡាទុលក៏ទើរនោះ គឺល្អប្រសើជាងមួយពាន់ខែ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៩៧:៣)។ ហើយប្រសិនបើជនណាបានប្រតិបត្តិការគោរពសក្ការៈផ្សេងៗក្នុងយប់នោះ ដោយការមានជំនឿ និងរំពឹងផលបុណ្យអំពីអល់ឡោះនោះ គេនឹងអភ័យទោសឲ្យគេនូវបាបកម្មទាំងឡាយដែលគេបានសាងកន្លងមក។ វាគឺជាយប់មួយដែលស្ថិតក្នុងចំណោមដប់យប់ចុងក្រោយនៃខែរ៉ម៉ាហ្គន ប៉ុន្តែពុំមាននរណាម្នាក់ដឹងពីពេលវេលារបស់វាជាក់លាក់នោះទេ។

> គោលបំណងនៃការបួស

អល់ឡោះបានដាក់កាតព្វកិច្ចបួស ដោយសារមានបុព្វហេតុ និងអត្ថប្រយោជន៍ជាច្រើន ទាំងក្នុងលោកិយ និងថ្ងៃបរលោក ដូចជា៖

1 ជួយបង្កើននូវការគោរពកោតខ្លាចអល់ឡោះ

ព្រោះថាការបួស គឺជាការគោរពសក្ការៈដែលមនុស្សលោកធ្វើវាដើម្បីបញ្ជិតខ្លួនទៅចំពោះម្ចាស់របស់គេ ដោយការបោះបង់(តម)នូវអ្វីដែលពួកគេពេញចិត្ត និងបញ្ឈប់នូវសេចក្តីស្រេកឃ្លានរបស់គេផ្សេងៗ ពោលគឺគេរៀបចំខ្លួនរបស់គេដោយ

ការកោតខ្លាចទៅចំពោះអល់ឡោះនៅគ្រប់ពេលវេលា និងគ្រប់ទីកន្លែង ទាំងខាងក្នុង និងខាងក្រៅ។ដូចនេះហើយទើបអល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖"ឱបណ្ដាអ្នកដែលមានជំនឿទាំងឡាយ! ជាការពិតណាស់ គេ(អល់ឡោះ)បានដាក់កាតព្វកិច្ចមកលើពួកអ្នកទាំងអស់គ្នានូវការបួស ដូចដែលគេបានដាក់កាតព្វកិច្ចនេះមកលើបណ្ដាប្រជាជាតិមុនពួកអ្នកដូចគ្នាដែរ សង្ឃឹមថាពួកអ្នកនឹងមានការកោតខ្លាច(ចំពោះអល់ឡោះ)"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:១៨៣)

❷ ជាការហ្វឹកហាត់នៅក្នុងការបោះបង់ប្រការខុសឆ្គង និងអំពើបាប

នៅពេលដែលអ្នកបួសបានតមអំពីប្រការដែលច្បាប់អនុញ្ញាតដើម្បីជាការគោរពទៅចំពោះអល់ឡោះជាម្ចាស់ គេច្បាស់ជានឹងមានលក្ខណៈកាន់តែរឹងមាំក្នុងការហាមឃាត់ការស្រេកឃ្លានរបស់គេក្នុងការធ្វើប្រការដែលច្បាប់ហាមឃាត់ និងឈរលើដែនកំណត់របស់អល់ឡោះ និងច្បាស់ជាមិនបន្តក្នុងការប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ទៀតនោះទេ។ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "បើជនណាមិនព្រមបោះបង់ចោលនូវការនិយាយអាក្រក់ និងអ្វីដែលអាក្រក់ គឺអល់ឡោះមិនត្រូវការការបោះបង់ចំណីអាហាររបស់គេនោះទេ"។ (អាល់ពូខរីៈ១៨០៤)។ ពោលគឺប្រសិនបើនរណាម្នាក់មិនព្រមបោះបង់ចោលនូវការកុហក ទាំងពាក្យសំដី និងកាយវិការទេនោះ គេមិនទាន់បានបំពេញនូវគោលបំណងនៃការបួសនោះទេ។

❸ នឹកឃើញដល់អ្នកក្រីក្រ និងជាការល្បងចិត្តរបស់ពួកគេ

ជាការពិតនៅក្នុងការបួស វាជាបទពិសោធន៍ក្នុងការល្បងចិត្តអ្នកក្រីក្រអត់ឃ្លាន និងជាការធ្វើឲ្យនឹកឃើញដល់អ្នកទីទាល់ក្រដែលពួកគេកំពុងទទួលរងនូវការអត់ឃ្លាន និងហេវហត់។ នៅពេលនោះ មនុស្សច្បាស់ជានឹងនឹកឃើញបងប្អូនរបស់ខ្លួនដែលក្រីក្រ ថាតើពួកគេកំពុងទទួលនូវទុក្ខលំបាកយ៉ាងណាអំពីការស្រេកឃ្លាន។ ខណៈនោះ វានឹងជំរុញឲ្យគេមានទឹកចិត្តកាន់តែខ្លាំងក្នុងការជួយដល់អ្នកទីទាល់ក្រ។

> សម្រាប់អ្នកដែលបួសតមមានការរីករាយពីរដង៖
ទី១ សប្បាយរីករាយនៅពេលដែលគេស្រាយបួស
ទី២ សប្បាយរីករាយនៅពេលដែលជួបនឹងម្ចាស់របស់គេ

> គុណប្រយោជន៍នៃការបួស

ការបួសមានគុណប្រយោជន៍ជាច្រើន ដូចដែលមានបញ្ជាក់ក្នុងច្បាប់ឥស្លាម ខាងក្រោមនេះ៖

1 ជាការពិត អ្នកដែលបានបួសខែរ៉ម៉ាហ្ទន ប្រកបដោយការមានជំនឿចំពោះអល់ឡោះ គោរពតាមការបង្គាប់ប្រើរបស់ទ្រង់ ជឿជាក់ចំពោះគុណប្រយោជន៍នៃការបួសដែលមានបញ្ជាក់ ដោយរំពឹងចង់បានផលបុណ្យពីអល់ឡោះជាម្ចាស់នោះ នឹងត្រូវបានទ្រង់លើកលែងទោសកំហុសរបស់គេកន្លងមក ដូចដែលអ្នកនាំសារមូហាំម៉ាត់បានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ជនណាបានបួសខែរ៉ម៉ាហ្ទនដោយការមានជំនឿមុតមាំ និងរំពឹងនូវផលបុណ្យពីអល់ឡោះនោះ គេនឹងអភ័យទោសឲ្យជននោះនូវបាបកម្មទាំងឡាយដែលរូបគេបានសាងកន្លងមក"។ (អាល់ពូខរី:១៩១០ មូស្លីម:៧៦០)

2 ជាការពិត អ្នកបួសនឹងសប្បាយរីករាយជាមួយនឹងអ្វីដែលគេទទួលបាននៃផលបុណ្យ និងការសប្បាយរីករាយនៅពេលជួបជាមួយអល់ឡោះជាម្ចាស់ ដោយសារតែការបួសរបស់គេ ដូចដែលអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "សម្រាប់អ្នកបួសមានការសប្បាយរីករាយពីរដង គឺការសប្បាយមួយនៅពេលដែលគេស្រាយបួស ហើយការសប្បាយមួយទៀតនៅពេលដែលគេជួបម្ចាស់របស់គេ"។ (អាល់ពូខរី:១៨០៥ មូស្លីម:១១៥១)

3 ជាការពិតណាស់ នៅក្នុងឋានសួគ៌មានទ្វារមួយឈ្មោះថា អាល់រ៉យ្យ៉ាន (الرَّيَّانُ)។ មិនមាននរណាម្នាក់អាចចូលឋានសួគ៌តាមច្រកទ្វារនេះបាន ក្រៅពីអ្នកបួសឡើយ។ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ជាការពិតណាស់ នៅក្នុងឋានសួគ៌មានទ្វារមួយឈ្មោះថា អាល់រ៉យ្យ៉ាន សម្រាប់អ្នកបួសចូលនាថ្ងៃបរលោក។ គ្មាននរណាម្នាក់អាចចូលបានក្រៅពីពួកគេឡើយ។ នៅពេលនោះគេប្រកាសថា៖ ឯណាទៅអ្នកបួស? ខណៈនោះពួកគេក៏ក្រោកឡើង ហើយគ្មាននរណាម្នាក់ចូលបានក្រៅពីពួកគេឡើយ។ ហើយពេលពួកគេបានចូលអស់ ទ្វារក៏ត្រូវបានបិទដែលគ្មាននរណាម្នាក់អាចចូលបានឡើយ"។ (អាល់ពូខរី:១៧៩៧ មូស្លីម:១១៥២)

4 ជាការពិត អល់ឡោះបានរំលឹកជាពិសេសចំពោះផលតបស្នងនៃការបួសថា ទ្រង់គឺជាអ្នកផ្តល់ផលបុណ្យដោយផ្ទាល់។ ជនណាដែលមានសំណាងបានទទួលការតបស្នងពីសំណាក់ម្ចាស់ដែលមហាសប្បុរសនោះ រូបគេច្បាស់ជាមិនមានអ្វីត្រូវព្រួយបារម្ភនូវអ្វីដែលអល់ឡោះបានរៀបចំសម្រាប់គេនោះទេ។ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "គ្រប់កិច្ចប្រណិប័តន៍ទាំងឡាយរបស់មនុស្សលោក គឺសម្រាប់ពួកគេ លើកលែងតែការបួស គឺសម្រាប់យើង (អល់ឡោះ) ហើយយើងនឹងតបស្នងចំពោះកិច្ចប្រណិប័តន៍នេះដោយផ្ទាល់"។ (អាល់ពូខរី:១៨០៥ មូស្លីម:១១៥១)

>ខែរ៉ម៉ាហ្ទន គឺជាខែទី៩នៃខែចន្ទគតិនៅក្នុងប្រតិទិនឥស្លាម។

> ប្រការដែលបណ្តាលឲ្យខូចបួស

វាគឺជាប្រការដែលអ្នកបួសត្រូវជៀសវាង ព្រោះថាវាបណ្តាលឲ្យខូចបួស ឬដាច់បួស។ ប្រការទាំងនោះមានដូចខាងក្រោម៖

1 បរិភោគ និងផឹក៖ អល់ឡោះមានបន្ទូលថា៖ "ហើយចូរពួកអ្នកហូប និងផឹករហូតទាល់តែផ្ទៃមេឃមានពន្លឺពណ៌សចេញពីផ្ទៃមេឃពណ៌ខ្មៅងងឹតនៅពេលទៀបភ្លឺ។ បន្ទាប់មក ចូរពួកអ្នកបន្តការបួសរហូតដល់ពេលយប់"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:១៨៧)

បុគ្គលណាហើយដែលហូប និងផឹកដោយការភ្លេច ការបួសរបស់គេត្រឹមត្រូវ ហើយគេមិនទទួលបាបកម្មឡើយ ដូចដែលអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "បុគ្គលណាដែលភ្លេចហើយរូបគេកំពុងបួស ដោយបានហូបអាហារ និងពិសារទឹកក្នុងពេលនោះ ចូរឱ្យគេបន្តបំពេញការបួសរបស់គេចុះ។ ការពិត អល់ឡោះគឺជាអ្នកផ្តល់អាហារ និងទឹកនោះដល់គេ"។ (អាល់ពូខរី:១៨៣១ មូស្លីម:១១៥៥)

2 ទង្វើទាំងឡាយដែលមានន័យស្មើនឹងការបរិភោគ ដែលមានដូចជា៖

- គ្រឿងបំប៉នរាងកាយ និងថ្នាំកម្លាំងដែលចូលទៅក្នុងខ្លួន ដើម្បីជួយបំពេញនូវសារជាតុអាហារដែលបាត់បង់ ដែលប្រៀបបាននឹងការបរិភោគដែរ។ ដូចនេះច្បាប់របស់វាដូចជាការបរិភោគដែរ។
- ការបញ្ចូលឈាមសម្រាប់អ្នកជំងឺ ព្រោះថាឈាមវាជាលទ្ធផលនៃការបរិភោគ។
- ការជក់៖ គ្រប់ប្រភេទទាំងអស់របស់វាបណ្តាលឲ្យខូចបួស ព្រោះថាវានាំជាតិពុលទៅក្នុងខ្លួនតាមរយៈការហឺតផ្សែង។

3 រួមរ័ក្ស៖ គឺការបញ្ចូលប្រដាប់ភេទបុរសក្នុងប្រដាប់ភេទស្ត្រី បើទោះជាបានចេញទឹកកាម ឬអត់ចេញក៏ដោយ។

4 បញ្ចេញទឹកកាមដោយចេតនា៖ ដោយការប្រឡែង ឬការបញ្ចេញទឹកកាមដោយប្រើដៃ។ល។ ចំណែកឯការចេញទឹកកាមដោយការយល់សប្តិ មិនបណ្តាលឲ្យខូចបួសឡើយ។ ចំពោះស្វាមីអាចថើបភរិយាខ្លួនបាន ប្រសិនបើគេអាចទប់ខ្លួនគេមិនឲ្យប្រព្រឹត្តនូវអ្វីដែលនាំឲ្យខូចបួសបាន។

5 ក្អួតដោយចេតនា៖ ប្រសិនបើក្អួតដោយអចេតនា វាមិនជាបញ្ហាអ្វីទេ។ ព្យាការីមូហាំម៉ាត់បានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ជនណាបានក្អួតដោយអចេតនាខណៈដែលគេកំពុងបួស គឺគ្មានបញ្ហាអ្វីឡើយ តែបើជនណាមានចេតនាធ្វើឲ្យក្អួតនោះ គឺគេត្រូវបួសសងវិញ"។ (អាត់តៀរមីហ្ស៊ីៈ៧២០ អាពូហ្ទាវូទៈ២៣៨០)

6 មានឈាមរដូវ និងឈាមឆ្លងទន្លេ៖ នៅពេលណាដែលស្ត្រីមានឈាមរដូវ ឬឈាមឆ្លងទន្លេនៅផ្នែកណាមួយនៃពេលថ្ងៃ ការបួសរបស់គេត្រូវខូចហើយ ឬប្រសិនបើស្ត្រីម្នាក់មករដូវ ហើយបានអស់ឈាមរដូវបន្ទាប់ពីពេលហ្វាជើរនោះ ការបួសរបស់គេក៏មិនត្រឹមត្រូវដែរ ហើយគេត្រូវផ្អាកបួសនៅថ្ងៃនោះ ព្រោះប្រសាសន៍របស់ព្យាការីមូហាំម៉ាត់បានលើកឡើងថា៖ "តើមិនមែនទេឬ ពេលដែលស្ត្រីមករដូវ គឺគេមិនត្រូវសឡាត និងមិនត្រូវបួសនោះ"? (អាល់ពូខរីៈ១៨៥០)

ចំណែកឯឈាមដែលចេញពីស្ត្រីដោយមូលហេតុជំងឺ ដែលវាមិនមែនជា

ឈាមរដូវដែលមានចំនួនថ្ងៃច្បាស់លាស់រៀងរាល់ខែ ហើយក៏មិនមែនជាឈាមឆ្លងទន្លេ ដែលកើតមានបន្ទាប់ពីសម្រាលកូនទេនោះ គឺវាមិនបានរារាំងអំពីការបួសឡើយ។

> អ្នកដែលអល់ឡោះជាងអនុញ្ញាតឲ្យផ្អាកបួស

ជាការពិត អល់ឡោះជាម្ចាស់បានអនុញ្ញាតឲ្យក្រុមមនុស្សខ្លះអាចផ្អាកបួសក្នុងខែរ៉ម៉ាហ្ទនបានជាការបន្ធូរបន្ថយ ជាក្ដីមេត្តាករុណា និងជាការផ្តល់ភាពងាយស្រួលដល់ពួកគេ។ អ្នកទាំងនោះមានដូចខាងក្រោម៖

1 អ្នកជំងឺ៖ ពោលគឺអ្នកជំងឺដែលមានបញ្ហាក្នុងការបួស ដែលបណ្ដាលឲ្យគេមិនអាចបួសបាន គឺគេអាចផ្អាក ឬសំរាកពីការបួសបាន ហើយគេត្រូវបួសសងវិញបន្ទាប់ពីរ៉ម៉ាហ្ទនរួច។

2 អ្នកដែលអសមត្ថភាពក្នុងការបួស៖ ដោយសារតែភាពចាស់ជរា ឬជំងឺដែលមិនសង្ឃឹមថាអាចជាសះស្បើយបាន គឺគេត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យផ្អាកបួស តែត្រូវផ្តល់អាហារដល់អ្នកក្រម្នាក់ក្នុងមួយថ្ងៃ ដោយគេត្រូវផ្តល់អាហារចំនួនប្រហែលមួយគីឡូកន្លះ អំពីចំណីអាហារដែលអ្នកស្រុកបរិភោគប្រចាំថ្ងៃ។

3 អ្នកដំណើរ៖ អ្នកដំណើរខណៈដែលគេកំពុងធ្វើដំណើរ និងការស្នាក់នៅបណ្តោះអាសន្នក្នុងរយៈពេលតិចជាងបួនថ្ងៃ គេត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យផ្អាកបួសបាន តែត្រូវបួសសងវិញបន្ទាប់ពីចប់ខែរ៉ម៉ាហ្ទន។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយជនណាមានជំងឺ ឬធ្វើដំណើរ(អាចផ្អាកបួសបាន) តែត្រូវបួសសងវិញនៅថ្ងៃផ្សេង(ចំនួនថ្ងៃដែលបានផ្អាកនោះ)។ អល់ឡោះចង់ឲ្យពួកអ្នកងាយស្រួល ទ្រង់មិនចង់ឲ្យពួកអ្នកលំបាកទេ"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:១៨៥)

4

ស្ត្រីមានឈាមរដូវ និងឈាមឆ្លងទន្លេ៖ ច្បាប់តស្លាមហាមដាច់ខាតចំពោះស្ត្រីមានរដូវ និងស្ត្រីមានឈាមឆ្លងទន្លេអំពីការបួស ហើយបើទោះជាពួកគេបួស ក៏ការបួសនោះមិនត្រឹមត្រូវដែរ ហើយពួកគេត្រូវបួសសងវិញបន្ទាប់ពីខែរ៉ម៉ាហ្ទន។ (សូមមើលទំព័រ ១២៣)

5

ស្ត្រីមានផ្ទៃពោះ និងបំបៅដោះកូន៖ ប្រសិនបើពួកគេព្រួយបារម្ភខ្លាចមានបញ្ហាដល់ខ្លួន ឬក៏កូនៗរបស់ពួកគេនោះ គឺអាចផ្អាកបួសបាន ហើយត្រូវបួសសងវិញតាមចំនួនថ្ងៃដែលគេបានផ្អាកបួសនោះ។

តើច្បាប់ឥស្លាមកំណត់បែបណាចំពោះអ្នកដែលស្រាយបួសក្នុងខែរ៉ម៉ាហ្ទន?

បុគ្គលទាំងឡាយណាដែលស្រាយបួស ឬមិនបួសក្នុងខែរ៉ម៉ាហ្ទនដោយគ្មានមូលហេតុសមស្របទេនោះ ចាំបាច់លើរូបគេត្រូវទទួលសារភាពកំហុស(តាវហ្ពាត់) ចំពោះអល់ឡោះ ពីព្រោះរូបគេបានប្រព្រឹត្តនូវបាបកម្មដ៏ធំបំផុត ហើយវាជាការមិនគោរពនូវការបង្គាប់ប្រើរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយរូបគេត្រូវបួសសងវិញនូវថ្ងៃដែលបានស្រាយ ឬមិនបួសនោះតែប៉ុណ្ណោះ។ ក៏ប៉ុន្តែ ចំពោះអ្នកដែលស្រាយបួស(ដាច់បួស)ដោយសារតែការរួមរ័ក្ស គឺគេត្រូវបួសសងសម្រាប់ថ្ងៃដែលគេបានស្រាយនោះរួមជាមួយនឹងការទទួលការពិន័យចំពោះទង្វើបាបរបស់គេ ដោយត្រូវដោះលែងខ្ញុំបម្រើ(ទាសករដាច់ថ្លៃ)ម្នាក់ ពោលគឺត្រូវទិញខ្ញុំបម្រើមូស្លីមម្នាក់ ហើយដោះលែងឲ្យមានសេរីភាព។ ជាការពិត សាសនាឥស្លាមបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់អំពីសារៈសំខាន់នៃការដោះលែងទាសករឲ្យរួចផុតពីភាពជាខ្ញុំគេនៅគ្រប់ឱកាសទាំងអស់ដែលសមស្រប។ ប្រសិនបើរូបគេគ្មានលទ្ធភាពទេនោះ គឺត្រូវបួសរយៈពេលពីរខែបន្តបន្ទាប់គ្នា។ ហើយប្រសិនបើគ្មានលទ្ធភាពទៀតនោះ គឺរូបគេត្រូវផ្តល់អាហារដល់អ្នកទីទាល់ក្រចំនួន៦០នាក់។

> ការបួសស៊ូណាត(បួសស្ម័គ្រចិត្ត)

អល់ឡោះជាម្ចាស់បានដាក់កាតព្វកិច្ចបួសមួយខែក្នុងមួយឆ្នាំ ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏ជំរុញឲ្យបួសក្នុងថ្ងៃផ្សេងៗទៀតផងដែរសម្រាប់អ្នកដែលមានលទ្ធភាព ហើយចង់បានផលបុណ្យបន្ថែម។ ការបួសទាំងនោះ មានដូចខាងក្រោម៖

1 ការបួសថ្ងៃអាស៊ូរ៉ា៖ រួមជាមួយការបួសមុនមួយថ្ងៃ និងក្រោយមួយថ្ងៃ។ អាស៊ូរ៉ាជាថ្ងៃទីដប់នៃខែមូហារ៉ម (ខែទីមួយនៃប្រតិទិនឥស្លាម)។ វាគឺជាថ្ងៃដែលអល់ឡោះបានសង្គ្រោះព្យាការីមូសាអំពីហ្វៀរអោន(ផារ៉ាអុង) ហើយទ្រង់បានធ្វើឱ្យហ្វៀរអោននិងបក្សពួកលិចលង់ក្នុងសមុទ្រ។ ដូចនេះហើយទើបអ្នកឥស្លាមបួសក្នុងថ្ងៃនេះដើម្បីជាការថ្លែងអំណរគុណទៅចំពោះអល់ឡោះ ដែលទ្រង់បានជួយព្យាការីមូសាឲ្យរួចពីសេចក្តីស្លាប់និងជាការអនុវត្តតាមអ្នកនាំសាររបស់យើង(ព្យាការីមូហាំម៉ាត់) គ្រាដែលលោកបានបួស ហើយបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ចូរពួកអ្នក

ទាំងអស់គ្នាបួសមុនវា(ថ្ងៃអាស៊ូរ៉ា)មួយថ្ងៃ ឬក្រោយវាមួយថ្ងៃ"។(អះម៉ាត់:២១៥៤)។ នៅពេលដែលមានគេសួរលោកអំពីការបួសនេះ លោកបានឆ្លើយថា៖ "វាលុបលាងបាបកម្មដែលគេបានសាងក្នុងរយៈពេលមួយឆ្នាំដែលកន្លងទៅ"។(មូស្លីម:១១៦២)

2 ការបួសថ្ងៃអារ៉ហ្វះ៖ គឺជាថ្ងៃទី៩ នៃខែហ្ស៊ុលហ៊ិជ្ជះ(ខែទី១២ នៃប្រតិទិនឥស្លាម)។ វាជាថ្ងៃដែលក្រុមអ្នកធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជីទាំងអស់ជួបជុំគ្នានៅកន្លែងវាលអារ៉ហ្វះ។ ពួកគេធ្វើការបួងសួង និងសំដែងនូវតម្រូវការរបស់ពួកគេទៅចំពោះទ្រង់ ហើយវាក៏ជាថ្ងៃដែលល្អជាងគេបំផុតក្នុងមួយឆ្នាំផងដែរ។ គេបង្គាប់ឲ្យអ្នកដែលមិនទៅធ្វើហាជ្ជីឲ្យបួសក្នុងថ្ងៃនោះ។ នៅពេលដែលគេសួរលោកអំពីការបួស លោកបានឆ្លើយថា៖ "វាលុបលាងបាបកម្មដែលបានកើតឡើងក្នុងរយៈពេលមួយឆ្នាំដែលកន្លងទៅ ហើយនិងមួយឆ្នាំដែលនៅខាងមុខ"។(មូស្លីម:១១៦២)

3 ការបួសប្រាំមួយថ្ងៃនៃខែស្ហាវ៉ាល់(ខែទីដប់នៃប្រតិទិនឥស្លាម)៖ អ្នកនាំសារមានប្រសាសន៍ថា៖ អ្នកណាបានបួសខែរ៉ម៉ាហ្ទន ហើយបានបួស៦ថ្ងៃទៀតនៃខែស្ហាវ៉ាល់ គឺហាក់បីដូចជាគេបានបួសពេញមួយឆ្នាំ។(មូស្លីម:១១៦៤)

> ពិធីបុណ្យចេញបួស (រ៉យ៉ាហ្វិតរ៉ោះ)

ពិធីបុណ្យទានផ្សេងៗ គឺជាអត្តសញ្ញាណនៃសាសនា។ នៅពេលដែលព្យាការីមូហាំម៉ាត់បានមកដល់ក្រុងម៉ាទីណះ លោកបានឃើញពួកអាន់សរ(ជាអ្នកមូស្លីមដែលរស់នៅក្រុងម៉ាទីណះ)លេងកម្សាន្តសប្បាយចំនួនពីរថ្ងៃក្នុងមួយឆ្នាំ។ លោកបានសួរពួកគេថា៖ "តើថ្ងៃទាំងពីរនេះជាថ្ងៃអ្វី"? ពួកគេបានឆ្លើយថា៖ "ជាថ្ងៃដែលពួកយើងតែងតែលេងកម្សាន្តសប្បាយតាំងពីសម័យហ្ជើហ៊ីលីយ៉ះ(សម័យកាលមុនឥស្លាម)មកម្លេះ"។ លោកក៏បានបន្តថា៖ "ជាការពិត អល់ឡោះបានប្តូរឲ្យពួកអ្នកនូវពីរថ្ងៃដែលប្រសើរជាងនេះ គឺថ្ងៃបុណ្យអាជហា(ថ្ងៃរ៉យ៉ាហាជ្ជី) និងថ្ងៃបុណ្យស្រាយបួស(ថ្ងៃរ៉យ៉ាហ្វិតរ៉ោះ)"។(អាពូហ្ទាវូទ:១១៣៤)។ លោកក៏បានមានប្រសាសន៍បញ្ជាក់ផងដែរថា ថ្ងៃបុណ្យ(រ៉យ៉ា) គឺជាអត្តសញ្ញាណរបស់សាសនា ដោយលោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ជាការពិតណាស់ គ្រប់ក្រុមនីមួយៗតែងមានថ្ងៃបុណ្យ ហើយនេះគឺជាថ្ងៃបុណ្យរបស់ពួកយើង"។(អាល់ពូខរី:៩០៩ មូស្លីម:៨៩២)

ថ្ងៃបុណ្យនៅក្នុងសាសនាឥស្លាម

ថ្ងៃបុណ្យនៅក្នុងសាសនាឥស្លាម គឺជាថ្ងៃសម្តែងនូវការសប្បាយរីករាយដោយគេបានបំពេញនូវកិច្ចប្រណិប័តន៍ ជាការថ្លែងអំណរគុណចំពោះអល់ឡោះជាម្ចាស់ដែលទ្រង់បានចង្អុលបង្ហាញ និងប្រទានពរជ័យសម្រាប់ការបំពេញនូវកិច្ចប្រណិប័តន៍(ការគោរពសក្ការៈ)ទាំងនោះ។ នៅក្នុងថ្ងៃនោះ ច្បាប់អនុញ្ញាតឲ្យបង្កើតភាពសប្បាយរីករាយដល់មនុស្សម្នាទាំងឡាយដោយស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ស្អាតៗ ធ្វើល្អចំពោះអ្នកក្រីក្រ និងធ្វើនូវទង្វើផ្សេងៗទៀតដែលស្របតាមច្បាប់ឥស្លាម ដូចជាការរៀបចំកម្មវិធី និងសកម្មភាពផ្សេងៗដែលនាំមកនូវភាពសប្បាយរីករាយដល់គ្រប់គ្នា ហើយរំលឹកដាស់តឿនពួកគេឲ្យនឹកឃើញនូវការប្រោសប្រទានទាំងឡាយរបស់អល់ឡោះមកលើពួកគេ។

ថ្ងៃបុណ្យរបស់សាសនិកឥស្លាម

សម្រាប់សាសនិឥស្លាមមានថ្ងៃបុណ្យពីរក្នុងមួយឆ្នាំដែលពួកគេតែងតែប្រារព្ធធ្វើវាជារៀងរាល់ឆ្នាំ ហើយច្បាប់មិនអនុញ្ញាតឲ្យកំណត់ថ្ងៃណាមួយធ្វើជាថ្ងៃបុណ្យផ្សេងពីថ្ងៃទាំងពីរនេះនោះទេ។ ថ្ងៃបុណ្យទាំងពីរនោះគឺ៖ ថ្ងៃបុណ្យចេញបួស (ថ្ងៃរ៉យ៉ាហ្វិតរ៉ោះ) ដែលគេប្រារព្ធធ្វើនៅថ្ងៃទីមួយនៃខែស្ហាវ៉ាល់ (ខែទី១០នៃប្រតិទិនឥស្លាម) និងថ្ងៃបុណ្យអាជហា(ថ្ងៃរ៉យ៉ាហាជ្ជី)ដែលគេប្រារព្ធធ្វើនៅថ្ងៃទីដប់នៃខែហ្ស៊ុលហ៊ិជ្ជះ(ខែទី១២នៃប្រតិទិនឥស្លាម)។

ថ្ងៃបុណ្យចេញបួស(ថ្ងៃរ៉យ៉ាហ្វិតរ៉ោះ)

ពិធីបុណ្យនេះត្រូវបានប្រារព្ធធ្វើនៅថ្ងៃទីមួយនៃខែស្ហាវ៉ាល់ ដែលជាខែទីដប់នៃប្រតិទិនឥស្លាម។ វាជាពិធីបុណ្យដែលធ្វើឡើងបន្ទាប់ពីបញ្ចប់យប់ចុងក្រោយនៃខែរ៉ម៉ាហ្ទន។ ហេតុនេះហើយទើបគេឲ្យឈ្មោះថាជា ថ្ងៃបុណ្យចេញបួស(ថ្ងៃរ៉យ៉ាហ្វិតរ៉ោះ)។ ម្យ៉ាងទៀត ព្រោះតែមនុស្សទាំងឡាយគោរពសក្ការៈចំពោះអល់ឡោះជាម្ចាស់ដោយការស្រាយបួស(មិនបួស)នៅក្នុងថ្ងៃនេះ ដូចដែលពួកគេបានគោរពសក្ការៈចំពោះទ្រង់ដោយការបួសក្នុងខែរ៉ម៉ាហ្ទនដូច្នោះដែរ ពោលគឺពួកគេប្រារព្ធពិធីបុណ្យនេះ ជាការថ្លែងអំណរគុណទៅចំពោះការប្រោសប្រទានរបស់អល់ឡោះដែលបានផ្តល់ភាពងាយស្រួលដល់ពួកគេបានបំពេញកាតព្វកិច្ចបួសខែរ៉ម៉ាហ្ទន។

អល់ឡោះមានបន្ទូលថា៖ "ហើយចូរពួកអ្នកបួសបង្គ្រប់ចំនួន(ថ្ងៃនៃខែរ៉ម៉ាហ្ទន)។ ហើយចូរពួកអ្នកលើកតម្កើងទៅចំពោះអល់ឡោះ(តឹកពៀរនៅថ្ងៃរ៉យ៉ាហ្វិតរ៉ោះ) ចំពោះអ្វីដែលទ្រង់បានចង្អុលបង្ហាញដល់ពួកអ្នក ហើយសង្ឃឹមថាពួកអ្នកនឹងថ្លែងអំណរគុណ"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:១៨៥)

តើច្បាប់ឥស្លាមតម្រូវឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះនាថ្ងៃបុណ្យ?

1 សឡាតថ្ងៃបុណ្យ(សឡាតរ៉យ៉ា)៖ ជាសឡាតដែលឥស្លាមជំរុញឲ្យប្រណិប័តន៍វា ហើយក៏ជំរុញឱ្យចូលរួមទាំងប្រុស ទាំងស្រី និងក្មេងៗផងដែរ។ ពេលវេលារបស់វា គឺចាប់ផ្ដើមពីព្រះអាទិត្យមានកម្ពស់មួយថ្នោល រហូតដល់ថ្ងៃជ្រេ។ មានន័យថា អ្នកមើលឃើញកម្ពស់ថ្ងៃរះប្រហែលប្រវែងលំពែង គឺប្រហែលមួយម៉ែត្រជាង។

របៀបសឡាត៖ ចំពោះការសឡាតថ្ងៃបុណ្យ(សឡាតរ៉យ៉ា) គឺមានចំនួនពីររ៉ក្អាត់។ អ៊ីម៉ាំសូត្រឮៗ ហើយសូត្រឃុតហ្ពះពីរបន្ទាប់ពីសឡាតរួច។ នៅក្នុងសឡាតថ្ងៃបុណ្យនេះ តម្រូវឲ្យបន្ថែមការសូត្រតឹកពៀរនៅដើមរ៉ក្អាត់នីមួយៗ។ នៅរ៉ក្អាត់ទីមួយមុននឹងសូត្រហ្វាទីហះ ត្រូវសូត្រតឹកពៀរចំនួន៦ដង ដោយមិនរាប់តឹកពៀរទុលអៀហរ៉ម(តឹកពៀរពេលផ្ដើមសឡាត) ហើយនៅរ៉ក្អាត់ទីពីរ ត្រូវសូត្រតឹកពៀរចំនួន៥ដង ដោយមិនរាប់ការសូត្រតឹកពៀរពេលក្រោកពីស៊ូជោទទេ។

2 បរិច្ចាគហ្សាកាត់ហ្វិត្រោះ៖ ជាការពិតអល់ឡោះបានដាក់កាតព្វកិច្ចឲ្យបរិច្ចាគហ្សាកាត់ចំពោះអ្នកដែលមានអាហារ សម្រាប់ផ្គត់ផ្គង់ជីវភាពរបស់គេគ្រប់សម្រាប់យប់និងថ្ងៃបុណ្យ គឺគេត្រូវតែបរិច្ចាគចំនួនមួយសកអំពីចំណីអាហារនៅក្នុងស្រុកភូមិរបស់គេ ដូចជាអង្ករ ស្រូវសាលី ឬក៏ផ្លែល្មើទៅឲ្យអ្នកក្រីក្រ និងអ្នកដែលខ្វះខាត។ ធ្វើបែបនេះដើម្បីឲ្យថ្ងៃបុណ្យមានតែភាពសប្បាយរីករាយ និងមិនមានអ្នកខ្វះខាតនោះទេ។

ពេលវេលាដែលត្រូវបរិច្ចាគហ្សាកាត់ហ្វិត្រោះ៖ គឺចាប់ពីថ្ងៃលិចនាថ្ងៃចុងក្រោយនៃខែរ៉ម៉ាហ្ទនរហូតដល់ពេលសឡាតថ្ងៃបុណ្យ(ថ្ងៃរ៉យ៉ា)។ ច្បាប់ឥស្លាមក៏អនុញ្ញាតឲ្យបរិច្ចាគមុនថ្ងៃបុណ្យមួយយប់ ឬពីរយប់ផងដែរ។

ចំនួនដែលត្រូវចេញ ៖ គឺចំនួនមួយសកអំពីចំណីអាហារអ្នកស្រុកភូមិ ដូចជា ស្រូវសាលី អង្ករ ផ្លែល្មើ ឬក៏អ្វីផ្សេងទៀតដែលជាអាហាររបស់អ្នកស្រុក ។ "សក" គឺជារង្វាល់ ប៉ុន្តែបើយើងគិតជាទម្ងន់ វាងាយស្រួលជាងក្នុងការកំណត់តាមខ្នាត ចំនួននាពេលបច្ចុប្បន្ន គឺវាស្មើនឹងទម្ងន់ប្រហែលជា៣គីឡូក្រាម ។ វាជាកាតព្វកិច្ច ចំពោះខ្លួនគេនិងអ្នកដែលគេមានកាតព្វកិច្ចត្រូវផ្គត់ផ្គង់ ដូចជា ប្រពន្ធ និងកូនៗ របស់គេ ។ ជាការប្រសើរ គួរបរិច្ចាគជំនួសឲ្យទារកដែលនៅក្នុងផ្ទៃម្តាយ គឺទារក ម្នាក់ស្មើនឹងមួយសកអំពីអាហាររបស់អ្នកស្រុក ពោលគឺទម្ងន់ប្រមាណជា៣ គីឡូក្រាម ។ ជាការពិត អ្នកនាំសារបានដាក់កាតព្វកិច្ចការបរិច្ចាគហ្សាកាត់នេះ ៖ "ជាការសម្អាតដល់អ្នកបួសអំពីកំហុសឆ្គង ហើយក៏ជាអាហារសម្រាប់អ្នកទីទាល់ ក្រផងដែរ ។ ដូចនេះ ប្រសិនបើជនណាបានបរិច្ចាគវាមុនពេលសឡាត ថ្ងៃបុណ្យ វាគឺជាហ្សាកាត់ដែលត្រូវអលឡោះទទួលយក ។ តែប្រសិនបើ ជនណាបរិច្ចាគវាបន្ទាប់ពីសឡាត វាគឺជាការបរិច្ចាគទានធម្មតាប៉ុណ្ណោះ" ។ (អាពូហ្ទាវូទៈ១៦០៩)

3 ច្បាប់អនុញ្ញាតឲ្យបង្ហាញនូវភាពសប្បាយរីករាយនៅក្នុងគ្រួសារ ទាំងក្មេង ចាស់ ប្រុសស្រី ជាមួយនឹងអ្វីដែលច្បាប់អនុញ្ញាត ហើយស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ ស្អាតៗ និងគោរពសក្ការៈទៅចំពោះអល់ឡោះជាម្ចាស់ដោយការចេញបួស និងការទទួលទានអាហារនាថ្ងៃបុណ្យ ។ ហេតុនេះទើបច្បាប់ហាមមិនឲ្យបួស ក្នុងថ្ងៃបុណ្យនោះទេ ។

4 គប្បីសូត្រតឹកពៀរទៅចំពោះអល់ឡោះនៅយប់ថ្ងៃបុណ្យ និងពេលចាកចេញ ទៅសឡាតថ្ងៃបុណ្យ(សឡាតអ៊ីដ) ហើយពេលសូត្រតឹកពៀរនេះត្រូវបញ្ចប់ ដោយការសឡាតថ្ងៃបុណ្យ ។ ការសូត្រតឹកពៀរ គឺជាការបង្ហាញនូវភាព សប្បាយរីករាយដែលបានបំពេញការបួសខែរ៉ម៉ាហ្ទនដ៏ពិសិដ្ឋ និងជាការ ថ្លែងអំណរគុណចំពោះការប្រោសប្រទាន និងការចង្អុលបង្ហាញរបស់ទ្រង់មក ចំពោះពួកយើងគ្រប់គ្នាសម្រាប់ការបួសនេះ ។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា ៖ "ហើយចូរពួកអ្នកបួសបង្គ្រប់ចំនួន(ថ្ងៃនៃខែរ៉ម៉ាហ្ទន) ។ ហើយចូរពួកអ្នក លើកតម្កើងអល់ឡោះ(តឹកពៀរនៅថ្ងៃរ៉យ៉ាហ្វិត្រោះ)ចំពោះអ្វីដែលទ្រង់បាន

ចង្អុលបង្ហាញ ហើយសង្ឃឹមថាពួកអ្នកថ្លែងអំណរគុណ"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:១៨៥)

របៀបសូត្រតឹកពៀរ៖

اَللّٰهُ أَكْبَرُ، اَللّٰهُ أَكْبَرُ، لاَ إِلَهَ إِلاَّ اللّٰهُ، اَللّٰهُ أَكْبَرُ اللّٰهُ أَكْبَرُ، وَلِلّٰهِ الْحَمْدُ

អល់ឡហ៊ូ អឹកពើរ អល់ឡហ៊ូ អឹកពើរ ឡើអ៊ីឡើហា អ៊ិលលល់ឡោះ អល់ឡហ៊ូ អឹកពើរ អល់ឡហ៊ូអឹកពើរ វ៉ាលិលឡើហ៊ិលហាំទ៍

ហើយសូត្រទៀតថា៖

اَللّٰهُ أَكْبَرُ كَبِيْرًا، وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ كَثِيْرًا، وَسُبْحَانَ اللّٰهِ بُكْرَةً وَأَصِيْلاً

អល់ឡហ៊ូ អឹកពើរ កាពីរ៉ាវ វ៉ាល់ហាំទូ លីលឡើ ហ៊ីកាសុីរ៉ វ៉ាស៊ុបហា ណល់ឡហ៊ី ពុករ៉តៅ វ៉ាអាសុីឡើ

ច្បាប់បង្គាប់ប្រើឲ្យបុរសបន្លឺសំលេងសូត្រខ្លាំងៗ តែធ្វើយ៉ាងណាកុំឲ្យប៉ះពាល់ និងរំខានដល់អ្នកដទៃ។ ចំណែកឯស្ត្រី គឺតម្រូវឲ្យសូត្រតិចៗ។

> អ្នកមូស្លីមបន្ទាប់ពីពួកគេបានចេញពីសឡាតថ្ងៃបុណ្យ (សឡាតរ៉យ៉ា)

ហព្បកាត់របស់អ្នក

5

អល់ឡោះជាម្ចាស់បានដាក់កាតព្វកិច្ចហ្សាកាត់ និងបានចាត់ទុកវាជាគោលគ្រឹះទីបីក្នុងចំណោមគោលគ្រឹះទាំងប្រាំរបស់សាសនាឥស្លាម ហើយទ្រង់ក៏បានព្រមានដោយការដាក់ទណ្ឌកម្មយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរចំពោះអ្នកដែលមិនគោរពតាមច្បាប់នេះ។ ទ្រង់ក៏បានភ្ជាប់ភាពជាបងប្អូននៅក្នុងសាសនាឥស្លាមជាមួយនឹងការសារភាពកំហុស ការប្រតិបត្តិសឡាត និងការបរិច្ចាគ។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ប្រសិនបើពួកគេសារភាពកំហុស(មានជំនឿ) និងប្រតិបត្តិសឡាត ហើយនិងបរិច្ចាគហ្សាកាត់នោះ គឺពួកគេជាបងប្អូនរួមសាសនារបស់ពួកអ្នក"។ (គម្ពីរគួរអាន ៩:១១)

ព្យាការីមូហាំម៉ាត់មានប្រសាសន៍ថា៖ "សាសនាឥស្លាមត្រូវបានសាងសង់លើគ្រឹះ៥៖....ក្នុងនោះលោកបានលើកឡើងអំពី៖"ត្រូវសឡាត និងបរិច្ចាគហ្សាកាត់"។ (អាល់ពូខរីៈ៨ មូស្លីមៈ១៦)

មាតិកាជំពូក

ការបរិច្ចាគហ្សាកាត់

គោលបំណងនៃការបរិច្ចាគហ្សាកាត់

តើទ្រព្យសម្បត្តិអ្វីខ្លះដែលចាំបាច់ត្រូវបរិច្ចាគហ្សាកាត់?

- មាស និងប្រាក់
- ទ្រព្យសម្បត្តិ និងលំហូរសាច់ប្រាក់
- ទំនិញពាណិជ្ជកម្ម
- ដំណាំដែលដុះចេញពីដី
- សត្វពាហនៈ

តើត្រូវបរិច្ចាគហ្សាកាត់ទៅឲ្យអ្នកណាខ្លះ?

ការបរិច្ចាគហ្សាកាត់

ហ្សាកាត់ គឺជាចំណែកបន្តិចមួយអំពីទ្រព្យសម្បត្តិដែលអល់ឡោះបានដាក់ជាកាតព្វកិច្ចលើជនមូស្លីម ដោយអ្នកមានត្រូវបរិច្ចាគដើម្បីជួយសម្រួលការលំបាក និងតម្រូវការរបស់អ្នកក្រក្រី និងគោលបំណងផ្សេងៗទៀត។

គោលបំណងនៃការបរិច្ចាគហ្សាកាត់

អល់ឡោះបានដាក់កាតព្វកិច្ចហ្សាកាត់មកលើជនមូស្លីមក្នុងគោលបំណងធំៗជាច្រើន ដោយយើងសូមលើកមកបញ្ជាក់ខ្លះៗដូចខាងក្រោម៖

1 ជាការពិត ការស្រឡាញ់ទ្រព្យសម្បត្តិ វាជាធម្មជាតិរបស់មនុស្សលោក គឺមនុស្សតែងព្យាយាមគ្រប់វិធីដើម្បីប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិនិងថែរក្សាវាទុក។ ហេតុដូចនេះហើយទើបច្បាប់បានដាក់កាតព្វកិច្ចឲ្យបរិច្ចាគហ្សាកាត់ ដើម្បីជាការសម្អាតខ្លួនប្រាណអំពីភាពកខ្វក់នៃភាពកំណាញ់ និងភាពលោភលន់ ហើយវាក៏ជាការលុបបំបាត់ការស្រឡាញ់ និងវិលវល់ក្នុងរឿងលោកិយផងដែរ។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ចូរអ្នកយកផ្នែកខ្លះនៃទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេជាការបរិច្ចាគ (ហ្សាកាត់)ដែលវាជួយសម្អាតពួកគេ និងធ្វើឲ្យពួកគេបានប្រសើរ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៩:១០៣)

2 ការបរិច្ចាគហ្សាកាត់អាចសម្រេចបាននូវចំណុចគ្រឹះនៃទំនាក់ទំនង និងភាពស្និទ្ធស្នាល ព្រោះថាមនុស្សតែងមានការគោរពស្រឡាញ់ចំពោះអ្នកដែលបានធ្វើអំពើល្អមកចំពោះខ្លួន។ ហេតុនេះហើយទើបសមាជិកនៃសហគមន៍ឥស្លាមរស់នៅប្រកបដោយសេចក្តីស្រឡាញ់រាប់អាន និងសាមគ្គីភាពគ្នា ហាក់បីដូចជាសំណង់ដ៏រឹងមាំដែលផ្សារភ្ជាប់គ្នាយ៉ាងស្អិតរមួត ហើយមិនសូវកើតមានករណីចោរកម្ម ឬក៏ឆក់ប្លន់អ្វីទេ។

3 ភាពជាខ្ញុំបម្រើរបស់អល់ឡោះ និងការគោរពដ៏ពិតប្រាកដទៅចំពោះទ្រង់មានលក្ខណៈពេញលេញទៅបានអាស្រ័យដោយការប្រគល់ខ្លួនយ៉ាងពេញលក្ខណៈទៅចំពោះអល់ឡោះដែលជាម្ចាស់នៃពិភពទាំងឡាយ ពោលគឺនៅពេលដែលអ្នកមានបរិច្ចាគទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេ នោះវាគឺជាការអនុវត្តនូវច្បាប់របស់

អល់ឡោះ និងជាការបំពេញនូវការបង្គាប់ប្រើរបស់ទ្រង់។ ការបរិច្ចាគហ្សាកាត់នេះ ក៏ជាការអរព្រះគុណទៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ដែលបានប្រទានលាភសក្ការៈទាំងនេះផងដែរ អល់ឡោះទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ប្រសិនបើពួកអ្នកថ្លែងអំណរគុណយើងនឹងបន្ថែមដល់ពួកអ្នកទៀត"។ (គម្ពីរគួរអាន ១៤:៧)

>ការស្រឡាញ់ទ្រព្យសម្បត្តិ គឺជាលក្ខណៈធម្មជាតិនៅក្នុងចិត្តមនុស្ស ហើយប្រាកដណាស់ឥស្លាមបានអំពាវនាវឲ្យសម្អាតចិត្តនិងកុំឲ្យជំពាក់ចិត្តនឹងទ្រព្យសម្បត្តិ។

4 តាមរយៈការបរិច្ចាគហ្សាកាត់ វានឹងផ្តល់កាន់តែច្បាស់នូវអត្ថន័យនៃការគាំពារសង្គម និងរក្សាលំនឹងបានមួយកម្រិតក្នុងផ្នែកខ្លះនៃសង្គម ពោលគឺដោយការបរិច្ចាគហ្សាកាត់នេះទៅដល់អ្នកដែលត្រូវទទួល ដោយវាមិនធ្វើឱ្យទ្រព្យសម្បត្តិទាំងឡាយស្ថិតនៅតែក្នុងដៃមនុស្សមួយក្រុមណាមួយនៅក្នុងសង្គមនោះទេ។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ដើម្បីកុំឱ្យទ្រព្យសម្បត្តិនោះស្ថិតក្នុងកណ្តាប់ដៃអ្នកមានណាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកអ្នក"។ (គម្ពីរគួរអាន ៥៩:៧)

តើទ្រព្យសម្បត្តិអ្វីខ្លះដែលចាំបាច់ត្រូវបរិច្ចាគហ្សាកាត់?

ទ្រព្យសម្បត្តិដែលយើងមានសម្រាប់បម្រើឲ្យការរស់នៅមិនតម្រូវឲ្យបរិច្ចាគហ្សាកាត់ទេ ដូចជា ផ្ទះជាដើម បើទោះជាវាមានតម្លៃថ្លៃយ៉ាងណាក៏ដោយ និងរថយន្តសម្រាប់ប្រើប្រាស់ បើទោះជាវាទំនើប ហើយមានតម្លៃថ្លៃបែបណាក្តី។ ក៏ដូចគ្នានេះដែរ សម្លៀកបំពាក់ និងគ្រឿងឧបភោគបរិភោគ ក៏មិនតម្រូវឲ្យបរិច្ចាគហ្សាកាត់ដែរ។

ជាការពិត អល់ឡោះបានដាក់កាតព្វកិច្ចបរិច្ចាគហ្សាកាត់តែទៅលើប្រភេទទ្រព្យសម្បត្តិដែលមិនមែនសម្រាប់ប្រើប្រាស់ ហើយវាមានការរីកលូតលាស់ ដូចជា៖

1 មាស និងប្រាក់ ដែលមិនសម្រាប់ប្រើ និងគ្រឿងអលង្ការ

ទ្រព្យទាំងនេះមិនតម្រូវឲ្យបរិច្ចាគហ្សាកាត់ឡើយ លុះត្រាតែវាគ្រប់បរិមាណកំណត់(នីសប) ហើយត្រូវបានរក្សាទុករយៈពេលមួយឆ្នាំពេញ(ឆ្នាំចន្ទគតិ)ដែលមានចំនួន ៣៥៤ ថ្ងៃ។ បរិមាណកំណត់ដែលត្រូវបរិច្ចាគហ្សាកាត់មាសនិងប្រាក់គឺ មាសស្មើនឹង ៨៥ក្រាម។រីឯប្រាក់ គឺស្មើនឹង ៥៩៥ក្រាម។

ដូចនេះ ប្រសិនជនមូស្លីមណាម្នាក់មានមាស ឬប្រាប់គ្រប់ចំនួនដូចបានបញ្ជាក់ខាងលើ ហើយវាមានរយៈពេលមួយឆ្នាំ គឺគេត្រូវបរិច្ចាគហ្សាកាត់ចំនួន ២.៥%។

2 ទ្រព្យសម្បត្តិ និងលំហូរសាច់ប្រាក់ ដែលមានជារូបិយប័ណ្ណខុសគ្នា បើទោះជាស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់គេផ្ទាល់ ឬក៏ជាសាច់ប្រាក់នៅក្នុងធនាគារក្តី។

ការបរិច្ចាគហ្សាកាត់របស់វា គឺយោងទៅតាមចំនួនទ្រព្យសម្បត្តិទាំងនោះគិតជាតម្លៃមាស។ដូចនេះ ប្រសិនបើវាមានចំនួនស្មើនឹងបរិមាណកំណត់ដែលត្រូវបរិច្ចាគហ្សាកាត់មាសដែលមានទម្ងន់ប្រហែល៨៥ក្រាមឬច្រើនជាងនោះ នៅពេលវេលាដែលត្រូវបរិច្ចាគហ្សាកាត់ដែលមានរយៈពេលមួយឆ្នាំស្ថិតនៅជាកម្មសិទ្ធិរបស់គេនោះ គឺគេត្រូវបរិច្ចាគហ្សាកាត់ចំនួន ២.៥%។ឧទាហរណ៍៖ តម្លៃមាសមានការប្រែប្រួល បើឧបមាថាតម្លៃមាសក្នុងមួយក្រាមនៅពេលត្រូវចេញហ្សាកាត់គឺស្មើនឹង២៥ដុល្លារ។ ដូចនេះ បរិមាណកំណត់ដែលត្រូវបរិច្ចាគហ្សាកាត់ គឺដូចខាងក្រោម៖ ២៥(តម្លៃមាសក្នុងមួយក្រាមដែលអាចមានការប្រែប្រួល) x ៨៥(ចំនួនក្រាមដែលច្បាប់កំណត់ត្រូវបរិច្ចាគហ្សាកាត់ គឺថេរ) = ២១២៥ ដុល្លារ វាជាបរិមាណកំណត់ដែលត្រូវបរិច្ចាគហ្សាកាត់នៃទ្រព្យសម្បត្តិ។

3 ទំនិញពាណិជ្ជកម្ម

គឺសំដៅលើទ្រព្យសម្បត្តិ ឬសម្ភារដែលសម្រាប់ធ្វើពាណិជ្ជកម្ម ដូចជា អចលនទ្រព្យ អាគារ សំណង់ ឬទំនិញ ដូចជាគ្រឿងឧបភោគបរិភោគជាដើម។

របៀបបរិច្ចាគហ្សាកាត់៖ គេត្រូវវាយតម្លៃសម្ភារ ឬទ្រព្យសម្បត្តិ ដែលគេទុកសម្រាប់ធ្វើពាណិជ្ជកម្មទាំងអស់នៅពេលដែលវាមានរយៈពេលមួយឆ្នាំ ហើយការវាយតម្លៃគឺធ្វើទៅតាមតម្លៃទីផ្សារពេលដែលគេចង់បរិច្ចាគហ្សាកាត់។ ប្រសិនបើចំនួនរបស់វាគ្រប់បរិមាណទ្រព្យសម្បត្តិដែលត្រូវបរិច្ចាគហ្សាកាត់ គឺត្រូវបរិច្ចាគហ្សាកាត់ចំនួន២.៥%។

4 ដំណាំដែលដុះចេញពីដីនៃគ្រាប់ធញ្ញជាតិនិងដំណាំផ្លែឈើ

អល់ឡោះមានបន្ទូលថា៖ "ឱបណ្ដាអ្នកមានជំនឿទាំងឡាយ! ចូរពួកអ្នកបរិច្ចាគពីរបស់ល្អៗនូវអ្វីដែលពួកអ្នកបានខំស្វែងរក និងអ្វីដែលយើងបានបញ្ចេញពីដីឲ្យពួកអ្នក"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:២៦៧)

កាតព្វកិច្ចនេះគឺត្រូវបានកំណត់តែទៅលើដំណាំមួយចំនួនតែប៉ុណ្ណោះ គឺមិនមែនគ្រប់ដំណាំទាំងអស់នោះទេ ហើយត្រូវមានបរិមាណគ្រប់ចំនួនដែលច្បាប់កំណត់ថាត្រូវបរិច្ចាគហ្សាកាត់ទៀតផង។ ច្បាប់ក៏បានបែងចែកផងដែរ រវាងដំណាំដែលស្រោចស្រពដោយទឹកភ្លៀង ទឹកទន្លេ និងដំណាំដែលស្រោចស្រពដោយការចំណាយក្នុងការស្រោចស្រព។ ចំពោះចំនួនចាំបាច់ដែលត្រូវបរិច្ចាគហ្សាកាត់ គឺត្រូវពិនិត្យមើលលើស្ថានភាពរបស់មនុស្ស។

5 ទ្រព្យសម្បត្តិដែលជាសត្វពាហនៈ ដូចជាសត្វគោ សត្វអូដ្ឋ និងសត្វពពែតែប៉ុណ្ណោះ ដែលគេត្រូវបរិច្ចាគហ្សាកាត់ ប្រសិនបើសត្វទាំងនោះមិនត្រូវបានចំណាយក្នុងការផ្តល់ចំណីឲ្យវា ។

ប្រសិនបើម្ចាស់របស់វាជាអ្នកផ្គត់ផ្គង់ចំណាយក្នុងការផ្តល់ចំណីអាហារឲ្យវាពេញមួយឆ្នាំ ឬស្ទើរតែពេញមួយឆ្នាំនោះ គឺមិនត្រូវបរិច្ចាគហ្សាកាត់ទេ ។

ចំនួនកំណត់ដែលត្រូវបរិច្ចាគហ្សាកាត់ និងបរិមាណដែលត្រូវចេញហ្សាកាត់នោះ គឺមានបរិយាយលម្អិតនៅក្នុងសៀវភៅហ្វិកោះ(សៀវភៅសិក្សាក្បួនច្បាប់ឥស្លាម)។

តើត្រូវបរិច្ចាគហ្សាកាត់ទៅឲ្យអ្នកណាខ្លះ?

សាសនាឥស្លាមបានកំណត់យ៉ាងច្បាស់នូវអ្នកដែលមានសិទ្ធិទទួលហ្សាកាត់ ។ ជនមូស្លីមត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យបរិច្ចាគហ្សាកាត់ទៅឲ្យមនុស្សតែម្នាក់ ឬច្រើននាក់ក្នុងចំណោមអ្នកដែលច្បាប់បានកំណត់ថាអាចទទួលហ្សាកាត់បាន ឬក៏បរិច្ចាគឲ្យទៅមូលនិធិ និងអង្គការសប្បុរសធម៌នានាដែលមានភារៈកិច្ចបែងចែកវាទៅដល់អ្នកដែលត្រូវទទួល ហើយជាការប្រសើរនោះ គឺត្រូវបែងចែកនៅក្នុងប្រទេសរបស់ខ្លួន ។

អ្នកដែលមានសិទ្ធិទទួលហ្សាកាត់មានដូចខាងក្រោម៖

1 ទុគ៌តជន និងអ្នកទីទាល់ក្រ៖ គឺអ្នកដែលគ្មានលទ្ធភាពក្នុងការផ្គត់ផ្គង់តម្រូវការរស់នៅប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគេបាន ។

2 អ្នកធ្វើការក្នុងការប្រមូលហ្សាកាត់ និងធ្វើការបែងចែកវា ។

3 អ្នកបម្រើដាច់ថ្លៃដែលសុំលោះខ្លួនពីចៅហ្វាយរបស់គេ៖ ក្នុងករណីនេះ គឺត្រូវជួយគេដោយផ្តល់ទ្រព្យហ្សាកាត់ដល់គេដើម្បីគេបានក្លាយជាអ្នកដែលមានសេរីភាពដូចគេឯង ។

4 អ្នកដែលជំពាក់បំណុលគេ ហើយមិនអាចសងរួច៖ បើទោះជាបំណុលនោះសម្រាប់បម្រើប្រយោជន៍សាធារណៈ និងជាអំពើល្អជួយដល់មនុស្សផងទាំងឡាយ ឬជាប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនសម្រាប់បុគ្គលតែឯងក្តី។

5 អ្នកតស៊ូក្នុងផ្លូវអល់ឡោះ៖ គឺជាអ្នកដែលធ្វើការតស៊ូដើម្បីការពារសាសនា និងប្រទេសជាតិរបស់ពួកគេ ហើយគ្រប់ការងារដែលជាការផ្សព្វផ្សាយសាសនាឥស្លាម។

6 អ្នកមូអាល់ឡាហ្វ៖ គឺជាអ្នកដែលទើបនឹងចូលឥស្លាមថ្មី ឬអ្នកមិនមែនឥស្លាម ដែលគេសង្ឃឹមថា រូបគេនឹងចូលឥស្លាម។ ក្រុមនេះមិនមែនមនុស្សគ្រប់គ្នាអាចឲ្យបាននោះទេ គឺត្រូវបានផ្តល់ឲ្យពីសំណាក់ថ្នាក់ដឹកនាំ ឬមូលនិធិសប្បុរសធម៌ ដែលអាចកំណត់ប្រយោជន៍ក្នុងរឿងនេះ។ វាក៏ចូលក្នុងចំណុចនេះផងដែរ។

7 អ្នកដំណើរដាច់ស្បៀង៖ គឺជាអ្នកដំណើរដែលដាច់ស្បៀងខណៈពេលកំពុងធ្វើដំណើរ ទោះបីជារូបគេជាអ្នកមានទ្រព្យសម្បត្តិច្រើននៅស្រុករបស់គេក្តី។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "តាមពិតការបរិច្ចាគហ្សាកាត់នោះ គឺសម្រាប់តែអ្នកក្រខ្សត់ អ្នកក្រីក្រ អ្នកប្រមូលហ្សាកាត់ អ្នកដែលទើបតែចូលសាសនាឥស្លាម អ្នកដែលចង់រំដោះខ្លួនពីទាសករគេ អ្នកជំពាក់បំណុលគេអ្នកដែលតស៊ូក្នុងមាគ៌ាអល់ឡោះ និងអ្នកដែលធ្វើដំណើរដាច់ស្បៀងប៉ុណ្ណោះ"។ (គម្ពីរគួរអាន៩:៦០)

ទុគ៌តជន គឺជាអ្នកដែលគ្មានអ្វីដើម្បីផ្គត់ផ្គង់ និងបំពេញសេចក្តីត្រូវការជាមូលដ្ឋានរបស់ខ្លួនបានគ្រប់គ្រាន់។

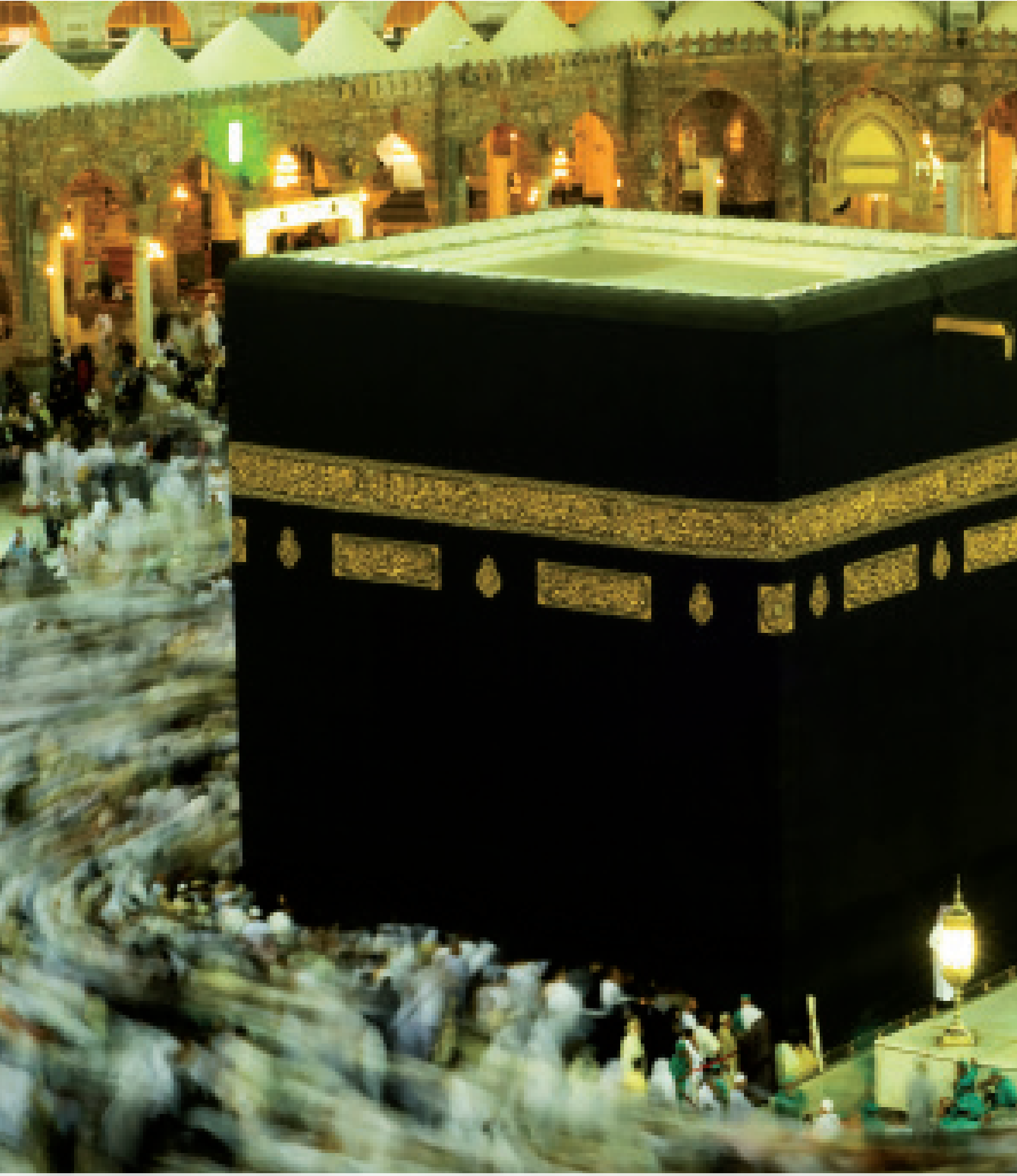

ការធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជីរបស់អ្នក

6

ការធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជីនៅទីក្រុងម៉ាក្កះ គឺជាគោលគ្រឹះទី៥ ក្នុងចំណោមគោលគ្រឹះទាំងប្រាំនៃសាសនាឥស្លាម។ វាជាការគោរពសក្ការៈមួយដែលរួមបញ្ចូលទាំងការគោរពសក្ការៈដោយរាងកាយ ដួងចិត្ត និងទ្រព្យសម្បត្តិ។ ចំពោះអ្នកដែលមានលទ្ធភាពផ្នែករាងកាយ និងទ្រព្យសម្បត្តិ ចាំបាច់ត្រូវប្រតិបត្តិវាឲ្យបានមួយដងក្នុងមួយឆាកជីវិត។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "អល់ឡោះបានដាក់កាតព្វកិច្ចលើមនុស្សលោកឱ្យធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជីនៅគេហដ្ឋានរបស់អល់ឡោះ (ក្រុងម៉ាក្កះ) ចំពោះអ្នកដែលមានលទ្ធភាពទៅដល់។ ហើយបើអ្នកណាបដិសេធ ពិតណាស់ អល់ឡោះមិនត្រូវការអ្វីមួយពីពិភពទាំងអស់ឡើយ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៣:៩៧)

មាតិកា

ឧត្តមភាពនៃទីក្រុងម៉ាក្កះ និងម៉ាស្ជិតអាល់ហារ៉ម

អត្ថន័យនៃការធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជី

ស្ថានភាពអ្នកមូស្លីមដែលមានលទ្ធភាពធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជី

លក្ខខណ្ឌមានម៉ះរ៉មសម្រាប់ស្ត្រីដែលទៅធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជី

ឧត្តមភាពនៃការធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជី

គោលបំណងនៃការធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជី

ការធ្វើអ៊ុមរ៉ោះ

ថ្ងៃបុណ្យអាជហា (ថ្ងៃរ៉យ៉ាហាជ្ជី)

- តើច្បាប់ឥស្លាមបង្គាប់ប្រើអ្វីខ្លះក្នុងថ្ងៃបុណ្យអាជហា?
- លក្ខខណ្ឌសត្វដែលត្រូវសំឡេះ
- តើត្រូវធ្វើដូចម្ដេចចំពោះសត្វដែលសំឡេះ (គួរហ្គាន)?

ការទស្សនកិច្ចទីក្រុងម៉ាទីណះ

ឧត្តមភាពនៃទីក្រុងម៉ាក្កះ និងម៉ាស្ជិតអាល់ហារ៉ម

ឧត្តមភាពនៃទីក្រុងម៉ាក្កះ និងម៉ាស្ជិតអាល់ហារ៉ម

ម៉ាស្ជិតអាល់ហារ៉ម មានទីតាំងស្ថិតនៅទីក្រុងម៉ាក្កះភាគខាងលិចនៃឧបទ្វីបអារ៉ាប់ ហើយវាមានឧត្តមភាពជាច្រើននៅក្នុងសាសនាឥស្លាម ដែលមានដូចជា៖

1 មានកាក់ហ្ពះដ៏ពិសិដ្ឋនៅក្នុងវា

កាក់ហ្ពះគឺជាសំណង់មួយដែលមានបួនជ្រុងនិងរាងគូបដែលស្ថិតនៅចំណុចកណ្តាលម៉ាស្ជិតអាល់ហារ៉មនៃទីក្រុងម៉ាក្កះ។ វាគឺជាគិបឡាត់(ទិស) ដែលជនមូស្លីមតម្រង់មុខទៅរកនៅពេលពួកគេប្រតិបត្តិសឡាត និងការគោរពសក្ការៈមួយចំនួនទៀតដែលអល់ឡោះបានបញ្ជាប្រើ។ ពិតប្រាកដណាស់ ព្យាការីអ៊ីព្រហ៊ីម និងកូនប្រុសរបស់លោក ព្យាការីអ៊ីស្មាអែល បានកសាងវាឡើងដោយការបញ្ជាប្រើពីអល់ឡោះ។ បន្ទាប់មក ក៏មានការកសាងសាជាថ្មីជាច្រើនលើក។

អល់ឡោះមានបន្ទូលថា៖ "ហើយ(ចូរចងចាំ)នៅពេលដែលអ៊ីព្រហ៊ីម និងអ៊ីស្មាអែលបានតម្លើងគ្រឹះកាក់ហ្ពះ(ដោយបួងសួងថា)៖ ឱម្ចាស់របស់ពួកយើងខ្ញុំ! សូមទ្រង់មេត្តាទទួលយក(អំពើល្អនិងការបួងសួង)ពីយើងខ្ញុំផង។ ពិតប្រាកដណាស់ ទ្រង់មហាឮ មហាដឹង"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:១២៧)

ពិតណាស់ ព្យាការីមូហាំម៉ាត់បានចូលរួមជាមួយនឹងកុលសម្ព័ន្ធនានានៃទីក្រុងម៉ាក្កះក្នុងការដាក់ថ្មខ្មៅនៅកន្លែងដើមរបស់វាវិញ នៅពេលដែលគេបានកសាងវាសាជាថ្មី។

2 ពិតណាស់ វាជាម៉ាស្ជិតដំបូងគេបង្អស់នៅលើផែនដីនេះ

អាពូហ្ស៊ើរ បានសួរអ្នកនាំសារថា៖ "ឱអ្នកនាំសារ! តើម៉ាស្ជិតមួយណាដែលមាននៅលើផែនដីនេះដំបូងគេបង្អស់? លោកបានឆ្លើយថា៖ "គឺម៉ាស្ជិតអាល់ហារ៉ម"។ គាត់បាននិយាយទៀតថា ខ្ញុំបានសួរទៀតថា៖ "បន្ទាប់មកតើម៉ាស្ជិទណា"? លោកបានឆ្លើយថា៖ "គឺម៉ាស្ជិតអឹកស៏(ក្រុងយេរូសាឡឹម)"។

ខ្ញុំក៏សួរទៀតថា៖ "រយៈពេលរវាងវាទាំងពីរប៉ុន្មានឆ្នាំដែរ"? លោកក៏បានឆ្លើយថា៖ ៤០ឆ្នាំ។ បន្ទាប់មក កន្លែងណាក៏ដោយឱ្យតែដល់ពេលសឡាត ចូរអ្នកសឡាតចុះ ពិតណាស់ ផលបុណ្យនឹងមាននៅក្នុងវា"។ (អាល់ពូខរីៈ ៣១៨៦ មូស្លីមៈ៥២០)

3 សឡាតនៅម៉ាស្ជិតអាល់ហារ៉មទទួលបានផលបុណ្យលើសលប់

ព្យាការីលោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "សឡាតនៅក្នុងម៉ាស្ជិតរបស់ខ្ញុំនេះ(ម៉ាស្ជិតម៉ាទីណះ)ម្តង គឺល្អប្រសើរជាងការសឡាតនៅម៉ាស្ជិតផ្សេងទៀតចំនួន១០០០សឡាត លើកលែងតែម៉ាស្ជិតអាល់ហារ៉មប៉ុណ្ណោះ ហើយសឡាតនៅម៉ាស្ជិតអាល់ហារ៉មម្តង គឺប្រសើរជាងការសឡាតនៅម៉ាស្ជិតផ្សេងទៀតចំនួន១០០ពាន់សឡាត"។ (អ៊ិពនូម៉ាហ្ជះៈ១៤០៦ អះម៉ាត់ ១៤៦៩៤)

4 ជាទឹកដីដែលអល់ឡោះ និងអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់បានហាមឃាត់

អល់ឡោះមានបន្ទូលថា៖ "(ឱមូហាំម៉ាត់! ចូរអ្នកពោលទៅកាន់មនុស្សលោកថា៖) តាមពិត ខ្ញុំត្រូវបានគេបង្គាប់ឱ្យគោរពសក្ការៈចំពោះម្ចាស់របស់ទឹកដី(ម៉ាក្កះ)នេះដែលទ្រង់បានហាមឃាត់នៅក្នុងនោះ។ ហើយអ្វីៗទាំងអស់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទ្រង់។ ហើយខ្ញុំត្រូវបានគេបង្គាប់ឱ្យស្ថិតនៅក្នុងចំណោមអ្នកមូស្លីម"។ (គម្ពីរគួរអាន ២៧:៩១)

ក្រុងម៉ាក្កះត្រូវបានអល់ឡោះហាមឃាត់លើមនុស្សមិនឱ្យបង្ហូរឈាមនៅក្នុងវា ឬប្រព្រឹត្តអំពើអយុត្តិធម៌ទៅលើនរណាម្នាក់ ឬប្រមាញ់សត្វនៅក្នុងវា ឬកាត់អ្វីម្យ៉ាងពីដើមឈើ និងស្មៅនៅក្នុងវាឡើយ។

អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ពិតប្រាកដណាស់ ម៉ាក្កះគឺអល់ឡោះជាអ្នកហាមឃាត់មិនមែនមនុស្សជាអ្នកហាមឃាត់នោះទេ។ មិនអនុញ្ញាតឡើយចំពោះបុគ្គលណាម្នាក់ដែលមានជំនឿចំពោះអល់ឡោះ និងជឿចំពោះថ្ងៃបរលោកបង្ហូរឈាមនៅក្នុងវា ហើយក៏មិនឱ្យកាប់ដើមឈើនៅក្នុងវាដែរ"។ (អាល់ពូខរីៈ១០៤ មូស្លីមៈ១៣៥៤)

5 វាជាទឹកដីដែលអល់ឡោះ និងព្យាការីស្រឡាញ់ខ្លាំងបំផុត

មានមិត្តភក្តិម្នាក់របស់ព្យាការីបាននិយាយថា៖ ខ្ញុំបានឃើញអ្នកនាំសារនៅលើសត្វអូដ្ឋរបស់លោកស្ថិតនៅតំបន់អាល់ហ៊ូហ្សូរ៉ោះ(ជាតំបន់មួយនៅម៉ាក្កះ)លោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖"ខ្ញុំស្បថនឹងអល់ឡោះ!ពិតប្រាកដណាស់អ្នកគឺជាទឹកដីរបស់អល់ឡោះដែលល្អប្រសើរ ហើយជាទឹកដីរបស់អល់ឡោះដែលទ្រង់ស្រឡាញ់ជាងគេ។ ប្រសិនបើខ្ញុំមិនត្រូវបានគេឱ្យបង្ខំឲ្យចេញពីអ្នកទេនោះ ខ្ញុំនឹងមិនចាកចេញពីអ្នកជាដាច់ខាត"។ (អាត់តៀរមីហ្ស៊ីៈ៣៩២៥ អាន់ណាសាអ៊ី ក្នុងគីតាបគុបរ៉ៈ៤២៥២)

6 អល់ឡោះបានដាក់កាតព្វកិច្ចធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជីនៅកាក់ហ្ពះ សម្រាប់អ្នកដែលមានលទ្ធភាពទៅដល់។

ពិតណាស់ ព្យាការីអ៊ីព្រហ៊ីមបានប្រកាសអំពាវនាវមនុស្សឱ្យមកធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជី។ មនុស្សបាននាំគ្នាទៅកាន់ទីនោះពីគ្រប់ទីកន្លែង ហើយបណ្តាព្យាការីក៏បានធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជីនៅទីនោះដែរដូចដែលអ្នកនាំសារបានប្រាប់។ អល់ឡោះបានប្រាប់អំពីការបញ្ជាប្រើរបស់ទ្រង់ទៅលើព្យាការីអ៊ីព្រហ៊ីមដោយទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយចូរអ្នកប្រកាសអំពាវនាវដល់មនុស្សអំពីការធ្វើហាជ្ជី។ ពួកគេនឹងមកកាន់អ្នក(តាមការអំពាវនាវ)ដោយថ្មើរជើង និងដោយជិះសត្វអូដ្ឋដែលពួកគេនឹងមកពីគ្រប់ច្រកល្ហកដ៏សែនឆ្ងាយ"។ (គម្ពីរគួរអាន ២២:៧)

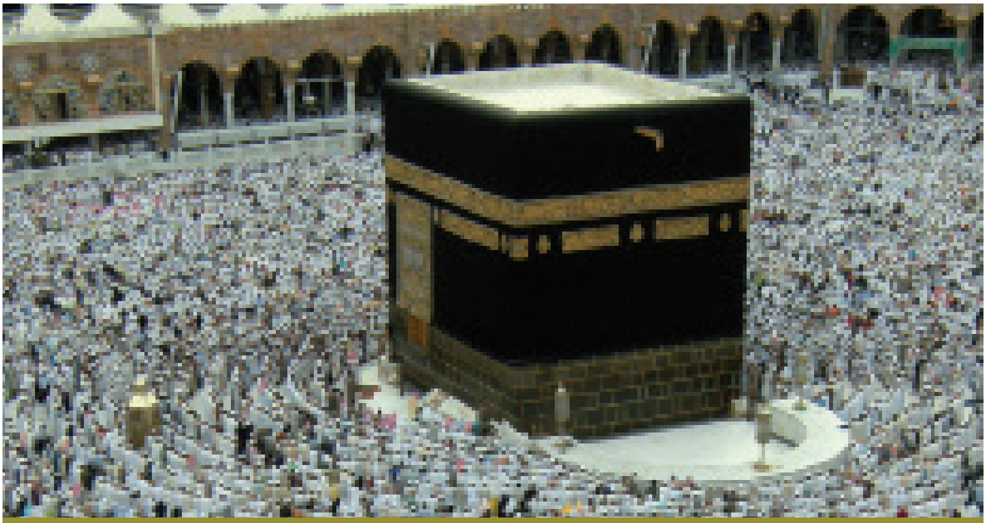

ការធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជីរបស់អ្នក

> ការតវ៉ាហ្វ(ដើរប្រទក្សិណ)ជុំវិញកាក់ហ្ពះប្រាំពីរជុំ គឺជាគោលគ្រឹះ(រូកុន)មួយក្នុងចំណោមគោលគ្រឹះនៃហាជ្ជី និងអ៊ុមរ៉ោះ។

>អត្ថន័យនៃការធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជី

ការធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជី គឺជាគោលបំណងទៅកាន់គេហដ្ឋានរបស់អល់ឡោះ(កាក់ហ្ពះ)ដើម្បីបំពេញកិច្ចធម្មយាត្រា។ វានោះគឺជាកាយវិការ និងពាក្យសំដីដែលមានលំនាំពីព្យាការីមូហាំម៉ាត់ ដូចជា ការកាន់តំណមអៀហរ៉ម ការតវ៉ាហ្វដើរជុំវិញកាក់ហ្ពះប្រាំពីរជុំ ការសាអ៊ី(ដើរទៅមក)ប្រាំពីរជុំរវាងភ្នំសហ្វានិងភ្នំម៉ារវ៉ះ ការស្ថិតនៅតំបន់អារ៉ហ្វះ ការបោះគោលនៅតំបន់មីណា និងផ្សេងៗទៀត។

ហើយវាបានផ្តល់នូវអត្ថប្រយោជន៍ជាច្រើនដល់មនុស្ស ដូចជាការប្រកាសអំពីឯកទេពនិយមចំពោះអល់ឡោះតែមួយគត់ ហើយអ្នកធ្វើហាជ្ជីនឹងទទួលបានការអភ័យទោសយ៉ាងធំធេងពីអល់ឡោះ និងការបានស្គាល់គ្នារវាងអ្នកមូស្លីម ព្រមទាំងការសិក្សាពីក្បួនច្បាប់សាសនាឥស្លាម និងផ្សេងៗទៀត។

ពេលវេលាធ្វើហាជ្ជី៖ កាតព្វកិច្ចធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជី គឺនៅចន្លោះរវាងថ្ងៃទី៨ និងថ្ងៃទី១៣ ខែហ្ស៊ុលហ៊ិជ្ជះ ដែលវាគឺជាខែទី១២ នៃប្រតិទិនចន្ទគតិឥស្លាម។

តើការធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជីជាកាតព្វកិច្ចលើជនណាខ្លះ?

លក្ខខណ្ឌដែលចាំបាច់ត្រូវធ្វើហាជ្ជីនោះគឺ ជាជនមូស្លីម ជាអ្នកមូកាល់ឡាហ្វ និង មានលទ្ធភាព។

មូកាល់ឡាហ្វមានន័យថា៖ មានប្រាជ្ញាស្មារតី គ្រប់អាយុ។

មានលទ្ធភាព គឺមានន័យថា អាចធ្វើដំណើរមកដល់ម៉ាស្ជិតអាល់ហារ៉ម(ក្រុងម៉ាក្កះ)តាមផ្លូវដែលត្រឹមត្រូវ និងស្របច្បាប់ ហើយអាចប្រតិបត្តិហាជ្ជីដោយមិនបង្កការលំបាកធ្ងន់ធ្ងរ បន្ថែមលើការលំបាកក្នុងការធ្វើដំណើរធម្មតា ជាមួយនិងសុវត្ថិភាពលើរាងកាយ និងទ្រព្យសម្បត្តិ។ ហើយចាំបាច់ត្រូវឱ្យទ្រព្យដែលចំណាយក្នុងការធ្វើហាជ្ជីជាទ្រព្យដែលសល់បន្ទាប់ពីគេបានចំណាយលើតម្រូវការទូទៅ និងការចំណាយលើអ្នកដែលនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់គេ។

>ស្ថានភាពអ្នកមូស្លីមដែលមានលទ្ធភាពធ្វើហាជ្ជី

1. **មានលទ្ធភាពធ្វើហាជ្ជីដោយខ្លួនឯងផ្ទាល់៖** មានន័យថា រូបគេមានលទ្ធភាពមកដល់កាក់ប្ហះដោយខ្លួនឯង ដោយមិនបង្កការលំបាកច្រើនហួសប្រមាណលើសពីធម្មតា ហើយមានទ្រព្យសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់។ ដូចនេះ ចាំបាច់លើរូបគេត្រូវប្រតិបត្តិកាតព្វកិច្ចហាជ្ជីដោយខ្លួនឯង។
2. **មានលទ្ធភាពផ្តល់ដោយអ្នកដទៃ៖** គឺអ្នកដែលគ្មានលទ្ធភាពធ្វើហាជ្ជីដោយខ្លួនឯង ដោយសារមានជំងឺ ឬចាស់ជរា ក៏ប៉ុន្តែរូបគេមានអ្នកដែលអាចធ្វើហាជ្ជីជំនួសឱ្យបាន ហើយរូបគេមានលទ្ធភាពផ្តល់ប្រាក់ដល់ជននោះ(ជួលគេ)ដើម្បីធ្វើហាជ្ជីឱ្យខ្លួនគេ។ ក្នុងករណីនេះ រូបគេចាំបាច់ត្រូវផ្តល់ប្រាក់ដល់អ្នកដែលធ្វើហាជ្ជីឱ្យខ្លួន(ជួលគេឲ្យធ្វើហាជ្ជីឲ្យ)។
3. **អ្នកដែលគ្មានលទ្ធភាពធ្វើហាជ្ជីដោយខ្លួនឯងផ្ទាល់ ហើយក៏គ្មានលទ្ធភាពឱ្យអ្នកដទៃធ្វើជំនួស៖** ក្នុងករណីនេះមិនចាំបាច់លើគេត្រូវធ្វើហាជ្ជីឡើយ ដរាបណាគេមិនមានលទ្ធភាព។ឧទាហរណ៍ដូចជា បុគ្គលដែលមិនមានទ្រព្យសម្បត្តិនៅសល់

បន្ទាប់ពីគេបានចំណាយលើតម្រូវការទូទៅ និងការចំណាយលើក្រុមគ្រួសាររបស់ខ្លួនដែលមិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់គេដើម្បីប្រតិបត្តិហាជ្ជី។ ហើយក៏មិនចាំបាច់លើគេប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិដើម្បីឱ្យមានលទ្ធភាពធ្វើហាជ្ជីដែរ។ ក៏ប៉ុន្តែនៅពេលណាដែលគេមានលទ្ធភាព ចាំបាច់លើគេត្រូវធ្វើហាជ្ជី។

តើអ្នកមានទ្រព្យសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់ និងមានលទ្ធភាពខាងរាងកាយក្នុងការទៅធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជីដែរឬទេ?

- ទេ → (ទៅសំណួរបន្ទាប់)
- បាទ → ចាំបាច់អ្នកត្រូវធ្វើហាជ្ជីដោយខ្លួនឯង។

តើអ្នកមានទ្រព្យសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់ ក៏ប៉ុន្តែអ្នកមិនមានលទ្ធភាពខាងរាងកាយដើម្បីធ្វើហាជ្ជីដោយខ្លួនឯងដោយមូលហេតុជំងឺដែលគ្មានសង្ឃឹមនឹងអាចជាសះស្បើយ ឬ អ្នកមានវ័យចាស់ជរាមែនទេ?

- ទេ → (ទៅប្រអប់ខាងក្រោម)
- បាទ → ចាំបាច់លើអ្នកត្រូវផ្ដល់ទ្រព្យសម្បត្តិឱ្យអ្នកផ្សេងធ្វើហាជ្ជីជំនួសអ្នក។

ប្រសិនបើអ្នកមិនមានទ្រព្យសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ធ្វើហាជ្ជីដែលសល់បន្ទាប់ពីបានចំណាយលើតម្រូវការទូទៅ និងការចំណាយលើក្រុមគ្រួសាររបស់អ្នកទេនោះ៖ អ្នកមិនមានកាតព្វកិច្ចត្រូវធ្វើហាជ្ជីនោះទេ ហើយក៏មិនចាំបាច់លើអ្នកត្រូវប្រមូលទ្រព្យដើម្បីធ្វើហាជ្ជីដែរ។

> លក្ខខណ្ឌម៉ះរ៉មសម្រាប់ស្ត្រីដែលធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជី

គេបានដាក់លក្ខខណ្ឌលើស្ត្រីក្នុងការប្រតិបត្តិកាតព្វកិច្ចហាជ្ជីគឺត្រូវមានម៉ះរ៉ម (ប្ដី ឬសាច់ញាតិដែលមិនអាចរៀបការជាមួយគ្នាបាន)។ដូចនេះ មិនមែនជាកាតព្វកិច្ចលើស្ត្រីក្នុងការធ្វើហាជ្ជីនោះទេ លុះត្រាតែមាននរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមម៉ះរ៉មរបស់ខ្លួនអមដំណើរទៅធ្វើហាជ្ជីជាមួយគេដែរ។ អ្នកដែលជាម៉ះរ៉មស្ត្រីនោះមានដូចជា ប្ដីរបស់នាង ឬអ្នកដែលស្ត្រីមិនអាចរៀបការជាមួយបានជារៀងរហូតដូចជា ឪពុក ជីតា កូនប្រុស ចៅប្រុសបង្កើត បងប្អូនប្រុសបង្កើត ក្មួយប្រុសបង្កើត ឪពុកមាខាងឪពុក និង ឪពុកមាខាងម្ដាយ។ (សូមមើលទំព័រ ២៧៧)

ប្រសិនបើស្ត្រីទៅធ្វើហាជ្ជីដោយគ្មានម៉ះរ៉មដោយមធ្យោបាយត្រឹមត្រូវនិងមានសុវត្ថិភាពលើខ្លួនរបស់នាងនោះ ការធ្វើហាជ្ជីរបស់នាងត្រឹមត្រូវ និងទទួលផលបុណ្យ។

> ឧត្តមភាពនៃការធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជី

មានសេចក្ដីរាយការណ៍ជាច្រើនទាក់ទងនឹងឧត្តមភាព និងគុណប្រយោជន៍នៃការធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជី ក្នុងនោះមានដូចជា៖

1. ពិតណាស់ វាស្ថិតក្នុងចំណោមទង្វើដ៏ល្អប្រពៃបំផុត។ នៅពេលមានគេសួរអ្នកនាំសារថា៖ "តើទង្វើណាដែលល្អជាងគេ"? លោកបានឆ្លើយថា៖ "គឺការជឿចំពោះអល់ឡោះ និងអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់"។ គេបានសួរទៀតថា៖ "តើបន្ទាប់មកគឺអ្វី"? លោកបានឆ្លើយថា៖"គឺការតស៊ូក្នុងមាគ៌ារបស់អល់ឡោះ"។ គេក៏បានសួរទៀតថា៖ "តើបន្ទាប់មកទៀតគឺអ្វី"? លោកបានឆ្លើយថា៖ "គឺការធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជីដែលត្រូវគេទទួលយក"។ (អាល់ពូខរីៈ១៤៤៧ និងមូស្លីមៈ៨៣)

2. ជារង្វាន់ដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់ទទួលបានការលើកលែងទោស(ពីអល់ឡោះ)៖ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "បុគ្គលណាធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជី ដោយមិនបានធ្វើនូវប្រការទាក់ទងនឹងការរួមមេត្រី និងមិនបានប្រព្រឹត្តនូវបាបកម្មនោះ គេនឹងត្រឡប់មកវិញ(ដោយគ្មានបាបកម្មជាប់ខ្លួន)ដូចជាថ្ងៃដែលម្ដាយគេ

ប្រសូត្រគេមក"។ (អាល់ពូខរី:១៤៤៩ មូស្លីម:១៣៥០)។ មានន័យថា គេត្រឡប់មកវិញដោយគ្មានបាបកម្មជាប់ខ្លួនដូចជារូបគេទើបតែប្រសូត្រដូច្នោះដែរ។

3. ជាឱកាសដ៏ធំធេងបំផុតសម្រាប់ទទួលបានការដោះលែងពីឋាននរក៖ អ្នកនាំសារលោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "គ្មានថ្ងៃណាមួយដែលអល់ឡោះដោះលែងមនុស្សពីឋាននរកច្រើនជាងថ្ងៃអារ៉ហ្វះ (ថ្ងៃទី៩នៃខែហ្ស៊ុលហ៊ិជ្ជះ) ឡើយ"។ (មូស្លីម:១៣៤៨)

4. ពិតណាស់ ការតបស្នងចំពោះការធ្វើហាជ្ជីនោះគឺឋានសួគ៌៖ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ការធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជីដែលគេទទួលយកនោះ គឺគ្មានអ្វីតបស្នងចំពោះវាក្រៅពីឋានសួគ៌ឡើយ"។ (អាល់ពូខរី:១៦៨៣ មូស្លីម:១៣៤៩)

រាល់គុណប្រយោជន៍ទាំងនេះ និងអ្វីៗផ្សេងទៀតដែលទទួលបានពីការធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជីនោះ គឺសម្រាប់តែអ្នកដែលជឿជាក់ មានចិត្តបរិសុទ្ធ ជម្រះរាល់ប្រការដែលមិនគួរគប្បីធ្វើ និងអនុវត្តតាមមាគ៌ារបស់ព្យាការីមូហាំម៉ាត់ដ៏ត្រឹមត្រូវប៉ុណ្ណោះ។

> គោលបំណងនៃការធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជី

ការធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជីគឺមានគោលបំណងនិងគោលដៅដ៏ធំធេង។ ដូច្នេះហើយបានជាអល់ឡោះបានមានបន្ទូលបន្ទាប់ពីទ្រង់បានរៀបរាប់ពីប្រការដែលជាកាតព្វកិច្ចលើអ្នកធ្វើហាជ្ជីនៃការសំឡេះសត្វជំនូនដែលអ្នកធ្វើហាជ្ជីសំឡេះវាដើម្បីគោរពសក្ការៈទៅចំពោះអល់ឡោះនៅក្នុងថ្ងៃទី១០នៃខែហ្ស៊ុលហ៊ិជ្ជះ (ថ្ងៃរ៉យ៉ាហាជ្ជី) ដោយទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ "សាច់ និងឈាមរបស់វា (សត្វជំនូន) ទាំងអស់មិនអាចទៅដល់អល់ឡោះឡើយ ក៏ប៉ុន្តែការកោតខ្លាច (អល់ឡោះ) អំពីពួកអ្នកទេ ដែលអាចទៅដល់ទ្រង់នោះ"។ (គម្ពីរគួរអាន ២២:៣៧)។ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ជាការពិត គេប្រើឱ្យតវ៉ាហ្វ (ដើរជុំវិញ) កាក់ហ្ពះ និងដើរទៅមករវាងភ្នំសហ្វានិងភ្នំម៉ារវ៉ះ និងចោលគោល គឺដើម្បីបញ្ឈរការនឹករលឹកទៅចំពោះអល់ឡោះ"។ (អាពូហ្ទាវូទ:១៨៨៨)

ក្នុងចំណោមគោលដៅ និងគោលបំណងទាំងនេះមានដូចជា៖

1 បង្ហាញពីភាពឱនលំទោន និងភាពរាបសាទៅចំពោះអល់ឡោះ

ពីព្រោះអ្នកធ្វើហាជ្ជីបានបោះបង់ចោលទម្រង់នៃការស្រស់ស្អាតនិងការតុបតែង ដោយស្លៀកសម្លៀកបំពាក់អៀហរ៉ម ដើម្បីបង្ហាញពីភាពតោកយ៉ាករបស់គេទៅចំពោះម្ចាស់របស់គេនិងផ្តាច់ខ្លួនរបស់គេពីកិច្ចការលោកិយដែលនាំឱ្យរូបគេចាកឆ្ងាយពីចិត្តស្មោះត្រង់ទៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់របស់គេ។ រូបគេបង្ហាញដូច្នោះ ដើម្បីទទួលបាននូវការអភ័យទោស និងការអាណិតស្រឡាញ់ពីម្ចាស់របស់ពួកគេ។ បន្ទាប់មក រូបគេស្ថិតនៅតំបន់អារ៉ហ្វះដោយភាពឱនលំទោន កោតសរសើរ និងថ្លែងអំណរគុណទៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់របស់គេនូវរាល់ឧបការៈគុណ និងការសណ្តោសប្រណីរបស់ទ្រង់ ព្រមទាំងសុំការអភ័យទោសនូវរាល់បាបកម្ម និងកំហុសឆ្គងរបស់គេ។

2 ថ្លែងអំណរគុណចំពោះឧបការៈគុណ

> ចាំបាច់លើអ្នកដែលចង់ធ្វើហាជ្ជីនិងអ៊ុមរ៉ោះត្រូវរៀនសូត្រអំពីច្បាប់ឥស្លាមដែលពាក់ព័ន្ធនឹងវា។

ការថ្លែងអំណរគុណនៅក្នុងពេលប្រតិបត្តិកាតព្វកិច្ចហាជ្ជីគឺមានពីរផ្នែក៖ ទីមួយ ថ្លែងអំណរគុណទៅលើការប្រទានទ្រព្យសម្បត្តិ និងទីពីរ គឺការថ្លែងអំណរគុណលើសុវត្ថិភាពរាងកាយ ដែលទាំងពីរនេះ គឺជាការប្រោសប្រទានដ៏ធំធេងដែលមនុស្សទទួលបានលើលោកិយនេះ ជាពិសេសក្នុងពេលធ្វើហាជ្ជី គឺត្រូវថ្លែងអំណរគុណចំពោះឧបការៈគុណដ៏ធំធេងទាំងពីរនេះ ក្នុងខណៈពេលដែលមនុស្សខិតខំប្រឹងប្រែងនឹងខ្លួនរបស់គេ និងបរិច្ចាគទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គេក្នុងការអនុវត្តតាម និងបញ្ជិតខ្លួនទៅចំពោះម្ចាស់របស់គេ។ ពិតណាស់ ការថ្លែងអំណរគុណចំពោះឧបការៈគុណ គឺជាកាតព្វកិច្ចដែលវិចារណញ្ញាណទទួលស្គាល់ និងច្បាប់សាសនាបានដាក់ជាកាតព្វកិច្ច។

3 ជំនួបរវាងជនមូស្លីម

ជនមូស្លីមដែលរស់នៅបណ្ដាប្រទេសនានាជុំវិញពិភពលោកបានមកជួបជុំគ្នាក្នុងពេលធ្វើហាជ្ជី ហើយក៏បានស្គាល់គ្នាទៅវិញទៅមក និងបានបង្រួបបង្រួមចិត្តគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយវាលុបបំបាត់ភាពខុសគ្នារវាងមនុស្ស ដូចជាភាពខុសគ្នារវាងអ្នកមានទ្រព្យសម្បត្តិ និងអ្នកក្រីក្រ ភេទ ពណ៌សម្បុរ ការនិយាយស្ដី និងភាសាផ្សេងៗគ្នា ។ វាជាការជួបជុំប្រចាំឆ្នាំដ៏អស្ចារ្យនៃអ្នកមូស្លីមគ្រប់ទិសទី ផ្ដុំពាក្យសំដីរបស់ពួកគេទៅលើអំពើល្អ និងការកោតខ្លាច និងលើការផ្ដែផ្ដាំគ្នាឱ្យប្រកាន់ខ្ជាប់នូវការពិត និងការផ្ដែផ្ដាំគ្នាឱ្យមានការអត់ធ្មត់ ។ វាជាគោលដៅដ៏ចម្បងដែលភ្ជាប់ទំនាក់ទំនងរវាងមូលហេតុនៃជីវិតទៅនឹងហេតុផលលើមេឃ ។

4 រំលឹកអំពីថ្ងៃបរលោក

ធម្មយាត្រាហាជ្ជី គឺជាការរំលឹកដល់អ្នកមូស្លីមអំពីថ្ងៃបរលោក ។ វារំលឹកដូចនេះ គឺនៅពេលដែលពួកគេបានបោះបង់សម្លៀកបំពាក់របស់ពួកគេ ហើយស្លៀកសម្លៀកបំពាក់អៀហ៊្រម និងស្ថិតនៅតំបន់អារ៉ហ្វះ ហើយបានឃើញមនុស្សជាច្រើននៅក្នុងសម្លៀកបំពាក់តែមួយ ប្រៀបដូចជាសម្លៀកបំពាក់សាកសព ។ នេះជាចំណុចមួយដែលរំឭកពីស្ថានភាពរបស់គេបន្ទាប់ពីគេស្លាប់ ជំរុញឱ្យពួកគេរៀបចំខ្លួនសម្រាប់វា និងខិតខំស្វែងរកផលបុណ្យមុនពេលទៅជួបនឹងអល់ឡោះ ។

5 បង្ហាញពីគោលជំនឿចំពោះអល់ឡោះតែមួយគត់ និងការគោរពសក្ការៈដោយពាក្យសំដី និងកាយវិការទៅចំពោះទ្រង់តែមួយគត់

អត្តសញ្ញាណរបស់អ្នកធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជី គឺការសូត្រតាល់ពីយ៉ះ ៖

لبيك اللهم لبيك، لبيك لا شريك لك لبيك، إن الحمد والنعمة لك والملك، لا شريك لك

(ឡាប់ពៃកល់ឡហ៊ុមម៉ាឡាប់ពៃក៍ ឡាប់ពៃកាឡើស្ហារីកាឡើកាឡាប់ពៃក៍ អ៊ិនណាល់ហាំទើ វ៉ាន់នៀកម៉ាតា ឡើកាវ៉ាល់មុលកា លើស្ហារីកាឡឹក)

ដូច្នេះហើយបានជាមិត្តភក្ដិម្នាក់របស់ព្យាការីបានប្រាប់ពីរបៀបសូត្រតាល់ពីយ៉ះរបស់ព្យាការីថា ៖ "ចាប់ផ្ដើមនឹងគោលជំនឿ" ។ (មូស្លីម:១២១៨) ។

គោលជំនឿឯកទេពនិយមដ៏ច្បាស់លាស់ គឺត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងពិធីហាជ្ជី ទាំងកាយវិការ និងពាក្យសម្ដី ដោយគ្មានខ្វះចន្លោះនោះឡើយ។

> ការធ្វើអ៊ុមរ៉ោះ

វាគឺជាការគោរពសក្ការៈចំពោះអល់ឡោះដោយការស្លៀកសំលៀកបំពាក់អៀហរ៉ម ការតវ៉ាហ្វ(ដើរប្រទក្សិណ)ជុំវិញកាក់ហ្ពះប្រាំពីរជុំ និងការដើរសាអ៊ី (ដើរទៅដើរមក)រវាងភ្នំសហ្វា និងភ្នំម៉ារវ៉ះប្រាំពីរជុំ បន្ទាប់មកកោរសក់ ឬកាត់សក់។

ច្បាប់របស់វា៖ វាជាកាតព្វកិច្ចលើអ្នកដែលមានលទ្ធភាពមួយដងក្នុងមួយឆាកជីវិត ហើយក៏គប្បីធ្វើវាឲ្យបានច្រើនដង។

ពេលវេលារបស់វា៖ គេអាចប្រតិបត្តិវាបានមួយឆ្នាំពេញ ដោយមិនកំណត់ពេលវេលាឡើយ ក៏ប៉ុន្តែនៅក្នុងខែរ៉ម៉ាហ្ទន ផលបុណ្យរបស់វាគឺទ្វេដង ដូចដែលអ្នកនាំសារលោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ការធ្វើអ៊ុមរ៉ោះក្នុងខែរ៉ម៉ាហ្ទន ស្មើនឹងការធ្វើហាជ្ជី"។ (អាល់ពូខរី ១៧៦៤ មូស្លីម ១២៥៦)

ចាំបាច់លើអ្នកដែលមានសមត្ថភាពក្នុងមួយជីវិតត្រូវធ្វើអ៊ុមរ៉ោះយ៉ាងតិចឲ្យបានមួយដង។

ថ្ងៃបុណ្យអាល់អាដហា (ថ្ងៃរ៉យ៉ាហាជ្ជី)

វាជាបុណ្យទីពីរសម្រាប់ជនមូស្លីម ហើយគេប្រារព្ធវានៅក្នុងថ្ងៃទី១០នៃខែហ៊្ស៊ុលហិជ្ជះ (ខែទី១២នៃប្រតិទិនឥស្លាម)។ ហើយពិតប្រាកដណាស់ ចំពោះថ្ងៃនោះគឺមានឧត្តមភាពជាច្រើនដូចជា៖

1. វាស្ថិតក្នុងចំណោមថ្ងៃដែលល្អប្រសើរជាងគេក្នុងមួយឆ្នាំ៖ ពិតណាស់ បណ្ដាថ្ងៃដែលល្អជាងគេក្នុងមួយឆ្នាំគឺ ១០ថ្ងៃដំបូងនៃខែហ៊្ស៊ុលហិជ្ជះ ដូចដែលអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "គ្មានថ្ងៃណាមួយដែលការសាងទង្វើកុសលនៅក្នុងថ្ងៃនោះអល់ឡោះស្រឡាញ់ជាងបណ្ដាថ្ងៃទាំងនេះទេ (១០ថ្ងៃខាងដើមនៃខែហ៊្ស៊ុលហិជ្ជះ)"។ ពួកគេបានសួរថា៖ "ឱអ្នកនាំសារ! តើសូម្បីតែការតស៊ូក្នុងផ្លូវអល់ឡោះក៏ដោយឬ"? លោកបានឆ្លើយថា៖ "សូម្បីតែការតស៊ូក្នុងផ្លូវអល់ឡោះក៏ដោយ លើកលែងតែបុរសម្នាក់ចេញទៅដោយលះបង់ទាំងខ្លួនប្រាណនិងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គេហើយគ្មានអ្វីត្រឡប់មកវិញ"។ (អាល់ពូខរី:៩២៦ អាត់តៀរមីហ្ស៊ី:៧៥៧)
2. ពិតណាស់ វាជាថ្ងៃបុណ្យហាជ្ជីធំ៖ ហើយនៅក្នុងវានោះមានភារកិច្ចហាជ្ជីដ៏ច្រើនច្រើនកើតឡើង ហើយសំខាន់ៗ និងខ្ពង់ខ្ពស់ ដូចជា ការតវ៉ាហ្វជុំវិញកាក់ហ្ពះ សំឡេះសត្វជំនូន និងចោលគោលអាល់អាក៏ហ្ពះ (គោលធំជាងគេ)

តើច្បាប់បង្គាប់ប្រើអ្វីខ្លះនៅក្នុងថ្ងៃបុណ្យអាល់អាដហា (ថ្ងៃរ៉យ៉ាហាជ្ជី)?

ច្បាប់បានកំណត់នៅក្នុងថ្ងៃបុណ្យអាល់អាដហា សម្រាប់អ្នកដែលមិនបានទៅធ្វើហាជ្ជីនោះ ដូចដែលបានកំណត់នៅក្នុងថ្ងៃបុណ្យចេញបួស (ថ្ងៃរ៉យ៉ាហ្វិត្រោះ) ដែរ លើកលែងតែកាតព្វកិច្ចបរិច្ចាគហ្សាកាត់ហ្វិត្រោះ ដែលសម្រាប់តែបុណ្យចេញបួសប៉ុណ្ណោះ។

ហើយមានចំណុចពិសេសមួយនៅក្នុងថ្ងៃបុណ្យអាល់អាដហា គឺគប្បីត្រូវសំឡេះគួរហ្ពានដើម្បីបញ្ជិតខ្លួនទៅចំពោះអល់ឡោះជាម្ចាស់។

គួរហ្គាន(សត្វសម្រាប់សំឡេះក្នុងថ្ងៃបុណ្យអាល់អាដហា)៖ គឺជាសត្វដែលគេយកមកសំឡេះដូចជា សត្វអូដ្ឋ ឬសត្វគោ ឬពពែដើម្បីបញ្ចិតខ្លួនចំពោះអល់ឡោះក្នុងថ្ងៃបុណ្យអាល់អាដហា ចាប់ផ្ដើមបន្ទាប់ពីសឡាតថ្ងៃបុណ្យរ៉យ៉ារួចរហូតដល់ថ្ងៃលិចនៃថ្ងៃទី១៣នៃខែហ៊្យុលហ៊ិជ្ជះ ។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ ដូច្នេះ ចូរអ្នកសឡាត និងសំឡេះសត្វដើម្បីម្ចាស់របស់អ្នកចុះ"។ (គម្ពីរគួរអាន ១០៨:២)។ គេបានបកស្រាយថា នោះគឺសឡាតថ្ងៃបុណ្យអាដហា(សឡាតរ៉យ៉ាហាជ្ជី) និងការសំឡេះគួរហ្គាន។

ច្បាប់របស់គួរហ្គាន៖ គឺជាស៊ូណិតមូអឹកកាត់(ជាប្រការគួរគប្បីធ្វើបំផុត) សម្រាប់អ្នកដែលមានលទ្ធភាព ហើយអ្នកមូស្លីមសំឡេះសត្វសម្រាប់ខ្លួនរបស់គេ និងក្រុមគ្រួសាររបស់គេ។

ច្បាប់កំណត់សម្រាប់អ្នកដែលចង់ធ្វើគួរហ្គាន មិនឱ្យគេកាត់សក់ កាត់ក្រចក និងដកអ្វីម្យ៉ាងពីស្បែករបស់គេនោះទេ ចាប់ពីថ្ងៃដំបូងនៃខែហ៊្យុលហិជ្ជះ រហូតដល់ពេលសំឡេះសត្វរួច។

សាសនាឥស្លាមបានដាក់លក្ខខណ្ឌចំពោះសត្វដែលត្រូវធ្វើគួរហ្គាន គឺសត្វនោះត្រូវចាកផុតពីលក្ខណៈខ្វះខាត ឬមិនពេញលក្ខណៈ។

លក្ខខណ្ឌសម្រាប់សត្វដែលយកទៅសំឡេះមានដូចជា៖

1 ចាំបាច់ត្រូវតែជាសត្វពាហនៈ៖ គឺសត្វពពែ សត្វគោ ឬសត្វអូដ្ឋ ហើយមិនត្រឹមត្រូវទេបើសិនជាសំឡេះសត្វផ្សេងពីនេះ ឬសំឡេះបក្សីនោះ។

2 គ្រប់គ្រាន់សម្រាប់បុគ្គលម្នាក់ និងក្រុមគ្រួសាររបស់គេ ចៀមមួយក្បាល ឬពពែមួយក្បាល។ ហើយគេអនុញ្ញាតឱ្យចូលហ៊ុនជាមួយគ្នាប្រាំពីរចំណែកក្នុងសត្វគោមួយក្បាល ឬសត្វអូដ្ឋមួយក្បាល។

3 សត្វត្រូវតែមានសុវត្ថិភាពពីពិការភាពច្បាស់លាស់។ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "មានបួន(ប្រភេទនៃសត្វ)ដែលគេមិនទទួលយកការសំឡេះរបស់វាឡើយ គឺសត្វខ្វាក់ភ្នែកដែលភាពខ្វាក់របស់វាច្បាស់លាស់ សត្វមានជំងឺដែលជំងឺរបស់វាច្បាស់លាស់ សត្វខ្វិនដែលភាពខ្វិនរបស់វាច្បាស់លាស់ និងសត្វដែលស្គមស្គាំងខ្លាំង"។ (អាន់ណាសាអ៊ីៈ៤៣៧១ អាត់តៀរមីហ្ស៊ីៈ១៤៩៧)

តើត្រូវធ្វើដូចម្តេចជាមួយនឹងសត្វដែលត្រូវធ្វើគួរបាន?

- មិនត្រូវលក់អ្វីម៉្យាងពីសត្វគួរបាននោះឡើយ។
- គប្បីបែងចែកសាច់របស់វាជាបីចំណែក មួយចំណែកសម្រាប់ហូបខ្លួនឯង មួយចំណែកសម្រាប់ផ្តល់ឱ្យគេ និងមួយចំណែកទៀតសម្រាប់បរិច្ចាគឱ្យអ្នកក្រីក្រ។
- គេអនុញ្ញាតឱ្យផ្តល់សិទ្ធិឱ្យនរណាម្នាក់ និងផ្តល់ប្រាក់ដល់អង្គការសប្បុរសធម៌ដែលអាចជឿទុកចិត្តបានដើម្បីឱ្យគេសំឡេះគួរបាន និងចែកឱ្យអ្នកដែលត្រូវការចាំបាច់។

ការទស្សនកិច្ចទីក្រុងម៉ាទីណះ

ម៉ាទីណះ គឺជាទីក្រុងដែលព្យាការីមូហាំម៉ាត់បានភៀសខ្លួន ឬធ្វើចំណាកស្រុកទៅកាន់វា នៅពេលដែលលោកបានចាកចេញពីទីក្រុងម៉ាក្កះ ដោយសារពួកប្រឆាំងបានធ្វើទុក្ខបុកម្នេញដល់លោក។

ហើយកិច្ចការដំបូងគេដែលព្យាការីបានធ្វើនៅទីនោះ គឺការសាងសង់ម៉ាស្ជិតអាន់ណាហ្ពាវី ដែលវាបានក្លាយជាមជ្ឈមណ្ឌលផ្តល់នូវចំណេះដឹង ការអំពាវនាវ និងផ្សព្វផ្សាយប្រការល្អទៅដល់មនុស្សលោក។

ការទៅទស្សនកិច្ចម៉ាស្ជិតអាន់ណាហ្ពាវី គឺជាប្រការមួយដែលគួរគប្បីធ្វើបំផុត មិនថានៅក្នុងរដូវកាលធ្វើហាជ្ជី ឬមិនមែននោះទេ។

ហើយការទៅទស្សនកិច្ចទីនោះ គឺមិនជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងការប្រតិបត្តិធម្មយាត្រាហាជ្ជីទេ ហើយក៏មិនមានពេលកំណត់ដែរ។

អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "គេមិនបានដាក់សម្ពាធឱ្យធ្វើដំណើរទៅទីណាទេ លើកលែងតែទៅកាន់ម៉ាស្ជិត(វិហារឥស្លាម)បីប៉ុណ្ណោះគឺ ម៉ាស្ជិតអាល់ហារ៉ម(នៅក្រុងម៉ាក្កះ) ម៉ាស្ជិតរបស់ខ្ញុំ(នៅក្រុងម៉ាទីណះ) និងម៉ាស្ជិតអាល់អឹកស៏(នៅក្រុងយេរូសាឡឹម)"។ (អាល់ពូខរី:១១៣៩ មូស្លីម:១៣៩៧ អាពូហ្ទាវូទ:២០៣៣)

អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ការសឡាតនៅក្នុងម៉ាស្ជិតរបស់ខ្ញុំម្តង គឺល្អប្រសើរជាងការសឡាតនៅកន្លែងផ្សេងមួយពាន់ដង លើកលែងតែម៉ាស្ជិតអាល់ហារ៉ម"។ (អាល់ពូខរី:១១៣៣ មូស្លីម:១៣៩៤)

តើទីកន្លែងណាខ្លះដែលគេបង្គាប់ប្រើឱ្យទៅទស្សនាក្នុងទីក្រុងម៉ាទីណះ?

គប្បីលើអ្នកដែលចង់ទៅទស្សនកិច្ចទីក្រុងម៉ាទីណះត្រូវតែមានគោលបំណងទៅទស្សនាម៉ាស្ជិតរបស់ព្យាការី(ម៉ាស្ជិតណាហ្ពាវី)និងប្រតិបត្តិសឡាតនៅទីនោះ។ នៅពេលដែលគេមកដល់ម៉ាទីណះ ច្បាប់ឥស្លាមបានបង្គាប់ប្រើឱ្យទៅទស្សនាកន្លែងមួយចំនួនដូចជា៖

1 សឡាតនៅក្នុងរ៉ាវហ្លោះ(ឈ្មោះកន្លែងមួយនៅក្នុងម៉ាស្ជិតព្យាការី)៖ វាជាកន្លែងដែលគេកំណត់មួយនៅផ្នែកខាងមុខនៃម៉ាស្ជិត ចន្លោះរវាងផ្ទះរបស់ព្យាការី និងមីមពើ(កន្លែងថ្លែងសុន្ទរកថា)របស់លោក។ ការសឡាតនៅទីនោះទទួលបានផលបុណ្យយ៉ាងច្រើន។ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "នៅចន្លោះរវាងផ្ទះរបស់ខ្ញុំនិងមីមពើររបស់ខ្ញុំ វាគឺជាសួនច្បារ(រ៉ាវហ្លោះ)មួយក្នុងចំណោមសួនច្បារនៃឋានសួគ៌"។ (អាល់ពូខរី:១១៣៧ មូស្លីម:១៣៩០)

2 ឱ្យសាឡាម(គារវកិច្ច)ទៅកាន់ព្យាការី៖ ដើរទៅកន្លែងផ្នូររបស់ព្យាការីហើយឈរនៅពីមុខផ្នូររបស់លោក តម្រង់មុខទៅកាន់ផ្នូរ ហើយគិបឡាត់នៅខាងក្រោយ ហើយពោលដោយសីលធម៌ និងប្រើសំឡេងតិចៗថា៖ "អាសសាឡាមូអាឡៃកា យ៉ារ៉ស៊ូលុលឡោះ វ៉ារ៉ោះម៉ាតុលឡ៏ហ៊ី វ៉ាហ្ពារ៉កាតុស អាស្ហាហាទូ អាន់ណាកា កត់ហ្ពាល់ល្លើហ្គតា រីសាឡះ វ៉ាអាត់ទៃតាល់ អាម៉ាណះ វ៉ាណាសោះតាល់ អ៊ុមម៉ះ វ៉ាជើហាត់តា ហ៊្វីលឡើហ៊ី ហុកក៏ជីហើទីស ហ្វាជើហៀ្យកុលឡោះ អាន់ អ៊ុមម៉ាទីកា អាហ្វទ័លូ ម៉ាជើហៀ្យ ព្យាការីយ៉ាន់ អាន់អ៊ុមម៉ាទីស"។ ពិតណាស់ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ពេលដែលមនុស្សគ្រប់រូបបានឲ្យសាឡាមមកចំពោះខ្ញុំ អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បង្វិលព្រលឹងរបស់ខ្ញុំមកវិញដើម្បីឲ្យខ្ញុំឆ្លើយតបចំពោះការឲ្យសាឡាមរបស់គេ"។ (អាពូហ្ទាវូទ:២០៤១)។ បន្ទាប់មក ត្រូវបែរមុខទៅខាងស្តាំ ដើម្បីឲ្យសាឡាមទៅលើអាពូហ្ពាកើរដែលជាមេដឹកនាំឥស្លាម(បន្ទាប់ពីព្យាការី) និងជាមិត្តភក្តិជំនិតរបស់លោកដែលល្អប្រពៃជាងគេ។ បន្ទាប់មក ឈានទៅខាងស្តាំហើយឲ្យសាឡាមទៅលើអ៊ូមើរដែលជាមេដឹកនាំឥស្លាមទីពីរ និងក៏ជាមិត្តភក្តិជំនិតរបស់លោកដែលល្អប្រពៃផងដែរបន្ទាប់ពីអាពូហ្ពាកើរ។ ទោះបីជាអ្នកនាំសារគឺជាមនុស្សដែលល្អប្រពៃបំផុតក៏ដោយ តែលោកគ្មានលទ្ធភាពផ្តល់ផលប្រយោជន៍ ឬបង្គ្រោះថ្នាក់ដល់នរណាម្នាក់បានឡើយ។ ហេតុនេះ មិនអនុញ្ញាតទេចំពោះការបួងសួង ឬសុំជំនួយពីលោក។ ផ្ទុយទៅវិញ ការបួងសួងនិងការគោរពសក្ការៈទាំងអស់ គឺចំពោះអល់ឡោះតែមួយគត់ដោយគ្មានអ្នកផ្សេង ឬអ្វីមួយចូលរួមជាមួយទ្រង់ឡើយ។

3 ទស្សនកិច្ចម៉ាស្ជិតគូហ្បាក៖ គឺជាម៉ាស្ជិតដែលគេកសាងឡើងដំបូងគេបង្អស់នៅក្នុងសាសនាឥស្លាមមុនពេលដែលព្យាការីសាងសង់ម៉ាស្ជិតរបស់លោក។ ហើយសម្រាប់អ្នកដែលទៅដល់ក្រុងម៉ាទីណះ គួរគប្បីទៅទស្សនកិច្ចម៉ាស្ជិតគូហ្បាកនេះផងដែរ។ ហើយពិតណាស់ អ្នកនាំសារតែងតែទៅទស្សនកិច្ចនៅទីនោះ ហើយលោកក៏បានមានប្រសាសន៍ផងដែរថា៖ "បុគ្គលណាហើយដែលបានសម្អាតកាយនៅផ្ទះរបស់ខ្លួន បន្ទាប់មករូបគេធ្វើដំណើរទៅម៉ាស្ជិតគូហ្បាក ហើយបានសឡាតនៅទីនោះ គឺរូបគេនឹងទទួលបានផលបុណ្យដូចជាការធ្វើអ៊ុមរ៉ោះ"។ (អ៊ិពនូម៉ាហ្ជះៈ១៤១២)។

ម៉ាស្ជិតគូហ្បាក ជាម៉ាស្ជិតដែលត្រូវបានកសាងឡើងដំបូងគេបង្អស់ក្នុងសាសនាឥស្លាម។

សាសនាឥស្លាមបានដាក់បទបញ្ញត្តិនិងក្បួនច្បាប់ទាំងអស់ដោយគិតគូរអំពីមនុស្ស ការពារសិទ្ធិទ្រព្យសម្បត្តិ និងវិជ្ជាជីវៈរបស់ពួកគេ ទោះបីបុគ្គលនោះជាអ្នកមាន ឬអ្នកក្រក៏ដោយ។ ហើយច្បាប់ទាំងនេះរួមចំណែកនៅក្នុងការបង្រួបបង្រួម អភិវឌ្ឍន៍ និងលើកកម្ពស់សង្គមលើគ្រប់ផ្នែកនៃជីវិត។

ប្រតិបត្តិការហិរញ្ញវត្ថុរបស់អ្នក

7

មាតិកា

ប្រតិបត្តិការហិរញ្ញវត្ថុរបស់អ្នក

ការប្រាក់(រីហ្បា)

- ការប្រាក់ក្នុងបំណុល
- ការប្រាក់ក្នុងប្រាក់កម្ចី
- ច្បាប់ឥស្លាមស្ដីពីការប្រាក់
- ទណ្ឌកម្មនៃការប្រាក់

ហានិភ័យនៃប្រាក់ការទៅលើបុគ្គល និងសង្គម

ភាពមិនច្បាស់លាស់ និងការដែលមិនដឹងច្បាស់

ភាពអយុត្តិធម៌ និងការយកទ្រព្យសម្បត្តិអ្នកដទៃដោយមិនត្រឹមត្រូវ

ល្បែងស៊ីសង

- ផលប៉ះពាល់នៃល្បែងស៊ីសងទៅលើបុគ្គល និងសង្គម

ក្រមសីលធម៌ដែលឥស្លាមបានសង្កត់ធ្ងន់នៅក្នុងប្រតិបត្តិការហិរញ្ញវត្ថុគឺ៖

- មានទំនុកចិត្ត
- មានភាពទៀងត្រង់
- មានជំនាញ

ប្រតិបត្តិការហិរញ្ញវត្ថុរបស់អ្នក

ការងារស្របច្បាប់ទាំងអស់ គឺជាការងារដែលថ្លៃថ្នូរ គ្មានភាពអាប់ឱននោះទេ។

អល់ឡោះបានប្រើឱ្យប្រឹងប្រែងដើម្បីស្វែងរកលាភសក្ការៈនៅលើផែនដី និងបានជំរុញលើកិច្ចការនេះ ហើយបានស្ដែងចេញយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងប្រការជាច្រើនដូចជា៖

▪ ពិតប្រាកដណាស់ គេបានហាមឃាត់អំពីការសុំទានពីមនុស្ស ដរាបណាគេនៅមានលទ្ធភាពធ្វើការ និងស្វែងរកចំណូលពីការខិតខំប្រឹងប្រែង និងទង្វើរបស់គេ។ ហើយគេបានបញ្ជាក់ថា បុគ្គលដែលសុំទានពីមនុស្ស ខណៈដែលគេមានលទ្ធភាពធ្វើការនិងរកចំណូលនោះ វានឹងធ្វើឲ្យគេខាតបង់ឋានៈរបស់គេនៅចំពោះអល់ឡោះ និងចំពោះមនុស្ស។ អ្នកនាំសារមានប្រសាសន៍ថា៖ "អ្នកខ្លះនៃពួកអ្នកនៅសុំគេរហូតដល់ពេលជួបនឹងអល់ឡោះនៅលើមុខរបស់គេគ្មានសាច់មួយដុំឡើយ"។ (អាល់ពូខរីៈ ១៤០៥ មូស្លីមៈ ១០៤០)

អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "បុគ្គលណាមានតម្រូវការចាំបាច់អ្វីមួយ ហើយរូបគេសុំវាពីមនុស្ស នោះមនុស្សលោកនឹងមិនអាចបំពេញតម្រូវការរបស់គេបានឡើយ។ ចំណែកបុគ្គលណាមានតម្រូវការចាំបាច់អ្វីមួយ ហើយគេសុំពីអល់ឡោះ អល់ឡោះនឹងផ្ដល់ឲ្យគេនូវភាពមានបាន"។ (អះម៉ាត់ៈ ៣៨៦៩ អាពូទើវ៉ូទៈ ១៦៤៥)

▪ វិជ្ជាជីវៈទាំងអស់ដូចជា ឧស្សាហកម្ម សេវាកម្ម និងការវិនិយោគ ជាការងារថ្លៃថ្នូរ វាមិនថោកទាបនោះទេ ដរាបណាស្ថិតក្នុងដែនដែលគេអនុញ្ញាត។ ហើយបទបញ្ញត្តិឥស្លាមដែលបាននាំមកថាបណ្ដាព្យាការីទាំងឡាយប្រកបការងារដូចវិជ្ជាជីវៈដែលគេអនុញ្ញាតរបស់ក្រុមពួកគេ។ ដូចអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "គ្រប់ព្យាការីទាំងអស់ដែលអល់ឡោះបានចាត់តាំងសុទ្ធតែជាអ្នកគង្វាលចៀម"។(អាល់ពូខរីៈ ២១៤៣) ព្យាការីហ្សាការីយ៉ាគឺជាជាងឈើ (មូស្លីមៈ ២៣៧៩) ហើយដូច្នោះដែរ ព្យាការីដទៃទៀតគាត់ប្រកបការងារទៅតាមវិជ្ជាជីវៈនោះ។

▪ ពិតណាស់សម្រាប់អ្នកដែលមានបំណងល្អពីការងាររបស់ខ្លួន ដោយគេចង់ផ្គត់ផ្គង់ដល់ខ្លួនរបស់គេនិងក្រុមគ្រួសាររបស់គេ ការពារពួកគេពីការសុំពីមនុស្ស និងផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់អ្នកដែលមានតម្រូវការទាំងឡាយ ពិតណាស់រូបគេនឹងទទួលបានផលបុណ្យពីការប្រកបការងារ និងការខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់ខ្លួន។

ប្រភពដើមនៃប្រតិបត្តិការទាំងអស់ គឺត្រូវបានអនុញ្ញាត

ប្រភពដើមនៃប្រតិបត្តិការហិរញ្ញវត្ថុទាំងអស់ដូចជា ការលក់ ការទិញ និងការជួល និងផ្សេងពីនេះទៀតដែលមនុស្សធ្វើប្រតិបត្តិការនិងមានតម្រូវការចំពោះវា គឺត្រូវបានអនុញ្ញាត លើកលែងតែអ្វីដែលគេបានដកចេញវិញនៃប្រការដែលត្រូវបានហាមឃាត់ដោយសារខ្លួនរបស់វាផ្ទាល់ឬដោយសារមធ្យោបាយនៃការរកវា។

អ្វីដែលត្រូវបានគេហាមឃាត់ដោយសារខ្លួនរបស់វាផ្ទាល់

វាជាប្រការហាមឃាត់ដែលអល់ឡោះបានដាក់បម្រាមវាដោយសារខ្លួនរបស់វាផ្ទាល់ ហើយគេមិនអនុញ្ញាតឱ្យជួញវាឬលក់ដូរវាឬទិញជួលវា ឬធ្វើការក្នុងការផលិតវា និងចែកចាយទៅដល់មនុស្សទូទៅឡើយ។

ឧទាហរណ៍អំពីអ្វីដែលឥស្លាមបានហាមឃាត់ដោយសារតែខ្លួនរបស់វាផ្ទាល់៖

- សត្វឆ្កែ និងសត្វជ្រូក
- សត្វដែលបានស្លាប់ ឬផ្នែកខ្លះអំពីវា
- សុរា និងគ្រឿងបរិភោគដែលមានជាតិអាល់កុល
- គ្រឿងញៀន និងរាល់អ្វីដែលនាំឱ្យខូចសុខភាព
- សម្ភារៈដែលគេប្រើដើម្បីផ្សព្វផ្សាយប្រការអាក្រក់ដល់មនុស្ស មានដូចជា វីដេអូវេបសាយ និងទស្សនាវដ្ដីអាសអាភាស
- រូបសំណាក និងរាល់អ្វីដែលគេគោរពសក្ការៈផ្សេងពីអល់ឡោះ

អ្វីដែលត្រូវបានគេហាមឃាត់ដោយសារមធ្យោបាយនៅក្នុងការរកវា

វាគឺជាទ្រព្យសម្បត្តិដែលប្រភពដើមវាត្រូវបានគេអនុញ្ញាត ប៉ុន្តែគេហាមឃាត់វាដោយសារមធ្យោបាយនៅក្នុងការរកវាដែលនាំឱ្យបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់បុគ្គល និងសង្គម។ ដូច្នេះ គឺគេហាមឃាត់វាដោយមូលហេតុនោះ។ បណ្ដាមូលហេតុដែលគេហាមឃាត់ក្នុងប្រតិបត្តិការនៅក្នុងវានោះគឺ៖

ការប្រាក់ ភាពមិនប្រាកដប្រជា និងភាពមិនច្បាស់លាស់ ការរំលោភបំពាន និងល្បែងស៊ីសង។ ហើយយើងនឹងលម្អិតអំពីវាដូចខាងក្រោម៖

> ការប្រាក់

ការប្រាក់ជាអ្វីដែលលើស(បន្ថែម)ដែលច្បាប់បានហាមឃាត់ ដោយសារនៅក្នុងវាគឺមានការបំពាន និងបង្កគ្រោះថ្នាក់។

រាល់ប្រាក់កម្ចី ឬបំណុលដែលជាមូលហេតុផ្ដល់ផលដល់អ្នកដែលឱ្យគេខ្ចី វាគឺជាការប្រាក់។

វាមានច្រើនប្រភេទ ហើយប្រភេទដែលល្បីល្បាញ និងគេហាមឃាត់ខ្លាំងបំផុតនោះគឺ៖ ការប្រាក់ក្នុងប្រាក់កម្ចី និងបំណុល។ វាគឺជាការបន្ថែមពីលើប្រាក់ដើមដោយមិនមែនជាការលក់ ឬផ្លាស់ប្ដូរទំនិញរវាងពីរភាគី។ វាមានពីរប្រភេទ៖

ការប្រាក់ក្នុងបំណុល

វាគឺជាការបន្ថែមពីលើបំណុលនៅពេលដែលដល់ពេលកំណត់ទូទាត់ ប្រសិនបើកូនបំណុលមិនមានលទ្ធភាពសង។ ឧទាហរណ៍៖ សាអ៊ីទ បានខ្ចីលុយពីខលីទ ១០០០ដុល្លារ និងសន្យាសងវិញនៅខែក្រោយ។ នៅពេលដែលដាច់ខែហើយពេលវេលាត្រូវសងមកដល់សាអ៊ីទមិនមានលទ្ធភាពសង។ ពេលនោះ អ្នកដែលឱ្យគេខ្ចី បានដាក់លក្ខខណ្ឌថាបើទូទាត់គ្នាពេលនេះគឺមិនមានការបន្ថែមទេ តែបើចាំទូទាត់គ្នាខែក្រោយគឺ ១១០០ដុល្លារ ហើយបើសិនជានៅតែគ្មានលទ្ធភាពទៀតខែក្រោយមួយទៀតគឺ ១២០០ដុល្លារ។

ការប្រាក់ក្នុងប្រាក់កម្ចី

មានន័យថាជាការខ្ចីប្រាក់មួយចំនួនពីនរណាម្នាក់ ឬពីធនាគាដោយលក្ខខណ្ឌឱ្យប្រាក់បន្ថែមនៅពេលទូទាត់ ដោយឯកភាពគ្នាលើចំនួន៥% ក្នុងមួយឆ្នាំ ឬតិចជាង ឬច្រើនជាងនេះជាដើម។ ឧទាហរណ៍៖ គេចង់ទិញផ្ទះដែលមានតម្លៃដប់ម៉ឺន ហើយគេគ្មានប្រាក់គ្រប់គ្រាន់។ ហើយគេក៏ទៅធនាគារ ហើយខ្ចីប្រាក់ដប់ម៉ឺនដើម្បីទិញផ្ទះ ដោយលក្ខខណ្ឌ គេនឹងទូទាត់ទៅឱ្យធនាគារវិញចំនួនដប់ប្រាំម៉ឺននៅលើការបង់រំលស់ប្រចាំខែរយៈពេលប្រាំឆ្នាំ។ ការប្រាក់នេះ គឺត្រូវបានហាមឃាត់ ហើយវាជាបាបកម្មដ៏ធំ ដរាបណាប្រាក់កម្ចីទទួលបានផលប្រយោជន៍។ ទោះបីជាប្រាក់កម្ចីនោះផ្តល់ផលដល់ការវិនិយោគពាណិជ្ជកម្ម ឬឧស្សាហកម្ម ឬដើម្បីទិញតម្រូវការជាមូលដ្ឋានសំខាន់ដូចជា ផ្ទះ ឬអគារ ឬប្រើប្រាស់ដើម្បីបំពេញតម្រូវការ។ ចំណែកការទិញទំនិញដោយបង់រំលស់ក្នុងតម្លៃថ្លៃជាងតម្លៃបង់លុយភ្លាមនោះគឺមិនចូលក្នុងការប្រាក់ឡើយ។

ឧទាហរណ៍៖ បុគ្គលម្នាក់ទិញឧបករណ៍មួយតំលៃ១០០០ដុល្លារ ឱ្យលុយភ្លាម ឬតំលៃ១២០០ដុល្លារ ដោយបង់រំលស់ប្រចាំខែរយៈពេលមួយឆ្នាំ នៅក្នុងមួយខែ ១០០ដុល្លារ បង់វាឱ្យម្ចាស់ហាងពីការដែលគេទិញឧបករណ៍នោះ។

ច្បាប់ទាក់ទងនឹងការប្រាក់

ភស្តុតាងពីគួរអាននិងហាទីស្ហព្យាការីបានចង្អុលបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា ការប្រាក់ត្រូវបានហាមឃាត់យ៉ាងតឹងរឹងក្នុងសាសនាឥស្លាម ហើយវាជាអំពើបាបកម្មដ៏ធំមួយដែលអល់ឡោះមិនបានសន្យាប្រកាសសង្គ្រាមលើបុគ្គលណាមួយនៃមនុស្សប្រផាំងឡើយលើកលែងតែអ្នកស៊ីការប្រាក់ និងអ្នករួមចំណែក។ ការប្រាក់ត្រូវបានហាមឃាត់មិនមែនមានតែនៅក្នុងសាសនាឥស្លាមទេ តែថែមទាំងនៅក្នុងសាសនារបស់អល់ឡោះពីមុនទាំងអស់ ក៏ប៉ុន្តែវាត្រូវបានគេកែប្រែ និងប្រព្រឹត្តល្មើសដូចដែលគេបានធ្វើវាក្នុងច្បាប់ផ្សេងទៀត។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ពីមូលហេតុនៃការផ្តន្ទាទោសដល់ក្រុម អះលីគីតាបថា៖ "និងដោយសារតែពួកគេទទួលយកការប្រាក់ដែលអល់ឡោះបានហាមឃាត់ពួកគេអំពីវា"។ (គម្ពីរគួរអាន ៤:១៦១)

1 ការផ្តន្ទាទោសលើការស៊ីការប្រាក់

អ្នកដែលបានចូលរួមប្រតិបត្តិការក្នុងការប្រាក់ គឺដូចជាអ្នកដែលបានបង្ហាញខ្លួនរបស់គេដើម្បីធ្វើសង្គ្រាមជាមួយអល់ឡោះនិងអ្នកនាំសារ ហើយក្លាយជាសត្រូវជាមួយអល់ឡោះនិងអ្នកនាំសារ។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយប្រសិនបើពួកអ្នកមិនព្រមបោះបង់ចោល(ការប្រាក់)ទេ ពួកអ្នកត្រូវដឹងថានឹងមានសង្គ្រាមមកពីអល់ឡោះ និងអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់។ តែប្រសិនបើពួកអ្នកសារភាពកំហុសវិញសម្រាប់ពួកអ្នកគឺប្រាក់ដើមរបស់ពួកអ្នក។ (ការធ្វើដូច្នេះ)ពួកអ្នកមិនបំពានលើគេ ហើយគេក៏មិនបំពានលើពួកអ្នកដែរ"។ (អាល់ហ្ពាក៏រ៉ោះ:២៧៩)។ វាគឺជាសង្គ្រាមជាមួយនឹងផលប៉ះពាល់ផ្លូវចិត្តនិងរាងកាយ។ អ្វីដែលមនុស្សទទួលបានបច្ចុប្បន្នអំពីការព្រួយបារម្ភ ការពិបាកចិត្ត ទុក្ខលំបាកគឺជាសញ្ញាមួយចំនួននៃសង្គ្រាមដែលអល់ឡោះបានប្រកាសលើអ្នកដែលមិនគោរពតាមបទបញ្ញារបស់ទ្រង់ និងយកប្រាក់ការ ឬចូលរួមជាមួយគេ។ ចុះបើសង្គ្រាមនៅថ្ងៃបរលោកវិញ តើវានឹងផ្តល់ផលប៉ះពាល់កម្រិតណាទៅវិញ?

2 អ្នកដែលយកប្រាក់ការ និងអ្នកដែលចូលរួមជាមួយគ្នា ត្រូវបានគេដាក់បណ្តាសា និងប្រានចេញពីក្តីមេត្តាករុណារបស់អល់ឡោះ សម្រាប់គេនិងអ្នកដែលចូលរួមជាមួយគេគឺដូចគ្នា។ ជើពៀរ បាននិយាយថា៖ "អ្នកនាំសារបានដាក់បណ្តាសាចំពោះអ្នកដែលស៊ីប្រាក់ការ អ្នកដែលឱ្យគេស៊ីវា និងអ្នកកត់ត្រា ព្រមទាំងសាក្សីទាំងពីរ" ហើយលោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ពួកគេទាំងអស់នោះ គឺដូចគ្នា"។ (មូស្លីម: ១៥៩៨)

3 អ្នកដែលស៊ីប្រាក់ការពួកគេនឹងត្រូវបានរស់ឡើងវិញនៅថ្ងៃបរលោកក្នុងរូបភាពដែលអាក្រក់បំផុតនិងទទួលរងនូវជំងឺស្កន់និងឆ្កួត។ អល់ឡោះមានបន្ទូលថា៖ "ពួកដែលស៊ីការប្រាក់នោះ ពួកគេមិនអាចក្រោកឈរបានទេ(នៅថ្ងៃបរលោក) លើកលែងតែគេក្រោកឈរដូចអ្នកដែលស្ទ្រេតនចូលដែលធ្វើឱ្យគេឆ្កួតប៉ុណ្ណោះ"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:២៧៥)

ប្រតិបត្តិការហិរញ្ញវត្ថុរបស់អ្នក

4 ទ្រព្យសម្បត្តិបានពីការប្រាក់ទោះជាវាច្រើន ប៉ុន្តែវាត្រូវបានគេលុបបំបាត់ចេញនូវភាពរីកចម្រើន វាមិនធ្វើឲ្យទទួលបានក្តីសុខ សុភមង្គល និងស្កប់ស្កល់ឡើយ។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "អល់ឡោះបំបាត់ភាពរីកចម្រើនចំពោះការប្រាក់ ប៉ុន្តែទ្រង់បង្កើនផលចំពោះទ្រព្យបរិច្ចាគនានា"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:២៧៦)

ហានិភ័យរបស់ការប្រាក់ទៅលើបុគ្គល និងសង្គម

ពិតណាស់ ឥស្លាមបានសង្កត់ធ្ងន់លើការប្រាក់ ដោយសារវាផ្តល់ផលប៉ះពាល់ឥទ្ធិពលអាក្រក់ និងការបំផ្លិចបំផ្លាញ ទាំងទៅលើបុគ្គលខ្លួនឯង និងសង្គមជាតិ។ ក្នុងចំណោមនោះមានដូចជា៖

1 វាបណ្តាលឱ្យមានបញ្ហាធ្ងន់ធ្ងរក្នុងការចែកចាយទ្រព្យសម្បត្តិនិងពង្រីកនូវគម្លាតរវាងអ្នកមាននិងអ្នកក្រ ដោយសារការប្រាក់ផ្តោតលើទ្រព្យសម្បត្តិនៅក្នុងដៃរបស់បុគ្គលមួយចំនួនតូចនៅក្នុងសង្គមមួយ ហើយត្រូវបានហាមឃាត់សម្រាប់មនុស្សភាគច្រើន។ នេះគឺជាកង្វះខាតនៅក្នុងការចែកចាយទ្រព្យសម្បត្តិ ដែលជាហេតុធ្វើឲ្យបុគ្គលមួយចំនួននៅក្នុងសង្គមនោះមានទ្រព្យសម្បត្តិស្តុកស្តម្ភ ហើយអ្នកផ្សេងទៀតគឺជាអ្នកក្រីក្រ នឿយហត់ និងខ្វះខាត។ នេះគឺជាបរិស្ថានមួយដែលវាល្អប្រសើរសម្រាប់ការរីករាលដាលនៃការចងគំនុំគ្នា និងឧក្រិដ្ឋកម្មក្នុងសង្គម។

2 ធ្វើឲ្យមានទម្លាប់ខ្ជះខ្ជាយ និងមិនចេះសន្សំសំចៃ។ ភាពងាយស្រួលនៃការទទួលបានប្រាក់កម្ចីជាមួយនឹងការប្រាក់នោះ បានលើកទឹកចិត្តមនុស្សជាច្រើនមានការខ្ជះខ្ជាយនិងកង្វះការសន្សំសំចៃ ព្រោះមានអ្នកដែលចាំឱ្យប្រាក់កម្ចីរាល់ពេលដែលត្រូវការ ហេតុនេះគេមិនសូវគិតគូរពីបច្ចុប្បន្ន និងអនាគតរបស់គេឡើយ គឺគិតតែពីចំណាយ និងបំពេញតម្រូវការរហូតធ្វើឲ្យមានបំណុលជុំទិស និងជីវិតប្រែជាចង្អៀត។ ហើយជីវិតសេសសល់របស់គេត្រូវស្ថិតនៅក្នុងភាពលំបាកវេទនា ដោយសារការរែកពុននូវបំណុលនិងកម្ចីទាំងនោះ។

3 ការប្រាក់ជាមូលហេតុរាំងអ្នកមានទាំងឡាយពីការវិនិយោគនៅក្នុងគម្រោងដែលមានប្រយោជន៍សម្រាប់ប្រទេសជាតិ។ ម្ចាស់ប្រាក់ទទួលបានពីប្រព័ន្ធការប្រាក់នូវឱកាសដើម្បីទទួលបានភាគរយនៃការប្រាក់មួយចំនួននៅក្នុងសាច់ប្រាក់របស់គេ ហើយនេះអាចបង្វែរពួកគេពីការវិនិយោគដើមទុនរបស់ខ្លួននៅក្នុងគម្រោងឧស្សាហកម្ម កសិកម្ម និងពាណិជ្ជកម្ម ទោះបីជាវាផ្តល់ផលប្រយោជន៍ក្នុងសង្គមក៏ដោយ ដោយគេជឿថាវាមានកម្រិតហានិភ័យខ្ពស់ និងទាមទារឱ្យមានការខិតខំប្រឹងប្រែងធ្វើការ។

4 ការប្រាក់ជាមូលហេតុនៅក្នុងការលុបបំបាត់ភាពរីកចម្រើននៃទ្រព្យសម្បត្តិ និងនាំឱ្យមានវិបត្តិសេដ្ឋកិច្ច។ រាល់វិបត្តិសេដ្ឋកិច្ច និងការក្ស័យធនធំៗរបស់សហគ្រាស ឬក៏បុគ្គលគឺដោយសារការចូលរួមក្នុងប្រព័ន្ធការប្រាក់ដែលគេហាមឃាត់។ វាគឺជាឥទ្ធិពលមួយនៃការបាត់បង់ភាពនូវចម្រុងចម្រើនដែលអល់ឡោះបានប្រាប់ ដែលផ្ទុយពីការបរិច្ចាគនិងអំពើល្អចំពោះមនុស្ស។វាផ្តល់ភាពចម្រុងចម្រើនដល់ទ្រព្យសម្បត្តិ។ អល់ឡោះមានបន្ទូលថា៖ "អល់ឡោះបំបាត់ភាពរីកចម្រើនចំពោះការប្រាក់ ប៉ុន្តែទ្រង់បង្កើនផលចំពោះទ្រព្យបរិច្ចាគនានា"។(គម្ពីរគួរអាន ២:២៧៦)

តើច្បាប់ចែងដូចម្តេចចំពោះបុគ្គលម្នាក់ដែលចូលឥស្លាម ហើយគេនៅជាប់ពាក់ព័ន្ធជាមួយកិច្ចសន្យាការប្រាក់?

ប្រសិនបើបុរសម្នាក់ចូលឥស្លាម ហើយគេនៅជាប់ពាក់ព័ន្ធជាមួយកិច្ចសន្យាការប្រាក់ នោះសម្រាប់គេមានពីរករណី៖

១. ប្រសិនបើគេជាអ្នកយកការប្រាក់ គឺគេត្រូវយកតែប្រាក់ដើមរបស់ខ្លួន ហើយមិនត្រូវយកអ្វីបន្ថែមឡើយ។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ប្រសិនបើពួកអ្នកសារភាពកំហុស សម្រាប់ពួកអ្នក គឺប្រាក់ដើមរបស់ពួកអ្នក។ (ការធ្វើដូច្នេះ) ពួកអ្នកមិនបំពានលើគេ ហើយគេក៏មិនបំពានលើពួកអ្នកដែរ"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:២៧៩)

២. ប្រសិនបើគេជាអ្នកបង់ការប្រាក់ សម្រាប់គេមានពីរករណី៖

- បើគេមានលទ្ធភាពលុបកិច្ចសន្យា និងចេញអំពីវាដោយគ្មានគ្រោះថ្នាក់ធ្ងន់ធ្ងរចាំបាច់លើគេត្រូវធ្វើ។

- តែបើសិនជាគេមិនអាចលុបកិច្ចសន្យាបាន ព្រោះតែមានគ្រោះថ្នាក់ធ្ងន់ធ្ងរនោះពិតណាស់ គេត្រូវបំពេញកិច្ចសន្យា ហើយត្រូវប្ដេជ្ញាចិត្តថាមិនត្រលប់ទៅធ្វើដូចនេះទៀតទេ។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយអ្នកណាដែលទទួលបាននូវការទូន្មានពីម្ចាស់របស់គេ ហើយគេបោះបង់ចោល(ឈប់យកការប្រាក់) ដូច្នេះ អ្វីដែលមានពីមុនមក(មុនការទូន្មានមកដល់)គឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់គេ ហើយរឿងរ៉ាវរបស់គេគឺអាស្រ័យលើអល់ឡោះ។ រីឯអ្នកណាដែលបានត្រឡប់ទៅ(ស៊ីការប្រាក់)វិញ ពួកទាំងនោះជាពួកនៃឋាននរក។ ពួកគេស្ថិតក្នុងនោះជាអមតៈ"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:២៧៥)

តើអ្នកជាអ្នកឱ្យគេខ្ចីប្រាក់ និងយកប្រាក់បន្ថែម(យកប្រាក់ការ)ឬ?

ទេ

បាទ

ចាំបាច់លើអ្នកត្រូវយកតែប្រាក់ដើមរបស់អ្នកដោយមិនយកប្រាក់បន្ថែមឡើយ។

ប្រសិនបើអ្នកជាអ្នកបង់ប្រាក់បន្ថែម(ឲ្យការប្រាក់គេ) តើអ្នកអាចលុបកិច្ចសន្យាដោយគ្មានគ្រោះថ្នាក់ធ្ងន់ធ្ងរបានដែរឬទេ?

ទេ

បាទ

ចាំបាច់លើអ្នកត្រូវតែលុបកិច្ចសន្យាប្រសិនបើអ្នកមានលទ្ធភាព ហើយគ្មានគ្រោះថ្នាក់លើអ្នក។

ប្រសិនបើអ្នកមិនអាចលុបកិច្ចសន្យា ឬបើលុបកិច្ចសន្យានឹងនាំឲ្យមានគ្រោះថ្នាក់ធ្ងន់ធ្ងរ ពិតណាស់ អ្នកត្រូវបំពេញកិច្ចសន្យា ហើយអ្នកត្រូវប្ដេជ្ញាចិត្តថាមិនត្រឡប់ទៅធ្វើដូចនេះទៀតទេនៅពេលក្រោយ។

> ភាពមិនច្បាស់លាស់ និងការដែលមិនដឹងច្បាស់

មានន័យថា៖ រាល់កិច្ចព្រមព្រៀងទាំងអស់ដែលមានមូលដ្ឋានលើភាពមិនច្បាស់លាស់និងការដែលមិនដឹងច្បាស់ ដែលជួនកាលវាជាមូលហេតុនាំឲ្យមានការខ្វែងគំនិត និងមានជម្លោះរវាងភាគីទាំងពីរ ឬជាការបំពានរបស់ភាគីម្ខាងលើភាគីម្ខាងទៀត។

ពិតណាស់ សាសនាឥស្លាមបានហាមឃាត់វាដើម្បីទប់ស្កាត់មធ្យោបាយដែលនាំឱ្យមានជម្លោះ ឬការបោកប្រាស់និងភាពអយុត្តិធម៌។ ហើយសូម្បីតែមនុស្សយល់ព្រមលើវាក៏គេមិនអនុញ្ញាតដែរ។

ពិតណាស់ ព្យាការីបានហាមឃាត់អំពីការលក់ដូរទំនិញដែលមានលក្ខណៈមិនច្បាស់លាស់។ (មូស្លីម: ១៥១៣)

ឧទាហរណ៍៖ សម្រាប់ការលក់ដែលមិនមានលក្ខណៈច្បាស់លាស់ និងការមិនដឹងច្បាស់ពីទំនិញដូចជា៖

1. លក់ផ្លែឈើមុនពេលដែលមិនទាន់អាចដឹងថាវាអាចប្រើការបាន និងអាចបេះវាបាន។ ពិតណាស់ អ្នកនាំសារបានហាមឃាត់អំពីរឿងនេះ ពីព្រោះវាអាចប្រឈមនឹងការខូចខាតមុនពេលប្រមូលផល។
2. ការបង់ប្រាក់មួយចំនួនដើម្បីទិញប្រអប់ ឬកញ្ចប់អ្វីមួយដោយមិនបានដឹងថាអ្វីដែលមានក្នុងវា ថាតើវាអាចជារបស់ដែលមានតម្លៃថ្លៃ ឬក៏ជារបស់ធម្មតា។ ហើយដូចគ្នាផងដែរ ការលក់អ្វីដែលមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់ខ្លួន និងអ្វីដែលគេគ្មានលទ្ធភាពក្នុងការប្រគល់ឲ្យ។

តើនៅពេលណាដែលភាពមិនច្បាស់លាស់ផ្តល់ផលប៉ះពាល់?

ការដែលមិនច្បាស់លាស់និងមិនដឹងច្បាស់ មិនមានឥទ្ធិពលលើការហាមឃាត់នៃកិច្ចសន្យានោះទេ លើកលែងតែវាមានភាពមិនច្បាស់លាស់ខ្លាំង និងនៅក្នុងប្រការដែលជាគោលនៃកិច្ចសន្យាឬកិច្ចប្រតិបត្តិការប៉ុណ្ណោះ។

ដូច្នេះ អ្នកមូស្លីមអាចទិញផ្ទះមួយ បើទោះបីជាគេមិនបានដឹងពីប្រភេទនៃសម្ភារៈសំណង់ដែលត្រូវបានប្រើក្នុងការសាងសង់ផ្ទះ និងប្រភេទនៃទឹកថ្នាំលាប និងអ្វីផ្សេងទៀត ពីព្រោះការមិនដឹងនេះ គឺក្នុងកម្រិតតិចតួច។ លើសពីនេះវាស្ថិតនៅក្នុងផ្នែកបន្ទាប់បន្សំនៃកិច្ចសន្យា មិនមែនស្ថិតនៅលើប្រការគោលរបស់វានោះទេ។

>ភាពអយុត្តិធម៌និងការយកទ្រព្យសម្បត្តិអ្នកដទៃដោយមិនត្រឹមត្រូវ

ភាពអយុត្តិធម៌ គឺស្ថិតនៅក្នុងចំណោមទង្វើអាក្រក់បំផុតដែលឥស្លាមបានប្រើឱ្យមានការប្រុងប្រយ័ត្នអំពីវា។ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ទង្វើអយុត្តិធម៌ធ្វើឱ្យមានភាពងងឹតនៅថ្ងៃបរលោក"។ (អាល់ពូខរីៈ២៣១៥ មូស្លីមៈ២៥៧៩)

ការយកទ្រព្យសម្បត្តិអ្នកដទៃដោយមិនត្រឹមត្រូវ សូម្បីតែតិចតួចក៏ដោយ វាជាអំពើបាប និងជាឧក្រិដ្ឋកម្មដ៏ធ្ងន់ធ្ងរបំផុតដែលគេបានសន្យាចំពោះអ្នកដែលប្រព្រឹត្តវានូវទណ្ឌកម្មយ៉ាងខ្លាំងក្លាបំផុតនៅថ្ងៃបរលោក។ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ជនណារំលោភបំពានដីគេមួយចង្អាម គេនឹងយកដីនោះប្រាំពីរជាន់ដាក់រុំលើជននោះនៅថ្ងៃបរលោក"។ (អាល់ពូខរីៈ២៣២១ មូស្លីមៈ១៦១០)

ឧទាហរណ៍ខ្លះៗនៃភាពអយុត្តិធម៌ក្នុងប្រតិបត្តិការផ្សេងៗ៖

1 ការបង្ខិតបង្ខំ៖ គេមិនអនុញ្ញាតឱ្យមានការបង្ខិតបង្ខំឡើយក្នុងការប្រតិបត្តិការផ្សេងៗ ទោះជាការបង្ខិតបង្ខំ និងជាគាបសង្កត់ប្រភេទណាក៏ដោយ។ ហើយកិច្ចសន្យានឹងមិនមានភាពត្រឹមត្រូវឡើយ លើកលែងតែវាមានការយល់ព្រមឬពេញចិត្ត។ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ជាការពិតណាស់ ការលក់ដូរត្រឹមត្រូវនោះគឺដោយមានការយល់ព្រមពេញចិត្ត។ (អ៊ិពនូម៉ាហ្ជះៈ២១៨៥)

2 ការបោកប្រាស់ និងលួចបន្លំមនុស្ស៖ ដោយយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេដោយមិនត្រឹមត្រូវ ហើយវាគឺជាអំពើបាបដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ។ អ្នកនាំសារមូហាំម៉ាត់បានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ហើយជនណាបោកប្រាស់ពួកយើង មិនមែនជាក្រុមរបស់ពួកយើងទេ"។ (មូស្លីម:១០១)

មូលហេតុដែលព្យាការីលោកមានប្រសាសន៍ដូចនេះ គឺដោយសារមានពេលមួយ លោកបានដើរកាត់អាហារមួយពំនូក លោកក៏បានលូកដៃចូលក្នុងអាហារនោះ ស្រាប់តែម្រាមដៃរបស់គាត់មានសំណើមទឹក។ លោកក៏សួរថា៖ ឱម្ចាស់អាហារ! តើនេះជាអ្វីទៅ? គេបានឆ្លើយថា៖ "ឱអ្នកនាំសារ! វាត្រូវទឹកភ្លៀង។ លោកក៏បានតបវិញថា៖ "ហេតុអ្វីបានជាអ្នកមិនដាក់វានៅលើអាហារដើម្បីឱ្យគេមើលឃើញ? ជនណាដែលបោកប្រាស់យើង គឺមិនមែនជាក្រុមរបស់យើងនោះទេ"។ (អាត់តៀរមីហ្ស៊ី:១៣១៥)

3 លេងសើចលើច្បាប់ ដើម្បីយកទ្រព្យសម្បត្តិដោយអយុត្តិធម៌មិនត្រឹមត្រូវ៖ ពិតណាស់ មនុស្សខ្លះមានភាពឆ្លាតវៃ និងប្រាជ្ញាដែលអាចយកទ្រព្យសម្បត្តិអ្នកដទៃបានតាមរយៈផ្លូវច្បាប់។ ក៏ប៉ុន្តែការកាត់ក្តីរបស់ចៅក្រមមិនអាចកែប្រែប្រការមិនត្រឹមត្រូវទៅជាប្រការត្រឹមត្រូវនោះទេ។ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ការពិត ខ្ញុំក៏ជាមនុស្សដែរ ហើយពួកអ្នកបានប្តឹងតវ៉ាគ្នាមកចំពោះខ្ញុំ។ ជួនកាល អ្នកខ្លះពូកែនិយាយបញ្ជាក់ហេតុផលជាងអ្នកផ្សេងទៀត។ ហេតុនេះ ខ្ញុំក៏កាត់ក្តីតាមអ្វីដែលខ្ញុំបានឮ។ ដូច្នេះ ជនណាដែលខ្ញុំបានសម្រេចក្តីខុសដោយឱ្យគេនូវកម្មសិទ្ធិរបស់បងប្អូនរបស់គេ(គឺគេមិនត្រូវទទួលយកឡើយ បើគេបានដឹង)។ មិនដូចនោះទេ ការកាត់ក្តីខ្ញុំឱ្យគេនោះគឺជាចំណែកមួយនៃភ្លើងនរក"។ (អាល់ពូខរី:៦៧៤៨ មូស្លីម:១៧១៣)

4 សំណូក៖ វាគឺជាការបង់ប្រាក់របស់បុគ្គលម្នាក់ ឬការផ្តល់សេវាកម្មដើម្បីទទួលបានទ្រព្យអ្វីមួយដែលមិនមែនជារបស់គេ ហើយវាជាប្រភេទនៃភាពអយុត្តិធម៌ដែលអាក្រក់បំផុត និងជាអំពើបាបធ្ងន់ធ្ងរបំផុត។ ពិតណាស់ អ្នកនាំសារបានដាក់បណ្តាសាលើអ្នកដែលឱ្យសំណូក និងអ្នកដែលទទួលសំណូកផងដែរ"។ (អាត់តៀរមីហ្ស៊ី:១៣៣៧)

នៅពេលដែលការសូកប៉ាន់រីករាលដាលនៅក្នុងសង្គម វានឹងបំផ្លាញសណ្តាប់ធ្នាប់សង្គម ក៏ដូចជាផ្តល់ផលប៉ះពាល់ដល់ការអភិវឌ្ឍ និងភាពរុងរឿងនៃសង្គមនោះ។

តើច្បាប់ចែងដូចម្តេចចំពោះបុគ្គលម្នាក់ដែលបានចូលឥស្លាម ហើយមុនគេចូលឥស្លាម គឺគេបានយកទ្រព្យសម្បត្តិអ្នកដទៃដោយមិនត្រឹមត្រូវ(ខុសច្បាប់) ?

បុគ្គលណាដែលបានចូលឥស្លាម ហើយគេមានទ្រព្យទុច្ចរិតដែលគេទទួលបានពីការបោកប្រាស់មនុស្ស និងរំលោភបំពានលើពួកគេដោយការលួច ឬកេងបន្លំ និងអ្វីផ្សេងទៀត គឺចាំបាច់លើគេត្រូវបង្វិលវាទៅឱ្យម្ចាស់ដើមវិញ ប្រសិនបើគេស្គាល់ពួកគេ ហើយគេមានលទ្ធភាពក្នុងការប្រគល់វាឱ្យពួកគេដោយគ្មានគ្រោះថ្នាក់លើគេ។

ទោះបីជាវាបានកើតឡើងមុនពេលចូលឥស្លាមក៏ដោយ ក៏ទ្រព្យដែលស្ថិតនៅក្នុងដៃរបស់គេនោះ ក៏នៅតែជាទ្រព្យដែលទទួលបានដោយមិនត្រឹមត្រូវដែរ។ ដូច្នេះចាំបាច់លើគេត្រូវបង្វិលត្រលប់ទ្រព្យទាំងនោះវិញប្រសិនបើគេមានលទ្ធភាព។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ពិតប្រាកដណាស់ អល់ឡោះបញ្ជាពួកអ្នកឱ្យប្រគល់បញ្ញើទាំងឡាយទៅឱ្យម្ចាស់របស់គេវិញ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៤:៥៨)

ប្រសិនបើគេបានខិតខំស្វែងរកម្ចាស់វាហើយ នៅតែមិនជួបម្ចាស់របស់វាទៀតនោះ ចូរបរិច្ចាគវាទៅលើប្រការដែលល្អ ឬផ្លូវសប្បុរស។

> ព្យាការីបានដាក់បណ្តាសាលើអ្នកឱ្យសំណូក និងអ្នកដែលទទួលសំណូក។

> ល្បែងស៊ីសង

តើល្បែងស៊ីសងជាអ្វី?

> ល្បែងស៊ីសង ធ្វើឲ្យអ្នកដែលលេងវាក្លាយទៅជាញៀន។

ល្បែងស៊ីសង គឺជាការប្រកួតប្រជែង និងការលេងល្បែងដែលគេដាក់លក្ខខណ្ឌរវាងអ្នកលេងពីរភាគី ឬអ្នកប្រកួតពីរខាង ដោយភាគីដែលឈ្នះនឹងទទួលបានប្រាក់ពីអ្នកចាញ់។ អ្នកដែលចូលរួម គឺស្ថិតនៅរវាងការទទួលបានប្រាក់ពីម្ខាងទៀត ឬក៏ប្រគល់ប្រាក់ទៅឲ្យគេម្ខាងទៀតវិញដែលឈ្នះ។

ច្បាប់របស់វា

ល្បែងស៊ីសង គឺត្រូវបានគេហាមឃាត់ ហើយមានសេចក្តីរាយការណ៍ជាច្រើនដែលបញ្ជាក់ពីការហាមឃាត់យ៉ាងតឹងរឹងទាក់ទងនឹងល្បែងស៊ីសងនេះនៅក្នុងគម្ពីរគួរអាន និងប្រសាសន៍របស់ព្យាការី ដូចជា៖

1. អល់ឡោះបានចាត់ទុកបាបកម្មល្បែងស៊ីសង និងគ្រោះថ្នាក់របស់វា គឺធំធេងជាងផលប្រយោជន៍ដែលទទួលបានពីវា។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ពួកគេនឹងសួរអ្នក(មូហាំម៉ាត់)អំពីសុរា និងល្បែងស៊ីសង។ ចូរអ្នកឆ្លើយថា៖ វាទាំងពីរនេះគឺមានបាបកម្មធំ តែក៏មានផលប្រយោជន៍ខ្លះដល់មនុស្សលោកដែរ។ ប៉ុន្តែបាបកម្មរបស់វាទាំងពីរគឺធំធេងជាងផលប្រយោជន៍របស់វាទាំងពីរទៅទៀត"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:២១៩)

2. អល់ឡោះបានចាត់ទុកការលេងល្បែងស៊ីសង ជាប្រការមិនស្អាតស្អំ ដោយសារគ្រោះថ្នាក់របស់វាបានប៉ះពាល់ដល់បុគ្គលនិងសង្គម និងប្រើឱ្យជៀសឆ្ងាយ។ ហើយវាជាមូលហេតុដែលនាំឲ្យក្លាយទៅជាសត្រូវ និងការស្អប់ខ្ពើមគ្នា និងជាមូលហេតុបោះបង់ចោលការសឡាតនិងរំលឹកចំពោះអល់ឡោះ។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ឱបណ្តាអ្នកមានជំនឿ! ពិតប្រាកដណាស់សុរា ល្បែងស៊ីសង ការគោរពបូជារូបបដិមា និងជឿគ្រូទស្សន៍ទាយវាសនា គឺជាអំពើដ៏កខ្វក់នៃទង្វើរបស់ស្ហៃតន។ ដូច្នេះ ចូរពួកអ្នកចៀសវាងឱ្យឆ្ងាយពីវា សង្ឃឹមថាពួកអ្នក

នឹងទទួលបានជោគជ័យ។ ពិតប្រាកដណាស់ ស្ហៃតនចង់ធ្វើឱ្យពួកអ្នកក្លាយជាសត្រូវ ស្អប់ខ្ពើមគ្នាតាមរយៈសុរា និងល្បែងស៊ីសង ហើយវារាំងពួកអ្នកអំពីការរំលឹកទៅចំពោះអល់ឡោះ និងការសឡាត។ ហេតុនេះចូរពួកអ្នកឈប់ជាបន្ទាន់"។ (គម្ពីរគួរអាន ៥:៩០-៩១)

ល្បែងស៊ីសងបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់បុគ្គល និងសង្គម

ល្បែងស៊ីសងបង្កគ្រោះថ្នាក់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរទាំងទៅលើបុគ្គល និងសង្គមជាតិ ដូចជា៖

1. វាធ្វើឱ្យមនុស្សក្លាយជាសត្រូវ និងស្អប់ខ្ពើមគ្នា។ ពិតណាស់ អ្នកដែលលេងល្បែងស៊ីសងភាគច្រើននៃពួកគេ គឺជាមិត្តភក្តិនិងមនុស្សជាទីស្រឡាញ់ ប៉ុន្តែនៅពេលណាដែលមាននរណាម្នាក់ឈ្នះ ហើយយកប្រាក់ពួកគេ ច្បាស់ណាស់ពួកគេនឹងខឹងសម្បា និងមានការអន់ចិត្តលើគេ ហើយនាំឱ្យពួកគេក្លាយជាសត្រូវនឹងគ្នា និងឈ្នានីសគ្នា។ ហើយពួកគេបានធ្វើល្បិចដើម្បីឱ្យគេធ្លាក់ក្នុងគ្រោះថ្នាក់ដោយសាររូបគេបានធ្វើឱ្យពួកគេធ្លាក់ក្នុងភាពខាតបង់។ ទាំងនេះជាភាពជាក់ស្តែងដែលមនុស្សទាំងអស់បានដឹង ហើយវាបានបញ្ជាក់យ៉ាងពិតដោយបន្ទូលអល់ឡោះថា៖ "ពិតប្រាកដណាស់ ស្ហៃតនចង់ធ្វើឱ្យពួកអ្នកក្លាយជាសត្រូវ និងស្អប់ខ្ពើមគ្នាតាមរយៈសុរា និងល្បែងស៊ីសង"។ ហើយវាបានរាំងមនុស្សអំពីកាតព្វកិច្ចសឡាត និងការរំលឹកចំពោះអល់ឡោះ។ ដូចដែលអល់ឡោះបានរៀបរាប់ពីល្បិចស្ហៃតនក្នុងការពង្វក់មនុស្សឱ្យលេងល្បែងស៊ីសងថា៖ "ហើយវារាំងពួកអ្នកអំពីការរំលឹកទៅចំពោះអល់ឡោះ និងការប្រតិបត្តិសឡាត"។ (គម្ពីរគួរអាន ៥:៩០-៩១)
2. ល្បែងស៊ីសងបំផ្លាញប្រាក់និងទ្រព្យសម្បត្តិ និងបណ្តាលឱ្យអ្នកលេងល្បែងទទួលរងការខាតបង់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។
3. ការលេងល្បែងស៊ីសង គឺបណ្តាលឲ្យញៀន។ នៅពេលដែលគេលេងឈ្នះ ភាពលោភលន់នឹងកើនឡើងក្នុងការបន្តលេងល្បែងស៊ីសងទៀត ហើយគេនៅតែទទួលបានផលពីប្រាក់ដែលគេហាមឃាត់។ តែប្រសិនបើគេចាញ់ រូបគេនៅតែសង្ឃឹមថានឹងលេងឈ្នះវិញ និងត្រលប់យកអ្វីដែលគេបានចាញ់នោះមកវិញ។ ទាំងពីរនេះ គឺជាឧបសគ្គចំពោះការងារ និងបង្កើតបានជាការវិនាសអន្តរាយដល់សង្គម។

ប្រភេទនៃល្បែងស៊ីសង

រូបភាពនិងប្រភេទនៃល្បែងស៊ីសងតាំងពីមុន មកដល់បច្ចុប្បន្ននេះ គឺមានច្រើនទម្រង់ ។ ក្នុងចំណោមប្រភេទរបស់វានាសម័យកាលបច្ចុប្បន្នមានដូចជា៖

1. រាល់ល្បែងទាំងអស់ដែលគេដាក់លក្ខខណ្ឌថា អ្នកដែលឈ្នះត្រូវយកប្រាក់ពីអ្នកដែលចាញ់ ។ឧទាហរណ៍៖ មនុស្សមួយក្រុមបានលេងបៀជាមួយគ្នា ហើយពួកគេម្នាក់ៗត្រូវដាក់ប្រាក់ក្នុងចំនួនជាក់លាក់មួយ ដោយអ្នកឈ្នះនឹងត្រូវទទួលបានប្រាក់ទាំងអស់នោះ ។
2. ការភ្នាល់គ្នាលើក្រុមណាមួយឬអ្នកលេងណាម្នាក់ ដោយអ្នកដែលភ្នាល់គ្នានោះ បានដាក់លុយកាក់មួយចំនួន ហើយម្នាក់ៗបានភ្នាល់ថា ក្រុមរបស់គេ ឬអ្នកលេងរបស់គេនឹងឈ្នះ ។ ប្រសិនបើក្រុមរបស់គេឈ្នះ គេនឹងទទួលបានលុយនោះ ។ តែប្រសិនបើក្រុមរបស់គេចាញ់ គេនឹងត្រូវបាត់បង់លុយនោះ ។
3. ការផ្សងសំណាងនិងការចាក់ឆ្នោត ។ ឧទាហរណ៍៖ គេទិញកាតមួយក្នុងតម្លៃមួយដុល្លារដើម្បីចូលរួមក្នុងការផ្សងសំណាងដើម្បីឈ្នះរង្វាន់១០០០ដុល្លារ នៅពេលដែលគេចាប់ឆ្នោតត្រូវ ។
4. គ្រប់ប្រភេទនៃការលេងល្បែងស៊ីសងទាំងអស់ដែលដំណើរការដោយចលនាថាមពលអគ្គិសនី និងអេឡិចត្រូនិកឬបណ្តាញអ៊ិនធឺណិត ដែលនៅក្នុងនោះ អ្នកលេងត្រូវប្រឈមមុខនឹងភាពមិនច្បាស់លាស់ពីរ គឺចំណេញ ឬខាតបង់ ។

> គ្រប់ប្រភេទនៃការលេងល្បែងស៊ីសងទាំងឡាយដែលដំណើរការដោយចលនាថាមពលអគ្គិសនី និងអេឡិចត្រូនិក ឬដោយលក្ខណៈបែបណាក៏ដោយគឺត្រូវបានហាមឃាត់ដែរ ហើយវាជាអំពើបាបដ៏ធំ ។

សុជីវធម៌ដែលឥស្លាមបានសង្កត់ធ្ងន់ក្នុងទំនាក់ទំនងប្រតិបត្តិការហិរញ្ញវត្ថុ

ដូចដែលឥស្លាមបានបកស្រាយយ៉ាងច្បាស់ពីច្បាប់ទាក់ទងនឹងប្រតិបត្តិការហិរញ្ញវត្ថុនោះដែរ ឥស្លាមក៏បានសង្កត់ធ្ងន់ចំពោះអ្នកប្រតិបត្តិការនូវសុជីវធម៌ និងសីលធម៌មួយចំនួនដូចជា៖

1

មានទំនុកចិត្ត

ត្រូវមានភាពស្មោះត្រង់នៅក្នុងប្រតិបត្តិការ ឬទំនាក់ទំនងជាមួយអ្នកដទៃ សូម្បីតែគេជាអ្នកមូស្លីម ឬមិនមែនជាមូស្លីមក៏ដោយ។ វាជាសុជីវធម៌សំខាន់សម្រាប់អ្នកមូស្លីមដែលគោរពតាមច្បាប់អល់ឡោះ ដែលត្រូវសង្កត់ធ្ងន់លើវានោះដូចខាងក្រោម៖

- អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ពិតប្រាកដណាស់ អល់ឡោះបញ្ជាពួកអ្នកឱ្យប្រគល់បញ្ញើទាំងឡាយទៅឱ្យម្ចាស់របស់គេវិញ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៤:៥៨)
- អ្នកនាំសារបានរាប់បញ្ចូលការបាត់បង់ភាពស្មោះត្រង់ និងការក្បត់សន្យាគឺជាសញ្ញាសម្គាល់របស់ពួកពុតត្បុត(មូណាហ្វិក) ដោយលោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "សញ្ញាសម្គាល់អ្នកពុតត្បុតមានបីគឺ នៅពេលដែលនិយាយ គេកុហក។ នៅពេលសន្យាគេមិនបំពេញតាមការសន្យា។ នៅពេលគេទុកចិត្តខ្លួន បែរជាបោកប្រាស់គេ"។ (ពូខរីៈ ៣៣ មូស្លីមៈ៥៩)
- ភាពស្មោះត្រង់ គឺជាលក្ខណៈសម្បត្តិដ៏សំខាន់សម្រាប់អ្នកមានជំនឿ។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "បណ្ដាអ្នកដែលមានជំនឿពិតជាទទួលបានជោគជ័យ"។ រហូតដល់បន្ទូលទ្រង់ថា៖ "ហើយនិងបណ្ដាអ្នកដែលថែរក្សានូវភាពស្មោះត្រង់ និងការសន្យារបស់ពួកគេ"។ (គម្ពីរគួរអាន ២៣:១-៨)
- ពិតណាស់ អ្នកនាំសារត្រូវបានគេឱ្យងាររលោកនៅម៉ាក្កះមុនពេលអល់ឡោះតែងតាំងលោកជាអ្នកនាំសារថា "ជាអ្នកស្មោះត្រង់" ពីព្រោះលោកជានិមិត្តរូបនៃភាពស្មោះត្រង់ក្នុងទំនាក់ទំនង និងប្រតិបត្តិការនានារបស់លោក។

មានភាពទៀងត្រង់

2

ភាពទៀងត្រង់ និងភាពច្បាស់លាស់ជាលក្ខណៈពិសេសនិងសំខាន់បំផុតដែលឥស្លាមបានសង្កត់ធ្ងន់ចំពោះវា។

- អ្នកនាំសារលោកបានមានប្រសាសន៍ចំពោះអ្នកលក់និងអ្នកទិញថា៖ "ប្រសិនបើគេទាំងពីរមានភាពទៀងត្រង់និងច្បាស់លាស់ នោះគេនឹងផ្តល់ភាពចម្រុងចម្រើនដល់គេទាំងពីរក្នុងការលក់ទិញរបស់គេទាំងពីរនោះ។ តែប្រសិនបើគេទាំងពីរលាក់លៀមនិងកុហកនោះ គេនឹងបំបាត់ភាពចំរុងចម្រើននៃការលក់ទិញរបស់គេទាំងពីរនោះ"។ (អាល់ពូខរីៈ១៩៧៣ មូស្លីមៈ១៥៣២)

- អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ចូរពួកអ្នកប្រកាន់នូវភាពទៀងត្រង់។ ពិតណាស់ ភាពទៀងត្រង់នាំទៅរកទង្វើកុសល ហើយទង្វើកុសលនាំទៅរកឋានសួគ៌។ បុគ្គលខ្លះនៅតែនិយាយទៀងត្រង់ រហូតដល់ត្រូវបានគេកត់ត្រានៅនឹងអល់ឡោះថា ជាមនុស្សទៀងត្រង់បំផុត"។ (មូស្លីមៈ២៦០៧)

- ឥស្លាមចាត់ទុកអ្នកដែលស្បថកុហកដើម្បីលើកសរសើរដល់របស់ដែលខ្លួនលក់ថា ពិតណាស់ រូបគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបយ៉ាងធំធេង។ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "មនុស្សបីក្រុមដែលអល់ឡោះមិនមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេទេនៅថ្ងៃបរលោក មិនមើលទៅកាន់ពួកគេ និងមិនសម្អាតពួកគេឡើយ ហើយសម្រាប់ពួកគេ គឺទណ្ឌកម្មដ៏ឈឺផ្សាបំផុត" ក្នុងនោះគឺ "អ្នកស្បថភូតកុហកដើម្បីលក់ទំនិញរបស់ខ្លួន"។ (មូស្លីម ១០៦)

មានជំនាញ

3

ចាំបាច់លើជនមូស្លីមមិនថាជាអ្នកគ្រប់គ្រង ឬជាបុគ្គលិកគេនោះទេ គឺត្រូវមានជំនាញច្បាស់លាស់ និងបំពេញការងារឱ្យមានប្រសិទ្ធភាពទៅតាមគោលការណ៍

ក៏ដូចជាឯកសិទ្ធិរបស់ខ្លួនដែលមិនមានការធ្លាក់ចុះនៃគុណភាពវាឡើយ។

- អល់ឡោះជាម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យធ្វើអ្វីគ្រប់យ៉ាងដោយភាពហ្មត់ចត់និងមានជំនាញ ហើយឱ្យពួកគេសង្កេតមើលរាល់ទិដ្ឋភាពនៃជីវិត សូម្បីតែជាអ្វីដែលមើលទៅហាក់មិនសូវសំខាន់ក៏ដោយ ដូចជាការប្រមាញ់ និងការសំឡេះសត្វជាដើម។ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ពិតណាស់អល់ឡោះបានដាក់បទបញ្ជាឱ្យធ្វើល្អចំពោះអ្វីៗទាំងអស់។ ហេតុនេះនៅពេលពួកអ្នកសម្លាប់សត្វ(ដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់) ចូរពួកអ្នកសម្លាប់ដោយល្អប្រសើរ។ ហើយនៅពេលពួកអ្នកសំឡេះសត្វ ចូរពួកអ្នកសំឡេះក្នុងលក្ខណៈល្អប្រសើរ។ ចូរឱ្យពួកអ្នកសំលៀងកាំបិតឱ្យមុត ហើយធ្វើយ៉ាងណាឱ្យសត្វនោះស្លាប់ដោយស្រួលបំផុត"។ (មូស្លីមៈ១៩៥៥)

- អ្នកនាំសារបានចូលរួមមរណទុក្ខរបស់មនុស្សម្នាក់ លោកបានណែនាំសហការីរបស់លោកអំពីការជីកផ្នូរ និងការបញ្ចុះសពឱ្យបានល្អប្រសើរ។ បន្ទាប់មក លោកក៏ក្រឡេកទៅមើលពួកគេ ហើយបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ទាំងនេះវាមិនបានផ្តល់ផលប្រយោជន៍ ឬបង្កគ្រោះថ្នាក់អ្វីដល់សពឡើយ។ ក៏ប៉ុន្តែអល់ឡោះទ្រង់ស្រលាញ់បុគ្គលណា ហើយដែលធ្វើកិច្ចការអ្វីមួយនោះ គឺគេធ្វើបានយ៉ាងល្អប្រសើរ"។(អាល់ពៃហាគី ក្នុងស៊ូអាពូលអ៊ីម៉ានៈ៥៣១៥)។ នៅក្នុងពាក្យសម្តីមួយផ្សេងទៀត៖ "ពិតណាស់ អល់ឡោះស្រលាញ់ចំពោះអ្នកណាដែលនៅក្នុងចំណោមពួកអ្នកដែលគេធ្វើកិច្ចការអ្វីមួយបានយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះ"។(អាពូយ៉ាក់ឡើៈ៤៣៨៦ ស៊ូអាពូលអ៊ីម៉ានៈ៥៣១២)។
(សូមមើលទំព័រ ៣០៤)

ចំណីអាហារ និងភេសជ្ជៈ
របស់អ្នក

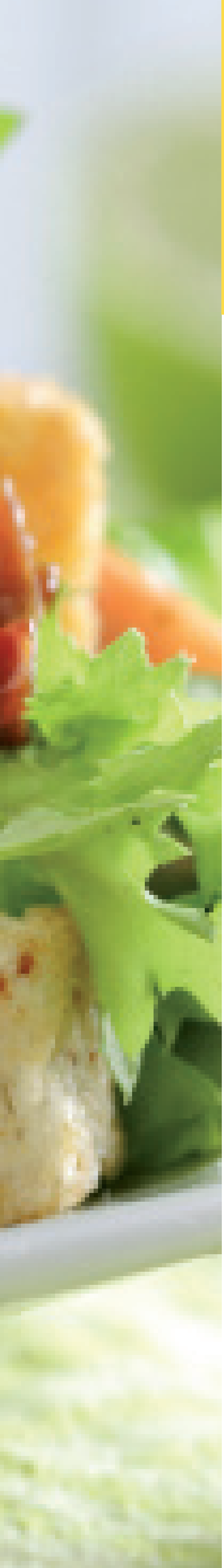

8

ចំពោះចំណីអាហារហាឡាល់(ចំណីអាហារដែលច្បាប់ឥស្លាមបាន អនុញ្ញាត) គឺមានតួនាទីយ៉ាងសំខាន់នៅក្នុងសាសនាឥស្លាម ហើយ វាជាមូលហេតុដែលនាំឲ្យគេទទួលយកការបួងសួង និងផ្តល់ភាព ចម្រុងចម្រើននៅក្នុងទ្រព្យសម្បត្តិ និងក្រុមគ្រួសារ។ ហើយអត្ថន័យ នៃអាហារដែលហាឡាល់ គឺរាល់អាហារដែលគេអនុញ្ញាត និងទទួល បានតាមមធ្យោបាយត្រឹមត្រូវ ដោយគ្មានការកេងប្រវ័ញ្ច និងរំលោភ បំពានលើសិទ្ធិអ្នកដទៃឡើយ។

មាតិកា

ចំណីអាហារ និងភេសជ្ជៈរបស់អ្នក

ដំណាំ និងផលានុផល

សុរា និងជាតិអាល់កុល

គ្រឿងញៀន

អាហារសមុទ្រ

សត្វរស់នៅលើដី

- ការសំឡេះតាមច្បាប់ឥស្លាម
- ក្បួនច្បាប់ដែលទាក់ទងនឹងសាច់ក្នុងភោជនីយដ្ឋាន និងកន្លែងលក់ដូររបស់អ្នកមិនមែនមូស្លីម

ការប្រមាញ់សត្វតាមច្បាប់ឥស្លាម

សុជីវធម៌នៃការទទួលទានអាហារ និងភេសជ្ជៈ

ចំណីអាហារ និងភេសជ្ជៈរបស់អ្នក

ច្បាប់ទូទៅទាក់ទងនឹងអាហារ និងភេសជ្ជៈ

ច្បាប់ទូទៅទាក់ទងនឹងចំណីអាហារនិងភេសជ្ជៈទាំងអស់ គឺត្រូវបានគេអនុញ្ញាត និងហាឡាល់(អាចទទួលទានបាន) លើកលែងតែអាហារមួយចំនួនដែលត្រូវបានហាមឃាត់(ហារ៉ាំ) ដោយសារតែវាបង្កឱ្យមានគ្រោះថ្នាក់ដល់មនុស្សចំពោះសុខភាព សីលធម៌ និងសាសនារបស់គេ។ ហើយជាការពិតណាស់ អល់ឡោះបានផ្តល់ឱ្យមនុស្ស ដោយបង្កើតសម្រាប់ពួកគេនូវអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលមាននៅលើភពផែនដីនេះ ដើម្បីឱ្យពួកគេទាញយកផលប្រយោជន៍អំពីវា លើកលែងតែរបស់បន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះដែលអល់ឡោះបានហាមឃាត់លើពួកគេ។ អល់ឡោះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា៖ "ទ្រង់គឺជាអ្នកដែលបានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់នៅលើផែនដីនេះសម្រាប់ពួកអ្នក"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:២៩)

ដំណាំ និងផលានុផល

គ្រប់រុក្ខជាតិដែលមនុស្សដាំដុះ ឬបានវាពីក្នុងព្រៃ ឬវាលស្មៅ និងឱសថ ឬផ្សិតគ្រប់ប្រភេទទាំងអស់ គឺត្រូវបានគេអនុញ្ញាតឱ្យបរិភោគ លើកលែងតែអ្វីដែលនាំឱ្យគ្រោះថ្នាក់ដល់ខ្លួនប្រាណ និងសុខភាព ឬធ្វើឱ្យបាត់បង់សតិសម្បជញ្ញៈ ដូចជាសុរា ឬគ្រឿងញៀនប៉ុណ្ណោះ។ ពិតណាស់វាត្រូវបានគេហាមឃាត់ដោយសារវាមានគ្រោះថ្នាក់ និងធ្វើឲ្យបាត់បង់សតិសម្បជញ្ញៈ។

៥ សុរា និងជាតិអាល់កុល

គឺរាល់ៗអ្វីដែលធ្វើឱ្យវង្វេងវង្វាន់សតិ មានន័យថាធ្វើឱ្យវាច្របូកច្របល់ ឬគ្រប់ដណ្ដប់ បិទបាំង និងប៉ះពាល់ដល់វា។ ដូចដែលអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "រាល់អ្វីដែលធ្វើឱ្យស្រវឹងវង្វេងវង្វាន់គឺជាសុរា ហើយរាល់សុរាទាំងអស់ គឺត្រូវបានហាមឃាត់"។ (មូស្លីម:២០០៣)។ ទោះបីជាវាត្រូវបានគេផលិតពីផ្លែឈើក៏ដោយ ដូចជា ទំពាំងបាយជូ ល្មើស្រកៀល ផ្លែទីន និងទំពាំងបាយជូក្រៀមជាដើម ឬធ្វើអំពីគ្រាប់ធញ្ញជាតិ ដូចជា ស្រូវសាលី ស្រូវ ពោត និងអង្ករជាដើម ឬធ្វើអំពីសារជាតុផ្អែម ដូចជា ទឹកឃ្មុំជាដើម។ ដូចនេះ រាល់អ្វីៗដែលធ្វើឱ្យបាត់បង់សតិ វាគឺជាស្រាដែលត្រូវបានគេហាមឃាត់ ទោះបីជាមានឈ្មោះជាអ្វី ឬមានលក្ខណៈបែបណាក៏ដោយ រហូតសូម្បីតែគេយកវាទៅលាយជាមួយទឹកផ្លែឈើធម្មជាតិ ឬបង្អែម ឬសូកូឡាក៏ដោយ។

ការថែរក្សាសតិស្មារតី

ពិតប្រាកដណាស់ សាសនាដ៏ឧត្តុងឧត្តមមួយនេះបាននាំមកដើម្បីបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ពីអ្វីដែលផ្ដល់ផលប្រយោជន៍ដល់មនុស្សនៅក្នុងជីវិតលោកិយ និងបរលោករបស់ពួកគេ។ ហើយពិសេសជាងនេះទៅទៀត គឺការថែរក្សាប្រការចាំបាច់ទាំងប្រាំគឺ សាសនា ខ្លួនប្រាណ សតិបញ្ញា ទ្រព្យសម្បត្តិ និងពូជអម្បូរ។

សតិបញ្ញា គឺជាមូលដ្ឋាននៃការទទួលខុសត្រូវផ្នែកច្បាប់ ហើយជាមូលហេតុចម្បងក្នុងការផ្ដល់កិត្តិយស និងជាការជ្រើសរើសរបស់ម្ចាស់ចំពោះមនុស្ស។ ហើយច្បាប់ឥស្លាមបានថែរក្សា និងការពារវាអំពីរាល់ប្រការទាំងអស់ដែលធ្វើឱ្យសតិបញ្ញាបាត់បង់ ឬចុះខ្សោយ។

ច្បាប់ឥស្លាមទាក់ទងនឹងសុរា

សុរា គឺស្ថិតក្នុងចំណោមអំពើបាបដ៏ធំ និងខ្លាំងក្លាបំផុត ហើយការហាមឃាត់អំពីសុរា និងការផ្ដោតសំខាន់នៅក្នុងកិច្ចការរបស់វានោះ ត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយគម្ពីរគួរអាន និងប្រសាសន៍របស់ព្យាការី ដែលក្នុងនោះរួមមានដូចជា៖

- អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ឱបណ្ដាអ្នកមានជំនឿ! ពិតប្រាកដណាស់ សុរា ល្បែងស៊ីសង ការគោរពបូជារូបបដិមា និងជឿព្រួញទស្សន៍ទាយវាសនា គឺជាអំពើ

ដឹកខ្វក់នៃទង្វើរបស់ស្ហៃតន ។ ដូច្នេះ ចូរពួកអ្នកជៀសវាងឱ្យឆ្ងាយពីវា ដើម្បីឱ្យពួកអ្នកទទួលបានជោគជ័យ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៥:៩០)។ អល់ឡោះបានឱ្យលក្ខណៈរបស់វាថាជាអំពើដ៏កខ្វក់ ហើយពិតណាស់ វាជាទង្វើរបស់ស្ហៃតន ។ ហើយទ្រង់ក៏បានប្រើឱ្យពួកយើងចៀសវាងឱ្យឆ្ងាយអំពីវា ប្រសិនបើយើងចង់ទទួលបានជ័យជម្នះ និងជោគជ័យ ។

- អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "រាល់អ្វីដែលធ្វើឱ្យស្រវឹងគឺជាសុរា ហើយរាល់អ្វីដែលធ្វើឱ្យស្រវឹងគឺត្រូវបានហាមឃាត់(ហារ៉ាំ)។ ជនណាហើយដែលទទួលទានសុរានៅក្នុងលោកិយនេះ ហើយគេបានស្លាប់ក្នុងសភាពជាអ្នកញៀនសុរា នោះគេនឹងមិនបានទទួលទានសុរាឡើយនៅថ្ងៃបរលោក"។ (មូស្លីម:២០០៣)
- អ្នកនាំសារលោកបានលើកឡើងពីភាពប្រឆាំងគ្នានៃការទទួលទានសុរានិងជំនឿក៏ដូចជាការថយចុះរបស់ជំនឿថា៖ "គ្មានបុគ្គលណាម្នាក់ទទួលទានសុរាក្នុងខណៈពេលដែលរូបគេជាអ្នកមានជំនឿនោះឡើយ"។ (អាល់ពូខរី:៥២៥៦ មូស្លីម:៥៧)
- សាសនាឥស្លាមបានបង្គាប់ឱ្យដាក់ទណ្ឌកម្មទៅលើអ្នកដែលទទួលទានសុរា ។ ដូច្នេះ វាធ្វើឲ្យបាត់បង់សេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់ពួកគេ និងការធ្លាក់ចុះនៃភាពជឿជាក់របស់ពួកគេនៅក្នុងសង្គម ។
- គេបានរៀបចំនូវទណ្ឌកម្មយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរបំផុតសម្រាប់អ្នកដែលនៅតែបន្តក្នុងការសេពសុរា និងអ្វីដែលស្រដៀងនឹងវា រហូតដល់ស្លាប់ ដោយគេមិនបានសារភាពកំហុសនិងកែខ្លួន(មុនពេលស្លាប់)។ អ្នកនាំសារលោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ពិតណាស់ចំពោះអល់ឡោះ គឺមានការព្រមានមួយសម្រាប់អ្នកដែលទទួលទានសុរា គឺនឹងឱ្យពួកគេផឹកទីណាតុលខ៏ហ្បាល"។ (មូស្លីម:២០០២)។ "ទីណាតុល-ខ៏ហ្បាល" គឺជាសារធាតុរាវរបស់អ្នកនៅឋាននរក សំដៅលើសារធាតុរាវដែលអាក្រក់ និងខ្ទុះដែលចេញពីរាងកាយអ្នកដែលបានវិនាសដោយភ្លើងនរក ។
- ហើយគ្រប់បុគ្គលដែលចូលរួម ឬជ្រោមជ្រែងទៅលើការសេពសុរា គឺចូលនៅក្នុងការព្រមាននេះទាំងអស់ ។ "ពិតណាស់ អ្នកនាំសារបានដាក់បណ្តាសាចំពោះបញ្ហាពាក់ព័ន្ធនឹងសុរាគឺមាន១០ គឺអ្នកដែលផលិតសុរា អ្នកដែលឱ្យគេផលិតឱ្យគាត់ អ្នកដែលផឹកវា អ្នកដែលដឹកជញ្ជូនវា អ្នកដែលគេជញ្ជូនឱ្យ អ្នកដែលចាក់ស្រាឲ្យគេផឹក

អ្នកដែលលក់ស្រា អ្នកដែលទទួលប្រយោជន៍ពីតម្លៃស្រា អ្នកដែលទិញវា និងអ្នកដែលឲ្យគេទិញឲ្យ"។ (អាត់តៀរមីហ្ស៊ីៈ១២៩៥)

គ្រឿងញៀន

ការប្រើប្រាស់គ្រឿងញៀនសូម្បីតែប្រភពដើមរបស់វាជារុក្ខជាតិ ឬជាផលិតផល ហើយសូម្បីតែការប្រើប្រាស់វាដោយការស្រូបហើយបញ្ចេញមកវិញ ឬការលេប ឬការចាក់ក៏ដោយ វាគឺជាអំពើបាប និងជាអំពើដ៏អាក្រក់បំផុត។ ជាមួយគ្នាផងដែរ វាធ្វើឱ្យបាត់បង់សតិ ហើយវាបានបំផ្លាញប្រព័ន្ធសរសៃប្រសាទរបស់មនុស្ស ហើយធ្វើឱ្យអ្នកដែលប្រើប្រាស់វាមានជំងឺសរសៃប្រសាទ និងវិកលចរិតនានា ហើយប្រហែលជាអាចនាំឱ្យរូបគេស្លាប់ផងដែរ។ អល់ឡោះដែលជាម្ចាស់ដ៏មហាអាណិតស្រលាញ់បំផុតទៅចំពោះខ្ញុំបម្រើរបស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយចូរពួកអ្នកកុំសម្លាប់ខ្លួនឯង (ឬសម្លាប់អ្នកដទៃ) ឱ្យសោះ។ ពិតណាស់ អល់ឡោះអាណិតស្រលាញ់បំផុតចំពោះពួកអ្នក"។ (គម្ពីរគួរអាន ៤:២៩)

អាហារសមុទ្រ

អាហារសមុទ្រគឺសំដៅលើអ្វីដែលមិនអាចរស់នៅបានឡើយលើកលែងតែនៅក្នុងទឹក ដោយវាមិនអាចរស់នៅលើគោកបានឡើយ។ ហើយពាក្យថាសមុទ្រនៅត្រង់នេះ គឺមានន័យថា កន្លែងដែលមានទឹកច្រើន ដែលរាប់បញ្ចូលទន្លេ បឹង និងអ្វីដែលផ្សេងពីវាដែលមានទឹកច្រើន។

ហើយអាហារសមុទ្រទាំងអស់នោះ មិនថាវាជាសត្វ ឬជារុក្ខជាតិដែលបានប្រមាញ់វា ឬប្រទះឃើញវាស្លាប់ក៏ដោយ ពិតណាស់ ការបរិភោគវាគឺត្រូវបានគេអនុញ្ញាត បើសិនជាវាមិនផ្តល់គ្រោះថ្នាក់។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "គេ (អល់ឡោះ) បានអនុញ្ញាតឱ្យពួកអ្នកនេសាទសត្វសមុទ្ររស់ និងយកសត្វសមុទ្រស្លាប់មកធ្វើជាអាហារ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៥:៩៦)។

សត្វនៅលើគោក

ការបរិភោគសត្វនៅលើគោកត្រូវបានអនុញ្ញាតក្នុងលក្ខខណ្ឌចំនួនពីរ៖

1	2
ជាប្រភេទសត្វដែលគេអនុញ្ញាតឱ្យបរិភោគ	ត្រូវបានប្រមាញ់ ឬសំឡេះទៅតាមក្បួនច្បាប់ឥស្លាម

តើសត្វអ្វីខ្លះដែលគេអនុញ្ញាតឱ្យបរិភោគ?

ជាគុដើម សត្វទាំងអស់គឺហាឡាល់(អនុញ្ញាតឲ្យបរិភោគ) លើកលែងតែអ្វីដែលមានភស្តុតាងចង្អុលបង្ហាញអំពីគួរអាន និងប្រសាសន៍របស់ព្យាការីលើការហាមឃាត់ចំពោះវា។

សត្វដែលគេហាមឃាត់មានដូចខាងក្រោម៖

1 **សត្វជ្រូក៖** វាជាសត្វដែលគេហាមឃាត់ និងចាត់ទុកថាកខ្វក់នៅក្នុងសាសនាឥស្លាម។ គ្រប់ផ្នែកទាំងអស់របស់វា និងអវយវៈរបស់វា និងអ្វីដែលចេញពីវាដូចដែលអល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "គេ(អល់ឡោះ)បានហាមឃាត់ចំពោះពួកអ្នក(បរិភោគ)សត្វស្លាប់ ឈាម សាច់ជ្រូក"។ (គម្ពីរគួរអាន ៥:៣) ហើយអល់ឡោះបានមានបន្ទូលទៀតថា៖ "ឬសាច់ជ្រូក ព្រោះវាជារបស់ដែលកខ្វក់"។ (គម្ពីរគួរអាន ៦:១៤៥)

2 **រាល់សត្វសាហាវដែលមានចង្កូម៖** មានន័យថា រាល់សត្វទាំងអស់ដែលស៊ីសាច់ជាអាហារ ទោះបីពួកវាមានទំហំធំដូចជាសត្វតោ និងសត្វខ្លា ឬតូចដូចជាសត្វឆ្មា និងអ្វីដែលផ្សេងពីវាក៏ដោយ។ ហើយក៏ដូច្នោះដែរ ចំពោះសត្វឆ្កែ។

3 **រាល់សត្វបក្សីដែលមានក្រញាំ៖** វាគឺរាល់បក្សីទាំងអស់ដែលស៊ីសាច់ជាអាហារដូចជាសត្វស្ទាំង សត្វឥន្ទ្រី សត្វទីទុយ និងអ្វីផ្សេងពីនេះទៀត។

4 **សត្វល្អិត៖** រាល់សត្វល្អិតទាំងអស់នៅលើគោក គឺគេមិនអនុញ្ញាតឱ្យបរិភោគវាឡើយ ពីព្រោះគេមិនអាចសំឡេះវាបានឡើយ លើកលែងតែកណ្តូប គឺគេ

អនុញ្ញាតឱ្យបរិភោគដូចអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "គេបានអនុញ្ញាតឲ្យពួកយើង(អាចទទួលទាន)នូវសត្វស្លាប់ពីរប្រភេទ(ដោយមិនចាំបាច់សំឡេះ) នោះគឺ ត្រី និងកណ្ដូប"។ (អ៊ិពនូម៉ាហ្ជះ: ៣២១៨)

5 **សត្វពស់ និងសត្វកណ្ដុរ៖** គេហាមឃាត់មិនឱ្យបរិភោគវាឡើយ និងបានប្រើយើងឱ្យសម្លាប់វា។ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ប្រាំប្រភេទនៃសត្វអាក្រក់ដែលគេអាចសម្លាប់ពួកវាបានទាំងនៅក្នុងពេលដែលគេអនុញ្ញាត ឬពេលគេមិនអនុញ្ញាត(ពេលកាន់តំណមអៀហរ៉ម) គឺពស់ ក្អែក កណ្ដុរ ឆ្កែឆ្កួត និងសត្វខ្លែងខ្មៅ"។ (អាល់ពូខរី:៣១៣៦ មូស្លីម:១១៩៨)

6 **សត្វលាស្រុក៖** វាគឺសត្វលាដែលគេប្រើប្រាស់វានៅក្នុងភូមិសម្រាប់ជាជំនិះ និងដឹកជញ្ជូនឥវ៉ាន់។

ប្រភេទសត្វដែលគេអនុញ្ញាតឲ្យទទួលទាន

អ្វីដែលអល់ឡោះបានអនុញ្ញាតឲ្យទទួលទាននៃសត្វទាំងនេះ ត្រូវបានបែងចែកជាពីរ៖

ប្រភេទសត្វដែលរស់នៅក្នុងព្រៃ ហើយរត់គេចពីមនុស្សដោយមិនអាចចាប់វាយកមកសំឡេះបានទេ៖ គេអនុញ្ញាតឱ្យយើងប្រមាញ់វាទៅតាមក្បួនច្បាប់នៃការប្រមាញ់របស់ឥស្លាម។

ប្រភេទមួយទៀត គឺសត្វចិញ្ចឹមដែលគេអាចចាប់វាបាន៖ គេមិនអនុញ្ញាតឡើយ លើកលែងតែសំឡេះវាទៅតាមក្បួនច្បាប់ឥស្លាមជាមុនសិន។

អល់ឡោះបានអនុញ្ញាតឲ្យយើងអាចទទួលទាននូវចំណីអាហាររបស់ពួកអះលីគីតាប(ពួកជ្វីហ្វនិងគ្រីស្ទាន) កាលណាពួកគេបានសំឡេះវាតាមរបៀបឥស្លាម។

ការសំឡេះសត្វតាមក្បួនច្បាប់ឥស្លាម

វាជាការសំឡេះសត្វដែលគ្រប់លក្ខខណ្ឌនៃច្បាប់ឥស្លាម។

លក្ខខណ្ឌនៃការសំឡេះសត្វតាមក្បួនច្បាប់ឥស្លាមមាន៖

1. អ្នកសំឡេះ គឺជាអ្នកដែលគេអនុញ្ញាតឱ្យសំឡេះសត្វបាន ពោលគឺ ត្រូវតែជាជនមូស្លីម ឬអះលីគីតាប(ពួកជ្វីហ្វនិងពួកគ្រឹស្ទាន) ដែលដឹងខុសត្រូវ និងមានគោលបំណងនៅក្នុងការសំឡេះ។
2. ឧបករណ៍ដែលប្រើដើម្បីសំឡេះសត្វ ត្រូវតែជារបស់ត្រឹមត្រូវដែលអាចធ្វើឱ្យហូរឈាម និងមុត ដូចជាកាំបិតជាដើម។ ហើយគេហាមឃាត់មិនឱ្យប្រើអ្វីដែលសម្លាប់សត្វដោយដាក់សង្កត់ធ្ងន់ពីលើ និងវាយក្បាលរបស់វា ឬដោយការដុតវា និងការឆក់ដោយអគ្គិសនីជាដើម។
3. រំលឹកនាមអល់ឡោះដោយសូត្រថា៖ بسم الله (ពីសមិលឡះ) នៅពេលចាប់ផ្តើមសំឡេះ។
4. កាត់ផ្តាច់អ្វីដែលចាំបាច់ក្នុងការសំឡេះ គឺបំពង់អាហារ បំពង់ក និងសរសៃឈាមពីរដែលនៅអមបំពង់កដែលជាសរសៃសំខាន់នៃបំពង់ក ឬកាត់បីនៅក្នុងចំណោមបួននេះ។

ប្រសិនបើលក្ខខណ្ឌទាំងនេះត្រូវបានបំពេញ សាច់សត្វដែលបានសំឡេះ គឺត្រូវបានគេអនុញ្ញាតឲ្យបរិភោគបាន។ តែប្រសិនបើខ្វះលក្ខខណ្ឌណាមួយក្នុងចំណោមលក្ខខណ្ឌទាំងនេះ ពិតណាស់ សាច់សត្វដែលបានសំឡេះនោះ គឺមិនត្រូវបានគេអនុញ្ញាតឲ្យបរិភោគនោះឡើយ។

ប្រភេទសាច់ដែលបម្រើនៅតាមភោជនីយដ្ឋាន និងហាង

1 សត្វដែលបានសំឡេះដោយអ្នកមិនមែនមូស្លីម ឬអះលីគីតាប៖ ដូចជាអ្នកកាន់ពុទ្ធសាសនា ហិណ្ឌូសាសនា និងអ្នកគ្មានសាសនា គឺត្រូវបានគេហាមឃាត់។ ហើយក៏ចូលក្នុងចំណុចនេះផងដែរ អ្វីដែលមាននៅក្នុងភោជនីយដ្ឋាន ឬហាងនៅក្នុងប្រទេសដែលភាគច្រើននៃប្រជាជនរបស់គេមិនមែនជាសាសនិក

ឥស្លាម និងអះលីគីតាប។ ដូចនេះ ច្បាប់ឥស្លាមមិនអនុញ្ញាតឲ្យទទួលទាននោះឡើយ លើកលែងតែមានការបញ្ជាក់ថា សាច់នោះគឺហាឡាល់(ដែលអាចបរិភោគបាន)។

2 សត្វដែលបានសំឡេះដោយជនមូស្លីម ឬអះលីគីតាបដែលស្របទៅតាមក្បួនច្បាប់ឥស្លាម៖ គឺត្រូវបានអនុញ្ញាត។

3 សត្វដែលបានសំឡេះដោយជនមូស្លីម ឬអះលីគីតាប តែមិនអនុវត្តទៅតាមក្បួនច្បាប់ឥស្លាម៖ ដូចជាការឆក់ដោយអគ្គិសនី និងធ្វើឱ្យលង់ទឹកជាដើម គឺត្រូវបានហាមឃាត់ដាច់ខាត់។

4 សត្វដែលសំឡេះដោយអះលីគីតាប ដោយមិនបានដឹងពីស្ថានភាពនៃការសំឡេះរបស់ពួកគេ ក៏ដូចជាអ្វីដែលមាននៅក្នុងភោជនីយដ្ឋាននិងហាងរបស់ពួកគេ៖ ពិតណាស់ ធាតុដើមរបស់វាគឺ ការសំឡេះរបស់ពួកគេដែលត្រឹមត្រូវនោះ គឺត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យបរិភោគ ជាមួយនឹងការសូត្រ "ពីសមិលឡះ" ក្នុងពេលបរិភោគ។ តែជាការល្អបំផុតនោះ គឺស្វែងរកសាច់នៅកន្លែងដែលហាឡាល់ច្បាស់លាស់។

ការប្រមាញ់តាមក្បួនច្បាប់ឥស្លាម

ការប្រមាញ់សត្វ គឺត្រូវបានអនុញ្ញាតចំពោះសត្វពាហនៈ និងបក្សីដែលគេអនុញ្ញាតឱ្យបរិភោគវាបាន តែគេមិនអាចចាប់វាយកមកសំឡេះបាន មានដូចជាប្រភេទសត្វស្លាបនៅជនបទ និងទីរហោស្ថានដែលជាប្រភេទសត្វមិនស៊ីសាច់ជាអាហារ ហើយក៏ដូចគ្នាដែរសត្វក្តាន់ និងទន្សាយព្រៃ និងអ្វីផ្សេងទៀត។

លក្ខខណ្ឌក្នុងការបរបាញ់ដែលត្រូវបានអនុញ្ញាតមានដូចខាងក្រោម៖

1 អ្នកដែលបរបាញ់នោះ គឺជាអ្នកដែលមានប្រាជ្ញាស្មារតី មានបំណងក្នុងការបរបាញ់ ជាជនមូស្លីម ឬអះលីគីតាប ហើយការបរបាញ់មិនអនុញ្ញាតឡើយចំពោះអ្នកដែលគោរពបដិមា និងមនុស្សដែលវិកលចរិត។

2 សត្វដែលគេគ្មានលទ្ធភាពក្នុងការចាប់យកមកសំឡេះ ដោយសារតែវារត់គេចចេញឆ្ងាយពីមនុស្ស។ ប្រសិនបើគេមានលទ្ធភាពក្នុងការចាប់វាយកមកសំឡេះ ដូចជា មាន់ ពពែ និងគោជាដើម នោះគឺមិនអនុញ្ញាតឱ្យបរបាញ់ឡើយ។

3 ឧបករណ៍ក្នុងការប្រមាញ់ចាំបាច់ត្រូវតែមុត ដូចជា ព្រួញ និងគ្រាប់កាំភ្លើង ឬអ្វីផ្សេងទៀត។ ចំណែកឯការប្រមាញ់ដោយឧបករណ៍ធ្ងន់ៗ ដូចជា ដុំថ្ម ឬអ្វីផ្សេងទៀត គឺមិនអនុញ្ញាតឱ្យបរិភោគសាច់វាឡើយ លើកលែងតែគេបានទៅទាន់សត្វនោះមុនពេលដែលវាស្លាប់ ហើយគេបានយកវាមកសម្លេះទាន់។

4 រំលឹកនាមអល់ឡោះដោយសូត្រថា៖ "ពីសមិលឡះ" មុនពេលដែលបាញ់ឧបករណ៍ចេញនោះទៅ។

5 ប្រសិនជាគេបានទៅទាន់សត្វ ឬបក្សីក្រោយពីបរបាញ់វា តែវាមិនទាន់ស្លាប់ទេនោះ ចាំបាច់លើគេត្រូវតែសម្លេះវា។

6 ហាមឃាត់មិនឱ្យបរបាញ់សត្វដោយគ្មានគោលបំណងដើម្បីបរិភោគជាដាច់ខាត ដូចជាអ្នកដែលបរបាញ់សត្វដើម្បីការកម្សាន្ត និងការសប្បាយ បន្ទាប់មកគេមិនបរិភោគអ្វីដែលគេបានបរបាញ់នោះទេ។

សុជីវធម៌នៃការទទួលទានអាហារ និងភេសជ្ជៈ

អល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានដាក់ច្បាប់ជាច្រើនទាក់ទងនឹងសុជីវធម៌ក្នុងការទទួលទានអាហារនិងភេសជ្ជៈ ដើម្បីបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់អំពីគោលបំណង និងគតិបណ្ឌិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដូចជាការរំលឹកអំពីឧបការគុណដែលអល់ឡោះបានប្រទានឱ្យមនុស្សលោក និងជាការការពារអំពីជំងឺផ្សេងៗ ហើយនិងហាមឃាត់ពីការខ្ជះខ្ជាយជាដើម។ ក្នុងចំណោមសុជីវធម៌ទាំងនោះមានដូចជា៖

1 ហាមឃាត់មិនឱ្យបរិភោគអាហារ និងភេសជ្ជៈនៅក្នុងវត្ថុប្រើប្រាស់ ដែលធ្វើពីមាសនិងប្រាក់ ឬស្រោបអំពីវាទាំងពីរ ពីព្រោះការធ្វើដូច្នេះគឺជាការខ្ជះខ្ជាយ និងលើសព្រំដែន និងជាការបំបាក់ទឹកចិត្តអ្នកក្រីក្រ។ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ចូរពួកអ្នកកុំផឹកទឹកនៅក្នុងឧបករណ៍ធ្វើអំពីមាស និងប្រាក់ ហើយកុំទទួលទានអាហារនៅក្នុងថាសធ្វើអំពីវាទាំងពីរនេះ។ ពិតណាស់ វាគឺសម្រាប់ពួកគេ(ពួកគ្មានជំនឿ)នៅលើលោកិយ ហើយសម្រាប់ពួកអ្នក(អ្នកមានជំនឿ)នៅថ្ងៃបរលោក"។ (អាល់ពូខរី:៥១១០ មូស្លីម:២០៦៧)

2 លាងសម្អាតដៃទាំងពីរ មុននិងក្រោយពេលបរិភោគអាហារ។

3 សូត្រ៖ "ពីសមិលឡះ" មុនពេលចាប់ផ្តើមទទួលទានអាហារនិងភេសជ្ជៈ ហើយអត្ថន័យរបស់វាគឺ ខ្ញុំសុំពរជ័យ និងសុំជំនួយនឹងព្រះនាមរបស់អល់ឡោះ។ ប្រសិនបីគេភ្លេច ហើយនឹកឃើញវិញពេលកំពុងទទួលទាននោះ ចូរសូត្រថា៖ "ពីសមិលឡះ ហ៊្វអាវវ៉ាលីហ៊ី វ៉ាអាឃីរីហ៊ី" (ខ្ញុំចាប់ផ្តើមនឹងនាមរបស់អល់ឡោះ និងបញ្ចប់នឹងនាមរបស់ទ្រង់)។ ពិតណាស់ ព្យាការីលោកបានឃើញក្មេងតូចម្នាក់ដែលមិនបានយល់ដឹងច្បាស់ពីសុជីវធម៌នៃការទទួលទានអាហារ លោកក៏បានបង្រៀនក្មេងនោះថា៖ "ឱក្មេងប្រុស! ចូរអ្នកសូត្រពីសមិលឡះ បរិភោគអាហារនឹងដៃស្តាំ និងបរិភោគអ្វីដែលនៅជិតអ្នក"។ (អាល់ពូខរី:៥០៦១ មូស្លីម:២០២២)

4 បរិភោគអាហារ និងផឹកដោយដៃស្តាំ៖ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ (ចូរពួកអ្នកកុំបរិភោគនឹងដៃឆ្វេង។ ពិតណាស់ស្ហៃតនវាស៊ីអាហារនឹងដៃឆ្វេង"។ (មូស្លីម:២០១៩)

5 គប្បីលើគេមិនត្រូវផឹកទឹក ឬបរិភោគអាហារដោយឈរឡើយ។

6 បរិភោគអាហារដែលនៅជិតខ្លួន ហើយមិនត្រូវបរិភោគអំពីកន្លែងអ្នកដទៃឡើយ ព្រោះការបរិភោគអំពីកន្លែងអ្នកដទៃ វាគឺជាទង្វើអសីលធម៌មួយ។ ពិតណាស់ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ក្មេងប្រុសនោះថា៖ "ចូរបរិភោគនូវអ្វីដែលនៅជិតអ្នក"។

7 គប្បីរើសចំណែកអាហារដែលធ្លាក់ ហើយជូតអ្វីដែលប្រលាក់ចេញ ហើយបរិភោគវានៅពេលណាដែលយើងអាចយកនូវប្រការមិនល្អចេញបាន។ ការធ្វើដូចនេះបញ្ជាក់អំពីការថែរក្សានូវឧបការគុណរបស់អល់ឡោះ និងអាហារដែលទ្រង់បានប្រទានឲ្យ។

8 ហាមមិនឱ្យបន្ទុះបង្អាប់ រិះគន់ ឬមើលងាយអាហារឡើយ តែគប្បីសរសើរ ឬនៅស្ងៀម។ "ព្យាការីរបស់ពួកយើងមិនធ្លាប់បន្ទុះបង្អាប់ចំណីអាហារឡើយ។ ប្រសិនបើលោកចូលចិត្ត លោកទទួលទាន។ តែប្រសិនបើលោកមិនពេញចិត្ត លោកក៏ទុកវា"។ (អាល់ពូខរីៈ៥០៩៣ មូស្លីមៈ២០៦៤)

9 ជៀសវាងការបរិភោគច្រើនហួសហេតុ ព្រោះថាការធ្វើដូច្នេះ ជាទូទៅបណ្ដាលឲ្យមានជំងឺ និងខ្ជិល។ ដែលល្អប្រសើរ គឺគួរបរិភោគល្មមៗបានហើយ (មិនឆ្អែតពេក) ដូចដែលអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "កូនចៅអាដាំមិនបានបំពេញអ្វីមួយអាក្រក់ជាងការបំពេញពោះឡើយ។ គ្រប់គ្រាន់ហើយសម្រាប់កូនចៅអាដាំនូវអាហារប៉ុន្មានម៉ាត់ដែលធ្វើឲ្យឆ្អឹងខ្នងរបស់គេត្រង់នោះ។ ហើយប្រសិនបើចាំបាច់ដោយខានមិនបាននោះ គឺ (ត្រូវទទួលទាន) មួយភាគបី (នៃក្រពះ) សម្រាប់អាហារ មួយភាគបីសម្រាប់ទឹក និងមួយភាគបីទៀតសម្រាប់ខ្យល់ដកដង្ហើម"។ (អាត់តៀរមីហ្ស៊ីៈ២៣៨០ អ៊ិពនូម៉ាហ្ជះៈ៣៣៤៩)

10 នៅពេលបរិភោគរួច ត្រូវសូត្រថា៖ "អាល់ហាំទូលិលឡះ" ថ្លែងអំណរទៅចំពោះអល់ឡោះលើឧបការគុណនេះដែលទ្រង់បានផ្ដល់អាហារមកឲ្យគេបរិភោគ ខណៈដែលមនុស្សជាច្រើនមិនទទួលបានវា។ ហើយក៏អាចបន្ថែមពីលើនេះទៀតដោយសូត្រថា៖

អាល់ហាំទូលិលឡើ ហ៊ិលឡើហ្ស៊ី អាត់អាម៉ានី ហើហ្ស៊ី វ៉ារ៉ហ្ស៊ើក៏នីហ៊ី មិនហ្គៃរី ហាវលិន មិននី វ៉ាលើគូវ៉ះ។

(រាល់ការសរសើទាំងឡាយ គឺសម្រាប់អល់ឡោះដែលបានឱ្យខ្ញុំបានទទួលទានអាហារនេះ និងបានផ្តល់លាភសក្ការៈនេះដល់ខ្ញុំ ដោយវាមិនមែនដោយសារការខំប្រឹងប្រែង ឬអានុភាពរបស់ខ្ញុំឡើយ)។

> អ្នកនាំសារមូហាំម៉ាត់បានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ប្រាកដណាស់ អល់ឡោះពេញចិត្តចំពោះខ្ញុំបម្រើរបស់ទ្រង់ដែលគេទទួលទានចំណីអាហារ ហើយគេបានថ្លែងអំណរគុណទៅចំពោះទ្រង់ ឬទទួលទានទឹក ហើយរូបគេបានថ្លែងអំណរគុណចំពោះទ្រង់"។ (រាយការណ៍ដោយ មូស្លីម)

សម្លៀកបំពាក់របស់អ្នក

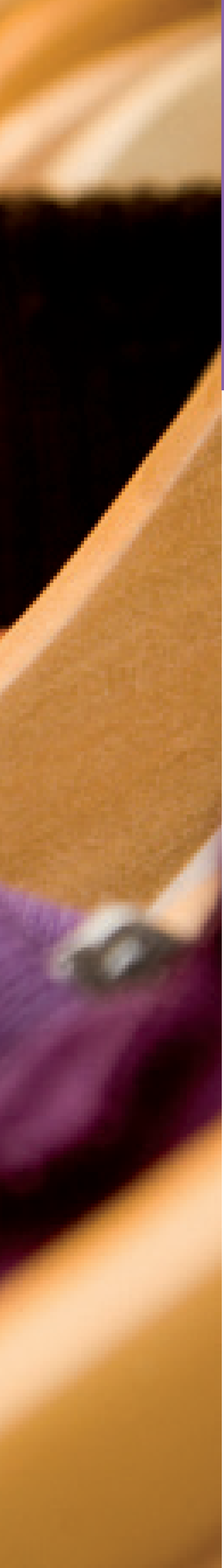

9

សម្លៀកបំពាក់ គឺជាឧបការគុណមួយក្នុងចំណោមឧបការគុណទាំងឡាយដែលអល់ឡោះបានផ្តល់មកឱ្យមនុស្ស ដូចដែលទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ឱកូនចៅអាហ្ទាំ! យើងបានបញ្ចុះមកឱ្យពួកអ្នកនូវសម្លៀកបំពាក់ដែលអាចបិទបាំងរាងកាយរបស់ពួកអ្នក និងសម្លៀកបំពាក់សម្រាប់តែងលម្អខ្លួន។ តែសម្លៀកបំពាក់កោតខ្លាច(ធ្វើអ្វីដែលអល់ឡោះប្រើ និងជៀសវាងពីអ្វីដែលត្រូវបានហាមឃាត់) នោះវាប្រសើរជាងអ្វីៗទាំងអស់។ ទាំងនោះ គឺស្ថិតនៅក្នុងចំណោមភស្តុតាងរបស់អល់ឡោះសង្ឃឹមថាពួកគេនឹងចងចាំ"។(គម្ពីរគួរអាន ៧:២៦)

មាតិកា

- សម្លៀកបំពាក់នៅក្នុងសាសនាឥស្លាម
- ច្បាប់ទូទៅដែលទាក់ទងនឹងសម្លៀកបំពាក់
- សម្លៀកបំពាក់ដែលគេបានហាមឃាត់
  - សម្លៀកបំពាក់ដែលលេចចេញកេរខ្មាស
  - សម្លៀកបំពាក់ដែលមានភាពស្រដៀងគ្នារវាងប្រុសនិងស្រី
  - សម្លៀកបំពាក់ដែលដូចនឹងសម្លៀកបំពាក់អ្នកគ្មានជំនឿ
  - សម្លៀកបំពាក់ដែលធ្វើឱ្យមានភាពក្អេងក្អាង និងក្រអឺតក្រទម
  - សម្លៀកបំពាក់ដែលមានសរសៃសូត្រ ឬមាសសម្រាប់បុរស
  - សម្លៀកបំពាក់ដែលមានការខ្ជះខ្ជាយ និងហួសកម្រិត

> សម្លៀកបំពាក់នៅក្នុងសាសនាឥស្លាម

សម្លៀកបំពាក់របស់អ្នកមានជំនឿចាំបាច់ត្រូវតែស្រស់ស្អាត និងមានអនាម័យ ជាពិសេស ក្នុងពេលទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងមនុស្ស និងក្នុងពេលប្រតិបត្តិសឡាត ដូចដែលអល់ឡោះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា៖ "ឱកូនចៅអាហ្ទាំ(មនុស្សលោក)! ចូរពួកអ្នកលម្អសម្លៀកបំពាក់របស់ពួកអ្នកនៅរាល់ម៉ាស្ជិទ(ពេលដែលសឡាត)"។ (គម្ពីរគួរអាន ៧:៣១)

ហើយពិតណាស់ អល់ឡោះជាម្ចាស់បានបង្គាប់ប្រើដល់មនុស្សឱ្យសម្អាតសម្លៀកបំពាក់របស់ពួកគេ និងរាងកាយរបស់ពួកគេ ពីព្រោះធ្វើដូច្នោះវាជាផ្នែកមួយនៃការនឹករលឹកដល់ឧបការគុណដែលអល់ឡោះបានផ្តល់ឱ្យ។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ចូរអ្នកពោលថា តើអ្នកណាបានហាមឃាត់ពួកអ្នកនូវសម្លៀកបំពាក់ស្អាត និងលាភសក្ការៈដែលល្អដែលអល់ឡោះបានផ្តល់ឱ្យបណ្តាខ្ញុំរបស់ទ្រង់នោះ? ចូរអ្នកពោលថា៖ វាគឺសម្រាប់បណ្តាអ្នកដែលមានជំនឿក្នុងការរស់នៅលើលោកិយនេះជាពិសេស គឺ(សម្រាប់ពួកគេ)នៅថ្ងៃបរលោក។ ដូច្នោះដែរ យើងបញ្ជាក់ភស្តុតាងជាច្រើន(ច្បាប់ឥស្លាម)យ៉ាងច្បាស់សម្រាប់ក្រុមដែលចេះដឹង)។ (គម្ពីរគួរអាន ៧:៣២)

សម្លៀកបំពាក់សម្រេចបាននូវសេចក្តីត្រូវការជាច្រើនដូចជា៖

1. បិទបាំងផ្នែកសំខាន់ៗនៃរាងកាយរបស់មនុស្សពីការមើលឃើញរបស់អ្នកដទៃ នៅក្រោមអារម្មណ៍សុភាព ស្អាតស្អំទៅចំពោះមនុស្ស។
2. ការពាររាងកាយរបស់មនុស្សអំពីភាពក្តៅត្រជាក់និងគ្រោះថ្នាក់។ក្តៅនិងត្រជាក់ គឺជាការផ្លាស់ប្តូរនៃអាកាសធាតុ ហើយ គ្រោះថ្នាក់ គឺជាការបំពានទៅលើរាងកាយ

សម្លៀកបំពាក់សម្រេចបាននូវអត្ថប្រយោជន៍ជាច្រើនដល់មនុស្ស។

របស់មនុស្ស។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលអំពីលក្ខណៈរបស់សម្លៀកបំពាក់ថា៖ "ហើយទ្រង់បានធ្វើឱ្យមានសម្លៀកបំពាក់សម្រាប់ពួកអ្នកដើម្បីការពារពួកអ្នកពីកម្ដៅ (ឬរងា) និងសម្លៀកបំពាក់ (អាវក្រោះ) ដើម្បីការពារពួកអ្នកក្នុងពេលសង្គ្រាម។ ដូច្នោះហើយទ្រង់បំពេញឧបការគុណរបស់ទ្រង់ដល់ពួកអ្នក ដើម្បីឱ្យពួកអ្នកប្រគល់ខ្លួនទៅចំពោះទ្រង់"។ (គម្ពីរគួរអាន ១៦:៨១)

> ច្បាប់ទូទៅដែលទាក់ទងនឹងសម្លៀកបំពាក់

> សាសនាឥស្លាមមិនបានកំណត់ប្រភេទនៃសម្លៀកបំពាក់ដែលដាច់ដោយឡែកពីគេឡើយ ហើយជាការល្អប្រសើរគឺត្រូវស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ដែលស្របទៅតាមសម្លៀកបំពាក់របស់ប្រជាជនដែលរស់នៅក្នុងប្រទេសរបស់ខ្លួន លើកលែងតែអ្វីដែលជាករណីលើកលែងដែលឥស្លាមបានហាមឃាត់។

ឥស្លាមជាសាសនាស្អាតស្អំ ហើយមិនបានកំណត់ច្បាប់សម្រាប់មនុស្សក្នុងកិច្ចការនៃជីវិតរស់នៅរបស់ពួកគេទេ លើកលែងតែអ្វីដែលសមស្របទៅនឹងភាពស្អាតស្អំ សន្តិភាព និងចិត្តគំនិតអាចទទួលយកបាន និងទូទៅសមហេតុសមផល។

ធាតុដើមនៃសម្លៀកបំពាក់របស់អ្នកមូស្លីម និងការតុបតែងខ្លួនរបស់ពួកគេ គឺត្រូវបានអនុញ្ញាត៖

សាសនាឥស្លាមមិនបានកំណត់សម្រាប់មនុស្សនូវប្រភេទនៃសម្លៀកបំពាក់ដោយឡែកពីគេឡើយ។ ប៉ុន្តែច្បាប់បានទទួលស្គាល់រាល់សម្លៀកបំពាក់ទាំងអស់ដរាបណាវាស្ថិតនៅក្នុងចំណោមប្រការដែលគេត្រូវការ ដោយមិនមានការបំពាន និងលើសព្រំដែន។

អ្នកនាំសារលោកបានស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ដែលមាននៅក្នុងសម័យកាលរបស់លោក ហើយលោកមិនបានប្រើឱ្យស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ជាក់លាក់ណាមួយឡើយ ហើយលោកក៏មិនបានហាមឃាត់ការស្លៀកពាក់ជាក់លាក់ណាមួយដែរ ក៏ប៉ុន្តែលោកបានហាមឃាត់នូវលក្ខណៈជាក់លាក់នៃសម្លៀកបំពាក់មួយចំនួន។ ធាតុដើមនៃការទំនាក់ទំនងប្រចាំថ្ងៃដែលមានដូចជា សម្លៀកបំពាក់ ការបរិភោគ គឺគេអនុញ្ញាតដោយមិនមានការហាមឃាត់ឡើយ លើកលែងតែមានភស្តុតាងបញ្ជាក់ហាម។ គោលការណ៍នេះគឺផ្ទុយអំពីការគោរពសក្ការៈ ដែលធាតុដើមរបស់វា គឺមិនត្រូវអនុវត្តឡើយ ហើយច្បាប់ឥស្លាមក៏មិនបង្គាប់ប្រើឲ្យធ្វើវានោះដែរ លើកលែងតែមានភស្តុតាងបញ្ជាក់ប្រើ។

អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ចូរពួកអ្នកបរិភោគ ចូពួកអ្នកបរិច្ចាគ និងចូរពួកអ្នកស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ចុះ ដោយមិនត្រូវមានការខ្ជះខ្ជាយ និងកំណាញ់ (ត្បិតត្បៀត)ឡើយ"។ (អាន់ណាសាអ៊ី: ២៥៥៩)

សម្លៀកបំពាក់ដែលគេបានហាមឃាត់

1. សម្លៀកបំពាក់ដែលលេចចេញកេរខ្មាស(ផ្នែកនៃរាងកាយដែលចាំបាច់ត្រូវតែបិទបាំង)៖ គឺចាំបាច់លើជនមូស្លីមត្រូវបិទបាំងកេរខ្មាសរបស់ខ្លួនដោយសម្លៀកបំពាក់ ដូចដែលអល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "យើងបានបញ្ចុះមកឱ្យពួកអ្នកនូវសម្លៀកបំពាក់ដែលអាចបិទបាំងរាងកាយរបស់ពួកអ្នក"។(គម្ពីរគួរអាន ៧:២៦)

សាសនាឥស្លាមបានកំណត់ខ្នាតក្នុងការបិទបាំងកេរខ្មាសសម្រាប់បុរស និងស្ត្រី។ ចំពោះបុរសគឺ កេរខ្មាសរបស់ពួកគេ គឺចាប់ពីផ្ចិតរហូតដល់ជង្គង់របស់

គេ ។ចំណែកឯកេរខ្មាសរបស់ស្ត្រីពេលនៅមុខបុរសដែលអាចរៀបការជាមួយបាន គឺរាងកាយទាំងមូលរបស់នាង លើកលែងតែមុខនិងបាតដៃទាំងពីរ ។

ហើយមិនអនុញ្ញាតចំពោះការបិទបាំងដោយប្រើសម្លៀកបំពាក់ដែលរឹបចង្អៀតដែលអាចកំណត់(មើលយល់)ផ្នែកៗនៃរាងកាយរបស់គេនោះទេ ហើយក៏មិនត្រូវស្តើងពេកដែលអាចចេញ(មើលឃើញ)ខ្លួនប្រាណខាងក្នុងនោះដែរ ។ ជាការពិតណាស់ អល់ឡោះបានព្រមានដល់អ្នកដែលស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ដែលអាចមើលឃើញកេរខ្មាសរបស់ខ្លួននោះ ដោយអ្នកនាំសារមានប្រសាសន៍ថា៖ "ពីរក្រុមស្ថិតក្នុងចំណោមអ្នកដែលចូលឋាននរក" មួយក្នុងចំណោមនោះគឺ៖ "ស្ត្រីដែលស្លៀកពាក់ស្តើងចេញកេរខ្មាស"។

2 សម្លៀកបំពាក់ដែលប្រដូចទៅនឹងភេទទាំងពីរ៖ មានន័យថាគឺការប្រដូចខ្លួនបុរសទៅនឹងស្ត្រីដោយការស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ដែលសម្រាប់តែស្ត្រីប៉ុណ្ណោះ។ ហើយក៏ដូចគ្នាផងដែរ ការប្រដូចស្ត្រីទៅនឹងបុរស ។ ទង្វើបែបនេះគឺគេហាមឃាត់ ហើយវាជាបាបកម្មមួយនៃបាបកម្មកម្រិតធ្ងន់ ។ ហើយគេរាប់បញ្ចូលទៅក្នុងវានោះដែរ គឺការប្រដូចរបស់ពួកគេនៅក្នុងការនិយាយស្តី ការដើរ និងកាយវិការ ។ "ពិតណាស់ អ្នកនាំសារបានដាក់បណ្តាសាលើបុរសដែលស្លៀកសម្លៀកបំពាក់របស់ស្ត្រី និងស្ត្រីដែលស្លៀកសម្លៀកបំពាក់បុរស"។ (អាពូហ្ទាវូទ:៤០៩៨) ម៉្យាងទៀត៖ "អ្នកនាំសារបានដាក់បណ្តាសាលើបុរសដែលប្រដូចខ្លួនទៅនឹងស្ត្រី និងស្ត្រីដែលប្រដូចខ្លួនទៅនឹងបុរស"។ (អាល់ពូខរី:៥៥៤៦) ។ ដាក់បណ្តាសាមានន័យថា បណ្តេញចេញឲ្យឆ្ងាយពីការអាណិតស្រលាញ់របស់អល់ឡោះ។ ឥស្លាមចង់ឱ្យទម្លាប់របស់បុរស និងរូបរាងកាយរបស់ពួកគេមានភាពខុសប្លែកពីស្ត្រី ហើយសម្រាប់ស្ត្រីក៏ដូចគ្នាដែរ ។ នោះហើយជាអ្វីដែលមានពីធម្មជាតិនៃកំណើតដ៏ស្អាតស្អំ និងជាប្រការត្រឹមត្រូវសមហេតុផល ។

3 សម្លៀកបំពាក់ដែលដូចនឹងអ្នកគ្មានជំនឿ ដោយវាជាសម្លៀកបំពាក់ជាក់លាក់របស់ពួកគេ៖ ដូចជាសម្លៀកបំពាក់លោកសង្ឃ និងអាចារ្យ ការពាក់រូបឈើឆ្កាង និងអ្វីដែលជាសញ្ញាជាក់លាក់របស់សាសនាណាមួយ ។ សម្លៀកបំពាក់ទាំងនោះត្រូវបានគេហាមមិនឱ្យពាក់វានោះទេ ដោយអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖

"ជនណាហើយដែលប្រដូចខ្លួនទៅនឹងក្រុមណាមួយ ពិតណាស់ រូបគេស្ថិតក្នុងចំណោមក្រុមនោះហើយ"។ (អាពូហ្សាវូទ: ៤០៣១)។ រួមបញ្ចូលទៅក្នុងការប្រដូចនោះផងដែរ គឺការស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ដែលមាននិមិត្តសញ្ញាជាក់លាក់ពីសាសនាដទៃ ឬនិកាយដែលវង្វេង។ ការប្រដូចនេះ ជាភស្តុតាងបង្ហាញពីភាពអសីលធម៌ និងការមិនស្មោះត្រង់នឹងខ្លួនលើអ្វីដែលជាសិទ្ធិរបស់មនុស្ស។

មិនមែនជាការប្រដូចនោះទេ ប្រសិនបើអ្នកមូស្លីមស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ដែលល្បីសុះសាយនៅក្នុងប្រទេសរបស់ខ្លួន សូម្បីតែភាគច្រើនមនុស្សគ្មានជំនឿស្លៀកពាក់វាក៏ដោយ។ ពិតណាស់ អ្នកនាំសារលោកបានស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ដូចជាសម្លៀកបំពាក់អ្នកគ្មានជំនឿនៃក្រុមគូរ៉ស្ហដែរ លើកលែងតែអ្វីដែលមានភស្តុតាងបញ្ជាក់ពីការហាមឃាត់ចំពោះវា។

4 សម្លៀកបំពាក់ដែលធ្វើឱ្យមានភាពក្អេងក្អាង និងក្រអឺតក្រទម៖ ពិតណាស់ អ្នកនាំសារលោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "មិនបានចូលក្នុងឋានសួគ៌ឡើយ ជនណាហើយដែលមានភាពក្រអឺតក្រទមនៅក្នុងចិត្តរបស់ខ្លួន សូម្បីតែទម្ងន់ប៉ុនល្អងធូលីក៏ដោយ"។ (មូស្លីម: ៩១)

ដូចនេះហើយ ឥស្លាមបានហាមឃាត់អំពីការស្លៀកសារុង(ឬខោ)ហៀរផុតភ្នែកគោលសម្រាប់បុរស ដោយសារការធ្វើដូច្នោះជាមូលហេតុនាំឱ្យមានភាពក្អេងក្អាង និងក្រអឺតក្រទម។ អ្នកនាំសារលោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ជនណាស្លៀកសារុង(ឬខោ)ហៀរកែងជើងដោយក្រអឺតក្រទមនោះ អល់ឡោះនឹងមិនមើលទៅកាន់គេឡើយនៅថ្ងៃបរលោក"។ (អាល់ពូខរី:៣៤៦៥ មូស្លីម:២០៨៥)

ហើយឥស្លាមក៏ហាមឃាត់ពីការស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ដែលល្បីល្បាញពោលគឺសម្លៀកបំពាក់ដែលធ្វើឱ្យមនុស្សមានការចាប់អារម្មណ៍ខ្លាំងនៅពេលដែលបុគ្គលណាម្នាក់ស្លៀកវា ហើយពួកគេនឹងជជែកគ្នាអំពីវា និងធ្វើឱ្យអ្នកដែលស្លៀកវាមានភាពល្បីល្បាញ ដោយសារវាចម្លែក ឬមនុស្សស្អប់ខ្ពើមវាដោយមូលហេតុរូបរាង និងពណ៌របស់វាដែលខុសធម្មតា ឬធ្វើឱ្យអ្នកដែលស្លៀកវាក្លាយជាអ្នកមានមោទនភាព និងក្អេងក្អាង។ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ជនណាហើយស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ដែលមានភាពល្បីល្បាញនៅក្នុងលោកិយ

នោះអស់ឡោះនឹងឱ្យរូបគេស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ដែលធ្វើឱ្យគេមានភាពអាម៉ាស់នៅថ្ងៃបរលោក"។ (អះម៉ាត់:៥៦៦៤ អ៊ិពនូម៉ាហ្ជះ ៣៦០៧)

5 **សម្លៀកបំពាក់ដែលមានមាស ឬក៏មានសសៃសូត្រធម្មជាតិសម្រាប់បុរស៖** ពិតប្រាកដណាស់ សាសនាឥស្លាមបានហាមឃាត់វាទាំងពីរមកលើបុរស ដូចដែលអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍អំពីមាស និងសូត្រថា៖ "ពិតណាស់វាទាំងពីរនេះ គឺត្រូវបានហាមឃាត់មកលើបុរសៗនៃប្រជាជាតិខ្ញុំ ហើយអនុញ្ញាតសម្រាប់ស្ត្រី"។ (អ៊ិពនូម៉ាហ្ជះ:៣៥៩៥ អាពូហ្ទាវូទ:៤០៥៧)

សូត្រដែលគេហាមឃាត់លើបុរសនោះ គឺសំដៅលើសូត្រធម្មជាតិដែលគេដកយកវាចេញពីដង្កូវនាង។

6 **សម្លៀកបំពាក់ដែលមានការខ្ជះខ្ជាយ និងហួសកម្រិត៖** អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ចូរពួកអ្នកបរិភោគ ចូរពួកអ្នកបរិច្ចាគ និងចូរពួកអ្នកស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ចុះ តែមិនត្រូវមានការខ្ជះខ្ជាយ និងកំណាញ់(ត្បិតត្បៀត)នោះទេ"។ (អាន់ណាសាអ៊ី: ២៥៥៩)

វាមានភាពខុសគ្នាអាស្រ័យលើស្ថានភាពអ្នកដែលស្លៀកពាក់វា។ សម្រាប់អ្នកមាន គឺគេអាចទិញសម្លៀកបំពាក់ដែលអ្នកក្រមិនសក្តិសមនឹងទិញវា ដោយធៀបទៅនឹងទ្រព្យសម្បត្តិ ប្រាក់ចំណូលប្រចាំខែ និងការចំណាយនានារបស់គេ ព្រមទាំងតម្រូវការដទៃទៀតដែលស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់គេ។ សម្លៀកបំពាក់មួយវាអាចជាការខ្ជះខ្ជាយសម្រាប់អ្នកក្រ តែវាមិនមែនជាការខ្ជះខ្ជាយឡើយសម្រាប់អ្នកមាន។

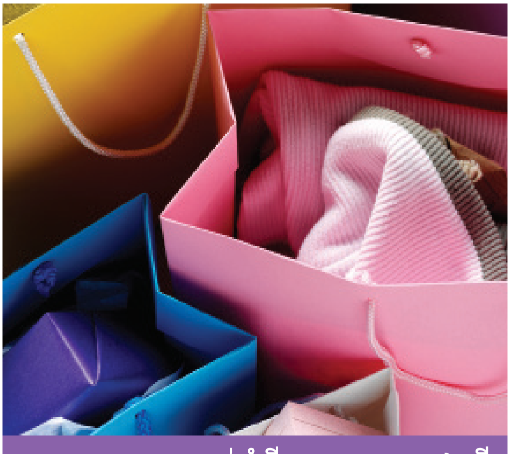

> គេបានហាមឃាត់អំពីការខ្ជះខ្ជាយទៅលើសម្លៀកបំពាក់ ហើយវាខុសគ្នាទៅតាមប្រាក់ចំណូល និងតម្រូវការដទៃទៀតដែលនៅស្ថិតក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ជននោះ។

គ្រួសាររបស់អ្នក

10

សាសនាឥស្លាមបានផ្តល់សារៈសំខាន់យ៉ាងខ្លាំងចំពោះគ្រួសារ ហើយជំរុញឲ្យមានលំនឹងនៅក្នុងគ្រួសារ និងថែរក្សាគ្រួសារអំពីប្រការដែលធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ និងបំផ្លាញនូវសុភមង្គលគ្រួសារ ពីព្រោះសុភមង្គលនៅក្នុងក្រុមគ្រួសារ នឹងធានាបាននូវសុខសន្តិភាព សម្រាប់បុគ្គល និងសង្គមទាំងមូល។

មាតិកា

ឋានៈគ្រួសារនៅក្នុងសាសនាឥស្លាម

ឋានៈស្ត្រីនៅក្នុងសាសនាឥស្លាម

- ស្ត្រីត្រូវបានឥស្លាមយកចិត្តទុកដាក់ថែទាំនាង
- គ្មានជម្លោះរវាងភេទទាំងពីរ
- ប្រភេទស្ត្រីចំពោះបុរស
- គោលការណ៍នៃទំនាក់ទំនងរវាងបុរសនិងស្ត្រីដែលអាចរៀបការជាមួយបាន
- ព្រំដែននៃហ៊ីហ្ជាប

អាពាហ៍ពិពាហ៍ក្នុងសាសនាឥស្លាម

សិទ្ធិនិងកាតព្វកិច្ចរបស់ប្តីប្រពន្ធនៅក្នុងសាសនាឥស្លាម

ពហុពន្ធភាព

ការលែងលះ

សិទ្ធិរបស់ឪពុកម្តាយ

សិទ្ធិរបស់កូន

> ឋានៈគ្រួសារនៅក្នុងសាសនាឥស្លាម

សាសនាឥស្លាមបានបង្ហាញពីការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះគ្រួសារ ដូចអ្វីដែលបានបង្ហាញខាងក្រោមនេះ៖

1 ឥស្លាមបានសង្កត់ធ្ងន់លើការចាប់ផ្តើមរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ និងការបង្កើតគ្រួសារ ហើយបានចាត់ទុកវាជាកិច្ចការដ៏ឧត្តុងឧត្តម្ភ និងជាមាគ៌ារបស់បណ្តាអ្នកនាំសារទាំងឡាយ ដូចដែលអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ខ្ញុំបួសហើយខ្ញុំស្រាយ ខ្ញុំប្រតិបត្តិសឡាតហើយខ្ញុំគេង ហើយខ្ញុំរៀបការជាមួយស្ត្រី។ បុគ្គលណាមិនពេញចិត្តនឹងមាគ៌ារបស់ខ្ញុំ បុគ្គលនោះមិនស្ថិតនៅក្នុងក្រុមរបស់ខ្ញុំឡើយ"។ (អាល់ពូខរីៈ៤៧៧៦ មូស្លីមៈ១៤០១)

- គម្ពីរគួរអានបានចាត់ទុកថា វាជាការប្រោសប្រទាន និងជាភស្តុតាងដ៏អស្ចារ្យដែលអល់ឡោះបានបង្កើតឱ្យមានការរួមរស់ ការស្រលាញ់គ្នា ការអាណិតអាសូរគ្នា និងការរស់នៅជាមួយគ្នារវាងស្វាមីនិងភរិយា។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយក្នុងចំណោមភស្តុតាងរបស់ទ្រង់ គឺទ្រង់បានបង្កើតឱ្យពួកអ្នកនូវភរិយាចេញពីខ្លួនពួកអ្នក ដើម្បីឱ្យពួកអ្នកមានភាពកក់ក្តៅជាមួយនាង។ ហើយទ្រង់បានបង្កើតឱ្យមានការស្រលាញ់ និងការអាណិតអាសូររវាងពួកអ្នក"។ (គម្ពីរគួរអាន ៣០:២១)
- ឥស្លាមបានប្រើឱ្យផ្តល់ភាពងាយស្រួលក្នុងការរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ និងជួយដល់អ្នកដែលមានបំណងចង់រៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ដើម្បីទប់ស្កាត់តណ្ហារបស់ខ្លួន ដូចដែលអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "បីក្រុមដែលទទួលបានសិទ្ធិនៃការជួយពីអល់ឡោះដល់ពួកគេ" ហើយក្នុងចំណោមនោះគឺ "អ្នករៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ដែលមានបំណងដើម្បីទប់ស្កាត់តណ្ហារបស់ខ្លួនកុំឱ្យប្រព្រឹត្តប្រការដែលច្បាប់ហាមឃាត់"។ (អាត់តៀរមីហ្ស៊ី ១៦៥៥)
- ឥស្លាមបានបង្គាប់ប្រើយុវជនឱ្យរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍នៅក្នុងពេលដែលពួកគេមានកំលាំងមាំមួន និងមានសមត្ថភាព ដែលជាហេតុធ្វើឱ្យពួកគេទទួលបានការរួមរស់ និងមានភាពនឹងនរ ហើយក៏ទទួលបានដំណោះស្រាយស្របច្បាប់ ដើម្បីទប់ស្កាត់តណ្ហា និងចំណង់ផ្លូវភេទដ៏ខ្លាំងក្លា។

គ្រួសាររបស់អ្នក

2 ឥស្លាមបានផ្តល់ការគោរពយ៉ាងពេញលេញចំពោះសមាជិកគ្រប់រូបក្នុងគ្រួសារ ទោះបីជាបុរសឬស្ត្រីក៏ដោយ។

ឥស្លាមបានចាត់ទុកឪពុកម្តាយជាអ្នកទទួលខុសត្រូវខ្ពស់បំផុតក្នុងការអប់រំកូនៗរបស់ខ្លួន។ អំពីអាប់ទុលឡោះ កូន អ៊ូមើរ គាត់បានឮអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ពួកអ្នកទាំងអស់ គឺជាអ្នកមើលការខុសត្រូវ ហើយនឹងត្រូវទទួលខុសត្រូវលើអ្វីដែលរូបគេមើលការខុសត្រូវនោះ។ មេដឹកនាំគឺជាអ្នកដែលមើលការខុសត្រូវ ហើយត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះអ្នកដែលនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ខ្លួន។ បុរសគឺជាអ្នកមើលការខុសត្រូវចំពោះគ្រួសាររបស់ខ្លួន ហើយត្រូវទទួលខុសត្រូវលើអ្នកនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ខ្លួន។ ស្ត្រីគឺជាអ្នកមើលការខុសត្រូវផ្ទះស្វាមីរបស់នាង ហើយត្រូវទទួលខុសត្រូវអ្នកនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ខ្លួន។ អ្នកបម្រើ គឺជាអ្នកមើលការខុសត្រូវចំពោះទ្រព្យសម្បត្តិចៅហ្វាយរបស់ខ្លួន ហើយត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះអ្វីដែលខ្លួនមើលការខុសត្រូវនោះ"។ (អាល់ពូខរី: ៨៥៣ មូស្លីម:១៨២៩)

> គម្ពីរគួរអានបានកំណត់ថា ការរួមរស់ ការស្រលាញ់ និងការអាណិតអាសូររវាងប្តីប្រពន្ធនោះ គឺជាឧបការគុណដ៏ធំធេងបំផុត។

3 ឥស្លាមបានជំរុញយ៉ាងខ្លាំងទៅលើកូនចៅឲ្យពួកគេគោរពលើកតម្កើងចំពោះឪពុកម្តាយ មើលថែពួកគាត់ និងធ្វើតាមការបង្គាប់ប្រើរបស់ពួកគាត់រហូតដល់ពួកគាត់លាចាកលោកនេះទៅ។

ទោះបីជាកូនប្រុស ឬកូនស្រីស្ថិតក្នុងវ័យណាក៏ដោយ ក៏ចាំបាច់លើពួកគេត្រូវគោរព និងធ្វើល្អទៅចំពោះពួកគាត់ដែរ។ ពិតប្រាកដណាស់ អល់ឡោះបានភ្ជាប់ការធ្វើល្អចំពោះគាត់ទាំងពីរជាមួយនឹងការគោរពសក្ការៈទៅចំពោះទ្រង់ ហើយបានហាមឃាត់មិនឱ្យជ្រុលជ្រួសពាក្យសំដី ឬកាយវិការទៅលើគាត់ទាំងពីរឡើយ សូម្បីតែការប្រើប្រាស់ពាក្យសំដី ឬសំឡេងដែលបង្ហាញពីភាពធុញទ្រាន់ចំពោះគាត់ទាំងពីរក៏ដោយ។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយម្ចាស់របស់អ្នក

បានបញ្ញាថា៖ ពួកអ្នកមិនត្រូវគោរពសក្ការៈ(ចំពោះអ្វី)ក្រៅពីទ្រង់ឡើយ ហើយចូរពួកអ្នកធ្វើល្អទៅចំពោះឪពុកម្ដាយ។ ប្រសិនបើម្នាក់នៃគាត់ទាំងពីរ ឬក៏គាត់ទាំងពីរមានវ័យចាស់ជរារស់នៅជាមួយអ្នក ចូរអ្នកកុំនិយាយទៅកាន់គាត់ទាំងពីរនូវពាក្យសំដីមិនសមរម្យ ឬគំហកដាក់គាត់ទាំងពីរឱ្យសោះ។ តែអ្នកត្រូវនិយាយទៅកាន់គាត់ទាំងពីរនូវពាក្យសំដីណាដែលទន់ភ្លន់បំផុត"។ (គម្ពីរគួរអាន ១៧:២៣)

4 ឥស្លាមបង្គាប់ប្រើឱ្យថែរក្សាសិទ្ធិកូនប្រុសនិងកូនស្រី ហើយចាំបាច់ត្រូវឱ្យមានភាពយុត្តិធម៌រវាងពួកគេក្នុងការផ្ដល់ផ្គង់ និងកិច្ចការផ្នែកខាងក្រៅ។

5 ជនមូស្លីមត្រូវមានកាតព្វកិច្ចនៅក្នុងការភ្ជាប់ទំនាក់ទំនងជាមួយសាច់ញាតិ មានន័យថា ភ្ជាប់ទំនាក់ទំនងជាមួយមនុស្ស និងធ្វើល្អជាមួយនឹងសាច់ញាតិរបស់ខ្លួន ទាំងខាងឪពុក និងខាងម្ដាយ

ដែលមានដូចជា បងប្អូនប្រុស និងបងប្អូនស្រីរបស់ខ្លួន មាមីងខាងឪពុក និងកូនៗរបស់ពួកគាត់ មាមីងខាងម្ដាយ និងកូនៗរបស់ពួកគាត់ ហើយគេបានចាត់ទុកការធ្វើដូច្នោះ ជាការបញ្ជិតខ្លួននិងជាការគោរពប្រណិប័តន៍ដ៏ធំធេងមួយ។ ត្រូវមានការប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះការផ្ដាច់ទំនាក់ទំនងជាមួយញាតិសណ្ដាន ឬធ្វើប្រការអាក្រក់ទៅចំពោះពួកគេ ហើយគេចាត់ទុកទង្វើបែបនោះជាបាបកម្មធំ។ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "មិនចូលឋានសួគ៌ឡើយ អ្នកដែលកាត់ផ្ដាច់ចំណងសាច់សាលោហិតនោះ"។ (អាល់ពូខរីៈ ៥៦៣៨ មូស្លីម ២៥៥៦)

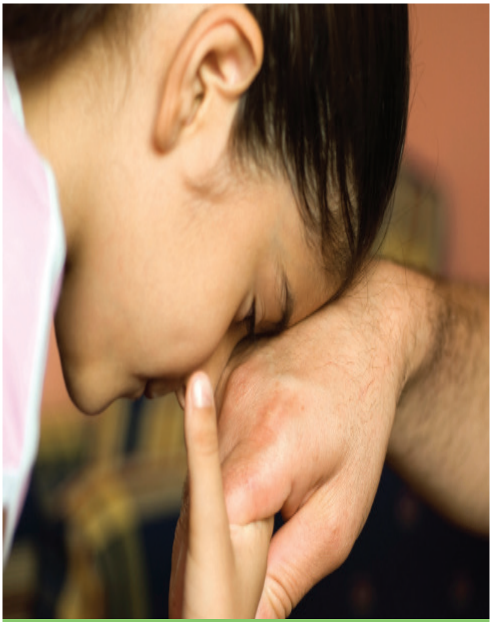

ឥស្លាមបានជំរុញយ៉ាងខ្លាំងចំពោះកូនចៅឲ្យគោរព និងលើកតម្កើងចំពោះឪពុកម្ដាយ។

> ឋានៈស្ត្រីនៅក្នុងសាសនាឥស្លាម

សាសនាឥស្លាមបានលើកតម្កើងស្ត្រី និងបានផ្តល់សិទ្ធិសេរីភាពដល់នាងឲ្យរួចផុតពីភាពជាខ្ញុំបម្រើដាច់ថ្លៃរបស់បុរស។ ម៉្យាងទៀត ឥស្លាមក៏បានផ្តល់សេរីភាពដល់នាងរួចផុតពីការក្លាយជាទំនិញដ៏ថោកទាប ដែលគ្មានកិត្តិយសសម្រាប់នាង និងគ្មានការគោរព។

ឧទាហរណ៍អំពីការលើកតម្កើងស្ត្រីនៅក្នុងសាសនាឥស្លាមមានដូចជា៖

- សាសនាឥស្លាមផ្តល់ឱ្យស្ត្រីនូវចំណែករបស់នាងនៃកេរមរតកក្នុងការបែងចែកដ៏យុត្តិធម៌ ដោយកន្លែងខ្លះទទួលបានស្មើគ្នារវាងបុរសនិងស្ត្រី ហើយកន្លែងខ្លះទៀតក៏មានភាពខុសគ្នា អាស្រ័យទៅលើការជាប់សាច់ញាតិរបស់នាង (ខ្សែជិត ឬឆ្ងាយ) និងការចំណាយចាយដែលជាបន្ទុកលើនាង។
- បុរសនិងស្ត្រីមានភាពស្មើគ្នានៅក្នុងកិច្ចការជាច្រើនខុសៗគ្នា រួមទាំងការទំនាក់ទំនងដែលពាក់ព័ន្ធជាមួយនឹងហិរញ្ញវត្ថុទាំងអស់ផងដែរ រហូតដល់អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ស្ត្រី គឺជាបងប្អូនបង្កើតនឹងបុរស"។ (អាពូហ្ទាវូទ:២៣៦)
- ផ្តល់សេរីភាពដល់ស្ត្រីក្នុងការជ្រើសរើសស្វាមី ហើយដាក់កាតព្វកិច្ចលើនាងមួយផ្នែកធំនៃការទទួលខុសត្រូវក្នុងការអប់រំកូនៗ។ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ស្ត្រីជាអ្នកមើលការខុសត្រូវផ្ទះស្វាមីរបស់នាង ហើយត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះអ្នកដែលនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់នាង"។ (អាល់ពូខរី:៨៥៣ មូស្លីម:១៨២៩)
- ថែរក្សាឈ្មោះរបស់នាងឱ្យនៅដូចដើម និងផ្តល់កិត្តិយសឱ្យនាងយកត្រកូលតាមឪពុករបស់នាង ដោយមិនមានការកែប្រែត្រកូលរបស់នាងឡើយបន្ទាប់ពីរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍រួច។ ផ្ទុយទៅវិញ គឺបន្សល់ទុកឱ្យនាងនូវត្រកូលតាមឪពុករបស់នាង និងក្រុមគ្រួសាររបស់នាងដដែល។
- គេបានដាក់កាតព្វកិច្ចទៅលើបុរសត្រូវថែរក្សា និងផ្តល់ការចំណាយចាយទៅឱ្យនាងដោយគ្មានការនិយាយរំលើកគុណនោះឡើយ ប្រសិនបើនាងជាអ្នកដែល

ច្បាប់ឥស្លាមដាក់កាតព្វកិច្ចតម្រូវឱ្យផ្តត់ផ្គង់ការចំណាយចាយលើនាង ដូចជា ប្រពន្ធ ម្តាយ និងកូនស្រី។

- គេបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់អំពីឧត្តមភាព និងអត្ថប្រយោជន៍នៃការមើលថែស្ត្រីដែលទន់ខ្សោយដែលគ្មាននរណាម្នាក់ ឬសាច់ញាតិណាម្នាក់រស់នៅជាមួយគាត់ ហើយគេបានជំរុញឱ្យខិតខំបម្រើគាត់ និងបានចាត់ទុកទង្វើនោះ ជាកិច្ចការដ៏ប្រសើរបំផុតចំពោះអល់ឡោះ។ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "អ្នកថែរក្សាស្ត្រីមេម៉ាយនិងអ្នកក្រីក្រ គឺដូចជាអ្នកតស៊ូក្នុងផ្លូវអល់ឡោះ និងដូចជាអ្នកសឡាតរហូត ឬបួសរហូត"។ (អាល់ពូខរី:៥៦៦១ មូស្លីម:២៩៨២)

ស្ត្រីត្រូវបានសាសនាឥស្លាមសង្កត់ធ្ងន់ចំពោះការយកចិត្តទុកដាក់ថែទាំនាង

ម្តាយ៖ អំពី អាពូហ៊ូរ៉យរ៉ោះ គាត់បាននិយាយថា៖ មានបុរសម្នាក់បានមកជួបអ្នកនាំសារ ហើយសួរថា៖ "ឱអ្នកនាំសារ! តើអ្នកណាដែលខ្ញុំត្រូវធ្វើល្អចំពោះគាត់ជាងគេ"? លោកបានឆ្លើយថា៖ "គឺម្តាយរបស់អ្នក"។ បុរសនោះបានសួរទៀតថា៖ "បន្ទាប់មក តើអ្នកណា"? លោកបានឆ្លើយថា៖ "គឺម្តាយរបស់អ្នក"។ បុរសនោះក៏បានសួរទៀតថា៖ "បន្ទាប់មក តើអ្នកណាទៀត"? លោកបានឆ្លើយថា៖ "គឺម្តាយរបស់អ្នក។ បុរសនោះក៏សួរទៀតថា៖ "បន្ទាប់មក តើអ្នកណាទៀតទៅ"? លោកបានឆ្លើយថា៖ "គឺឪពុករបស់អ្នក"។ (អាល់ពូខរី:៥៦២៦ មូស្លីម:២៥៤៨)

កូនស្រី៖ អំពី អ៊ុកហ្ពះ កូន អាមៀរ បាននិយាយថា៖ ខ្ញុំបានឮអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ជនណាហើយដែលមានកូនស្រីបីនាក់ ហើយគេបានអត់ធ្មត់ជាមួយពួកនាង ផ្តល់ចំណីអាហារដល់ពួកនាង ផ្តល់ទឹកផឹកដល់ពួកនាង ផ្តល់សម្លៀកបំពាក់ដល់ពួកនាង នោះការខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់គេនឹងក្លាយជារនាំងការពារអំពីភ្លើងនរកនៅថ្ងៃបរលោក"។ (អ៊ិពនូម៉ាហ្ជះ: ៣៦៦៩)

ប្រពន្ធ៖អំពីលោកស្រីអាអ៊ីស្ហះបាននិយាយថា៖អ្នកនាំសារមានប្រសាសន៍ថា៖ "អ្នកដែលល្អជាងគេក្នុងចំណោមពួកអ្នក គឺអ្នកដែលធ្វើល្អចំពោះគ្រួសាររបស់ខ្លួនជាងគេ ហើយខ្ញុំគឺជាអ្នកដែលធ្វើល្អចំពោះគ្រួសាររបស់ខ្ញុំជាងគេ"។ (អាត់តៀរមីហ្ស៊ី: ៣៨៩៥)

ទំនាក់ទំនងរវាងបុរស និងស្ត្រីក្នុងច្បាប់ឥស្លាម គឺជាទំនាក់ទំនងដ៏ពេញលេញមួយ ដែលជួយបំពេញកង្វះខាតគ្នាទៅវិញទៅមកក្នុងការកសាងសង្គមឥស្លាម។

គ្មានជម្លោះរវាងភេទទាំងពីរ

គំនិតនៃជម្លោះរវាងបុរសនិងស្ត្រី ដោយការគ្រប់គ្រងរបស់បុរសលើស្ត្រី គឺបានបញ្ចប់ ដូចជាមាននៅក្នុងសហគមន៍ដ៏ល្ងង់ខ្លៅមួយចំនួន ការបះបោររបស់ស្ត្រី និងការចាកចេញរបស់នាងពីទេពកោសល្យ និងលក្ខណៈធម្មជាតិរបស់ពួកនាង ដែលគេបានបង្កើតវាសម្រាប់នាង ក៏ដូចជានៅក្នុងសង្គមដទៃទៀតដែលចេញឆ្ងាយពីច្បាប់របស់អល់ឡោះ។

ដូចនេះ បញ្ហាទាំងនោះនឹងមិនអាចកើតឡើងឡើយប្រសិនបើគេមិនចេញឆ្ងាយពីច្បាប់របស់អល់ឡោះដែលប្រកបដោយគតិបណ្ឌិតនោះ ដោយអល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ចូរពួកអ្នកកុំទទូចចង់បានដូចអ្វីដែលអល់ឡោះបានប្រទានឱ្យអ្នកខ្លះក្នុងចំណោមពួកអ្នក។ សម្រាប់បុរសនឹងទទួលផលពីអ្វីដែលពួកគេបានសាង ហើយសម្រាប់ស្ត្រីក៏នឹងទទួលផលពីអ្វីដែលពួកនាងបានសាងដែរ។ ចូរពួកអ្នកសុំពីអល់ឡោះនូវការសន្ដោសប្រណីរបស់ទ្រង់"។ (គម្ពីរគួរអាន ៤:៣២)។ ដូច្នេះ ទាំងបុរសនិងស្ត្រី គឺមានលក្ខណៈពិសេស មានតួនាទី និងការគោរពរៀងៗខ្លួន ហើយម្នាក់ៗ ត្រូវខិតខំព្យាយាមដើម្បីទទួលបានការប្រោសប្រទាន និងការពេញចិត្តពីអល់ឡោះជាម្ចាស់។ ជាការពិតណាស់ ច្បាប់ឥស្លាមមិនបាននាំមកនូវការកាត់សេចក្ដីឬវិនិច្ឆ័យសម្រាប់បុរស ឬសម្រាប់ស្ត្រីនោះទេ ក៏ប៉ុន្តែគឺបាននាំមកនូវការកាត់សេចក្ដីឬវិនិច្ឆ័យសម្រាប់មនុស្សជាតិ និងសង្គមទាំងមូល។

ដូចនេះ នៅក្នុងសាសនាឥស្លាម គឺគ្មានទេការប្រឆាំង ឬជម្លោះរវាងភេទទាំងពីរ ក៏មិនមែនជាការប្រកួតប្រជែងគ្នាក្នុងកិច្ចការលោកិយ និងមិនមែនជាការប៉ុនប៉ងធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ មើលងាយ ឬរិះគន់ដល់នរណាម្នាក់ និងស្វែងរកកំហុស ឬចំណុចអវិជ្ជមានរបស់ពួកគេដែរ។

ទាំងអស់នោះ គឺជាផ្នែកមួយដែលធ្វើឲ្យមានការភ័ន្តច្រឡំនិងយល់ខុសមកលើសាសនាឥស្លាម ហើយក៏ជាការយល់ខុសអំពីតួនាទីរបស់ពួកគេរៀងៗខ្លួន។ ពួកគេម្នាក់ៗមានចំណែកទៅតាមអ្វីដែលពួកគេបានទទួលទាំងសម្ភារៈ និងខាងវិញ្ញាណ។ ជំនួសឱ្យការប្រឆាំងគ្នាទៅវិញទៅមក ពួកគេត្រូវបានទាមទារឲ្យបួងសួងសុំពីអល់ឡោះដើម្បីទទួលបានការប្រោសប្រទានបន្ថែមពីទ្រង់។

ប្រភេទស្ត្រីចំពោះបុរស

ស្ត្រីចំពោះបុរសត្រូវបានបែងចែកជាច្រើនប្រភេទដូចជា៖

1 បើសិនស្ត្រីម្នាក់នោះគឺជាប្រពន្ធរបស់ខ្លួន

បុរសនោះត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យមើល និងទទួលភាពរីករាយពីប្រពន្ធរបស់ខ្លួនទៅតាមអ្វីដែលគេចង់ ហើយចំពោះស្ត្រីវិញក៏ត្រូវបានអនុញ្ញាតជាមួយនឹងប្តីរបស់នាងដូចគ្នានេះដែរ។ ពិតណាស់អល់ឡោះបានឱ្យឈ្មោះថា ប្តីគឺជាសម្លៀកបំពាក់របស់ប្រពន្ធ ហើយប្រពន្ធក៏ជាសម្លៀកបំពាក់របស់ប្តីដែរ។ វាប្រៀបដូចជារូបភាពដ៏អស្ចារ្យនៃការផ្សារភ្ជាប់រវាងផ្លូវកាយ និងផ្លូវចិត្តពួកគេទាំងពីរ។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ពួកនាង(ប្រពន្ធ)គឺជាសម្លៀកបំពាក់សម្រាប់ពួកអ្នក ហើយពួកអ្នក(ប្តី) គឺជាសម្លៀកបំពាក់សម្រាប់ពួកនាង"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:១៨៧)។ (ចូរមើលទំព័រ ២៨៦)

2 បើសិនស្ត្រីម្នាក់នោះគឺជាម៉ះរ៉មរបស់ខ្លួន

ស្ត្រីដែលជាម៉ះរ៉មមានអត្ថន័យថា គឺស្ត្រីទាំងឡាយដែលច្បាប់ឥស្លាមហាមឃាត់ចំពោះបុរសមិនឱ្យរៀបការជាមួយនាងជារៀងរហូត។ ហើយស្ត្រីដែលជាម៉ះរ៉មនោះមានដូចជា៖

1	ម្តាយបង្កើត ឬជីដូនខាងឪពុកនិងខាងម្តាយ ដូចជាម្តាយរបស់ម្តាយ ឬម្តាយរបស់ឪពុក និងខ្សែទៅលើទៀត។
2	កូនស្រីបង្កើត ឬកូនស្រីរបស់កូនប្រុស ឬកូនស្រីរបស់កូនស្រី(ចៅបង្កើត) និងខ្សែទៅខាងក្រោមហ្នឹងទៀត។

3	បងប្អូនស្រីបង្កើត ឬបងប្អូនស្រីរួមឪពុក ឬបងប្អូនស្រីរួមម្ដាយ
4	មីងខាងឪពុក គឺបងប្អូនស្រីបង្កើតរបស់ឪពុក ឬបងប្អូនស្រីរួមម្ដាយឬរួមឪពុករបស់ឪពុក។ ហើយរាប់បញ្ចូលនៅក្នុងនោះដែរ គឺមីងខាងឪពុករបស់ឪពុក និងមីងខាងឪពុករបស់ម្ដាយ។
5	មីងខាងម្ដាយ គឺបងប្អូនស្រីបង្កើតរបស់ម្ដាយ ឬបងប្អូនស្រីរួមម្ដាយឬរួមឪពុករបស់ម្ដាយ។ ហើយរាប់បញ្ចូលនៅក្នុងនោះដែរ មីងខាងម្ដាយរបស់ឪពុក និងមីងខាងម្ដាយរបស់ម្ដាយ។
6	កូនស្រីរបស់បងប្អូនប្រុសបង្កើត ឬខាងឪពុក ឬខាងម្ដាយ(ក្មួយបង្កើត) និងខ្សែទៅខាងក្រោមទៀត ដូចជាកូនស្រីរបស់កូនបងប្អូនប្រុស(កូនរបស់ក្មួយបង្កើត)។
7	កូនស្រីរបស់បងប្អូនស្រីបង្កើតឬខាងឪពុកឬខាងម្ដាយ(ក្មួយបង្កើត)និងខ្សែទៅខាងក្រោមទៀត ដូចជា កូនស្រីរបស់កូនបងប្អូនស្រី (កូនរបស់ក្មួយបង្កើត)។
8	ម្ដាយរបស់ប្រពន្ធ(ម្ដាយក្មេក) ទោះបីជាប្រពន្ធនោះនៅជាមួយប្ដី ឬលែងលះគ្នាហើយក៏ដោយ។ ម្ដាយរបស់នាង គឺជាម៉ះរ៉មជារៀងរហូត ហើយក៏ដូច្នោះដែរជីដូនរបស់ប្រពន្ធ។
9	កូនស្រីរបស់ប្រពន្ធដែលមិនមែនជាកូនរបស់ខ្លួន(កូនចុង)។
10	ប្រពន្ធរបស់កូន(កូនប្រសារ) និងអ្នកនៅក្រោមទៀត ដូចជាប្រពន្ធរបស់ចៅ(ចៅប្រសារ)។
11	ប្រពន្ធរបស់ឪពុក(ម្ដាយចុង) និងអ្នកនៅលើទៀត ដូចជាប្រពន្ធរបស់ជីតា។
12	ម្ដាយដោយសារការបំបៅ(ម៉ែដោះ)៖គឺជាស្ត្រីដែលបំបៅដោះគេនៅក្នុងពេលពីរឆ្នាំដំបូងនៃការសម្រាលរបស់គេដោយបំបៅឆ្អែតប្រាំដង។ពិតណាស់ឥស្លាមបានផ្ដល់សិទ្ធិឱ្យស្ត្រីនោះដោយមូលហេតុការបំបៅរបស់គាត់ចំពោះក្មេងនោះ។

13 បងប្អូនស្រីអំពីការបំបៅ (បងប្អូនរួមដោះ) ៖ គឺកូនស្រីរបស់ស្ត្រីដែលបំបៅគាត់ នៅពេលដែលគាត់នៅក្មេងដូចដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ។ ដូច្នោះដែរ រាល់សាច់ញាតិអំពីការបំបៅទាំងអស់ត្រូវបានគេហាមឃាត់ដូចជាសាច់ញាតិនៃពូជអម្បូរដែរ ដូចជាមីងខាងឪពុក មីងខាងម្ដាយ កូនស្រីបងប្អូនប្រុស កូនស្រីបងប្អូនស្រី អំពីការបំបៅដោះ។

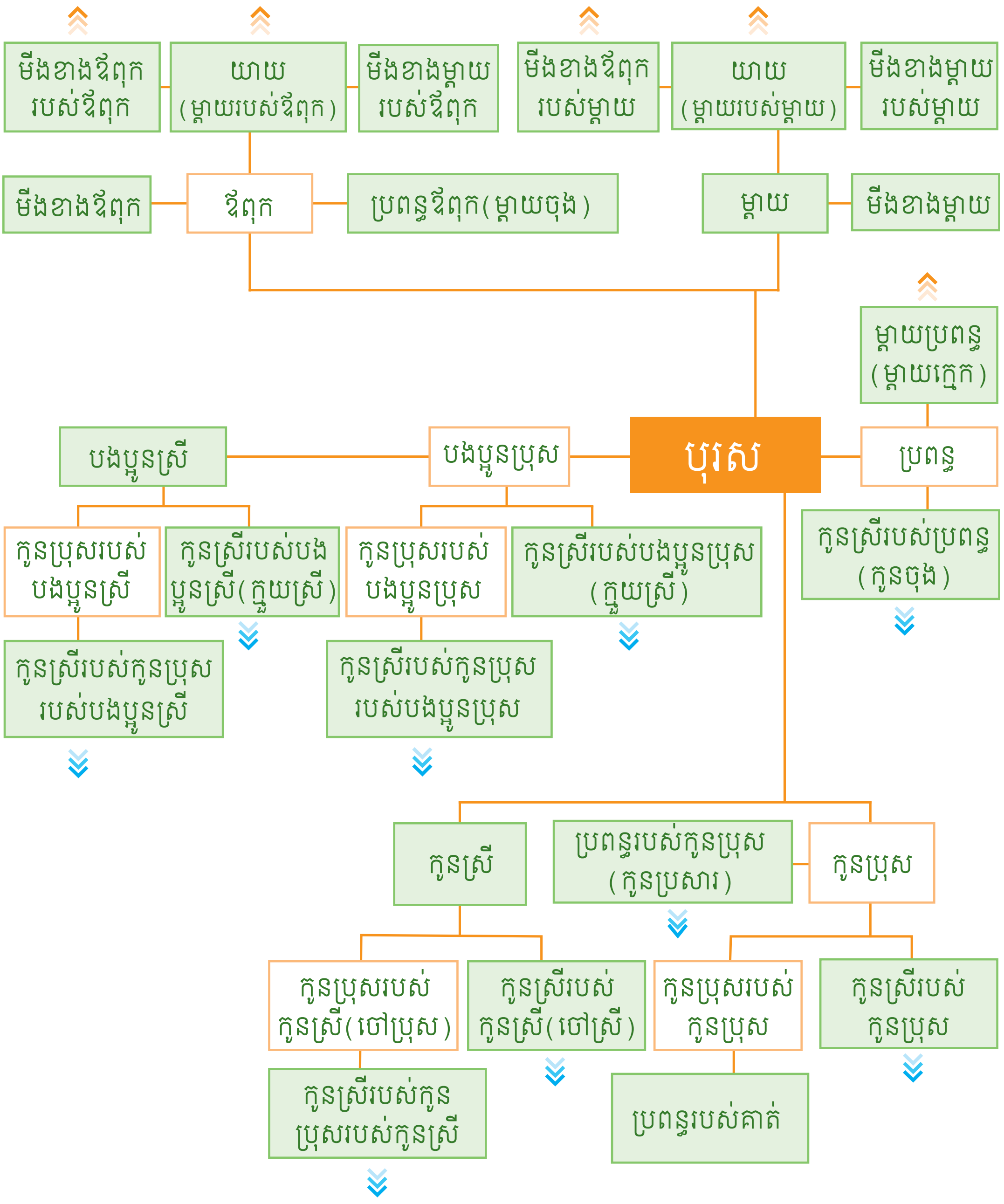

សញ្ញាសម្គាល់

ខ្សែទៅខាងលើ	ខ្សែទៅខាងក្រោម	អ្នកដែលជាម៉ះរ៉មសំរាប់បុរស (មិនអាចរៀបការជាមួយបាន)

អ្នកដែលជាម៉ះរ៉មទាំងនេះ ត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យដើរចេញក្រៅឆ្លងកាត់ខាងមុខបុរសនោះដោយអាចបញ្ចេញអាវរ៉ាត់ដែលជាធម្មតាតែងតែលេចចេញនៅពីមុខសាច់ញាតិ ដូចជាការលេចចេញកំភួនដៃ ក និងសក់ ហើយនិងកន្លែងផ្សេងៗទៀត ដែលមានលក្ខណៈស្រដៀងគ្នាក្នុងកម្រិតដែលមិនហួសហេតុ ឬហួសព្រំដែន។

3 បើសិនស្ត្រីនោះជាស្ត្រីអាច្ចណាពីយ៉ះ(ស្ត្រីដែលអាចរៀបការជាមួយបាន)

ស្ត្រីអាច្ចណាពីយ៉ះ គឺស្ត្រីទាំងឡាយដែលមិនមែនជាម៉ះរ៉មរបស់បុរស ទោះបីនាងជាសាច់ញាតិរបស់គេក៏ដោយ ដូចជា កូនស្រីរបស់មាមីងខាងឪពុក ឬកូនស្រីរបស់មាមីងខាងម្តាយគេ(ជីដូនមួយ) ប្រពន្ធរបស់បងប្អូនប្រុស (បងប្អូនថ្លៃ) ឬសាច់ញាតិរបស់ក្រុមគ្រួសាររបស់គេ ឬមិនមែនជាសាច់ញាតិរបស់គេ និងមិនមានជាប់ទំនាក់ទំនងសាច់ញាតិជាមួយនាង ឬក្រុមគ្រួសាររបស់នាងក៏ដោយ។

ពិតណាស់ សាសនាឥស្លាមបានដាក់នូវគោលការណ៍ និងច្បាប់ដើម្បីវិនិច្ឆ័យលើការទំនាក់ទំនងរវាងជនមូស្លីមនិងស្ត្រីអាច្ចណាពីយ៉ះ(ស្ត្រីដែលអាចរៀបការជាមួយបាន) ក្នុងគោលបំណងការពារកិត្តិយសនិងបិទទ្វាររបស់ស្វែតនទៅចំពោះមនុស្ស។ ជាការពិតណាស់ ម្ចាស់ដែលបង្កើតមនុស្សទ្រង់ដឹងបំផុតនូវអ្វីដែលល្អប្រសើរសម្រាប់ពួកគេ។អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "តើម្ចាស់ដែលបានបង្កើត(អ្វីៗទាំងអស់)មិនបានដឹងទេឬ? ហើយទ្រង់គឺជាអ្នកដែលទន់ភ្លន់ ដឹងជ្រួតជ្រាបបំផុត"។ (គម្ពីរគួរអាន ៦៧:១៤)

របាយការណ៍ និងស្ថិតិបានបង្ហាញជារៀងរាល់ថ្ងៃអំពីករណីនៃការរំលោភសេពសន្ថវៈ និងទំនាក់ទំនងប្រុសស្រីដែលខុសឆ្គង ដោយវាបានបំផ្លាញក្រុមគ្រួសារនិងសហគមន៍ជាច្រើន។ ទាំងនេះគឺដោយសារតែការឃ្លាតឆ្ងាយពីការអនុវត្តតាមច្បាប់របស់អល់ឡោះ។

> ឥស្លាមបានដាក់នូវក្បួនច្បាប់ដើម្បីកំណត់ទំនាក់ទំនងរវាងបុរសនិងស្ត្រី។

វិធីសាស្ត្រក្នុងការទំនាក់ទំនងរវាងបុរសនិងស្ត្រីអាចូណាពីយ៉ះ(ស្ត្រីដែលអាចរៀបការជាមួយបាន)

1 ដាក់ក្រសែភ្នែកចុះ(ពីការសម្លឹងមើល)

ចាំបាច់លើជនមូស្លីមមិនត្រូវមើលកេរខ្មាស ហើយមិនត្រូវមើលទៅកាន់អ្វីដែលនាំឱ្យមានតណ្ហានៅក្នុងខ្លួន និងមិនត្រូវមើលស្ត្រីក្នុងរយៈពេលយូរដោយគ្មានការចាំបាច់ឡើយ។

ពិតណាស់ អល់ឡោះបានបង្គាប់ប្រើឱ្យភេទទាំងពីរ(ទាំងប្រុសទាំងស្រី)ដាក់ក្រសែភ្នែកចុះពីការសម្លឹងមើល ពីព្រោះវាជាមធ្យោបាយមួយជួយរក្សាភាពបរិសុទ្ធ និងការពារកិត្តិយស។ ម្យ៉ាងទៀត ជាទូទៅការសម្លឹងមើលដោយគ្មានព្រំដែននោះ វាគឺផ្លូវមួយឆ្ពោះទៅកាន់អំពើបាប និងអំពើអាក្រក់។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ ចូរអ្នក(ព្យាការីមូហាំម៉ាត់)ពោលទៅកាន់បណ្តាបុរសដែលមានជំនឿឱ្យពួកគេដាក់ក្រសែភ្នែករបស់ពួកគេចុះអំពីការសម្លឹងមើល(ស្ត្រីនិងអ្វីដែលច្បាប់ឥស្លាមបានហាមឃាត់)ហើយឱ្យពួកគេថែរក្សានូវប្រដាប់ភេទរបស់ពួកគេ(ពីប្រការហារ៉ាម)។ នោះគឺជាប្រការស្អាតស្អំបំផុតសម្រាប់ពួកគេ។ ពិតណាស់ អល់ឡោះដឹងជ្រួតជ្រាប

បំផុតនូវអ្វីដែលពួកគេប្រព្រឹត្ត។ ចូរអ្នក(មូហាំម៉ាត់)ពោលទៅកាន់បណ្ដាស្ដ្រីដែលមានជំនឿឱ្យពួកនាងដាក់ក្រសែភ្នែកចុះពីការសម្លឹងមើល(បុរសនិងអ្វីដែលច្បាប់ឥស្លាមហាមឃាត់) ហើយឱ្យពួកនាងថែរក្សាប្រដាប់ភេទរបស់ពួកនាង(ពីប្រការហ្ស៊ីណា)។ (គម្ពីរគួរអាន ២៤:៣០-៣១)

ប្រសិនជាវាបានកើតឡើងដោយការមើលឃើញដោយចៃដន្យ(អចេតនា) ចាំបាច់លើគេត្រូវតែបង្វែរក្រសែភ្នែកគេចចេញអំពីប្រការដែលគេហាមឃាត់ ហើយការដាក់ក្រសែភ្នែកចុះពីការសម្លឹងមើលនោះ រួមបញ្ចូលទាំងអស់ ទាំងតាមប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយ និងអ៊ីនធឺណេត។ ហើយការសម្លឹងមើលអ្វីដែលនាំឱ្យកើតមានតណ្ហា និងជំរុញឱ្យមានភាពត្រេកត្រអាលក៏ត្រូវបានហាមឃាត់ដូចគ្នា។

2 មានសីលធម៌ និងសុជីវធម៌នៅក្នុងការនិយាយស្ដី

គឺនៅក្នុងការនិយាយសន្ទនាជាមួយស្ដ្រីអាចូណាពីយ៉ះ(ស្ដ្រីដែលរៀបការជាមួយបាន) និងការទំនាក់ទំនងរវាងគេទាំងពីរដោយសីលធម៌ និងសុជីវធម៌ ជាមួយនឹងការជៀសឆ្ងាយអំពីអ្វីទាំងអស់ដែលនាំឱ្យកើតមាននូវភាពត្រេកត្រអាលដោយវិធីណាមួយក៏ដោយ។ អាស្រ័យហេតុនេះហើយទើប៖

- អល់ឡោះបានហាមឃាត់ស្ដ្រីចំពោះការនិយាយដោយស្រទន់ និងម៉្មិកម៉្ញក់ជាមួយបុរសអាចូណាពី(បុរសដែលអាចរៀបការជាមួយបាន) និងដាក់បទបញ្ជាចំពោះវាផងដែរ។ អល់ឡោះមានបន្ទូលថា៖ "ចូរពួកនាងកុំប្រើពាក្យសំដីទន់ភ្លន់ម៉្មិកម៉្ញក់(ជាមួយបុរសដែលមិនមែនជាស្វាមី)ឱ្យសោះ ជាហេតុធ្វើឱ្យបុរសដែលមានជំងឺ(ចំណង់តណ្ហា)នៅក្នុងចិត្តរបស់គេមានអារម្មណ៍(ចំពោះពួកនាង)។ តែពួកនាងត្រូវនិយាយនូវពាក្យសំដីណាដែលល្អ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៣៣:៣២)
- ហាមឃាត់អំពីការបញ្ចេញសកម្មភាពកាច់រាងក្នុងពេលដើរ និងការបង្ហាញនូវការតុបតែងលម្អ។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ដូច្នោះដែរកុំឱ្យពួកនាងដើរទន្រ្ទាំជើងបន្លឺសំឡេង ដើម្បីឱ្យគេដឹងនូវអ្វីដែលពួកនាងលាក់បាំងអំពីការតុបតែងរបស់ពួកនាងឱ្យសោះ"។ (គម្ពីរគួរអាន ២៤:៣១)

3 ហាមឃាត់នៅកន្លែងដែលស្ងាត់

ការនៅកន្លែងស្ងាត់ គឺសំដៅលើការនៅកន្លែងស្ងាត់តែពីរនាក់រវាងបុរសនិងស្ត្រីអាចូណាពីយ៉ះ នៅកន្លែងដែលគ្មាននរណាម្នាក់មើលឃើញពួកគេ។ ជាការពិតណាស់ សាសនាឥស្លាមបានហាមឃាត់ការនៅកន្លែងស្ងាត់តែពីរនាក់ ពីព្រោះវាជាកន្លែងដែលស្ហៃតនអាចនឹងជំរុញពួកគេឲ្យប្រព្រឹត្តនូវរឿងដែលមិនគួរគប្បី។ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "គ្មានបុរសណាម្នាក់នៅកន្លែងស្ងាត់(តែពីរនាក់)ជាមួយនឹងស្ត្រីនោះឡើយ លើកលែងតែមានស្ហៃតនជាអ្នកទីបីនៃពួកគេទាំងពីរ"។ (អាត់តៀរមីហ្ស៊ី:២១៦៥)

4 ហ៊ីជ្ជាប(របស់ដែលច្បាប់បានបង្គាប់ប្រើឲ្យយកមកបិទបាំងរាងកាយ)

អល់ឡោះបានដាក់កាតព្វកិច្ចហ៊ីជ្ជាបចំពោះស្ត្រី ដោយមិនបានបង្គាប់ប្រើលើបុរសដោយសារតែស្ត្រីមានការស្តែងចេញនូវសម្រស់និងកត្តាទាក់ទាញច្រើន ដែលអាចបង្កឱ្យមានចលាចល ឬភាពវឹកវរ(ហ្វិតណះ)ដល់បុរស ច្រើនជាងដែលបុរសធ្វើឱ្យមានចលាចល ឬភាពវឹកវរដល់ស្ត្រី។

ពិតណាស់ អល់ឡោះបានបង្គាប់ប្រើលើស្ត្រីឲ្យពាក់ហ៊ីជ្ជាប ដោយសារតែមូលហេតុជាច្រើនដូចជា៖

- ដើម្បីឲ្យស្ត្រីអាចអនុវត្តកិច្ចការរបស់នាងនៅក្នុងជីវិតរស់នៅ និងសង្គម នៅក្នុងការសិក្សា និងការប្រកបការងារឲ្យមានភាពល្អប្រសើរ ជាមួយនឹងការថែរក្សានូវសេចក្តីថ្លៃថ្នូរ និងភាពបរិសុទ្ធរបស់នាង។
- កាត់បន្ថយនិងសម្រាលឱកាសនៃការប្រព្រឹត្តកំហុស និងការរំលោភបំពាន ដើម្បីធានាដល់ភាពជ្រះស្អាតនៃសង្គម និងមួយផ្នែកទៀតគឺដើម្បីថែរក្សាសេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់ស្ត្រី។
- ជួយដល់បុរសក្នុងការគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងអំពីការសម្លឹងមើលទៅកាន់ស្ត្រីបានកាន់តែច្រើន។ ហើយពួកគេត្រូវប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយនាងប្រកបដោយក្រមសីលធម៌ និងចំណេះដឹង ពោលគឺនាងមិនមែនជាវត្ថុសម្រាប់បម្រើតណ្ហា និងជាឧបករណ៍សម្រាប់លេងសើចសប្បាយឡើយ។

ព្រំដែននៃហ៊ីហ្សាប

អល់ឡោះបានដាក់កាតព្វកិច្ចលើស្ត្រីពេលនៅមុខបុរសអាច្ចណាពី(បុរសដែលអាចរៀបការជាមួយបាន) គឺត្រូវបិទបាំងទាំងអស់ខ្លួនប្រាណរបស់នាង លើកលែងតែមុខនិងប្រអប់ដៃរបស់នាងប៉ុណ្ណោះ ដូចអល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយកុំឱ្យពួកនាងបង្ហាញសម្រស់របស់នាង លើកលែងតែអ្វីដែលស្តែងចេញជាធម្មតា"។ (គម្ពីរគួរអាន ២៤:៣១)។ អ្វីដែលស្តែងចេញជាធម្មតានោះគឺ មុខ និងប្រអប់ដៃ លើកលែងតែនៅពេលណាដែលជួបនឹងភាពវឹកវរដោយសារតែការបង្ហាញមុខនិងប្រអប់ដៃ នោះចាំបាច់ត្រូវបិទបាំងវាទាំងពីរនៅខណៈពេលនោះ។

បទដ្ឋាននៃហ៊ីហ្សាបដែលត្រឹមត្រូវ

អនុញ្ញាតចំពោះស្ត្រីអាចពាក់ហ៊ីហ្សាបទៅតាមអ្វីដែលនាងចង់ មិនថាមានរូបរាង និងពណ៌អ្វីក៏បាន តែត្រូវស្របតាមលក្ខខណ្ឌដូចខាងក្រោមនេះ៖

1. ហ៊ីហ្សាបនោះត្រូវគ្របដណ្តប់លើកន្លែងដែល ចាំបាច់ត្រូវបិទបាំង។
2. ត្រូវមានទំហំធំទូលាយ មិនចង្អៀតដែលអាចកំណត់ផ្នែកនៃរាងកាយបាន។
3. មិនត្រូវឱ្យស្តើងពេក ដែលនាំឲ្យមើលឃើញផ្នែកខាងក្នុងនៃរាងកាយ។

> ហ៊ីហ្សាបការពារកិត្តិយសស្ត្រី និងផ្តល់ឱកាសឱ្យពួកនាងបំពេញសកម្មភាពនៅក្នុងសង្គមនៅក្នុងរូបភាពសមរម្យបំផុត ដែលមនុស្សជាតិធ្លាប់បានឃើញ។

> អាពាហ៍ពិពាហ៍នៅក្នុងសាសនាឥស្លាម

> ការរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ គឺជាទំនាក់ទំនងដ៏រឹងមាំបំផុតមួយដែលសាសនាឥស្លាមបានសង្កត់ធ្ងន់។

ការរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ គឺជាទំនាក់ទំនងដ៏រឹងមាំបំផុតមួយដែលសាសនាឥស្លាមបានសង្កត់ធ្ងន់ ក៏ដូចជាបានជំរុញជាខ្លាំង និងបានចាត់ទុកវាជាមាគ៌ារបស់បណ្ដាអ្នកនាំសារ។ (សូមមើលទំព័រ ២៦៨)

សាសនាឥស្លាមបានយកចិត្តទុកដាក់យ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងច្បាប់អាពាហ៍ពិពាហ៍ និងសីលធម៌ ព្រមទាំងសិទ្ធិប្ដីប្រពន្ធ នៅក្នុងគោលបំណងដើម្បីរក្សាទំនាក់ទំនងនេះឱ្យនៅមានស្ថេរភាព ក៏ដូចជាកសាងគ្រួសារមួយដែលទទួលបានជោគជ័យ ដែលជាកន្លែងដែលកុមាររីកដុះដាល មានស្ថេរភាពផ្លូវចិត្ត មានសីលធម៌ និងស្ថិតនៅលើសាសនា និងឧត្តមភាពក្នុងផ្នែកទាំងអស់នៃជីវិត។

ច្បាប់ទាំងនោះមានដូចខាងក្រោម

ឥស្លាមបានដាក់លក្ខខណ្ឌចាំបាច់សម្រាប់ប្ដីនិងប្រពន្ធក្នុងការរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ដើម្បីឲ្យបានត្រឹមត្រូវ ដូចខាងក្រោម៖

លក្ខខណ្ឌដែលសាសនាឥស្លាមកំណត់ចំពោះប្រពន្ធ

1 ប្រពន្ធ គឺជាត្រូវតែជាអ្នកមូស្លីម(កាន់សាសនាឥស្លាម) ឬជាអះលីគីតាប (អ្នកកាន់សាសនាយូដា ឬសាសនាគ្រឹស្ត)មានជំនឿនឹងសាសនារបស់នាង។ ក៏ប៉ុន្តែ ឥស្លាមបានជំរុញឲ្យជ្រើសរើសស្ត្រីមូស្លីមដែលប្រកាន់ខ្ជាប់នឹងសាសនា ពីព្រោះនាងនឹងក្លាយជាម្តាយអប់រំកូនៗរបស់អ្នក ជួយដល់អ្នកលើសេចក្តីល្អ និងភាពត្រឹមត្រូវ ដូចដែលអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ចូរអ្នកជ្រើសយកស្ត្រីដែលមានសាសនា នោះអ្នកនឹងមានភាពសុខសាន្ត"។ (អាល់ពូខរីៈ ៤៨០២ មូស្លីមៈ១៤៦៦)

2 ជាស្ត្រីដែលល្អបរិសុទ្ធ ហើយគេហាមឃាត់មិនឱ្យរៀបការជាមួយនឹងស្ត្រីដែលប្រព្រឹត្តអំពើមិនគប្បី និងអំពើហ្សីណានោះទេ ដូចដែលអល់ឡោះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយ(គេអនុញ្ញាតឱ្យពួកអ្នករៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ផងដែរ) ជាមួយស្ត្រីបរិសុទ្ធក្នុងចំណោមស្ត្រីដែលមានជំនឿ និងស្ត្រីបរិសុទ្ធនៃពួកដែលគេផ្តល់គម្ពីរឱ្យ(ពួកអះលីគីតាប)មុនពួកអ្នក"។(គម្ពីរគួរអាន ៥:៥)

3 ស្ត្រីនោះមិនមែនជាម៉ះរ៉មរបស់បុរសនោះឡើយ។ គេបានហាមឃាត់មិនឱ្យរៀបការជាមួយនឹងពួកនាងជាដាច់ខាត ដូចដែលបានបញ្ជាក់ពីមុន។ ហើយក៏មិនត្រូវរៀបការជាមួយបងប្អូនស្រីបង្កើតពីរនាក់ ឬរៀបការជាមួយនាងនិងមីងខាងឪពុកឬមីងខាងម្តាយរបស់នាងក្នុងពេលតែមួយនោះដែរ។

លក្ខខណ្ឌដែលសាសនាឥស្លាមកំណត់ចំពោះប្តី

គេបានដាក់កំណត់លក្ខខណ្ឌសម្រាប់ប្តី គឺត្រូវតែជាអ្នកមូស្លីម(កាន់សាសនាឥស្លាម)។ ហើយនៅក្នុងសាសនាឥស្លាម គឺបានបានហាមឃាត់មិនឱ្យស្ត្រីមូស្លីមរៀបការជាមួយនឹងបុរសគ្មានជំនឿឡើយ សូម្បីតែបុរសនោះជាអ្នកកាន់សាសនាអះលីគីតាប ឬមិនមែនក៏ដោយ។ ហើយសាសនាឥស្លាមបានជំរុញឲ្យស្ត្រីទទួលយកអាពាហ៍ពិពាហ៍ ប្រសិនបើបុរសនោះមានពីរលក្ខណៈដូចខាងក្រោមនេះ៖

- ជាអ្នកប្រកាន់ខ្ជាប់នឹងសាសនា(ឥស្លាម)
- មានសុជីវធម៌ល្អ

អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ប្រសិនបើមានគេមកស្តីដណ្តឹង(កូនស្រីពួកអ្នក) ដែលពួកអ្នកពេញចិត្តនឹងសាសនា និងសុជីវធម៌ល្អរបស់គេនោះ ចូរពួកអ្នករៀបការឱ្យគេចុះ"។ (អាត់តៀរមីហ្ស៊ីៈ១០៨៤ អ៊ិពនូម៉ាហ្ជះៈ១៩៦៧)

សិទ្ធិ និងភាតព្វកិច្ចរបស់ប្តីប្រពន្ធនៅក្នុងសាសនាឥស្លាម

អល់ឡោះបានកំណត់នូវសិទ្ធិជាច្រើនទៅចំពោះប្តីនិងប្រពន្ធ និងជំរុញពួកគេឲ្យធ្វើនូវរាល់កិច្ចការទាំងឡាយណាដែលជួយដល់ការអភិវឌ្ឍទំនាក់ទំនងអាពាហ៍ពិពាហ៍ និងរក្សាការពារវាឲ្យមានស្ថេរភាព។ ជាការពិតណាស់ ទំនួលខុសត្រូវ គឺស្ថិតនៅលើភាគីទាំងពីរ(ទាំងប្តី ទាំងប្រពន្ធ)។ ចាំបាច់លើប្តីនិងប្រពន្ធ គឺមិនត្រូវទាមទារនូវអ្វីដែលភាគីម្ខាងទៀតគ្មានលទ្ធភាពផ្តល់ឲ្យនោះឡើយ។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយពួកនាងមានសិទ្ធិទៅលើប្តីដូចសិទ្ធិរបស់ប្តីទៅលើពួកនាងដោយស្របច្បាប់ដែរ"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:២២៨)។ ដូចនេះ ចាំបាច់ត្រូវមានការអធ្យាស្រ័យ និងមានភាពសប្បុរស ដើម្បីទទួលបានភាពសុខសាន្តនៅក្នុងឆាកជីវិត និងកសាងគ្រួសារមួយដែលមានសុភមង្គល។

សិទ្ធិរបស់ប្រពន្ធ

1 ទទួលបានការផ្គត់ផ្គង់ជីវភាព និងទីជម្រក

- ចាំបាច់លើប្តី ត្រូវផ្គត់ផ្គង់ទៅលើប្រពន្ធរបស់ខ្លួននូវចំនីអាហារ ភេសជ្ជៈ សម្លៀកបំពាក់ និងកិច្ចការចាំបាច់ទាំងឡាយទៀតរបស់នាង។ ត្រូវផ្តល់ឱ្យនាងនូវទីជម្រកដែលសមរម្យសម្រាប់នាងអាចស្នាក់នៅបាន សូម្បីតែនាងជាអ្នកមានក៏ដោយ។
- បរិមាណនៃការផ្គត់ផ្គង់៖ បរិមាណនៃការផ្គត់ផ្គង់ត្រូវផ្តល់ឱ្យសមរម្យទៅតាមចំណូលរបស់ប្តី ដោយមិនមានការខ្ជះខ្ជាយ និងខ្វះខាត(ត្បិតត្បៀត) ដូចដែលអល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "អ្នកដែលមានទ្រព្យសម្បត្តិច្រើន ចូរឱ្យគេបរិច្ចាគឱ្យបានសមរម្យអំពីទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គេ។ រីឯអ្នកដែលទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គេមានកំណត់ ចូរឱ្យគេបរិច្ចាគទៅតាមអ្វីដែលអល់ឡោះបានផ្តល់ឱ្យគេ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៦៥:៧)
- ចាំបាច់ក្នុងការផ្គត់ផ្គង់នោះ មិនត្រូវមានការរំលើក និងបំបាក់មុខឡើយ ផ្ទុយទៅវិញ ដូចដែលអល់ឡោះបានបញ្ជាក់ប្រាប់ គឺដោយសមរម្យ មានន័យថាដោយល្អប្រសើរ ហើយវាមិនមែនដើម្បីយកចិត្តប្រពន្ធនោះទេ ប៉ុន្តែជាសិទ្ធិរបស់ប្រពន្ធទៅលើប្តីរបស់នាងដែលត្រូវតែផ្តល់ឱ្យនាងនូវសិទ្ធិរបស់នាងដោយសមរម្យ។

> ចាំបាច់លើបុរសត្រូវផ្គត់ផ្គង់ដល់ប្រពន្ធ និងកូនៗរបស់ខ្លួនដោយសមរម្យ។

- ការផ្គត់ផ្គង់ទៅលើប្រពន្ធនិងគ្រួសារក្នុងសាសនាឥស្លាម គឺទទួលបាននូវផលបុណ្យដ៏ធំធេង។ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "នៅពេលដែលអ្នកមូស្លីមម្នាក់ផ្គត់ផ្គង់ទ្រព្យសម្បត្តិទៅឱ្យគ្រួសាររបស់ខ្លួនដោយរំពឹងចង់បានផលបុណ្យនោះ ទ្រព្យនោះគឺប្រៀបដូចជាទ្រព្យបរិច្ចាគទានសម្រាប់រូបគេ"។(ពូខរី:៥០៣៦ មូស្លីម:១០០២)។ ហើយអ្នកនាំសារក៏បានមានប្រសាសន៍ទៀតថា៖ "ទ្រព្យសម្បត្តិណាមួយដែលអ្នកបានបរិច្ចាគដើម្បីអល់ឡោះ អ្នកនឹងត្រូវគេផ្តល់ផលបុណ្យឱ្យសូម្បីតែចំណីអាហារដែលអ្នកបញ្ចូលក្នុងមាត់ប្រពន្ធរបស់អ្នកក៏ដោយ"។ (អាល់ពូខរី:៥៦ មូស្លីម:១៦២៨)។ ជនណាហើយដែលគេមិនផ្គត់ផ្គង់ទ្រព្យសម្បត្តិ ឬផ្តល់បន្តិចបន្តួចអំពីវា ខណៈដែលគេមានលទ្ធភាពក្នុងការផ្តល់ឲ្យលើសពីនោះ ពិតណាស់ គេកំពុងតែប្រព្រឹត្តអំពើបាបកម្មដ៏ធំមួយ ដូចដែលអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "បុគ្គលណាដែលបោះបង់ចោលការផ្គត់ផ្គង់អាហារដល់អ្នកដែលគេមានកាតព្វកិច្ចត្រូវផ្គត់ផ្គង់នោះ គឺគេនឹងទទួលបាបកម្ម។ (អាពូហ្ទាវូទ:១៦៩២)

2 រួមរស់ជាមួយនាងដោយល្អប្រសើរ

ការរស់នៅប្រកបដោយភាពល្អប្រសើរ គឺសំដៅលើការមានសុជីវធម៌ល្អ សុភាពរាបសា សំដីទន់ភ្លន់ និងមានការទទួលខុសត្រូវរាល់កំហុសឆ្គង និងការធ្វេសប្រហែសទាំងឡាយ ។ ពិតណាស់ គ្មាននរណាម្នាក់អាចគេចផុតពីវាបាននោះ ។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ចូរពួកអ្នករួមរស់ជាមួយពួកនាងដោយគុណធម៌ ។ ប្រសិនបើពួកអ្នកមិនពេញចិត្តពួកនាង(ចូរអត់ធ្មត់) ជួនកាលការមិនពេញចិត្តរបស់ពួកអ្នកលើអ្វីមួយនោះ អល់ឡោះអាចនឹងធ្វើឱ្យវាល្អប្រសើរលើសលប់វិញ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៤:១៩)

អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "អ្នកដែលមានជំនឿពេញលេញជាងគេ គឺអ្នកដែលមានសីលធម៌ល្អជាងគេ ហើយអ្នកដែលល្អជាងគេនៃពួកអ្នក គឺអ្នកដែលធ្វើល្អជាងគេចំពោះភរិយារបស់ខ្លួនដោយសីលធម៌ល្អ"។ (អាត់តៀរមីហ្ស៊ី:១១៦២)

អ្នកនាំសារក៏បានមានប្រសាសន៍ទៀតថា៖ "អ្នកដែលមានជំនឿពេញលេញជាងគេ គឺអ្នកដែលមានសីលធម៌ល្អជាងគេ និងមានភាពទន់ភ្លន់ជាងគេជាមួយនឹងភរិយារបស់ខ្លួន"។ (អាត់តៀរមីហ្ស៊ី:២៦១២ អះម៉ាត់:២៤៦៧៧)

ហើយអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ទៀតថា៖ "អ្នកដែលល្អជាងគេនៃពួកអ្នក គឺអ្នកដែលធ្វើល្អជាងគេចំពោះភរិយារបស់ខ្លួន ហើយខ្ញុំជាអ្នកដែលធ្វើល្អជាងគេចំពោះភរិយារបស់ខ្ញុំ"។(អាត់តៀរមីហ្ស៊ី:៣៨៩៥)

មានមិត្តភក្តិម្នាក់របស់ព្យាការីបានសួរលោកថា៖ "ឱអ្នកនាំសារ! តើសិទ្ធិរបស់ប្រពន្ធមកលើពួកយើង(ជាប្ដី)មានអ្វីខ្លះ? លោកតបថា៖ "អ្នកត្រូវផ្ដល់ចំណីអាហារដល់នាងពេលអ្នកទទួលទាន ត្រូវផ្ដល់សម្លៀកបំពាក់ដល់នាងនៅពេលអ្នកស្លៀកពាក់ មិនត្រូវវាយមុខ មិនត្រូវជេរប្រមាថ និងមិនត្រូវបំបែកនាងពីទីដំណេកឡើយ លើកលែងតែនៅក្នុងផ្ទះ"។ (អាពូហ្ទាវូទ:២១៤២)

3 អត់ឱន និងអត់ធ្មត់

ចាំបាច់ត្រូវយល់ដឹងអំពីធម្មជាតិរបស់ស្ត្រីដែលមានភាពខុសគ្នាពីធម្មជាតិរបស់បុរស និងព្យាយាមពិនិត្យមើលពីជីវិតរស់នៅគ្រប់ផ្នែកទាំងអស់របស់នាង ។ ជាការពិតណាស់ គ្មាននរណាម្នាក់គេចផុតពីកំហុសឆ្គងនោះទេ ។ ដូចនេះ ចាំបាច់លើយើងត្រូវ

មានការអត់ធ្មត់ និងពិចារណានៅក្នុងផ្លូវវិជ្ជមាន។ អល់ឡោះបានរំលឹកដល់ប្តីប្រពន្ធឲ្យពិចារណានៅក្នុងផ្លូវវិជ្ជមាន ដោយទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយចូរពួកអ្នកកុំភ្លេចនូវអំពើសប្បុរសរវាងពួកអ្នក"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:២៣៧)។ ហើយអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "អ្នកមានជំនឿមិនត្រូវស្អប់ភរិយារបស់ខ្លួនដែលជាអ្នកមានជំនឿឡើយ។ ប្រសិនជាគេមិនពេញចិត្តនូវចរិតលក្ខណៈណាមួយរបស់នាង គេនឹងពេញចិត្តនូវចរិតលក្ខណៈផ្សេងៗទៀតរបស់នាង"។ (មូស្លីម:១៤៦៩))

អ្នកនាំសារបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់លើការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះស្ត្រី និងការរួមរស់ជាមួយនាងដោយល្អនិងសមរម្យ ជាមួយនឹងការកត់សំគាល់ទៅលើធម្មជាតិរបស់ស្ត្រីទាំងផ្លូវកាយ និងផ្លូវចិត្តដែលមានភាពខុសគ្នាអំពីបុរស ហើយភាពខុសគ្នានេះនឹងបំពេញបន្ថែមឲ្យគ្នា។ មិនត្រូវឱ្យភាពខុសគ្នានោះជាមូលហេតុនាំឱ្យមានការបែកបាក់ និងលែងលះគ្នាឡើយ ដូចអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ចូរពួកអ្នកធ្វើល្អចំពោះស្ត្រី។ ការពិត ស្ត្រីត្រូវបានគេបង្កើតពីឆ្អឹងជំនី។ នាងមិនអាចតម្រង់តាមផ្លូវរបស់អ្នកឡើយ។ ប្រសិនបើអ្នកចង់រីករាយជាមួយនាង អ្នកអាចរីករាយជាមួយនាង ជាមួយនឹងភាពវៀចវេររបស់នាង។ ប្រសិនបើអ្នកព្យាយាមពត់នាង អ្នកនឹងធ្វើឱ្យនាងបាក់ ហើយការបាក់នោះ គឺការលែងលះ"។ (អាល់ពូខរីៈ៣១៥៣ មូស្លីម:១៤៦៨)

4 គេងនៅជាមួយនាង

គប្បីលើបុរសត្រូវគេងជាមួយភរិយារបស់ខ្លួន ហើយមិនត្រូវគេងនៅជាមួយនាងតិចជាងមួយថ្ងៃក្នុងចំណោមបួនថ្ងៃឡើយ។ ម្យ៉ាងទៀត ចាំបាច់លើបុរសជាស្វាមីផងដែរត្រូវបែងចែកវេនគ្នារវាងប្រពន្ធទាំងឡាយរបស់ខ្លួនដោយយុត្តិធម៌ ប្រសិនបើគេមានប្រពន្ធលើសពីមួយនាក់។

5 ការពារនាង ពីព្រោះនាងជាកិត្តិយស និងជាទំនួលខុសត្រូវរបស់គេ

នៅពេលដែលបុរសម្នាក់រៀបការជាមួយស្ត្រីម្នាក់ នាងបានក្លាយជា "ទំនួលខុសត្រូវ"របស់គេ ដែលចាំបាច់លើគេត្រូវតែការពារកិត្តិយសនេះ ទោះបីជាឈានដល់ស្លាប់ក៏ដោយ ដូចដែលអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "អ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់ដោយសារតែការពារគ្រួសាររបស់ខ្លួន គឺជាអ្នកពលី(ស្ហាហ៊ីទ)"។ (អាត់តៀរមីហ្ស៊ីៈ១៤២១ អាពូហ្ទាវូទ:៤៧៧២)

6 មិនត្រូវបញ្ចេញរឿងសម្ងាត់រវាងប្តីប្រពន្ធឡើយ

ពិតណាស់ គេមិនអនុញ្ញាតឱ្យបុរសនិយាយអំពីរឿងសម្ងាត់ប្រពន្ធរបស់ខ្លួន និងអ្វីដែលកើតឡើងរវាងប្តីប្រពន្ធ ហើយផ្សព្វផ្សាយនៅក្នុងចំណោមមនុស្សឡើយ ដូចដែលអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ពិតណាស់ នៅក្នុងចំណោមមនុស្សដែលស្ថិតនៅក្នុងលំដាប់ដែលអាក្រក់បំផុតចំពោះអល់ឡោះនៅថ្ងៃបរលោកនោះគឺ បុរសដែលរួមដំណេកជាមួយស្ត្រីជាភរិយារបស់ខ្លួន ហើយនាងក៏បានរួមដំណេកជាមួយគេវិញដែរ បន្ទាប់មក គេផ្សព្វផ្សាយនូវប្រការអាថ៌កំបាំងរបស់នាង"។ (មូស្លីម: ១៤៣៧)

7 មិនត្រូវរំលោភបំពានទៅលើនាងឡើយ

សាសនាឥស្លាមបានដាក់ចេញក្បួនច្បាប់មួយចំនួនដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាក្នុងគ្រួសារ ក្នុងនោះមានដូចជា៖

- គប្បីដោះស្រាយដោយការសន្ទនាគ្នា ក៏ដូចជាផ្តល់ដំបូន្មាន និងការប្រៀនប្រដៅដើម្បីកែនូវកំហុស។
- ប្តីអាចឈប់និយាយរកប្រពន្ធ ប៉ុន្តែមិនត្រូវលើសពីបីថ្ងៃឡើយ។ បន្ទាប់មក គេអាចបោះបង់ការរួមដំណេកជាមួយនាង ប៉ុន្តែមិនត្រូវចាកចេញពីផ្ទះឡើយ។
- អ្នកស្រី អាអ៊ីស្ហះ បាននិយាយថា៖ "អ្នកនាំសារមិនដែលវាយអ្នកណាម្នាក់នឹងដៃរបស់លោកឡើយ លើកលែងតែក្នុងការប្រយុទ្ធក្នុងផ្លូវអល់ឡោះប៉ុណ្ណោះ ហើយលោកក៏មិនដែលវាយស្ត្រី ឬខ្ញុំបម្រើណាម្នាក់ដែរ"។ (មូស្លីម:២៣២៧៨)

8 បង្រៀន និងផ្តល់ដំបូន្មានដល់នាង

ចាំបាច់លើបុរសជាស្វាមីត្រូវបង្គាប់ប្រើ និងហាមឃាត់ភរិយារបស់ខ្លួន និងត្រូវយកចិត្តទុកដាក់លើប្រការទាំងឡាយដែលនាំពួកគេទៅកាន់ឋានសួគ៌ និងការពារពួកគេពីភ្លើងឋាននរក តាមរយៈការជួយសម្រួលក្នុងការអនុវត្តនូវបទបញ្ជាទាំងឡាយរបស់អល់ឡោះ និងជំរុញនាងទៅលើវា ហើយត្រូវរារាំងមិនឱ្យប្រព្រឹត្តនូវទង្វើទាំងឡាយដែលទ្រង់បានហាមឃាត់ និងគេចចេញឱ្យឆ្ងាយអំពីវា។ ហើយចំពោះស្ត្រីវិញក៏ដូចគ្នាដែរ គឺត្រូវយកចិត្តទុកដាក់លើការផ្តល់ដំបូន្មានដល់ប្តីរបស់ខ្លួន

និងចង្អុលបង្ហាញស្វាមីទៅរកផ្លូវដែលល្អ និងអប់រំកូនៗឲ្យបានល្អត្រឹមត្រូវ។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ឱបណ្ដាអ្នកដែលមានជំនឿ! ចូរពួកអ្នកការពារខ្លួនប្រាណរបស់ពួកអ្នកនិងក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកអ្នកឱ្យផុតពីភ្លើងនរក ដែលវត្ថុសម្រាប់ដុតវានោះគឺមនុស្សនិងដុំថ្ម"។ (គម្ពីរគួរអាន ៦៦:៦)។ ហើយអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ហើយបុរស គឺជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើក្រុមគ្រួសាររបស់ខ្លួន ហើយត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះអ្វីដែលគេគ្រប់គ្រងនោះ"។ (អាល់ពូខរី:២៤១៦ មូស្លីម:១៨២៩)

9 គោរពលក្ខខណ្ឌដែលកំណត់ដោយប្រពន្ធ

ប្រសិនបើប្រពន្ធបានដាក់លក្ខខណ្ឌសម្រាប់ខ្លួនរបស់នាងលើកិច្ចការដែលគេអនុញ្ញាតនៅក្នុងពេលរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ ដូចជា ត្រូវតែមានលំនៅឋាន ត្រូវផ្គត់ផ្គង់ការចំណាយ ហើយប្ដីយល់ព្រមតាមលក្ខខណ្ឌបែបនេះ គឺចាំបាច់លើបុរសជាប្ដីត្រូវតែបំពេញតាមលក្ខខណ្ឌរបស់ប្រពន្ធជាដាច់ខាត ពីព្រោះថាការរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងប្ដីប្រពន្ធ ស្ថិតក្នុងចំណោមកិច្ចសន្យាដ៏ធំធេងមួយដែលគេចាំបាច់ត្រូវតែបំពេញវាជាដាច់ខាត។ ដូចដែលអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "អ្វីដែលពួកអ្នកសក្ដិសមបំពេញវាបំផុតអំពីលក្ខខណ្ឌនោះ គឺអ្វីដែលគេអនុញ្ញាតវាឱ្យពួកអ្នកក្នុងការទំនាក់ទំនងជាមួយការរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍"។ (អាល់ពូខរី:៤៨៥៦ មូស្លីម:១៤១៨)

> ចាំបាច់លើស្វាមី ត្រូវគោរពលក្ខខណ្ឌដែលលកំណត់ដោយប្រពន្ធដែលបានរៀបរាប់នៅក្នុងកិច្ចសន្យាអាពាហ៍ពិពាហ៍។

សិទ្ធិរបស់ប្ដី

1 ចាំបាច់ត្រូវគោរពប្ដីដោយល្អប្រសើរ

អល់ឡោះបានផ្ដល់ឱ្យបុរសនូវភាពជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើស្ត្រី មានន័យថា ទទួលខុសត្រូវលើកិច្ចការរបស់នាង ចង្អុលបង្ហាញនាង និងការថែរក្សានាង ដូចជាអ្នកគ្រប់គ្រងត្រូវទទួលខុសត្រូវលើអ្នកនៅក្នុងបន្ទុករបស់គេដែរ។ អល់ឡោះបានផ្ដល់នូវលក្ខណៈពិសេស និងឋានៈមួយចំនួនដល់បុរសគឺ ដោយសារតែគេបានដាក់កាតព្វកិច្ចលើបុរសនូវកាតព្វកិច្ចផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុ។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "បុរសទាំងឡាយជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើស្ត្រី ដោយសារអល់ឡោះបានលើកតម្កើងពួកគេឱ្យមានលក្ខណៈពិសេសជាងគ្នា និងដោយសារតែបុរសមានភារកិច្ចផ្គត់ផ្គង់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេ(ដល់ប្រពន្ធ)"។ (គម្ពីរគួរអាន ៤:៣៤)

2 ផ្ដល់តម្រូវការជូនប្ដីដើម្បីទទួលបានភាពរីករាយជាមួយខ្លួន

ក្នុងចំណោមសិទ្ធិរបស់ប្ដីទៅលើប្រពន្ធ គឺការផ្ដល់តម្រូវការជូនប្ដីដើម្បីអាចទទួលបានភាពរីករាយ និងការរួមដំណេកជាមួយខ្លួន ហើយគប្បីលើភរិយាត្រូវតុបតែងខ្លួន និងរៀបចំខ្លួនសម្រាប់ប្ដី។ ប្រសិនបើប្រពន្ធបានបដិសេធមិនរួមដំណេកជាមួយស្វាមី(ដោយគ្មានមូលហេតុសមរម្យ)ទេនោះ នាងនឹងធ្លាក់ក្នុងប្រការដែលគេហាមឃាត់ និងបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបកម្មដ៏ធំ លើកលែងតែមានមូលហេតុស្របច្បាប់(ដែលអាចបដិសេធបាន) ដូចជា៖ មករដូវ បួស(កាតព្វកិច្ច) មានជំងឺ និងអ្វីដែលស្រដៀងនេះជាដើម។

អ្នកនាំសារមានប្រសាសន៍ថា៖ "នៅពេលដែលបុរសបានហៅប្រពន្ធរបស់ខ្លួនមករួមដំណេកជាមួយ តែនាងបានបដិសេធ ហើយគេក៏គេងទាំងខឹងចំពោះនាងនោះ ម៉ាឡាអ៊ីកាត់នឹងដាក់បណ្ដាសាចំពោះនាងរហូតដល់ភ្លឺ"។ (អាល់ពូខរី:៣០៦៥ មូស្លីម:១៤៣៦)

3 ស្ត្រីមិនត្រូវអនុញ្ញាតឱ្យអ្នកដែលប្តីមិនចូលចិត្តចូលក្នុងផ្ទះឡើយ

ក្នុងចំណោមសិទ្ធិរបស់ប្តីលើប្រពន្ធរបស់ខ្លួនដែរនោះ គឺមិនត្រូវឱ្យអ្នកដែលប្តីមិនពេញចិត្តចូលផ្ទះខ្លួនឡើយ។ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ស្ត្រីមិនអាចបួសស៊ូណិត(បួសស្ម័គ្រចិត្ត)បានឡើយ ខណៈពេលដែលប្តីរបស់នាងនៅមានវត្តមានជាមួយនាង ហើយនាងក៏មិនត្រូវអនុញ្ញាតឱ្យអ្នកណាម្នាក់ចូលផ្ទះប្តីរបស់នាងឡើយ លើកលែងតែមានការអនុញ្ញាតអំពីប្តីរបស់នាង"។ (អាល់ពូខរីៈ៤៨៩៩)

4 មិនត្រូវចេញពីផ្ទះឡើយ លើកលែងតែមានការអនុញ្ញាតពីប្តីរបស់នាង

ក្នុងចំណោមសិទ្ធិរបស់ប្តីលើប្រពន្ធរបស់ខ្លួនផងដែរនោះ គឺប្រពន្ធមិនអាចចេញពីផ្ទះឡើយ លើកលែងតែមានការអនុញ្ញាតពីប្តីរបស់នាង ទោះបីជាការអនុញ្ញាតដោយឡែកក្នុងការចេញទៅកន្លែងណាមួយច្បាស់លាស់ ឬការអនុញ្ញាតទូទៅក្នុងការចេញពីផ្ទះទៅកន្លែងធ្វើការរបស់នាង ឬទៅបំពេញកិច្ចការរបស់នាងក៏ដោយ។

5 បម្រើប្តី

គប្បីលើប្រពន្ធត្រូវបម្រើប្តីឲ្យបានសមរម្យក្នុងការរៀបចំម្ហូបអាហារ និងកិច្ចការផ្ទះទាំងឡាយ។

ពហុពន្ធភាព

ជាគោលការណ៍រួមនៅក្នុងសាសនាឥស្លាម គឺបុរសត្រូវរៀបការនឹងស្ត្រីម្នាក់(ឯកពន្ធភាព)ប៉ុណ្ណោះដើម្បីឲ្យអ្នកទាំងពីរក្លាយជាគ្រួសារមួយដែលមានក្ដីស្រឡាញ់ចំពោះគ្នា និងសុខសន្តិភាពជាមួយគ្នា។ ក៏ប៉ុន្តែ សាសនាឥស្លាមក៏អនុញ្ញាតឲ្យបុរសរៀបការនឹងស្ត្រីច្រើន(ពហុពន្ធភាព)ផងដែរ(ដូចដែលមាននៅក្នុងច្បាប់បញ្ញត្តិដែលបញ្ចុះពីលើមេឃកាលពីមុនផងដែរ) ព្រោះវាមានហេតុផល និងផលប្រយោជន៍ជាច្រើនចំពោះបុគ្គលនិងសង្គម។ តែទោះជាបែបនេះក្ដី ក៏សាសនាឥស្លាមមិនបានទុកចោលកិច្ចការនេះដោយមិនមានគោលការណ៍ និងព្រំដែនកំណត់នោះដែរ។ ផ្ទុយទៅវិញ សាសនានេះបានដាក់ចេញនូវគោលការណ៍ និងលក្ខខណ្ឌជាច្រើនដែលរារាំងមិនឲ្យមានការបំពាន និងអំពើអយុត្តិធម៌ទៅលើស្ត្រី ព្រមទាំងថែរក្សានូវសិទ្ធិនានារបស់ស្ត្រីផងដែរ ក្នុងចំណោមនោះគឺ៖

1 ភាពយុត្តិធម៌

ចាំបាច់ត្រូវមានភាពយុត្តិធម៌រវាងភរិយាទាំងឡាយចំពោះបញ្ហាដែលទាក់ទងនឹងសម្ភារៈខាងក្រៅ ដូចជាការផ្គត់ផ្គង់ជីវភាព និងផ្ទះសម្បែងជាដើម។ ជនណាដែលគ្មានសមត្ថភាពក្នុងការផ្ដល់ភាពយុត្តិធម៌រវាងភរិយាទាំងឡាយរបស់ខ្លួនទេនោះ គឺគេមិនអនុញ្ញាតឲ្យយកប្រពន្ធច្រើនឡើយ ដោយយោងតាមបន្ទូលរបស់អល់ឡោះជាម្ចាស់ដែលទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "តែប្រសិនបើពួកអ្នកមិនអាចផ្ដល់ភាពយុត្តិធម៌(រវាងពួកនាង)បានទេនោះ ចូរពួកអ្នករៀបការតែម្នាក់បានហើយ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៤:៣)។ ការគ្មានភាពយុត្តិធម៌រវាងភរិយាទាំងឡាយ គឺជាបាបកម្មដ៏អាក្រក់បំផុតមួយផងដែរ ដូចដែលព្យាការីលោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ជនណាដែលមានភរិយាពីរនាក់ ហើយលម្អៀងទៅរកនរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមគេទាំងពីរ នៅថ្ងៃបរលោក រូបគេនឹងមកដល់ដោយចំហៀងខ្លួនម្ខាងរបស់គេផ្អៀង"។ (អាពូទើវូទ:២១៣៣)

ចំណែកឯភាពយុត្តិធម៌ចំពោះក្ដីស្រឡាញ់ផ្នែកខាងក្នុង គឺពុំមែនជាកាតព្វកិច្ចចាំបាច់នោះឡើយ ព្រោះគេគ្មានសមត្ថភាពគ្រប់គ្រងវាឡើយ។ នេះហើយជាអត្ថន័យនៃបន្ទូលរបស់អល់ឡោះ៖ "ហើយពួកអ្នក(ស្វាមី)នឹងមិនអាចផ្ដល់

ភាពយុត្តិធម៌រវាងបណ្តាស្ត្រី(ជាភរិយា)ទាំងនោះឡើយ បើទោះជាពួកអ្នកព្យាយាមយ៉ាងណាក៏ដោយ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៤:១២៩)។

2 លទ្ធភាពក្នុងការចំណាយទៅលើភរិយាទាំងឡាយ

ចាំបាច់លើបុរសជាស្វាមីត្រូវតែជាអ្នកដែលមានលទ្ធភាពក្នុងការចំណាយទៅលើភរិយាទាំងអស់របស់ខ្លួន ពីព្រោះនេះគឺជាលក្ខខណ្ឌមួយនៅក្នុងការរៀបការលើកទីមួយ។ ដូចនេះ ចំពោះការរៀបការលើកទីពីរ គឺរឹតតែចាំបាច់ថែមទៀត។

3 មិនត្រូវរៀបការលើសពីបួននាក់នោះឡើយ

នេះជាចំនួនច្រើនបំផុតដែលច្បាប់អនុញ្ញាតឲ្យរៀបការ ដូចដែលអល់ឡោះជាម្ចាស់ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយប្រសិនបើពួកអ្នកខ្លាចក្រែងមិនអាចផ្តល់ភាពយុត្តិធម៌ចំពោះក្មេងកំព្រាបាននោះ ចូរពួកអ្នករៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ជាមួយនារីណាដែលជាទីពេញចិត្តសម្រាប់ពួកអ្នកចំនួនពីរ ឬបី ឬបួននាក់។ តែប្រសិនបើពួកអ្នកមិនអាចផ្តល់ភាពយុត្តិធម៌(ដល់ពួកនាង)បាននោះ ចូរពួកអ្នករៀបការតែម្នាក់ ឬ(រួមរស់ជាមួយ)ស្ត្រីបម្រើជាច់ថ្លៃរបស់ពួកអ្នក"។ (គម្ពីរគួរអាន ៤:៣)។ ជនណាដែលបានចូលឥស្លាម ហើយគេមានភរិយាច្រើនលើសពីបួននាក់ ចាំបាច់លើគេត្រូវជ្រើសរើសភរិយាបួននាក់ ហើយលែងលះអ្នកដែលនៅសល់។

4 មិនត្រូវរៀបការក្នុងពេលតែមួយជាមួយស្ត្រីមួយចំនួនដើម្បីការពារកុំឲ្យទំនាក់ទំនងរវាងសាច់ញាតិត្រូវបានបំផ្លាញ

ដែលមានដូចជា៖

- ហាមឃាត់មិនឲ្យរៀបការជាមួយបងផង ជាមួយប្អូនផងក្នុងពេលតែមួយ
- ហាមឃាត់មិនឲ្យរៀបការជាមួយក្មួយផង ជាមួយមីងបង្កើតខាងម្តាយរបស់នាងផងក្នុងពេលតែមួយ។
- ហាមឃាត់មិនឲ្យរៀបការជាមួយក្មួយផង ជាមួយមីងបង្កើតខាងឪពុករបស់នាងផងក្នុងពេលតែមួយ។

> ការលែងលះ

> សាសនាឥស្លាមបានជំរុញឲ្យរក្សាទំនាក់ទំនងអាពាហ៍ពិពាហ៍ ហើយឲ្យពួកគេព្យាយាមឲ្យអស់ពីសមត្ថភាពដើម្បីរក្សាវាឲ្យនៅគង់វង្ស។ តែប្រសិនបើមានតម្រូវការលែងលះ នោះសាសនាឥស្លាមតម្រូវឲ្យពួកគេអនុវត្តតាមច្បាប់មួយចំនួនអំពីរឿងនេះផងដែរ។

សាសនាឥស្លាមបានជំរុញឱ្យរក្សានូវកិច្ចសន្យាអាពាហ៍ពិពាហ៍ជានិច្ច ហើយត្រូវបន្តទំនាក់ទំនងអាពាហ៍ពិពាហ៍ឲ្យគង់វង្សរវាងប្តីប្រពន្ធទាំងពីរ រហូតដល់ស្លាប់។ ហើយអល់ឡោះបានឱ្យឈ្មោះអាពាហ៍ពិពាហ៍ថា ជាកិច្ចសន្យាដ៏ថ្លៃថ្លា ហើយមិនអនុញ្ញាតឱ្យកំណត់ពេលវេលាបញ្ចប់អាពាហ៍ពិពាហ៍នោះឡើយ។

សាសនាឥស្លាមបានសង្កត់ធ្ងន់លើរឿងទាំងអស់នេះ។ ពិតណាស់ ការដាក់នូវច្បាប់ទាំងឡាយគឺសម្រាប់មនុស្សដើម្បីរស់នៅលើផែនដីនេះ។ ពួកគេមានចំណុចទន់ខ្សោយជាលក្ខណៈធម្មជាតិរបស់ពួកគេ។ ដូច្នេះហើយបានជាគេដាក់ច្បាប់លើពួកគេនូវរបៀបជម្រះអំពីកិច្ចសន្យានេះ ប្រសិនបើមានការពិបាកក្នុងការរស់នៅជាមួយគ្នា បន្ទាប់ពីបានព្យាយាមផ្សះផ្សាអស់ហើយ និងគ្មានជម្រើសផ្សេងទៀត គឺគេត្រូវតែអនុវត្តទៅតាមវិធីជាក់ស្តែង និងយុត្តិធម៌រវាងពួកគេទាំងពីរ។

នៅពេលដែលការមិនពេញចិត្ត និងជម្លោះរវាងប្តីប្រពន្ធជាប់រហូតក្លាយជាបញ្ហាដែលមិនអាចផ្សះផ្សាទៀតបាន ការលែងលះក្លាយជាកត្តាចាំបាច់សម្រាប់ភាពរុងរឿង និងស្ថិរភាពគ្រួសារ និងសង្គមសម្រាប់ពួកគេទាំងពីរ។ ពីព្រោះចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍របៀបនេះ វាមិនបានផ្តល់នូវអត្ថន័យពិតប្រាកដរបស់វានោះទេ ហើយការរំលាយអាពាហ៍ពិពាហ៍(ដែលមានសភាពបែបនេះ) ជាប្រការដែលល្អដែលនាំឱ្យមានការខូចខាតតិចជាងការរស់នៅជាមួយគ្នា។

ហេតុនេះហើយបានជាគេអនុញ្ញាតឱ្យមានការលែងលះដែលជាវិធីសាស្ត្រ ដើម្បីចាកចេញពីស្ថានភាពនេះ ហើយក៏ផ្តល់សេរីភាពឲ្យពួកគេទាំងពីរអាចរៀបការផ្សេងទៀត ដែលសង្ឃឹមថានឹងទទួលបានជាមួយនឹងអ្នកថ្មីនូវអ្វីដែលអ្នកមុនមិនមាន ហើយបានបញ្ជាក់ដូចនេះដោយបន្ទូលអល់ឡោះថា៖ "ប៉ុន្តែប្រសិនបើគេទាំងពីរបែកបាក់គ្នា(លែងលះគ្នា)នោះ អល់ឡោះនឹងផ្តត់ផ្គង់ដល់គេម្នាក់ៗនូវលាភសក្ការៈដ៏ទូលំទូលាយរបស់ទ្រង់។ អល់ឡោះជាម្ចាស់មហាទូលំទូលាយ មហាគតិបណ្ឌិត"។ (គម្ពីរគួរអាន ៤:១៣០)

ក៏ប៉ុន្តែឥស្លាមបានដាក់ច្បាប់ និងវិន័យជាច្រើនដើម្បីគ្រប់គ្រងលើបញ្ហានេះ ដែលក្នុងនោះមានដូចជា៖

- ជាតុដើមរបស់វា ការលែងលះគឺនៅក្នុងដៃរបស់បុរស មិនមែននៅក្នុងដៃស្ត្រីទេ។
- ចំពោះស្ត្រី នៅពេលដែលនាងមិនអាចបន្តរួមរស់ជាមួយនឹងប្តីរបស់ខ្លួនបាន ហើយប្តីក៏មិនព្រមលែងលះនាងទៀតនោះ នាងអាចស្នើសុំលែងលះពីចៅក្រម ហើយចៅក្រមអាចលែងលះឱ្យនាងបាន ប្រសិនបើមានហេតុផលសមរម្យ។
- គេអនុញ្ញាតឱ្យប្តីអាចត្រឡប់ទៅរកប្រពន្ធរបស់ខ្លួនវិញបានបន្ទាប់ពីការលែងលះពីរដងរួច តែប្រសិនបើគេលែងលះនាងជាលើកទីបីហើយនោះ គឺប្តីមិនអាចត្រឡប់ទៅរស់នៅជាមួយនាងបានទេ រហូតទាល់តែនាងបានរៀបការជាមួយបុរសដទៃទៀតដោយការរៀបការដែលត្រឹមត្រូវ។ ហើយការលែងលះតាមច្បាប់ឥស្លាមនោះ គឺបុរសត្រូវលែងលះប្រពន្ធរបស់ខ្លួននៅក្នុងពេលនាងជ្រះស្អាត ដោយមិនទាន់បានរួមដំណេកជាមួយនាង។

> សិទ្ធិរបស់ឪពុកម្ដាយ

គេចាត់ទុកភាពកតញ្ញូចំពោះឪពុកម្ដាយ និងការធ្វើល្អទៅចំពោះគាត់ទាំងពីរ ជាកិច្ចការដែលល្អប្រសើរបំផុត ហើយទទួលបានផលបុណ្យច្រើនអំពីអល់ឡោះ។ ពិតណាស់ អល់ឡោះបានភ្ជាប់ការធ្វើល្អចំពោះឪពុកម្ដាយជាមួយនឹងការគោរពសក្ការៈទៅចំពោះទ្រង់ និងជំនឿទៅចំពោះទ្រង់។

ហើយបានចាត់ទុកភាពកតញ្ញូ និងការធ្វើល្អទៅចំពោះគាត់ទាំងពីរ ជាមូលហេតុដ៏ចម្បងមួយដែលនាំឲ្យចូលឋានសួគ៌។ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ឪពុកម្ដាយ គឺជាទ្វារឋានសួគ៌ដែលល្អជាងគេ។ ហេតុនេះ ប្រសិនបើអ្នកចង់បោះបង់ទ្វារនោះ ឬក៏ចង់ថែរក្សាវា គឺអាស្រ័យលើអ្នក"។ (អាត់តៀរមីហ្សីៈ១៩០០)

គ្រោះថ្នាក់នៃទង្វើអកតញ្ញូចំពោះឪពុកម្ដាយ

ការអកតញ្ញូចំពោះឪពុកម្ដាយ គឺស្ថិតក្នុងចំណោមអំពើបាបដ៏ធំបំផុតដែលច្បាប់ឥស្លាមបានឯកភាពថា ត្រូវបានហាមឃាត់និងឱ្យប្រុងប្រយ័ត្នអំពីវា ដូចដែល

អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ទៅកាន់មិត្តភក្តិរបស់លោកថា៖ "តើពួកអ្នកចង់ឱ្យខ្ញុំប្រាប់ពីបាបកម្មដ៏ធំបំផុតឬទេ"? ពួកគេបានឆ្លើយថា៖ "ឱអ្នកនាំសារ! ពួកយើងចង់"។ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "គឺការធ្វើស្ទីរិក(ពហុទេពនិយម)ចំពោះអល់ឡោះ និងអកតញ្ញូចំពោះឪពុកម្តាយ"។ (អាល់ពូខរី: ៥៩១៨)

ប្រតិបត្តិតាមគាត់ទាំងពីរ លើកលែងតែប្រការដែលប្រឆាំងនឹងអល់ឡោះ

ចាំបាច់ត្រូវគោរពប្រតិបត្តិតាមគាត់ទាំងពីរចំពោះប្រការទាំងឡាយណាដែលគាត់ទាំងពីរបានបញ្ជាប្រើ លើកលែងតែវាជាប្រការដែលប្រឆាំងនឹងអល់ឡោះ មិនត្រូវគោរពតាមគាត់ទាំងពីរឡើយ ពីព្រោះគ្មានទេការគោរពធ្វើតាមមនុស្សលោកដែលត្រូវបានគេបង្កើតក្នុងប្រការដែលប្រឆាំងនឹងអល់ឡោះ ដែលជាអ្នកបង្កើតនោះ។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយយើងបានបង្គាប់ប្រើមនុស្សលោកឱ្យធ្វើល្អចំពោះឪពុកម្តាយរបស់ខ្លួន។ តែប្រសិនបើគាត់ទាំងពីរបង្ខំអ្នកឱ្យធ្វើស្ទីរិកចំពោះយើងនូវអ្វីដែលអ្នកគ្មានចំណេះដឹងនឹងវាទេនោះ ចូរអ្នកកុំប្រតិបត្តិតាមពួកគាត់ទាំងពីរឱ្យសោះ"។ (គម្ពីរគួរអាន ២៩:៨)

ធ្វើល្អជាមួយគាត់ទាំងពីរ ជាពិសេសក្នុងពេលគាត់ទាំងពីរចាស់ជរា

អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយម្ចាស់របស់អ្នកបានបញ្ជាថា ពួកអ្នកមិនត្រូវគោរពសក្ការៈក្រៅពីទ្រង់ឡើយ ហើយត្រូវតែធ្វើល្អទៅចំពោះឪពុកម្តាយ។ ប្រសិនបើម្នាក់នៃគាត់ទាំងពីរ ឬគាត់ទាំងពីរមានវ័យចាស់ជរានៅជាមួយអ្នក ចូរអ្នកកុំនិយាយទៅកាន់គាត់ទាំងពីរនូវពាក្យសំដីមិនសមរម្យ ឬគំហកដាក់គាត់ទាំងពីរឱ្យសោះ។ តែអ្នកត្រូវនិយាយទៅកាន់គាត់ទាំងពីរនូវពាក្យសម្តីណាដែលទន់ភ្លន់បំផុត"។ (គម្ពីរគួរអាន ១៧:២៣)

ក្នុងវាក្យខណ្ឌនេះបានបញ្ជាក់ថា ទ្រង់បានដាក់កាតព្វកិច្ចលើមនុស្សលោកឱ្យគោរពប្រតិបត្តិតាមឪពុកម្តាយរបស់ខ្លួន ហើយមិនត្រូវប្រើពាក្យសំដីមិនសមរម្យ ឬគំហកដាក់គាត់ទាំងពីរឡើយ ជាពិសេស ក្រោយពេលគាត់ទាំងពីរចាស់ជរា និងទន់ខ្សោយ សូម្បីវាគ្រាន់តែជាកាយវិការមិនសមរម្យដោយមិនបានប្រើពាក្យសម្តីក៏ដោយ។

ឪពុកម្តាយជាអ្នកគ្មានជំនឿ

ចាំបាច់លើជនមូស្លីមត្រូវកតញ្ញូចំពោះឪពុកម្តាយ គោរពតាមពួកគាត់ និងធ្វើល្អចំពោះគាត់ សូម្បីតែគាត់ជាអ្នកគ្មានជំនឿក៏ដោយ។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយប្រសិនបើគាត់ទាំងពីរ(ឪពុកម្តាយ)ព្យាយាមជំរុញឱ្យអ្នកធ្វើស្ហ៊ីរិកជាមួយយើង(អល់ឡោះ)នូវអ្វីដែលអ្នកមិនបានដឹងអំពីវាទេនោះ ចូរអ្នកកុំស្តាប់បង្គាប់គាត់ទាំងពីរឱ្យសោះ។ តែអ្នកត្រូវកតញ្ញូចំពោះគាត់ទាំងពីរនៅក្នុងលោកិយនេះដោយអំពើល្អ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៣១:១៥)

> សិទ្ធិរបស់កូន

- ជ្រើសរើសភរិយាដ៏ល្អម្នាក់ដើម្បីក្លាយជាម្តាយសម្រាប់កូនៗ ព្រោះវាជាអំណោយដ៏ធំធេងបំផុតដែលឪពុកផ្តល់ជូនឱ្យកូនៗរបស់ខ្លួន។
- ដាក់ឈ្មោះដែលពិរោះ និងល្អឲ្យពួកគេ ពីព្រោះវានឹងក្លាយជាសញ្ញាយ៉ាងជាក់លាក់សម្រាប់កូន។

- ត្រូវអប់រំពួកគេឱ្យបានល្អ និងបង្រៀនពួកគេអំពីគោលគ្រឹះនៃសាសនា និងធ្វើឱ្យពួកគេស្រលាញ់ទៅចំពោះវា។ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ពួកអ្នកគ្រប់គ្នាសុទ្ធតែជាអ្នកគ្រប់គ្រង ហើយពួកអ្នកនឹងត្រូវទទួលខុសត្រូវនូវអ្វីដែលអ្នកគ្រប់គ្រងនោះ។ មេដឹកនាំគឺជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើប្រជាជន ហើយគេត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះពួកគេ។ បុរសគឺជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើក្រុមគ្រួសាររបស់ខ្លួន ហើយគេជាអ្នកទទួលខុសត្រូវចំពោះពួកគេ។ ស្ត្រីគឺជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើផ្ទះប្តីរបស់នាង និងកូនៗរបស់គេ ហើយនាងជាអ្នកទទួលខុសត្រូវចំពោះពួកគេ។ ហេតុនេះ ពួកអ្នកទាំងអស់គ្នាជាអ្នកគ្រប់គ្រង ហើយពួកអ្នកទាំងអស់គ្នា នឹងត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះអ្នកដែលនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ខ្លួន"។ (អាល់ពូខរីៈ២៤១៦ មូស្លីមៈ១៨២៩)។ ឪពុកម្តាយត្រូវចាប់ផ្តើមបង្រៀនកូនៗរបស់ខ្លួនពីប្រការណាដែលសំខាន់ជាងគេបំផុតនោះ ហើយប្រការសំខាន់បំផុតដែលត្រូវចាប់ផ្តើមអប់រំពួកគេមុនគេនោះគឺអំពីគោលជំនឿដ៏ត្រឹមត្រូវជ្រះស្អាតអំពីស្ទឺរិក(ពហុទេពនិយម) និងប្រការបង្កើតថ្មីក្នុងសាសនា(ពិទអះ)។ បន្ទាប់មក បង្រៀនអំពីការគោរពសក្ការៈជាពិសេសការប្រតិបត្តិសឡាត។ បន្ទាប់មកទៀត បង្រៀនពួកគេអំពីសុជីវធម៌ និងសីលធម៌ដែលគេកោតសសើរ និងរាល់អ្វីដែលមានតម្លៃ និងល្អប្រសើរសម្រាប់ជីវិតរស់នៅ។ ទាំងនេះគឺក្នុងគោលបំណងបម្រើឲ្យការគោរពប្រតិបត្តិទៅចំពោះអល់ឡោះ។

- ផ្តត់ផ្គង់ជីវភាព៖ ចាំបាច់លើឪពុកត្រូវផ្គត់ផ្គង់ប្រាក់ដល់កូនៗទាំងប្រុសទាំងស្រី ហើយមិនអនុញ្ញាតឱ្យគេកាត់បន្ថយ ឬបោះបង់ចោលឡើយ។ ប៉ុន្តែចាំបាច់លើឪពុកត្រូវផ្គត់ផ្គង់ដល់កូនៗឲ្យបានល្អត្រឹមត្រូវ ទៅតាមសមត្ថភាព និងលទ្ធភាពរបស់ខ្លួន។ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "បុគ្គលណាដែលបោះបង់ចោលការផ្គត់ផ្គង់អាហារដល់អ្នកដែលគេមានកាតព្វកិច្ចត្រូវផ្គត់ផ្គង់នោះគឺគេនឹងទទួលបាបកម្ម"។ (អាពូហ្ទាវូទៈ១៦៩២)។ ហើយអ្នកនាំសារលោកបានមានប្រសាសន៍ចំពោះការគ្រប់គ្រង និងការផ្គត់ផ្គង់លើកូនស្រីដោយឡែកថា៖ "បុគ្គលណាហើយដែលមានកូនស្រីច្រើននៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ខ្លួន ហើយគេអប់រំពួកនាងបានល្អនោះ ពួកនាងនឹងក្លាយជារបាំងការពារគេពីភ្លើងនរក"។ (អាល់ពូខរីៈ៥៦៤៩ មូស្លីមៈ២៦២៩)

- មានភាពយុត្តិធម៌រវាងកូនៗ ទាំងប្រុសទាំងស្រី ដូចដែលអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ចូរពួកអ្នកកោតខ្លាចទៅចំពោះអល់ឡោះ ហើយចូរពួកអ្នកផ្តល់ភាពយុត្តិធម៌រវាងកូនៗរបស់ពួកអ្នក"។ (អាល់ពូខរីៈ២៤៤៧ មូស្លីមៈ១៦២៣)។ ដូចនេះ គេមិនអនុញ្ញាតឱ្យលើកតម្កើង ឬស្រឡាញ់កូនស្រីជាងកូនប្រុសនោះទេ ហើយក៏មិនអនុញ្ញាតឱ្យលើកតម្កើង ឬស្រឡាញ់កូនប្រុសជាងកូនស្រីនោះដែរ ពីព្រោះធ្វើដូច្នោះនឹងនាំឱ្យមានវិនាសកម្ម។

សីលធម៌ និងសុជីវធម៌ គឺជាផ្នែកមួយនៃសាសនាឥស្លាម ដែលភ្ជាប់ទៅនឹងទិដ្ឋភាពទាំងអស់នៃជីវិតរបស់គេ។ វាមានតម្លៃឧត្តុងឧត្តម និងឋានៈខ្ពស់បំផុត ហើយទាំងអស់នេះ គឺមាននៅក្នុងបទបញ្ញត្តិ និងច្បាប់នៃសាសនាឥស្លាម។ ម៉្យាងវិញទៀត ព្យាការីមូហាំម៉ាត់ត្រូវបានតែងតាំងមក គឺដើម្បីបំពេញសីលធម៌ដ៏ល្អឥតខ្ចោះនេះឯង។

សីលធម៌របស់អ្នក

11

មាតិកា

ឋានៈនៃសីលធម៌នៅក្នុងសាសនាឥស្លាម

- សីលធម៌ល្អជាគោលបំណងចម្បងនៃការតែងតាំងព្យាការីមូហាំម៉ាត់មកកាន់មនុស្សលោក
- សីលធម៌ជាផ្នែកមួយនៃជំនឿ និងការជឿជាក់
- សីលធម៌មានទំនាក់ទំនងនឹងការគោរពសក្ការៈគ្រប់ប្រភេទ
- គុណសម្បត្តិដ៏អស្ចារ្យ និងផលបុណ្យយ៉ាងធំធេងដែលអល់ឡោះបានត្រៀមទុកសម្រាប់អ្នកដែលមានសីលធម៌ល្អ

លក្ខណៈពិសេសនៃសីលធម៌ល្អក្នុងសាសនាឥស្លាម

- សីលធម៌ល្អ គឺមិនមែនចំពោះតែលើប្រភេទមនុស្សណាមួយជាក់លាក់ឡើយ
- សីលធម៌ល្អមិនមែនចំពោះតែជាមួយមនុស្សលោកនោះឡើយ
- សីលធម៌ល្អត្រូវមានគ្រប់ទិដ្ឋភាពទាំងអស់នៃជីវិត
- សីលធម៌ល្អត្រូវមាននៅគ្រប់កាលៈទេសៈទាំងអស់

ទិដ្ឋភាពនៃជីវិតព្យាការី និងសីលធម៌ដ៏ល្អរបស់លោក

- ឱនលំទោន
- មេត្តាករុណា
- យុត្តិធម៌
- សប្បុរស និងចិត្តទូលាយ

ឋានៈនៃសីលធម៌ល្អនៅក្នុងសាសនាឥស្លាម

១. សីលធម៌ល្អជាគោលបំណងចម្បងនៃការតែងតាំងព្យាការីមូហាំម៉ាត់មកកាន់មនុស្សលោក

>ការបំពេញសីលធម៌ល្អ គឺជាគោលដៅដ៏ចម្បងនៃការតែងតាំងព្យាការីមូហាំម៉ាត់។

អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ទ្រង់គឺជាអ្នកដែលបានចាត់តាំងអ្នកនាំសារម្នាក់អំពីពួកគេក្នុងចំណោមពួកអវិជ្ជា ដោយគេសូត្រវាក្យខណ្ឌទាំងឡាយរបស់ទ្រង់ឱ្យពួកគេស្ដាប់ និងសម្អាតពួកគេ(ពីប្រការស្ទីរិក)"។ (គម្ពីរគួរអាន ៦២:២)។ អល់ឡោះបានផ្ដល់ឱ្យអ្នកដែលមានជំនឿដោយតែងតាំងអ្នកនាំសារម្នាក់ដើម្បីបង្រៀនគួរអានដល់ពួកគេនឹងសម្អាតពួកគេ។ ការជម្រះសម្អាតនោះមានន័យថា ជម្រះចិត្តពួកគេអំពីប្រការពហុទេពនិយម និងសីលធម៌អាក្រក់ ដូចជាការនិយមជ្រុល និងការឈ្នានីស ហើយនិងជម្រះសម្អាតពាក្យសំដី ទង្វើ និងទម្លាប់មិនល្អ។ ព្យាការីបានមានប្រសាសន៍យ៉ាងច្បាស់ថា៖ "ពិតប្រាកដណាស់ គេបានចាត់តាំងខ្ញុំមកគឺដើម្បីបំពេញនូវសីលធម៌ដ៏ល្អឥតខ្ចោះ"។ (អាល់ពៃហាគី:២១៣០១)។ ដូចនេះមួយក្នុងចំណោមហេតុផលចម្បងនៃការតែងតាំងនេះ គឺជាការលើកតម្កើង និងភាពខ្ពង់ខ្ពស់នៃសីលធម៌បុគ្គល និងសង្គម។

២. សីលធម៌ជាផ្នែកមួយនៃជំនឿ និងការជឿជាក់

នៅពេលដែលគេសួរអ្នកនាំសារថា៖ "តើអ្នកដែលមានជំនឿបែបណាដែលល្អជាងគេនោះ"? លោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "គឺអ្នកដែលមានសីលធម៌ល្អជាងគេ"។ (អាត់តៀរមីហ្ស៊ី:១១៦២ អាពូហ្ទាវូទ:៤៦៨២)។ អល់ឡោះបានឲ្យឈ្មោះជំនឿថាជាអំពើល្អ ដោយអល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ការតម្រង់មុខរបស់ពួកអ្នកឆ្ពោះទៅទិសខាងលិចនោះមិនចាត់ទុកជាអំពើល្អឡើយ។ ប៉ុន្តែអំពើល្អនោះគឺអ្នកណាដែលមានជំនឿលើអល់ឡោះ និងថ្ងៃបរលោក បណ្ដាម៉ាឡាអ៊ីកាត់របស់ទ្រង់ ព្រះគម្ពីរទាំងឡាយ និងបណ្ដាព្យាការី"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:១៧៧)។ អំពើល្អគឺជាពាក្យដ៏ទូលំទូលាយដែល

ក្តោបលើប្រការល្អគ្រប់ប្រភេទអំពីសីលធម៌ ពាក្យសំដី និងកាយវិការ។ ដូច្នេះហើយបានជាអ្នកនាំសារមានប្រសាសន៍ថា៖ "អំពើល្អ គឺសីលធម៌ល្អ"។ (មូស្លីម:២៥៥៣)

វាបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងប្រសាសន៍របស់អ្នកនាំសារថា៖ "ជំនឿមានច្រើនជាង៦០ផ្នែក។ លំដាប់ខ្ពស់បំផុតនោះ គឺការពោលពាក្យ "ឡាអ៊ីឡាហា អ៊ិលលល់ឡោះ" (គ្មានទេម្ចាស់ដែលត្រូវគេគោរពសក្ការៈដ៏ត្រឹមត្រូវ គឺមានតែអល់ឡោះ) ហើយលំដាប់ក្រោមបំផុត គឺការយកអ្វីដែលបង្ករបញ្ហាដល់អ្នកធ្វើដំណើរចេញពីផ្លូវ ហើយការខ្មាសអៀន ក៏ជាផ្នែកមួយនៃជំនឿដែរ"។ (មូស្លីម: លេខ៣៥)

៣. សីលធម៌មានទំនាទំនងនឹងការគោរពសក្ការៈគ្រប់ប្រភេទ

អល់ឡោះមិនបានបញ្ជាប្រើឱ្យធ្វើការគោរពសក្ការៈអ្វីមួយឡើយ លើកលែងតែទ្រង់បានណែនាំអំពីគោលដៅរបស់វា គឺសីលធម៌ល្អ ឬផលបុណ្យរបស់វាមកលើខ្លួនឯងផ្ទាល់ ឬសង្គម។ ឧទាហរណ៍ដែលបញ្ជាក់ដូចនេះ គឺមានច្រើន ក្នុងនោះមានដូចជា៖

ការសឡាត៖ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ចូរអ្នកប្រតិបត្តិសឡាត។ ពិតប្រាកដណាស់ សឡាតអាចហាមឃាត់អំពីការប្រព្រឹត្តអសីលធម៌ និងអំពើទុច្ចរិត"។ (គម្ពីរគួរអាន ២៩:៤៥)

ការបរិច្ចាគទាន៖ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ចូរអ្នក(ព្យាការីមូហាំម៉ាត់) យកការបរិច្ចាគពីទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេមួយចំនួនដើម្បីជម្រះ និងសំអាត(បាបកម្ម) ពួកគេដោយការបរិច្ចាគនេះ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៩:១០៣)។ ការបរិច្ចាគទានពិតប្រាកដនោះ គឺការធ្វើអំពើល្អចំពោះមនុស្ស និងចូលរួមរំលែកទុក្ខពួកគេ ហើយវាក៏ជាការអប់រំខ្លួន និងជម្រះសម្អាតអំពីសីលធម៌អាក្រក់ផងដែរ។

ការបួស៖ អល់ឡោះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា៖ "អល់ឡោះបានដាក់កាតព្វកិច្ចបួសមកលើពួកអ្នក ដូចដែលទ្រង់បានដាក់កាតព្វកិច្ចបួសនេះទៅលើពួកអ្នកជំនាន់មុនៗដែរ ដើម្បីឱ្យពួកអ្នកកោតខ្លាចអល់ឡោះ"។(គម្ពីរគួរអាន ២:១៨៣)។ មានអត្ថន័យថា៖ ការកោតខ្លាចចំពោះអល់ឡោះដោយធ្វើតាមអ្វីដែលទ្រង់បានបង្គាប់បញ្ជាប្រើ និងជៀសឆ្ងាយពីអ្វីដែលទ្រង់បានហាមឃាត់។ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "នរណាហើយដែលមិនបោះបង់ចោលនូវ

ពាក្យសំដីអាក្រក់ហើយនៅតែធ្វើវានោះ សម្រាប់អល់ឡោះគឺរូបគេគ្មានបានផលប្រយោជន៍អ្វីអំពីការបោះបង់អាហារ និងភេសជ្ជៈរបស់គេនោះឡើយ"។ (អាល់ពូខរីៈ ១៨០៤)។ នរណាហើយដែលការបួសរបស់គេមិនបានជះឥទ្ធិពលអ្វីដល់ខ្លួនរបស់គេ និងសីលធម៌របស់គេជាមួយមនុស្សទេនោះ ពិតណាស់ រូបគេមិនបានទៅដល់គោលដៅពិតប្រាកដនៃការបួសតមឡើយ។

៤. គុណសម្បត្តិដ៏អស្ចារ្យនិងផលបុណ្យយ៉ាងធំធេងដែលអល់ឡោះបានរៀបចំសម្រាប់អ្នកដែលមានសីលធម៌ល្អ

មានភស្តុតាងជាច្រើនអំពីគម្ពីរគួរអាន និងប្រសាសន៍របស់ព្យាការីដែលទាក់ទងនឹងវាដូចជា៖

- វាគឺជាទង្វើកុសលដែលធ្ងន់ជាងគេនៅលើជញ្ជីងនៅថ្ងៃបរលោក៖

ព្យាការីលោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "គ្មានអ្វីមួយដែលមានទម្ងន់លើជញ្ជីង(នៅថ្ងៃបរលោក)ធ្ងន់ជាងសីលធម៌ល្អនោះឡើយ។ សម្រាប់អ្នកដែលមានសីលធម៌ល្អអាចនឹងឈានទៅដល់ឋានៈរបស់អ្នកបួស និងអ្នកសឡាត"។ (អាត់តៀរមីហ្ស៊ីៈ២០០៣)

- វាជាមូលហេតុដ៏ចម្បងមួយដែលនាំឱ្យបានចូលឋានសួគ៌៖

ព្យាការីបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ប្រការដែលធ្វើឱ្យមនុស្សចូលឋានសួគ៌ច្រើនជាងគេ គឺការកោតខ្លាចអល់ឡោះ និងសីលធម៌ល្អ"។ (អាត់តៀរមីហ្ស៊ីៈ២០០៤ អ៊ិពនូម៉ាហ្ជះៈ៤២៤៦)

- អ្នកដែលមានសីលធម៌ល្អ ជាមនុស្សដែលមានឋានៈជិតទៅចំពោះអ្នកនាំសារបំផុតនៅថ្ងៃបរលោក៖

អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ពិតប្រាកដណាស់ អ្នកដែលខ្ញុំស្រលាញ់ជាងគេបំផុតក្នុងចំណោមពួកអ្នក និងនៅជិតខ្ញុំជាងគេនៅថ្ងៃបរលោកនោះ គឺអ្នកដែលមានសីលធម៌ល្អជាងគេក្នុងចំណោមពួកអ្នក"។ (អាត់តៀរមីហ្ស៊ីៈ២០១៨)

- រូបគេនឹងបានចូលនៅក្នុងឋានសួគ៌លំដាប់ខ្ពស់ជាងគេដោយមានការធានា និងការបញ្ជាក់ពីអ្នកនាំសារ៖

ព្យាការីបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ខ្ញុំជាអ្នកធានានូវផ្ទះមួយនៅក្នុងឋានសួគ៌

លំដាប់ទាបជាងគេសម្រាប់ជនណាហើយដែលបោះបង់ចោលការឈ្លោះប្រកែកគ្នា សូម្បីតែខ្លួនត្រូវក៏ដោយ។ ខ្ញុំក៏ធានានូវផ្ទះមួយនៅចំកណ្តាលនៃឋានសួគ៌សម្រាប់អ្នកដែលបោះបង់ការភូតកុហក សូម្បីតែនៅក្នុងការលេងសើចក៏ដោយ។ ហើយខ្ញុំក៏ធានានូវផ្ទះមួយទៀតនៅក្នុងឋានសួគ៌លំដាប់ខ្ពស់ជាងគេ សម្រាប់អ្នកដែលមានសីលធម៌ល្អ"។ (អាពូហ្ទាវូទៈ៤៨០០)

លក្ខណៈពិសេសនៃសីលធម៌ល្អក្នុងសាសនាឥស្លាម

សីលធម៌ល្អនៅក្នុងសាសនាឥស្លាមមានលក្ខណៈពិសេស និងចំណុចសំខាន់មួយចំនួនដែលមានតែនៅក្នុងសាសនាដ៏ឧត្តុងឧត្តមនេះមួយគត់ ដូចជា៖

១. សីលធម៌ល្អ គឺមិនមែនចំពោះតែលើប្រភេទមនុស្សណាមួយជាក់លាក់ឡើយ

អល់ឡោះបានបង្កើតមនុស្សឲ្យមានមុខមាត់ ពណ៌សម្បុរ និងភាសាខុសៗគ្នា។ តែពួកគេនៅលើជញ្ជីងរបស់អល់ឡោះ គឺមានលក្ខណៈស្មើភាពគ្នាដោយមិនមាននរណាម្នាក់អំពីពួកគេល្អជាងនរណាម្នាក់ឡើយ លើកលែងតែសេចក្តីជំនឿ ការកោតខ្លាច និងអំពើល្អរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ ដូចដែលអល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "មនុស្សលោកទាំងឡាយ! ពិតប្រាកដណាស់ យើងបានបង្កើតពួកអ្នកពីបុរសនិងស្ត្រី ហើយយើងធ្វើឲ្យពួកអ្នកមានជនជាតិនិងកុលសម្ព័ន្ធជាច្រើនដើម្បីឱ្យពួកអ្នកស្គាល់គ្នាទៅវិញទៅមក។ ពិតប្រាកដណាស់ អ្នកដែលថ្កុំថ្កើងជាងគេចំពោះអល់ឡោះក្នុងចំណោមពួកអ្នក គឺអ្នកដែលកោតខ្លាចអល់ឡោះជាងគេក្នុងចំណោមពួកអ្នក"។ (គម្ពីរគួរអាន ៤៩:១៣)

សីលធម៌ល្អ បញ្ជាក់ពីទំនាក់ទំនងល្អរវាងអ្នកមូស្លីមនិងមនុស្សដទៃទៀតដោយមិនមានភាពខុសគ្នាឡើយរវាងអ្នកមាននិងអ្នកក្រ អ្នកឋានៈខ្ពង់ខ្ពស់និងអ្នកមានឋានៈតូចទាប អ្នកស្បែកខ្មៅនិងអ្នកស្បែកស ឬជនជាតិអារ៉ាប់និងជនជាតិដទៃទៀតនោះឡើយ។

សីលធម៌ជាមួយនឹងអ្នកមិនមែនមូស្លីម

អល់ឡោះបានប្រើឱ្យធ្វើអំពើល្អទៅចំពោះអ្វីគ្រប់យ៉ាងទាំងអស់។ ភាពយុត្តិធម៌ សប្បុរសធម៌ និងក្តីមេត្តាករុណា គឺជាសីលធម៌របស់អ្នកមូស្លីម ដែលគេត្រូវយកចិត្ត

ទុកដាក់ទាំងឥរិយាបទ និងពាក្យសំដីរបស់គេជាមួយនឹងអ្នកមូស្លីម និងអ្នកមិនមែនមូស្លីម ហើយចាំបាច់ត្រូវតែថែរក្សាសីលធម៌ល្អនោះ ដោយសារវាជាមាគ៌ាសម្រាប់អំពាវនាវអ្នកមិនមែនមូស្លីមឱ្យចូលក្នុងសាសនាដ៏ថ្កុំថ្កើងនេះ។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "អល់ឡោះមិនហាមឃាត់ពួកអ្នកក្នុងការធ្វើល្អ និងផ្តល់ភាពយុត្តិធម៌ចំពោះពួកដែលមិនបានធ្វើសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងពួកអ្នកនៅក្នុងសាសនា និងមិនបានបណ្តេញពួកអ្នកចេញពីលំនៅឋានរបស់ពួកអ្នកឡើយ។ ពិតប្រាកដណាស់ អល់ឡោះស្រលាញ់បណ្តាអ្នកដែលប្រកាន់ខ្ជាប់នូវភាពយុត្តិធម៌"។ (គម្ពីរគួរអាន ៦០:៨)

ប៉ុន្តែអល់ឡោះបានហាមឃាត់ពួកយើងមិនឱ្យគាំទ្រអ្នកដែលមិនមែនមូស្លីម និងស្រលាញ់អ្វីដែលពួកគេកំពុងប្រព្រឹត្តប្រឆាំងនឹងសាសនារបស់យើងឡើយ ដូចដែលអល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ពិតប្រាកដណាស់ អល់ឡោះបានហាមឃាត់ពួកអ្នកមិនឱ្យបង្កើតមិត្តភាពជាមួយពួកដែលបានធ្វើសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងពួកអ្នកនៅក្នុងសាសនា និងបានបណ្តេញពួកអ្នកចេញពីលំនៅឋានរបស់ពួកអ្នក ហើយពួកគេជួយអ្នកដទៃបណ្តេញពួកអ្នកទៀតនោះឡើយ។ អ្នកណាហើយដែលយកពួកគេធ្វើជាមិត្ត អ្នកទាំងនោះគឺជាអ្នកដែលបំពាន"។ (គម្ពីរគួរអាន ៦០:៩)

អ្នកមូស្លីមមានទំនាក់ទំនងប្រកបដោយសីលធម៌ល្អជាមួយមនុស្សគ្រប់រូប បើទោះបីជាជាតិសាសន៍ ឬសាសនាខុសគ្នាក៏ដោយ។

២. សីលធម៌ល្អ គឺមិនមែនតែជាមួយមនុស្សលោកនោះឡើយ

ធ្វើល្អជាមួយសត្វជាតុ

អ្នកនាំសារបានប្រាប់យើងអំពីស្ត្រីម្នាក់ដែលចូលឋាននរកដោយសារតែនាងបានឃុំឃាំងឆ្មាមួយក្បាលរហូតទាល់តែស្លាប់ដោយសារការស្រេកឃ្លាន។ ហើយលោកបានប្រាប់យើងអំពីបុរសម្នាក់ដែលអល់ឡោះបានជម្រុះចោលនូវបាបកម្មរបស់គេដោយសារគេបានផ្តល់ទឹកដល់សត្វឆ្កែនៅពេលដែលវាស្រេកទឹកខ្លាំង។ ព្យាការីបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ស្ត្រីម្នាក់បានចូលឋាននរកដោយសារឆ្មាមួយក្បាលព្រោះតែនាងបានឃុំឃាំងវាទុកដោយមិនឱ្យចំណីវាស៊ី ហើយក៏មិនដោះលែងវាឱ្យដើររកចំណីនៅលើផែនដីដោយខ្លួនឯងដែរ"។ (អាល់ពូខរីៈ៣១៤០ មូស្លីមៈ២៦១៩)

ហើយព្យាការីក៏មានប្រសាសន៍ផងដែរថា៖ "នៅពេលដែលបុរសម្នាក់កំពុងដើរតាមផ្លូវមួយ ស្រាប់តែគេស្រេកទឹកយ៉ាងខ្លាំង។ ពេលនោះ គេក៏បានឃើញអណ្តូងមួយ ហើយក៏បានចុះទៅផឹកទឹកអណ្តូងនោះ។ បន្ទាប់មក គេក៏បានចេញមកវិញ។ ខណៈពេលនោះ គេបានឃើញសត្វឆ្កែមួយក្បាលកំពុងតែយកអណ្តាតរបស់វាលិទ្ធដីភក់ដោយការស្រេកទឹកខ្លាំង។ បុរសនោះក៏គិតថា ឆ្កែនេះកំពុងតែស្រេកទឹកខ្លាំងដូចខ្ញុំមុននេះអញ្ចឹង រួចបុរសនោះក៏បានចុះទៅក្នុងអណ្តូងម្តងទៀត និងបានដួសទឹកដាក់ពេញស្បែកជើង បន្ទាប់មក ខាំវានឹងមាត់របស់គេ រហូតឡើងផុតពីអណ្តូង ហើយក៏យកវាឱ្យឆ្កែនោះផឹក។ អល់ឡោះបានថ្លែងអំណរគុណទៅចំពោះបុរសនោះ និងបានអភ័យទោសឱ្យរូបគេ។ ពួកគេបានសួរថា៖ "ឱអ្នកនាំសារ! តើពួកយើងធ្វើល្អចំពោះសត្វជាតុបានទទួលផលបុណ្យដែរឬ"? លោកបានឆ្លើយថា៖ "រាល់ការជួយសត្វទាំងអស់ដែលមានជីវិត គឺទទួលបានផលបុណ្យ"។ (អាល់ពូខរីៈ៥៦៦៣ មូស្លីមៈ២២៤៤)

ថែរក្សានិងការពារបរិស្ថាន

សាសនាឥស្លាមបានបង្គាប់ប្រើឱ្យយើងខិតខំថែរក្សាផែនដីនេះឲ្យប្រសើរជាងមុនដោយប្រើប្រាស់ធនធានធម្មជាតិរបស់ផែនដី ដើម្បីកសាងអារ្យធម៌ និងចូលរួមការអភិវឌ្ឍន៍ បង្កើនផលិតផលសម្រាប់សុខុមាលភាពទូទៅរបស់មនុស្ស។ ទន្ទឹមនឹងនោះ ក៏ព្យាយាមរក្សាធនធានទាំងនោះ និងការពារពីការបំពាន ឬខ្ជះខ្ជាយក្នុងការ

ធ្វើអាជីវកម្មលើធនធានទាំងនោះ សូម្បីតែការបំផ្លាញនោះគឺដោយសារតែមនុស្ស សត្វ ឬរុក្ខជាតិក៏ដោយ ។ ពិតប្រាកដណាស់ វាជាការងារដែលសាសនាឥស្លាមច្រានចោល និងស្អប់ខ្ពើមជាទីបំផុត ហើយអល់ឡោះមិនស្រឡាញ់ការបំផ្លាញនៅគ្រប់ទិដ្ឋភាពទាំងអស់នៃជីវិត ដូចដែលអល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយអល់ឡោះមិនស្រលាញ់អំពើវិនាសកម្មឡើយ"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:២០៥)

ជាការពិតណាស់ សាសនាឥស្លាមបានខ្វល់ខ្វាយអំពីបញ្ហានេះជាខ្លាំងរហូតដល់ព្យាការីមូហាំម៉ាត់លោកបានផ្តែផ្តាំមកលើអ្នកមូស្លីមទាំងអស់ឱ្យប្រព្រឹត្តអំពើល្អ និងចូលរួមក្នុងការដាំដុះលើផែនដី សូម្បីតែនៅក្នុងក្នុងគ្រាដែលមានចលាចលយ៉ាងខ្លាំង ឬក្នុងកាលៈទេសៈដែលគួរឲ្យភ័យខ្លាចយ៉ាងណាក៏ដោយ ដូចជាកើតមានថ្ងៃបរលោកជាដើម។ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ប្រសិនបើថ្ងៃបរលោកបានមកដល់ហើយនៅក្នុងដៃរបស់ពួកអ្នកមានកូនរុក្ខជាតិ ប្រសិនបើអ្នកអាចដាំវាមុនថ្ងៃបរលោកកើតឡើងនោះ ចូរអ្នកដាំវាចុះ"។ (អះម៉ាត់:១២៩៨១)

២. សីលធម៌ល្អត្រូវមានគ្រប់ទិដ្ឋភាពទាំងអស់នៃជីវិត

ក្នុងគ្រួសារ

សាសនាឥស្លាមបានបញ្ជាក់ពីសារៈសំខាន់នៃសីលធម៌ចំពោះសមាជិកគ្រួសារទាំងអស់។ ព្យាការីបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "អ្នកដែលល្អជាងគេក្នុងចំណោមពួកអ្នកគឺអ្នកដែលបានធ្វើល្អជាងគេចំពោះភរិយារបស់ខ្លួន ហើយខ្ញុំជាអ្នកធ្វើល្អជាងគេចំពោះភរិយារបស់ខ្ញុំ"។ (អាត់តៀរមីហ្ស៊ីៈ ៣៨៩៥)

- ពិតណាស់ អ្នកនាំសារគឺជាមនុស្សដែលល្អជាងគេបំផុត ។ លោកបានជួយធ្វើកិច្ចការផ្ទះ និងជួយសម្រួលការងារដល់គ្រួសាររបស់លោកមិនថាក្មេងឬចាស់ ដូចដែលភរិយារបស់លោក គឺលោកស្រី អាអ៊ីស្ហះ បានរាយការណ៍មកថា៖ "លោកតែងជួយកិច្ចការគ្រួសាររបស់លោក"។ (អាល់ពូខរីៈ៥០៤៨) ។ មានន័យថា លោកបានជួយពួកគេ និងធ្វើរាល់កិច្ចការផ្ទះដែលគ្រួសារលោកបានធ្វើ ។
- ហើយពេលខ្លះ លោកក៏លេងសើចជាមួយក្រុមគ្រួសាររបស់លោកផងដែរ ដូចដែលភរិយារបស់លោក អ្នកស្រីអាអ៊ីស្ហះ បានរាយការណ៍មកថា៖ "ខ្ញុំបានរួមដំណើរជាមួយ

នឹងអ្នកនាំសារក្នុងការធ្វើដំណើរមួយរបស់លោកនៅពេលដែលខ្ញុំនៅក្មេងនិងស្គម។ លោកបានសុំឱ្យមនុស្សធ្វើដំណើរទៅមុន ពួកគេក៏បានធ្វើដំណើរទៅមុន។ បន្ទាប់មក លោកក៏បាននិយាយមកកាន់ខ្ញុំថា៖ "សូមអញ្ជើញមកនេះ ខ្ញុំនឹងទៅឱ្យដល់មុនអ្នក"។ ខ្ញុំបានចេញដំណើរយ៉ាងលឿនហើយខ្ញុំបានទៅដល់មុនលោក។ ហើយលោកមិនបាននិយាយពីហេតុការណ៍នេះទៀតទេ។ ក្រោយពេលដែលខ្ញុំបានឡើងទម្ងន់ ហើយខ្ញុំបានភ្លេចអំពីហេតុការណ៍នោះ ខ្ញុំបានអមដំណើរជាមួយលោកម្តងទៀត នៅក្នុងការធ្វើដំណើរមួយរបស់លោក។ លោកបានសុំឱ្យមនុស្សធ្វើដំណើរទៅមុន។ ពួកគេក៏បានធ្វើដំណើរទៅមុន។ បន្ទាប់មក លោកក៏បាននិយាយមកកាន់ខ្ញុំថា៖ "សូមអញ្ជើញមកនេះ ខ្ញុំនឹងទៅឱ្យដល់មុនអ្នក"។ ខ្ញុំបានធ្វើដំណើរយ៉ាងលឿនមុនលោក ប៉ុន្តែលោកបានទៅដល់មុនខ្ញុំ។ ពេលនោះ លោកក៏បានសើចហើយនិយាយថា៖ "នេះគឺដើម្បីសងវិញចំពោះការបរាជ័យពីមុនរបស់ខ្ញុំ"។

ក្នុងពាណិជ្ជកម្ម

ដោយសារការស្រឡាញ់របស់មនុស្សចំពោះទ្រព្យសម្បត្តិ ទើបធ្វើឱ្យមនុស្សចង់បានហួសហេតុ និងធ្វើឱ្យពួកគេធ្លាក់ចូលទៅក្នុងប្រការហាមឃាត់។ សាសនាឥស្លាមបានសង្កត់ធ្ងន់ពីសារៈសំខាន់នៃការគ្រប់គ្រងវាប្រកបដោយសីលធម៌ល្អ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេធ្លាក់ចូលទៅប្រការទាំងនោះ។ ខាងក្រោមនេះជាឧទាហរណ៍មួយចំនួននៃចំណុចដែលឥស្លាមបានសង្កត់ធ្ងន់លើវា៖

- ឥស្លាមបានហាមឃាត់មិនឱ្យមានការគេងបន្លំ ឬរំលោភបំពានលើថ្នែកជញ្ជីងឡើយ ហើយបានព្រមានដល់អ្នកដែលបានធ្វើទង្វើនេះនូវទណ្ឌកម្មយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរបំផុត ដូចដែលអល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ភាពវិនាសអន្តរាយគឺសម្រាប់ពួកអ្នកដែលគេងបន្លំ។ ជាពួកដែលទាមទារចង់បានគ្រប់ចំនួននៅពេលដែលពួកគេថ្លឹងឬវាល់ពីអ្នកដទៃ តែនៅពេលដែលពួកគេវាស់ឬវាល់ឬថ្លឹងឱ្យអ្នកដទៃវិញ គឺពួកគេធ្វើឱ្យខ្វះ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៨៣:១-៣)
- ជំរុញឲ្យមានការអធ្យាស្រ័យ និងភាពទន់ភ្លន់ក្នុងការលក់និងទិញ៖ ព្យាការីបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "អល់ឡោះអាណិតស្រលាញ់បុរសម្នាក់ដែលអធ្យាស្រ័យក្នុងពេលលក់ ពេលទិញ និងពេលទារបំណុល"។ (អាល់ពូខរី:១៩៧០)

ក្នុងឧស្សាហកម្ម

សាសនាឥស្លាមបានសង្កត់ធ្ងន់ចំពោះឧស្សាហករនូវគោលការណ៍និងសីលធម៌ជាច្រើនរួមមានដូចជា៖

- ត្រូវធ្វើកិច្ចការឱ្យល្អឥតខ្ចោះ និងបង្កើតផលិតផលឲ្យបានល្អប្រណិត ដូចដែលព្យាការីបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ពិតប្រាកដណាស់ អល់ឡោះស្រលាញ់ទៅចំពោះអ្នកណាដែលធ្វើកិច្ចការបានយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះ ក្នុងចំណោមពួកអ្នក"។ (អាពូយ៉ាក់ឡា: ៤៣៨៦ អាល់ពៃហាគី នៅក្នុងហ្សុកអាពូល អ៊ីម៉ាន:៥៣១៣)
- គោរពពេលវេលា និងកិច្ចសន្យាដែលបានកំណត់។ ព្យាការីមានប្រសាសន៍ថា៖ "សញ្ញាសម្គាល់ពួកពុតត្បុត (មូណាហ្វិក) មានបី៖ មួយក្នុងចំណោមនោះគឺ៖ "នៅពេលសន្យា គឺគេមិនបំពេញតាមសន្យា"។ (អាល់ពូខរី:៣៣)

៤. សីលធម៌ល្អត្រូវមាននៅគ្រប់កាលៈទេសៈទាំងអស់

គ្មានករណីលើកលែងឡើយនៅក្នុងសាសនាឥស្លាមចំពោះការប្រកាន់ខ្ជាប់នូវសីលធម៌ល្អ។ ជនមូស្លីមត្រូវអនុវត្តតាមក្បួនច្បាប់របស់អល់ឡោះ និងប្រកាន់នូវសីលធម៌ល្អ ទោះបីជានៅក្នុងពេលធ្វើសង្គ្រាម ឬក្នុងកាលៈទេសៈលំបាកយ៉ាងណាក៏ដោយ។ ហើយទោះមានគោលបំណងល្អត្រឹមត្រូវ តែមធ្យោបាយអាក្រក់ឬអយុត្តិធម៌ក្នុងការធ្វើអ្វីមួយ គឺមិនអាចទទួលយកបានឡើយ ទោះបីជាលទ្ធផលនៃសកម្មភាពនោះល្អ ឬវិជ្ជមានក៏ដោយ។ ដោយសារបែបនេះហើយទើបសាសនាឥស្លាមបានដាក់ចេញនូវច្បាប់ និងលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យដែលគ្រប់គ្រងអាកប្បកិរិយារបស់អ្នកមូស្លីមសូម្បីតែក្នុងគ្រាមានសង្គ្រាមក៏ដោយ ដើម្បីកុំឱ្យឈានទៅរកកំហឹង គ្មានការអត់ឱនស្អប់ខ្ពើម មានទំនោរព្យាបាទ និងអាត្មានិយម។

សីលធម៌ឥស្លាមក្នុងពេលធ្វើសង្គ្រាម

១. ឥស្លាមប្រើឱ្យមានភាពយុត្តិធម៌ជាមួយនឹងសត្រូវ និងហាមឃាត់មិនឱ្យប្រព្រឹត្តអយុត្តិធម៌ និងរំលោភបំពានទៅលើពួកគេ

អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយចូរកុំបណ្តោយឱ្យការស្អប់ខ្ពើមរបស់ក្រុមមួយធ្វើឱ្យពួកអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើអយុត្តិធម៌ឱ្យសោះ។ ចូរពួកអ្នកប្រកាន់ខ្ជាប់នូវ

ភាពយុត្តិធម៌ ព្រោះវាជិតបំផុតក្នុងការកោតខ្លាចអល់ឡោះ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៥:៨)។ មានន័យថា ចូរពួកអ្នកកុំធ្វើឱ្យការស្អប់ខ្ពើមរបស់ពួកអ្នកទៅលើសត្រូវរបស់ពួកអ្នក បញ្ឆោឱ្យអ្នករំលោភបំពាន និងប្រព្រឹត្តអំពើអយុត្តិធម៌ទៅលើសត្រូវរបស់ពួកអ្នកឲ្យសោះ។ ប៉ុន្តែចាំបាច់ពួកអ្នកត្រូវតែប្រកាន់ខ្ជាប់នឹងភាពយុត្តិធម៌នៅក្នុងពាក្យសំដី និងទង្វើរបស់ពួកអ្នក។

២. ហាមឃាត់មិនឱ្យក្បត់សន្យា និងបោកប្រាស់ខ្មាំងសត្រូវ

ការក្បត់សន្យានិងការបោកប្រាស់ ជាប្រការដែលត្រូវបានគេហាមឃាត់ សូម្បីតែជាមួយសត្រូវក៏ដោយ ដូចដែលអល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ពិតប្រាកដណាស់ អល់ឡោះមិនចូលចិត្តពួកដែលក្បត់កិច្ចសន្យាឡើយ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៨:៥៨)

៣. ហាមឃាត់មិនឱ្យធ្វើទារុណកម្ម ឬកម្ទេចសាកសពសត្រូវ

គេបានហាមឃាត់មិនឱ្យកម្ទេចសាកសពឡើយ ដូចដែលអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ចូរពួកអ្នកកុំកម្ទេចមនុស្ស"។ (មូស្លីមៈ១៧៣១)

៤. ហាមឃាត់ចំពោះការសម្លាប់ជនស៊ីវិលដែលមិនបានចូលរួមក្នុងសង្គ្រាម ក៏ដូចជាការបង្កវិនាសកម្មនៅលើផែនដី និងបរិស្ថាន

អាពូហ្គាកើរ អាស្ស៊ីទ្ទីក ដែលជាមេដឹកនាំឥស្លាម ហើយជាមនុស្សដែលល្អបំផុតក្នុងចំណោមមិត្តភក្តិរបស់ព្យាការីបានផ្តែផ្តាំទៅចំពោះលោក អូសាម៉ះ កូនហ្សៃទ ខណៈពេលដែលគាត់ត្រូវបានគេតែងតាំងធ្វើជាមេទ័ពទៅឯប្រទេសស្វាមថា៖ "ចូរពួកអ្នកកុំសម្លាប់កូនក្មេង មនុស្សចាស់ និងស្ត្រី ហើយមិនត្រូវដកដើមល្មើ និងដុតបំផ្លាញវាចោលឡើយ ហើយក៏មិនត្រូវកាប់ដើមឈើណាដែលផ្តល់ផ្លែផ្កានោះដែរ។ មិនត្រូវសម្លាប់សត្វពពែ សត្វគោ ឬសត្វអូដ្ឋឡើយ លើកលែងតែសម្រាប់បរិភោគ។ ហើយអ្នកនឹងឆ្លងកាត់ក្រុមដែលគោរពសក្ការៈនៅក្នុងទីសក្ការៈរបស់ពួកគេ។ ដូច្នេះចូរទុកឲ្យពួកគេគោរពសក្ការៈតាមជំនឿរបស់គេទៅចុះ"។ (អ៊ិពនូអាសាកៀរៈ២/៥០)

និដ្ឋភាពនៃជីវិតព្យាការី និងសីលធម៌ដ៏ល្អរបស់លោក

ព្យាការីមូហាំម៉ាត់ គឺជាមនុស្សដែលមានសីលធម៌ដ៏ល្អឥតខ្ចោះ

ព្យាការីមូហាំម៉ាត់ លោកគឺជាគំរូនៃសីលធម៌ដ៏ល្អឥតខ្ចោះរបស់មនុស្សជាតិ។ ដូចនេះហើយទើបគម្ពីរគួរអានរៀបរាប់អំពីសីលធម៌ដ៏អស្ចារ្យរបស់លោក ហើយភរិយារបស់លោកអ្នកស្រី អាអ៊ីស្ហះ ក៏បានរៀបរាប់ពីសីលធម៌របស់លោកដូចគ្នាដែរ ដោយបាននិយាយថា៖ "សីលធម៌របស់លោក គឺគម្ពីរគួរអាន" មានន័យថា សីលធម៌និងការអនុវត្តជាក់ស្តែងរបស់លោក គឺយកគំរូតាមអ្វីដែលមាននៅក្នុងគម្ពីរគួរអាន។

ឱនលំទោន

- អ្នកនាំសារមិនអនុញ្ញាតឱ្យនរណាម្នាក់ក្រោកឈរឡើងក្នុងន័យលើកតម្កើងលោកនោះឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ លោកបានហាមឃាត់មិត្តភក្តិរបស់លោកមិនឱ្យធ្វើដូចនោះទេ។ ទោះបីជាពួកគេស្រលាញ់ព្យាការីខ្លាំងយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិននាំគ្នាក្រោកឈរឡើងនៅពេលដែលពួកគេបានឃើញព្យាការីមកដល់នោះដែរ ដោយពួកគេបានដឹងថា ព្យាការីមិនចូលចិត្តបែបនេះនោះទេ។ (អះម៉ាត់: ១២៣៤៥ អាល់ពើសហ្សើរ:៦៦៣៧)
- លោក អាទី កូន ហាទីម ដែលជាអ្នកមានមុខមានមាត់ម្នាក់នៃជនជាតិអារ៉ាប់ គាត់ចង់ដឹងអំពីការពិតនៃការអំពាវនាវរបស់ព្យាការី។ គាត់បានទៅជួបព្យាការីមុនពេលគាត់ចូលឥស្លាម។ គាត់បាននិយាយថា៖ "ខ្ញុំបានទៅជួបព្យាការីមូហាំម៉ាត់ ដែលពេលនោះនៅជាមួយនឹងលោក គឺមានស្ត្រីចំណាស់ម្នាក់ ឬកូនក្មេងម្នាក់" ដោយគាត់បានរំលឹកថា៖ ពួកគេនៅជិតនឹងព្យាការីមូហាំម៉ាត់ និងនិយាយប្រាប់ពីតម្រូវការរបស់គេទៅកាន់លោកយ៉ាងយូរ ហើយខ្ញុំក៏បាននិយាយមកកាន់ខ្លួនឯងថា៖ លោកមិនមែនជាស្តេចដែលអស្ចារ្យ ឬព្រះចៅអធិរាជអ្វីនោះឡើយ"។ (អះម៉ាត់:១៩៣៨១)។ ការឱនលំទោន ជាសីលធម៌របស់បណ្តាព្យាការីទាំងអស់។

- លោកអង្គុយជាមួយមិត្តភក្តិរបស់លោកដូចជាពួកគេដែរ ដោយលោកមិនបានអង្គុយកន្លែងពិសេសណាដើម្បីឱ្យខុសប្លែកពីអ្នកដទៃដែលនៅជុំវិញលោកឡើយ រហូតដល់មានមនុស្សប្លែកដែលមិនដែលស្គាល់លោកសោះ នៅពេលដែលមកចូលរួមជាមួយលោក គឺគេមិនអាចកំណត់បានថា ម្នាក់ណាជាព្យាការី ម្នាក់ណាជាមិត្តភក្តិលោកឡើយ ហើយគេក៏បានសួរថា៖ តើម្នាក់ណាជាមូហាំម៉ាត់ទៅ? (អាល់ពូខរី:៦៣)
- លោក អាណាស កូន ម៉ាលិក បាននិយាយថា៖ "ទាសករគ្រប់គ្នាដែលរស់នៅក្នុងទឹកដីម៉ាទីណះអាចកាន់ដៃរបស់ព្យាការីមូហាំម៉ាត់ ហើយនាំលោកទៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលគេប្រាថ្នា"។ (អាល់ពូខរី:៥៧២៤)។ អត្ថន័យរបស់ "អាចកាន់ដៃរបស់ព្យាការី" គឺជាការបង្ហាញពីភាពសប្បុរស និងការឆ្លើយតបភ្លាមៗរបស់លោកចំពោះកូនក្មេងនិងមនុស្សទន់ខ្សោយ។ វាបានបង្ហាញឲ្យឃើញពីភាពឱនលំទោនទាំងស្រុងរបស់លោក ដោយបានរៀបរាប់អំពីការបំពេញតម្រូវការ និងការចូលរួមដោះស្រាយរាល់បញ្ហានៃអ្នកដែលងាយរងគ្រោះបំផុត ជាពិសេសស្ត្រីនិងទាសករ។
- ព្យាការីបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "មិនបានចូលឋានសួគ៌ឡើយ ជនណាហើយដែលមានក្នុងចិត្តរបស់គេនោះនូវភាពក្រអឺតក្រទម សូម្បីតែប៉ុនល្អងធូលីក៏ដោយ"។ (មូស្លីម: ៩១)

មេត្តាករុណា

- ព្យាការីបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "អ្នកដែលមានក្តីមេត្តាករុណាចំពោះអ្នកដទៃ គឺអល់ឡោះនឹងអាណិតស្រលាញ់ចំពោះពួកគេវិញ។ ចូរពួកអ្នកមានក្តីមេត្តាករុណាចំពោះអ្នកដែលនៅលើផែនដី នោះអ្នកដែលនៅលើមេឃនឹងមានក្តីមេត្តាករុណាចំពោះពួកអ្នកវិញ"។ (អាត់តៀរមីហ្ស៊ី:១៩២៤ អាពូហ្ទាវូទ:៤៩៤១)

ក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្យាការីមូហាំម៉ាត់មានច្រើនរាប់មិនអស់ដែលមានដូចជា៖

ការមេត្តាករុណារបស់លោកទៅចំពោះកុមារ

- មានបុរសជនបទម្នាក់បានមកជួបព្យាការីមូហាំម៉ាត់ ហើយបាននិយាយទៅកាន់លោកថា៖ "តើពួកអ្នកថើបកូនៗរបស់ពួកអ្នកឬ? ពួកយើងមិនដែលបានថើបពួកគេសោះឡើយ"។ ព្យាការីក៏បានតបទៅវិញថា៖ "ខ្ញុំមិនអាចដាក់ក្តីមេត្តាករុណា

នៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នកបានឡើយ ប្រសិនបើអល់ឡោះបានដកវាចេញពីចិត្តរបស់ពួកអ្នកនោះ"។ (អាល់ពូខរីៈ៥៦៥២ មូស្លីមៈ២៣១៧)។ មានពេលមួយនោះបុរសម្នាក់ទៀតបានឃើញព្យាការីថើប ហូសេន កូន អាលី ហើយក៏បាននិយាយថា៖ "ខ្ញុំមានកូនដល់ទៅ១០នាក់ តែខ្ញុំមិនដែលបានថើបពួកគេម្នាក់ណាឡើយ"។ ព្យាការីក៏បានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ជនណាដែលគ្មានក្ដីមេត្តាករុណាលើអ្នកដទៃ នោះគេក៏គ្មានក្ដីមេត្តាករុណាលើជននោះវិញដូចគ្នា"។ (មូស្លីមៈ២៣១៨)

- មានពេលមួយ ព្យាការីបានពរចៅស្រីរបស់លោក អ៊ូម៉ាម៉ះ កូន ហៃ្សណាប់ ខណៈពេលដែលលោកកំពុងសឡាត។ នៅពេលដែលលោកស៊ូជោទ លោកបានដាក់នាងចុះ។ ហើយនៅពេលដែលលោកក្រោកឈរវិញ លោកក៏ពរនាងឡើង។ (អាល់ពូខរីៈ៤៩៤ មូស្លីមៈ៥៤៣)
- នៅពេលលោកសឡាត ហើយបានឮសំឡេងក្មេងយំ គឺលោកប្រញាប់ប្រញាល់និងសូត្រខ្លីៗនៅក្នុងសឡាតនោះ។ អំពី អាពូក៏តាហ្ទះ ពិតណាស់ ព្យាការីបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ជាការពិតណាស់ ពេលខ្លះខ្ញុំសឡាត ហើយខ្ញុំចង់សឡាតឱ្យបានយូរ ប៉ុន្តែខ្ញុំបានឮសំឡេងក្មេងយំ ខ្ញុំក៏សឡាតខ្លីវិញ ដោយខ្ញុំមិនចង់បង្កការលំបាកដល់ម្ដាយរបស់ក្មេងនោះឡើយ"។ (អាល់ពូខរីៈ៦៧៥ មូស្លីមៈ៤៧០)

ក្ដីមេត្តាករុណារបស់លោកចំពោះស្ត្រី

ព្យាការីមូហាំម៉ាត់បានជំរុញឱ្យថែរក្សាក្មេងស្រីនិងមានចិត្តសប្បុរសទៅចំពោះពួកនាង ហើយលោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "បុគ្គលណាដែលត្រូវបានគេសាកល្បងដោយឱ្យរូបគេមានកូនស្រីច្រើន ហើយរូបគេបានធ្វើល្អចំពោះកូនៗទាំងនោះ ពួកនាងគឺជារនាំងការពាររូបគេពីភ្លើងឋាននរក។ (អាល់ពូខរីៈ៥៦៤៩ មូស្លីមៈ២៦២៩)

ហើយលោកបានសង្កត់ធ្ងន់ក្នុងការផ្ដែផ្ដាំឱ្យធ្វើល្អជាមួយប្រពន្ធនិងមានការចាប់អារម្មណ៍ក្នុងកិច្ចការរបស់ពួកនាង ហើយយកចិត្តទុកដាក់លើបញ្ហារបស់ពួកនាង ហើយលោកក៏បានប្រើឱ្យអ្នកមូស្លីមផ្ដែផ្ដាំគ្នាទៅវិញទៅមកអំពីបញ្ហានេះផងដែរ ដោយលោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ចូរពួកអ្នកធ្វើល្អទៅចំពោះស្ត្រី"។ (អាល់ពូខរីៈ៤៨៩០)

ហើយព្យាការីមូហាំម៉ាត់បានបង្ហាញនូវគំរូដ៏អស្ចារ្យនៃភាពទន់ភ្លន់ជាមួយនឹងសមាជិកគ្រួសាររបស់លោក។ នៅពេលលោកអង្គុយនៅក្បែរសត្វអូដ្ឋរបស់លោក លោកបានដាក់ជង្គង់របស់លោកសម្រាប់ឱ្យសហ្វីយ៉ះដាក់ជើងរបស់នាងនៅលើជង្គង់របស់លោក ដើម្បីឡើងទៅលើសត្វអូដ្ឋ។ (អាល់ពូខរីៈ២១២០)

នៅពេលណាដែលកូនស្រីរបស់លោក គឺហ្វាទីម៉ះ បានចូលមកលេងលោកនោះ លោកបានទទួលស្វាគមន៍នាងដោយចាប់ដៃរបស់នាង ហើយថើបនាង និងផ្ដល់ឱ្យនាងអង្គុយកន្លែងដែលលោកបានអង្គុយ។ (អាពូហ្ទាវូទៈ៥២១៧)

▪ ក្ដីមេត្តាករុណារបស់លោកចំពោះអ្នកទន់ខ្សោយ

- ព្យាការីបានជំរុញឲ្យមើលថែរក្សាក្មេងកំព្រា ដោយលោកមានប្រសាសន៍ថា៖ "ខ្ញុំនិងអ្នកថែរក្សាក្មេងកំព្រា នឹងស្ថិតនៅក្នុងឋានសួគ៌ក្បែរគ្នាដូចនេះ"។ លោកបានបង្ហាញម្រាមដៃចង្អុលនឹងម្រាមដៃកណ្ដាល ហើយញែកវាចេញពីគ្នាបន្តិច។ (អាល់ពូខរីៈ៤៩៩៨)
- លោកចាត់ទុកអ្នកដែលជួយដល់ស្ត្រីមេម៉ាយនិងជនក្រីក្រ ប្រៀបដូចជាអ្នកដែលច្បាំងក្នុងផ្លូវអល់ឡោះ ឬក៏ដូចជាអ្នកដែលបួសនៅពេលថ្ងៃ និងសឡាតនៅពេលយប់។ (អាល់ពូខរីៈ៥៦៦១ មូស្លីមៈ២៩៨២)
- លោកបានចាត់ទុកការផ្ដល់ក្ដីមេត្តាករុណាចំពោះអ្នកដែលទន់ខ្សោយនៅក្នុងសង្គម និងការផ្ដល់ជូនពួកគេនូវសិទ្ធិរបស់ពួកគេ គឺជាមូលហេតុក្នុងការទទួលបាននូវលាភសក្ការៈ និងជ័យជម្នះលើខ្មាំងសត្រូវ។ ព្យាការីបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ចូរពួកអ្នកស្វែងរកជំនួយតាមរយៈអ្នកទន់ខ្សោយក្នុងចំណោមពួកអ្នក។ ការពិតពួកអ្នកត្រូវបានគេជួយ និងត្រូវបានគេផ្ដល់លាភសក្ការៈដោយសារអ្នកទន់ខ្សោយក្នុងចំណោមពួកអ្នក"។ (អាពូហ្ទាវូទៈ២៥៩៤)

> ព្យាការីមូហាំម៉ាត់បានចាត់ទុកអ្នកដែលធ្វើល្អចំពោះស្ត្រីមេម៉ាយនិងអ្នកក្រីក្រ ដូចជាអ្នកដែលទៅធ្វើសង្គ្រាមក្នុងផ្លូវអល់ឡោះ។

ក្តីមេត្តាករុណារបស់លោកចំពោះសត្វជាតុ

- ព្យាការីបានជំរុញឱ្យមានក្តីសប្បុរសចំពោះសត្វជាតុទាំងឡាយ ហើយមិនត្រូវប្រើប្រាស់ពួកវាលើសពីសមត្ថភាពរបស់ពួកវា និងមិនត្រូវធ្វើបាបពួកវានោះឡើយ។ ព្យាការីបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ពិតណាស់ អល់ឡោះបានដាក់បទបញ្ញាឱ្យធ្វើល្អចំពោះអ្វីៗទាំងអស់។ ហេតុនេះ នៅពេលដែលពួកអ្នកសម្លាប់សត្វ(ដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់) ចូរពួកអ្នកសម្លាប់ដោយវិធីសាស្ត្រដ៏ល្អ ហើយនៅពេលណាពួកអ្នកសំឡេះសត្វ(ដើម្បីទទួលទាន) ចូរពួកអ្នកសំឡេះដោយវិធីសាស្ត្រដ៏ល្អ។ ចូរសំលៀងកាំបិតរបស់ពួកអ្នកឱ្យមុត ហើយធ្វើយ៉ាងណាឱ្យសត្វនោះស្លាប់ដោយងាយស្រួលបំផុត"។ (មូស្លីម:១៩៥៥)

- មិត្តភក្តិរបស់ព្យាការីម្នាក់បាននិយាយថា៖ ព្យាការីបានឃើញសំបុកស្រមោចមួយកន្លែងត្រូវបានពួកយើងដុត។ ពេលនោះ លោកក៏បានមានប្រសាសន៍ថា៖ "តើអ្នកណាជាអ្នកដុត"? ពួកយើងបានឆ្លើយថា៖ "គឺពួកយើងជាអ្នកដុត"។ លោកក៏មានប្រសាសន៍ថា៖ "ជាការពិតណាស់ គ្មាននរណាម្នាក់មានសិទ្ធិប្រើភ្លើងសម្រាប់ដាក់ទណ្ឌកម្មឡើយ លើកលែងតែព្រះជាម្ចាស់របស់ភ្លើង(អល់ឡោះ)ប៉ុណ្ណោះ"។ (អាពូហ្ទាវូទ:២៦៧៥)

នៅពេលដែលព្យាការីបានឃើញបក្សីខ្នះខ្នែង និងជ្រួលច្រាល់ក្នុងការស្វែងរកកូនៗរបស់វាដែលមិត្តភក្តិមួយចំនួនរបស់លោកចាប់យកវាទៅ លោកក៏បានមានប្រសាសន៍ថា៖ "តើនណារធ្វើឱ្យមានការភ័យរន្ធត់នេះដល់ម្ដាយរបស់វា? ចូរត្រឡប់ពួកគេទៅឱ្យម្ដាយរបស់ពួកគេវិញ"។

យុត្តិធម៌

- ពិតណាស់ ព្យាការីមូហាំម៉ាត់ គឺជាមនុស្សដែលមានភាពយុត្តិធម៌បំផុត ដោយលោកអនុវត្តច្បាប់របស់អល់ឡោះ សូម្បីតែត្រូវប្រឆាំងនឹងសាច់ញាតិជិតស្និទ្ធបំផុតរបស់លោកក៏ដោយ ដោយគោរពតាមបទបញ្ជារបស់អល់ឡោះថា៖ "ឱបណ្ដាអ្នកដែលមានជំនឿទាំងឡាយ! ចូរពួកអ្នកប្រកាន់ឱ្យបានខ្ជាប់ខ្ជួននូវភាពយុត្តិធម៌ ដូចជាការធ្វើសាក្សីចំពោះអល់ឡោះ សូម្បីតែ(ធ្វើសាក្សី)លើខ្លួនឯង ឬឪពុកម្ដាយ និងញាតិសន្ដានក៏ដោយ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៤:១៣៥)
- នៅពេលដែលមិត្តភក្ដិរបស់ព្យាការីមួយចំនួនមកសុំឱ្យលោកជួយធ្វើអន្តរាគម៌ ដោយមិនឱ្យដាក់ទោសទៅលើស្ត្រីម្នាក់ដែលមានឋានៈខ្ពស់នៅក្នុងកុលសម្ព័ន្ធ ដោយនាងបានលួចគេ ព្យាការីលោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ខ្ញុំសូមស្បថនឹងអ្នកដែលជីវិតរបស់ខ្ញុំស្ថិតនៅលើដៃរបស់ទ្រង់ថា៖ ប្រសិនបើ ហ្វាទីម៉ះ កូនស្រីរបស់មូហាំម៉ាត់(កូនស្រីខ្ញុំ) លួចគេ ខ្ញុំប្រាកដជានឹងកាត់ដៃរបស់នាងជាមិនខាន"។ (អាល់ពូខរី:៤០៥៣ មូស្លីម:១៦៨៨)

- នៅពេលដែលគេហាមឃាត់មនុស្សមិនឲ្យយកការប្រាក់ អ្នកដែលលោកចាប់ផ្តើមដំបូងគេ គឺជាអ្នកដែលនៅជិតនឹងលោកបំផុត។ ដូចនេះ លោកបានរំលាយចោលមុនគេ គឺឪពុកមារបស់លោក អាល់អាប់ហ្គាស ព្យាការីបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ការប្រាក់ដែលខ្ញុំបានរំលាយចោលមុនគេបង្អស់នៅក្នុងចំណោមពួកយើងនោះ គឺការប្រាក់របស់អាល់អាប់ហ្គាស កូន អាប់ទុលមូតល់ឡឹប។ ពិតប្រាកដណាស់ វាត្រូវបានគេរំលាយចោលទាំងអស់"។ (មូស្លីម:១២១៨)

ព្យាការីមូហាំម៉ាត់ជាមនុស្សដែលមានភាពយុត្តិធម៌បំផុតមិនថាជាមួយនឹងសាច់ញាតិ ឬក៏សត្រូវឡើយ។

- ផ្តល់ភាពស្មើគ្នានៅក្នុងសង្គម ដោយអ្នកទន់ខ្សោយអាចទាមទារកម្មសិទ្ធិរបស់ខ្លួនពីអ្នកដែលមានអំណាចដោយគ្មានការភ័យខ្លាច ឬស្ទាក់ស្ទើរ។ ព្យាការីបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "គ្មានការជ្រះស្អាតឡើយចំពោះក្រុមណាហើយដែលមិនបានផ្តល់ឱ្យអ្នកទន់ខ្សោយនូវកម្មសិទ្ធិរបស់គេឲ្យបានពេញលេញនោះ"។ (អ៊ិពនូម៉ាហ្ជះ:២៤២៦)

សប្បុរស និងចិត្តទូលាយ

- ជាការពិតណាស់ ព្យាការីជាមនុស្សដែលមានចិត្តសប្បុរសបំផុត ហើយពេលដែលលោកមានចិត្តសប្បុរសបំផុតនោះ គឺនៅក្នុងខែរ៉ម៉ាហ្ទន នៅពេលដែល ម៉ាឡាអ៊ីកាត់ជីព្រីល មកជួបលោក។ ម៉ាឡាអ៊ីកាត់ជីព្រីល បានមកជួបលោកជារៀងរាល់យប់ក្នុងខែរ៉ម៉ាហ្ទន រហូតដល់ចប់ ហើយបង្រៀនលោកនូវគម្ពីរគួរអាន។ ពេលដែលលោកបានជួបគាត់ លោករួសរាន់បំផុតចំពោះភាពសប្បុរសជាងខ្យល់ដែលបក់នាំអ្វីៗទៅទៀត។ (អាល់ពូខរី:១៨០៣ មូស្លីម:២៣០៨)

- លោកមិនដែលបដិសេធសំណើរបស់អ្នកណាម្នាក់ឡើយ។ មានពេលមួយ បុរសម្នាក់បានមកជួបលោកដើម្បីសុំពីលោក ហើយលោកក៏បានផ្តល់ឱ្យបុរសនោះនូវសត្វពពែពេញចន្លោះភ្នំទាំងពីរ។ ពេលបុរសនោះត្រឡប់ទៅជួបក្រុមរបស់ខ្លួនវិញ

បុរសនោះក៏បាននិយាយថា៖ "ឱក្រុមរបស់យើង! ចូរពួកអ្នកចូលឥស្លាមចុះ! ពិតណាស់ មូហាំម៉ាត់ធ្វើការបរិច្ចាគដោយមិនខ្លាចក្រឡើយ"។ (មូស្លីមៈ២៣១២)

- មានគេយកប្រាក់ ៨០ពាន់ទៀរហាំ(លុយអារ៉ាប់សម័យដើម)មកឱ្យលោក ហើយលោកក៏បានដាក់ចំនួនទឹកប្រាក់នោះនៅលើគ្រែ។ បន្ទាប់មក លោកក៏បានបែងចែកប្រាក់ទាំងនោះ ហើយគ្មានអ្នកសុំណាម្នាក់ចាកចេញឡើយ លើកលែងតែប្រាក់នោះបានចែកអស់(ទទួលបានគ្រប់គ្នា)។ (អាល់ហាគីមៈ៥៤២៣)
- មានបុរសម្នាក់មកជួបលោកហើយបានសុំលោក លោកក៏បានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ពេលនេះខ្ញុំគ្មានអ្វីនោះទេ។ក៏ប៉ុន្តែអ្នកអាចទិញអ្វីដែលអ្នកត្រូវការដោយដាក់ឈ្មោះរបស់ខ្ញុំ ហើយខ្ញុំនឹងទូទាត់សងគេនៅពេលដែលខ្ញុំមានប្រាក់"។ ពេលនោះ អ៊ូមើរ បាននិយាយថា៖ "ឱអ្នកនាំសារ! អល់ឡោះមិនបានបង្ខំលោកដើម្បីធ្វើអ្វីមួយដែលហួសពីសមត្ថភាពរបស់លោកឡើយ"។ ពេលនោះ ព្យាការីក៏មានការអន់ចិត្តនឹងសំដីនេះ ហើយបុរសនោះក៏បាននិយាយថា៖ "ចូរអ្នកបរិច្ចាគទានចុះ ហើយអ្នកកុំខ្លាចភាពក្រីក្រ។ អល់ឡោះមិនធ្វើឱ្យទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកថយចុះឡើយ" ពេលនោះ ព្យាការីលោកញញឹម ហើយទឹកមុខរបស់លោកពោរពេញដោយក្ដីសប្បាយរីករាយ។ (អាល់អាហាទីសអាល់មូខតើរ៉ោះៈ៨៨)
- ពេលដែលព្យាការីត្រឡប់មកពីសមរភូមិ ហ៊ូណៃន ពួកកុលសម្ព័ន្ធ ហ្គាវ៉ាទី ដែលទើបចូលឥស្លាមថ្មី បានមកទាមទារពីព្យាការីនូវចំណែករបស់ពួកគេអំពីជ័យភណ្ឌសង្គ្រាម។ ពួកគេបានរុំព័ទ្ធជុំវិញលោក ហើយនាំលោកទៅកន្លែងដើមឈើ និងបានចាប់កន្ត្រាក់យកអាវធំរបស់លោក។ ព្យាការីបានក្រោកឈរ ហើយមានប្រសាសន៍ថា៖ "សូមឱ្យអាវធំរបស់ខ្ញុំត្រឡប់មកវិញមក។ ប្រសិនបើខ្ញុំមានសត្វអូដ្ឋច្រើនដូចជាដើមឈើ(នៅជុំវិញនេះ) ខ្ញុំនឹងចែកឱ្យពួកអ្នកទាំងអស់គ្នា ដើម្បីឱ្យអ្នកដឹងថា ខ្ញុំមិនមែនជាមនុស្សកំណាញ់ ឬភូតកុហក ឬកំសាកឡើយ"។ (អាល់ពូខរីៈ២៩៧៩)

ពិតណាស់ ព្យាការីមូហាំម៉ាត់បានធ្វើជាគំរូដ៏អស្ចារ្យនៃសីលធម៌ល្អលើគ្រប់ផ្នែកទាំងអស់នៃជីវិត។

ជីវិតថ្មីរបស់អ្នក

12

ពិតណាស់ ពេលដែលមនុស្សម្នាក់បានចូលសាសនាឥស្លាម វាជាពេលវេលាដ៏អស្ចារ្យបំផុតនៅក្នុងជីវិតរបស់គេ ព្រោះវាបង្ហាញពីកំណើតពិតរបស់គេ តាមរយៈការយល់ដឹងអំពីមូលហេតុពិតប្រាកដនៃការមានវត្តមានរបស់គេនៅក្នុងជីវិតនេះ និងរបៀបនៃការដឹកនាំជីវិត និងការរស់នៅឲ្យបានស្របទៅនឹងច្បាប់សាសនាឥស្លាមដ៏អស្ចារ្យនេះ។

មាតិកា

របៀបចូលសាសនាឥស្លាម

ការសារភាពកំហុសដោយស្មោះ (តាវហ្ពាត់)

ការបង្ហាញនូវការដឹងគុណទៅកាន់អល់ឡោះជាម្ចាស់ចំពោះការចង្អុលបង្ហាញរបស់ទ្រង់

ការអំពាវនាវទៅកាន់សាសនាឥស្លាម

- ឧត្តមភាពនៃការអំពាវនាវទៅកាន់អល់ឡោះ
- របៀបនៃអំពាវនាវដែលត្រឹមត្រូវ
- ការអំពាវនាវក្រុមគ្រួសារ និងសាច់ញាតិ

បរិស្ថានរបស់អ្នក និងគ្រួសាររបស់អ្នក

ជីវិតគ្រួសារបន្ទាប់ពីចូលឥស្លាម

តើគប្បីផ្លាស់ប្តូរឈ្មោះដែរឬទេ បន្ទាប់ពីចូលសាសនាឥស្លាម?

ការអនុវត្តនូវអនាម័យពីធម្មជាតិ (ស៊ូណិតហ្វិត្រោះ)

>របៀបចូលសាសនាឥស្លាម

ដើម្បីចូលសាសនាឥស្លាម ចាំបាច់ត្រូវពោលពាក្យសច្ចា ជាមួយនឹងការយល់ពីអត្ថន័យ និងមានការជឿជាក់ទៅលើពាក្យនេះ ព្រមទាំងអនុវត្តទៅតាមក្បួនច្បាប់របស់វា។ ហើយពាក្យសច្ចានេះមានចំនួនពីរឃ្លានោះគឺ៖

1. أشهد أن لا إله إلا الله (អាស្ហាទូ អាល់ឡើ អ៊ីឡើហើ អ៊ិលលល់ឡោះ) មានន័យថា៖ ខ្ញុំសូមសច្ចា និងជឿជាក់ថា គ្មានទេព្រះជាម្ចាស់ដែលត្រូវគោរពសក្ការៈដ៏ពិតប្រាកដ លើកលែងតែអល់ឡោះតែមួយគត់ ។ហើយខ្ញុំគោរពសក្ការៈចំពោះទ្រង់តែមួយគត់ ដោយមិនធ្វើស្ហ៊ីរិក(ពហុទេពនិយម)ជាមួយនឹងទ្រង់ឡើយ។
2. وأشهد أن محمداً رسول الله (វ៉ាអាស្ហាទូ អាន់ណា មូហាំម៉ាតាន់ រ៉ស៊ូលុលឡោះ) មានន័យថា៖ ខ្ញុំធ្វើសច្ចាថា ព្យាការីមូហាំម៉ាត់ គឺជាអ្នកនាំសាររបស់អល់ឡោះមកកាន់មនុស្សទាំងអស់ ដោយគោរពប្រតិបត្តិតាមបទបញ្ជាទាំងឡាយរបស់លោក ក៏ដូចជាជៀសវាងអំពីប្រការទាំងឡាយដែលលោកហាមឃាត់ ហើយខ្ញុំគោរពសក្ការៈទៅចំពោះអល់ឡោះ ដោយអនុវត្តតាមច្បាប់ដែលលោកបានបង្គាប់ប្រើ និងបាននាំមក។ (សូមមើលក្នុងទំព័រ ២៧-៥១)

ការងូតទឹកសម្រាប់អ្នកចូលឥស្លាមថ្មី

ពិតណាស់ ពេលដែលមនុស្សម្នាក់បានចូលសាសនាឥស្លាមវាជាពេលវេលាដ៏អស្ចារ្យបំផុតនៅក្នុងជីវិតរបស់គេ ព្រោះវាបង្ហាញពីកំណើតពិតរបស់គេ តាមរយៈការយល់ដឹងអំពីមូលហេតុពិតប្រាកដនៃការមានវត្តមានរបស់គេនៅក្នុងជីវិតនេះ។ ហើយនៅពេលដែលចូលសាសនាឥស្លាមនេះផងដែរ គឺតម្រូវឲ្យគេងូតទឹកដោយស្រោចឱ្យសព្វពេញខ្លួនប្រាណ។ ដូចដែលគេបានសម្អាតចិត្តរបស់គេអំពីប្រការពហុទេពនិយម និងប្រការអាក្រក់

ទាំងឡាយ នោះគេគប្បីត្រូវសំអាតខ្លួនប្រាណរបស់គេដោយការងូតទឹកផងដែរ ហើយព្យាការី នៅពេលដែលនរណាម្នាក់ចង់ចូលសាសនាឥស្លាម លោកបានប្រើឱ្យគេទៅងូតទឹក។ (អាល់ពៃហើគីៈ៨៣៧)

> ការសារភាពកំហុសដោយស្មោះ (តាវហ្ពាត់)

ការសារភាពកំហុស គឺជាការត្រឡប់ទៅរកអល់ឡោះជាម្ចាស់។ រាល់បុគ្គលទាំងឡាយណាដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ ឬប្រឆាំងនឹងទ្រង់ ហើយវិលត្រឡប់ទៅរកអល់ឡោះវិញដោយស្មោះចេញពីចិត្តរបស់គេ នោះហើយជាការសារភាពកំហុសទៅចំពោះអល់ឡោះ។

ជនមូស្លីមគ្រប់រូបចាំបាច់ត្រូវសារភាពកំហុស និងសុំការអភ័យទោសនៅគ្រប់ដំណាក់កាលនៃជីវិតរបស់គេ ដោយសារតែធម្មតារបស់មនុស្សតែងតែធ្វើខុស ហើយរាល់ពេលដែលគេប្រព្រឹត្តខុស ច្បាប់បានបង្គាប់ឱ្យរូបគេសុំការអភ័យទោសពីអល់ឡោះ និងសារភាពកំហុសទៅចំពោះទ្រង់។

តើមានលក្ខខណ្ឌអ្វីខ្លះដើម្បីឱ្យការទទួលសារភាពកំហុសបានត្រឹមត្រូវ?

ដើម្បីឱ្យការសារភាពកំហុសអំពីបាបកម្មទាំងអស់ដូចជា ការប្រឆាំងទៅនឹងអល់ឡោះ និងអំពើពហុទេពនិយមជាដើមនោះបានត្រឹមត្រូវ និងត្រូវបានអល់ឡោះទទួលយក គឺចាំបាច់ត្រូវបង្គ្រប់រាល់លក្ខខណ្ឌខាងក្រោមដែលមានដូចជា៖

1 ត្រូវបញ្ឈប់ការប្រព្រឹត្តអំពើបាប

ការសារភាពកំហុស គឺមិនត្រឹមត្រូវទេបើការប្រព្រឹត្តអំពើបាបកម្មនៅតែបន្តក្នុងពេលដែលគេសារភាពកំហុសនោះ។ រីឯការត្រឡប់ទៅប្រព្រឹត្តអំពើបាបកម្មបន្ទាប់ពីការកំហុសបានត្រឹមត្រូវហើយនោះ ការសារភាពកំហុសពីមុននោះមិនត្រូវបានខូចខាតនោះទេ។ ក៏ប៉ុន្តែចាំបាច់លើគេ ត្រូវធ្វើការសារភាពកំហុសសាជាថ្មី។

2 សោកស្តាយចំពោះអំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្តកន្លងមក

មិនទាន់ចាត់ទុកថាជាការសារភាពកំហុសដ៏ត្រឹមត្រូវនោះទេ លើកលែងតែមានអារម្មណ៍សោកស្តាយ ទុក្ខព្រួយ និងសុំអភ័យទោសពីអល់ឡោះចំពោះអំពើបាប

ដែលបានប្រព្រឹត្តកន្លងមក។ គេមិនរាប់ថាជាការសុំអភ័យទោសឡើយ បើគ្រាន់តែគេបាននិយាយពីអំពើបាបពីអតីតកាលរបស់ខ្លួនដោយគ្មានអារម្មណ៍សោកស្ដាយនោះ។ ដូចនេះហើយបានជាអ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ការសោកស្ដាយគឺជាការសារភាពកំហុស"។ (អ៊ិពនូម៉ាហ្ជះ:៤២៥២)

3 ប្ដេជ្ញាចិត្តមិនវិលត្រឡប់ទៅប្រព្រឹត្តវាម្ដងទៀត

ការសារភាពកំហុសមិនទាន់ត្រឹមត្រូវនោះទេ ដរាបណាបុគ្គលនោះនៅតែមានបំណងត្រឡប់ទៅប្រព្រឹត្តអំពើបាបសាជាថ្មីក្រោយពីរូបគេបានសារភាពកំហុសហើយនោះ។

ជំហានដើម្បីសម្រេចបាននូវការប្ដេជ្ញាចិត្ត

- សន្យាជាមួយនឹងខ្លួនឯងថា នឹងមិនវិលត្រឡប់ទៅប្រព្រឹត្តអំពើដែលបានធ្វើកន្លងមក ទោះបីនៅក្នុងកាលៈទេសៈ និងឧបសគ្គបែបណាក៏ដោយ។ ពិតប្រាកដណាស់ ព្យាការីបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "បីប្រការ ជនណាហើយមានបីប្រការនេះនឹងទទួលបាននូវរសជាតិនៃជំនឿ (ដោយលោកបានលើកឡើងនៅក្នុងនោះគឺ) ការស្អប់ខ្ពើមមិនចង់វិលត្រឡប់ទៅរកភាពគ្មានជំនឿវិញបន្ទាប់ពីអល់ឡោះបានរំដោះគេពីវាហើយ បីដូចជាគេស្អប់ខ្ពើមមិនចង់ឱ្យគេបោះបញ្ចូលទៅក្នុងភ្លើងនរកដូច្នោះដែរ"។ (អាល់ពូខរី:២១ មូស្លីម:៤៣)
- ចេញឱ្យឆ្ងាយពីមនុស្ស ឬទីកន្លែងដែលធ្វើឱ្យជំនឿរបស់គេចុះខ្សោយ និងល្បួងរូបគេឱ្យប្រព្រឹត្តអំពើបាប។
- បង្កើននូវការបួងសួងទៅចំពោះអល់ឡោះឱ្យរូបគេមានភាពនឹងនរក្នុងសាសនារបស់ខ្លួន(សាសនាឥស្លាម) រហូតដល់ស្លាប់ ទោះបីជានៅក្នុងទម្រង់ណា និងភាសាណាមួយក៏ដោយ។ ឧទាហរណ៍អំពីការបួងសួងដែលមាននៅក្នុងគម្ពីរគួរអាន និងប្រសាសន៍របស់ព្យាការីដូចជា៖
  - ឱព្រះជាម្ចាស់របស់ពួកយើង! សូមទ្រង់មេត្តាកុំបង្វែរចិត្តរបស់ពួកយើងក្រោយពេលដែលទ្រង់បានចង្អុលបង្ហាញដល់ពួកយើងហើយនោះឲ្យសោះ។ (គម្ពីរគួរអាន ៣:៨)

- ឱអ្នកដែលបង្វែរដួងចិត្ត ! សូមទ្រង់ធ្វើឲ្យចិត្តរបស់ខ្ញុំនៅនឹងនរក្នុងសាសនា របស់ទ្រង់ផងចុះ។ (អាត់តៀរមីហ្ស៊ីៈ២១៤០)

តើមានអ្វីកើតឡើងបន្ទាប់ពីការសារភាពកំហុស(តាវហ្ពាត់)?

នៅពេលដែលមនុស្សម្នាក់បានសារភាពកំហុសនិងផ្លាស់ប្តូរចិត្ត ពិតប្រាកដណាស់អល់ឡោះនឹងអភ័យទោសនូវបាបកម្មរបស់គេទាំងអស់ ទោះបីជាបាបកម្មនោះធំយ៉ាងណាក៏ដោយ។ ក្តីមេត្តាករុណារបស់អល់ឡោះទូលំទូលាយលើអ្វីៗទាំងអស់ ដូចដែលអល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ចូរអ្នក(ព្យាការីមូហាំម៉ាត់)ពោលថា៖ ឱខ្ញុំបម្រើទាំងឡាយរបស់យើងដែលបានបំពានលើខ្លួនឯង! ចូរពួកអ្នកកុំអស់សង្ឃឹមចំពោះក្តីមេត្តាករុណារបស់អល់ឡោះឱ្យសោះ។ ពិតប្រាកដណាស់ អល់ឡោះនឹងអភ័យទោសនូវរាល់ទោសកំហុសទាំងអស់។ ពិតប្រាកដណាស់ អល់ឡោះជាម្ចាស់មហាអភ័យទោស មហាអាណិតស្រឡាញ់"។ (គម្ពីរគួរអាន ៣៩:៥៣)

ជនមូស្លីមបន្ទាប់ពីបានសារភាពកំហុសដោយស្មោះនិងត្រឹមត្រូវរួចមក គឺរូបគេគ្មានបាបកម្មអ្វីនៅជាប់នឹងខ្លួនទៀតនោះទេ។ ជាការពិតណាស់ អល់ឡោះបានប្រទានរង្វាន់ដល់បណ្តាអ្នកដែលសច្ចៈ ក៏ដូចជាបណ្តាអ្នកដែលគោរពប្រតិបត្តិនិងបណ្តាអ្នកដែលសោកស្តាយយ៉ាងពិតប្រាកដ(ចំពោះបាបកម្មរបស់ខ្លួន)នូវរង្វាន់ដ៏អស្ចារ្យ ដោយផ្លាស់ប្តូរអំពើអាក្រក់របស់ពួកគេទៅជាអំពើល្អវិញ។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "លើកលែងតែអ្នកណាដែលបានសារភាពកំហុស និងមានជំនឿព្រមទាំងបានសាងនូវអំពើល្អត្រឹមត្រូវ គឺអ្នកទាំងនោះហើយដែលអល់ឡោះនឹងប្តូរអំពើអាក្រក់របស់ពួកគេទៅជាអំពើល្អវិញ។ ហើយអល់ឡោះមហាអភ័យទោសមហាអាណិតស្រលាញ់"។ (គម្ពីរគួរអាន ២៥:៧០)

ជនណាហើយដែលស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពនេះ ចូរខិតខំប្រឹងប្រែងក្នុងការថែទាំការសារភាពកំហុសនោះ និងខិតខំព្យាយាមឱ្យកាន់តែខ្លាំងក្លាដើម្បីជៀសវាងពីការធ្លាក់ចូលក្នុងអន្ទាក់របស់ស្ហៃតនដែលនាំឱ្យបរាជ័យ។

ភាពផ្អែមល្ហែមនៃជំនឿ

ជនណាហើយដែលក្តីស្រលាញ់របស់គេចំពោះអល់ឡោះនិងអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់ ធំធេងជាងក្តីស្រឡាញ់របស់គេចំពោះអ្វីៗទាំងអស់នោះ គឺរូបគេនឹងភាពផ្អែមល្ហែម

នៃជំនឿ និងភាពនឹងនរក្នុងការគោរពតាមច្បាប់របស់ទ្រង់។ គេនឹងស្រលាញ់អ្នកដទៃទៅតាមកម្រិតដែលបុគ្គលនោះបញ្ចិតខ្លួនពួកគេទៅចំពោះអល់ឡោះ និងភាពត្រឹមត្រូវនៃសាសនារបស់ពួកគេ។ ហើយស្អប់ខ្ពើមការត្រឡប់ទៅរកអ្វីដែលគេបានធ្វើកាលពីមុននៃភាពគ្មានជំនឿ ការធ្វើស្ទីរិក(ពហុទេពនិយម) និងការវង្វេង(ចេញពីផ្លូវពិត) ដូចដែលរូបគេមិនពេញចិត្តឲ្យគេជុតក្នុងភ្លើងនរកដូច្នោះដែរ។ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "បីប្រការ ជនណាមានបីប្រការនេះ គេនឹងទទួលបានរសជាតិនៃជំនឿ គឺការស្រលាញ់អល់ឡោះនិងអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់ជាងអ្នកដទៃ ស្រលាញ់រាប់អានបុគ្គលណាម្នាក់គឺគ្មានដើម្បីអ្វីក្រៅពីអល់ឡោះ និងការស្អប់ខ្ពើមមិនចង់វិលត្រឡប់ទៅជាអ្នកគ្មានជំនឿវិញបន្ទាប់ពីអល់ឡោះបានរំដោះគេ(ពីភាពគ្មានជំនឿ) ដូចជាគេស្អប់ខ្ពើមមិនចង់អោយគេបោះបញ្ចូលក្នុងឋាននរក"។ (អាល់ពូខរីៈ២១ មូស្លីមៈ៤៣)

បង្ហាញនូវការដឹងគុណទៅកាន់អល់ឡោះចំពោះការចង្អុលបង្ហាញរបស់ទ្រង់

ក្នុងចំណោមសកម្មភាពដ៏ធំធេងដែលជនមូស្លីមត្រូវធ្វើដើម្បីបង្ហាញនូវការដឹងគុណចំពោះអល់ឡោះដែលជួយឱ្យរូបគេបានសារភាពកំហុស និងទទួលបានការចង្អុលបង្ហាញនោះគឺ៖

1 ប្រកាន់ខ្ជាប់នឹងសាសនា ហើយអត់ធ្មត់ចំពោះប្រការលំបាកផ្សេងៗ

ជនណាដែលមានទ្រព្យសម្បត្តិដែលមានតម្លៃ គឺគេនឹងប្រុងប្រយ័ត្នក្នុងការថែរក្សាវាមិនឱ្យវាធ្លាក់ទៅក្នុងដៃពួកដែលរំលោភបំពាន ឬពពួកចោរនោះឡើយ។ គេនឹងការពារវាពីអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលបង្កការប៉ះពាល់។ សាសនាឥស្លាម ជាអំណោយដ៏ធំធេងបំផុតសម្រាប់មនុស្សលោកទាំងអស់ ហើយវាមិនមែនគ្រាន់តែជាការផ្តល់នូវផ្នត់គំនិតមួយ ឬចំណង់ចំណូលចិត្តដែលមនុស្សចង់អនុវត្តនៅពេលណាក៏បាននោះទេ ប៉ុន្តែវាជាសាសនា និងជារបៀបរស់នៅដែលគ្រប់គ្រងជីវិតរបស់ជនមូស្លីមគ្រប់ទិដ្ឋភាពទាំងអស់។

ដូច្នេះ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលទៅកាន់អ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់ដោយប្រើឱ្យគាត់ប្រកាន់ឲ្យបានខ្ជាប់ខ្ជួននឹងសាសនាឥស្លាម ក៏ដូចជាការបង្រៀននៃគម្ពីរគួរអាន និងត្រូវស្ថិតនៅលើមាគ៌ាដ៏ត្រឹមត្រូវ៖ "ចូរអ្នកកាន់ឱ្យបានខ្ជាប់ខ្ជួននូវអ្វី(គម្ពីរគួរអាន) ដែលគេបានបញ្ចុះឱ្យអ្នក។ ពិតប្រាកដណាស់ អ្នកកំពុងស្ថិតនៅលើផ្លូវដ៏ត្រឹមត្រូវ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៤៣:៤៣)

ជនមូស្លីមមិនគួរមានការព្រួយបារម្ភពេកនោះឡើយ ប្រសិនបើរូបគេបានជួបប្រទះការសាកល្បងណាមួយបន្ទាប់ពីខ្លួនបានចូលឥស្លាម ព្រោះនេះគឺជាផែនការរបស់អល់ឡោះដើម្បីសាកល្បងចំពោះរូបគេ។ មានអ្នកដែលល្អប្រសើជាងពួកយើងជាច្រើនដែលត្រូវបានអល់ឡោះជាម្ចាស់សាកល្បងនូវការលំបាកយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ តែពួកគេបានអត់ធ្មត់ និងពុះពាររាល់ឧបសគ្គទាំងនោះ។ ពួកគេនោះគឺជាបណ្ដាព្យាការី(អ្នកនាំសារ)ទាំងឡាយរបស់អល់ឡោះ ដែលអល់ឡោះបានប្រាប់យើងអំពីរឿងរ៉ាវរបស់ពួកគាត់។ ហេតុអ្វីបានជាពួកគាត់ជួបប្រទះទុក្ខលំបាកច្រើនលើសលប់ពីសំណាក់សាច់ញាតិខ្លួនឯង មុននឹងអ្នកដែលមិនមែនជាសាច់ញាតិ ប៉ុន្តែពួកគាត់មិនបានបាក់ទឹកចិត្តនូវអ្វីដែលបានកើតឡើងចំពោះខ្លួនក្នុងមាគ៌ារបស់អល់ឡោះឡើយ ហើយពួកគាត់មិនមានការផ្លាស់ប្ដូរ និងប្រែប្រួលឡើយ។ វាគឺជាការសាកល្បងអំពីអល់ឡោះដើម្បីពិសោធន៍អំពីសេចក្ដីជំនឿដ៏ស្មោះសរ និងការជឿជាក់យ៉ាងមុតមាំរបស់អ្នក។ ចូរអត់ធ្មត់ទៅលើការសាកល្បង ហើយប្រកាន់ឲ្យបានខ្ជាប់ខ្ជួននឹងសាសនានេះ។ ចូរបួងសួងទៅចំពោះអល់ឡោះ ដូចដែលព្យាការីមូហាំម៉ាត់បានបួងសួងថា៖ «يا مقلب القلوب ثبت قلبي على دينك» (យ៉ាមូកល់ លីហ្គាល់ គូលូប សាប់ពីត គល់ពី អាឡើ ទីនីក) មានន័យថា៖ "ឱអ្នកដែលបង្វែរដួងចិត្ត ! សូមទ្រង់ធ្វើឲ្យចិត្តរបស់ខ្ញុំនៅនឹងនរកក្នុងសាសនារបស់ទ្រង់ផងចុះ"។ (អាត់តៀតរមីហ្សីៈ២១៤០)។ នៅក្នុងន័យនេះដែរ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "តើមនុស្សលោកគិតថា ពួកគេត្រូវគេបណ្ដោយឱ្យនិយាយថា៖ ពួកយើងបានជឿហើយ ដោយពួកគេមិនត្រូវបានគេសាកល្បងឬ? ហើយជាការពិតណាស់ យើងបានសាកល្បងអ្នកជំនាន់មុនពួកគេរួចមកហើយ។ ហើយអល់ឡោះដឹងបំផុតបណ្ដាអ្នកដែលទៀងត្រង់ និងដឹងបំផុតចំពោះពួកដែលភូតកុហក"។ (គម្ពីរគួរអាន ២៩:២-៣)

2 ព្យាយាមក្នុងការអំពាវនាវមនុស្សទៅរកឥស្លាមដោយប្រាជ្ញា និងប្រៀនប្រដៅតាមវិធីសាស្ត្រដ៏ល្អ

ការចូលរួមក្នុងកិច្ចការអំពាវនាវមនុស្សទៅរកឥស្លាម គឺជាមាគ៌ាដ៏ប្រសើរបំផុតមួយនៅក្នុងការបង្ហាញនូវការដឹងគុណទៅចំពោះអល់ឡោះ និងជាមធ្យោបាយដ៏ប្រសើរបំផុតដែលធ្វើឱ្យគេមានភាពនឹងនរនៅក្នុងសាសនារបស់ទ្រង់។ ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់មានជំងឺដែលគំរាមកំហែងដល់អាយុជីវិតដែលធ្វើឱ្យគេមានទុក្ខវេទនាជាខ្លាំង បន្ទាប់មក គេបានរកឃើញវិធីព្យាបាលត្រឹមត្រូវសម្រាប់ជំងឺរបស់គេឲ្យបានធូរស្បើយយ៉ាងពិតប្រាកដនោះ គេនឹងផ្សព្វផ្សាយនូវវិធីព្យាបាលនេះទៅកាន់មនុស្សដទៃទៀត ជាពិសេសគ្រួសារ សាច់ញាតិ និងមិត្តភក្តិជិតស្និទ្ធបំផុតរបស់គេ។ ហើយចំណុចនេះត្រូវបានបកស្រាយដូចតទៅ៖

> ការអំពាវនាវអ្នកផ្សេងទៀតទៅកាន់សាសនាឥស្លាម

គុណតម្លៃនៃការអំពាវនាវអ្នកផ្សេងទៀតទៅកាន់សាសនាឥស្លាម

ការអំពាវនាវទៅកាន់សាសនាឥស្លាម គឺជាកិច្ចការដ៏ល្អប្រសើរមួយ ហើយក៏ត្រូវបានជំរុញជាខ្លាំងនៅក្នុងគម្ពីរគួរអាន និងប្រសាសន៍របស់ព្យាការីដូចតទៅនេះ៖

1 **ការអំពាវនាវទៅកាន់សាសនាឥស្លាម គឺជាមាគ៌ាដែលនាំទៅរកភាពជោគជ័យទាំងនៅលើលោកិយ និងនៅថ្ងៃបរលោក។** អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយចូរឱ្យមានក្រុមមួយក្នុងចំណោមពួកអ្នក អំពាវនាវទៅរកផ្លូវល្អ និងប្រើគ្នាឱ្យធ្វើប្រការដែលត្រឹមត្រូវ(តាមច្បាប់ឥស្លាម)និងហាមឃាត់គ្នាពីប្រការអាក្រក់។ អ្នកទាំងនោះហើយ គឺជាអ្នកដែលទទួលជោគជ័យ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៣:១០៤)

2 **ពាក្យសំដីរបស់អ្នកអំពាវនាវ គឺជាពាក្យសំដីដែលល្អប្រសើរបំផុត និងជាពាក្យសំដីដែលអល់ឡោះស្រលាញ់ជាងគេ** ដូចដែលអល់ឡោះបានមានបន្ទូលសរសើរទៅចំពោះពាក្យសំដីរបស់អ្នកអំពាវនាវថា៖ "ហើយគ្មានអ្នកណាម្នាក់ដែលមានពាក្យសំដីល្អប្រសើរជាងអ្នកដែលបានអំពាវនាវទៅកាន់អល់ឡោះ និងបានសាងអំពើល្អត្រឹមត្រូវ ព្រមទាំងនិយាយថា៖ ពិតណាស់ ខ្ញុំជាមនុស្សម្នាក់

ក្នុងចំណោមអ្នកមូស្លីមទាំងឡាយនោះឡើយ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៤១:៣៣)
នេះបញ្ជាក់ថា គ្មានពាក្យសំដីណាដែលល្អប្រសើរជាងពាក្យសំដីរបស់អ្នកដែលអំពាវនាវទៅរកសាសនាឥស្លាមនោះឡើយ ព្រោះវាជាគឺការណែនាំមនុស្ស និងការនាំផ្លូវពួកគេទៅរកការគោរពសក្ការៈចំពោះម្ចាស់របស់ពួកគេ អ្នកបង្កើតពួកគេ អ្នកគ្រប់គ្រងពួកគេ អ្នកបញ្ចេញពួកគេពីភាពងងឹតនៃប្រការស្ទីរិក ទៅរកភាពមានពន្លឺនៃសេចក្តីជំនឿ។

3 ការអំពាវនាវ គឺជាការអនុវត្តទៅតាមបទបញ្ជារបស់អល់ឡោះ ដូចដែលអល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ចូរអ្នក(មូហាំម៉ាត់)អំពាវនាវ(មនុស្សលោក)ទៅកាន់មាគ៌ានៃម្ចាស់របស់អ្នកដោយប្រាជ្ញានិងប្រៀនប្រដៅតាមវិធីសាស្ត្រដ៏ល្អចុះ ហើយចូរអ្នកជជែកជាមួយពួកគេតាមមធ្យោបាយណាដែលល្អបំផុត"។ (គម្ពីរគួរអាន ១៦:១២៥)។ ដូច្នេះ ចាំបាច់លើអ្នកដែលអំពាវនាវទៅរកសាសនាឥស្លាម ត្រូវអំពាវនាវដោយប្រាជ្ញា ហើយនិងចាត់ចែងកិច្ចការឱ្យចំកន្លែងរបស់វា និងដឹងអំពីស្ថានភាពអ្នកដែលត្រូវអំពាវនាវ អ្វីដែលសក្តិសមសម្រាប់ពួកគេ និងអ្វីដែលពួកគេត្រូវការ ដោយការប្រៀនប្រដៅតាមវិធីសាស្ត្រដ៏ល្អ ហើយនិងសន្ទនាជាមួយពួកគេតាមមាគ៌ាដែលល្អបំផុត និងប្រណីសន្តោសដើម្បីចង្អុលបង្ហាញភាពត្រឹមត្រូវដល់ពួកគេ។

4 ពិតប្រាកដណាស់ ការអំពាវនាវគឺជាកាតព្វកិច្ចរបស់បណ្តាអ្នកនាំសារគ្រប់រូប ហើយអ្នកដែលសំខាន់ជាងគេនោះ គឺអ្នកនាំសាររបស់យើង ព្យាការីមូហាំម៉ាត់ ដែលអល់ឡោះបានបញ្ជូនគាត់មកដើម្បីធ្វើជាសាក្សីទៅលើមនុស្សលោក និងជាអ្នកផ្តល់ដំណឹងរីករាយសម្រាប់អ្នកដែលមានជំនឿអំពីឋានសួគ៌ និងផលបុណ្យ ហើយក៏ជាអ្នកដាស់តឿនព្រមានសម្រាប់ពួកដែលគ្មានជំនឿ និងអ្នកដែលប្រឆាំងអំពីឋាននរកនិងទណ្ឌកម្ម។ ហើយលោកគឺជាអ្នកអំពាវនាវទៅកាន់អល់ឡោះ និងផ្សព្វផ្សាយពន្លឺទៅដល់មនុស្សជាតិទាំងអស់។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ឱព្យាការី(មូហាំម៉ាត់)! ពិតប្រាកដណាស់ យើងបានបញ្ជូនអ្នកធ្វើជាសាក្សី និងជាអ្នកផ្តល់ដំណឹងរីករាយ ហើយនិងជាអ្នកដាស់តឿនព្រមាន ហើយក៏ជាអ្នកអំពាវនាវ(មនុស្សលោក)ទៅកាន់អល់ឡោះដោយការអនុញ្ញាត

របស់ទ្រង់ និងជាពន្លឺដើម្បីបំភ្លឺ។ ហើយចូរអ្នកផ្តល់ដំណឹងរីករាយដល់បណ្តាអ្នកមានជំនឿថា ពិតណាស់ សម្រាប់ពួកគេ គឺទទួលបានការប្រោសប្រទានដ៏ធំធេងពីអល់ឡោះ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៣៣:៤៥-៤៧)

5 ការអំពាវនាវ គឺជាប្រភពនៃអំពើល្អដែលគ្មានដែនកំណត់។ ចំពោះបុគ្គលណាម្នាក់ដែលទទួលយកការអំពាវនាវរបស់អ្នក ហើយទទួលបានការចង្អុលបង្ហាញដោយដៃរបស់អ្នកនោះ សម្រាប់អ្នកនឹងទទួលបានផលបុណ្យដូចជារូបគេដែរ។ មិនថាជាការសឡាតរបស់គេ ការគោរពសក្ការៈរបស់គេ ឬការបង្រៀនរបស់គេទៅចំពោះអ្នកដទៃនោះឡើយ។ នេះជាផលបុណ្យដ៏អស្ចារ្យដែលអល់ឡោះបានផ្តល់ដល់អ្នកអំពាវនាវ។ ព្យាការីបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "បុគ្គលណាចង្អុលបង្ហាញផ្លូវល្អដល់គេ នោះរូបគេនឹងទទួលផលបុណ្យដូចជាផលបុណ្យនៃអ្នកដែលអនុវត្តតាមគេដែរ ដោយគេមិនកាត់បន្ថយផលបុណ្យរបស់អ្នកដែលអនុវត្តតាមគេបន្តិចណាឡើយ"។ (មូស្លីមៈ ២៦៧៤)

6 ផលបុណ្យនៃអ្នកដែលអំពាវនាវទៅកាន់អល់ឡោះ ល្អប្រសើរជាងទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់ដែលមានលើលោកិយនេះទៅទៀត ហើយផលបុណ្យអ្នកអំពាវនាវ គឺនៅលើអល់ឡោះ ដោយគេមិនយកពីនរណាម្នាក់ឡើយ។ ដូច្នេះហើយ ទើបផលបុណ្យរបស់វា គឺធំធេង។ ពិតណាស់ ម្ចាស់ដ៏មហាសប្បុរស ទ្រង់មិនផ្តល់ឱ្យអ្នកណាដែលទ្រង់ស្រលាញ់នោះទេ លើកលែងតែជារបស់ដែលអស្ចារ្យ ដូចអល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើពួកអ្នកបានបែរចេញ(ពីការអំពាវនាវរបស់ខ្ញុំ) ខ្ញុំពិតជាមិនស្នើសុំកម្រៃពីពួកអ្នកឡើយ។ កម្រៃរបស់ខ្ញុំ គឺកម្រៃពីអល់ឡោះតែមួយគត់ ហើយខ្ញុំត្រូវបានគេបង្គាប់ឱ្យក្លាយជាអ្នកដែលស្ថិតក្នុងចំណោមអ្នកមូស្លីម"។ (គម្ពីរគួរអាន ១០:៧២)។ ហើយព្យាការីក៏បានមានប្រសាសន៍ដែរថា៖ "ប្រសិនបើអល់ឡោះចង្អុលបង្ហាញនរណាម្នាក់(ឱ្យចូលឥស្លាម) តាមរយៈអ្នក គឺល្អប្រសើរសម្រាប់អ្នកជាងសត្វអូដ្ឋពណ៌ក្រហមទៅទៀត"។ (អាល់ពូខរីៈ២៨៤៧ មូស្លីមៈ២៤០៦)

របៀបអំពាវនាវដែលត្រឹមត្រូវ

អល់ឡោះបានរៀបរាប់ពីរបៀបនៃការអំពាវនាវដែលត្រឹមត្រូវ និងលក្ខណៈសម្បត្តិមួយចំនួនដែលមានភាពខុសប្លែកពីគេ ដោយមានដូចខាងក្រោម៖

1 មានការយល់ដឹង និងចំណេះដឹងច្បាស់លាស់

ចាំបាច់ទៅលើអ្នកអំពាវនាវ គឺត្រូវតែជាអ្នកមានចំណេះដឹងចំពោះអ្វីដែលខ្លួនអំពាវនាវទៅរកនោះ ត្រូវមានភស្តុតាងច្បាស់លាស់ និងដឹងច្បាស់នូវអ្វីដែលខ្លួនកំពុងនិយាយ ដូចអល់ឡោះមានបន្ទូលថា៖ "ចូរអ្នក(មូហាំម៉ាត់)ពោលថា៖ នេះគឺជាមាគ៌ារបស់ខ្ញុំ ដែលខ្ញុំអំពាវនាវទៅកាន់អល់ឡោះ ដោយចំនេះដឹងច្បាស់លាស់ ខ្ញុំនិងអ្នកដែលបានដើរតាមខ្ញុំ(ត្រូវអំពាវនាវអ្នកផ្សេងទៀតទៅកាន់អល់ឡោះ)"។ (គម្ពីរគួរអាន ១២:១០៨)

ហើយការអំពាវនាវទៅកាន់អល់ឡោះ មិនចាំបាច់សម្រាប់តែអ្នកមូស្លីមដែលមានចំណេះដឹងច្រើននោះទេ។ នៅពេលដែលគេដឹងអ្វីមួយថ្មី គឺគេចាំបាច់ត្រូវតែបង្រៀនវាទៅកាន់អ្នកដទៃ។ ប្រសិនបើគេបានរៀនដឹងអំពីការដែលមិនអាចធ្វើស្ទីរិកនៅក្នុងការគោរពសក្ការៈទៅចំពោះអល់ឡោះ នោះគេត្រូវប្រាប់ដំណឹងនេះទៅកាន់អ្នកដទៃផងដែរ។ ប្រសិនបើគេបានសិក្សាអំពីទិដ្ឋភាពនៃភាពស្រស់ស្អាតនៃសាសនាឥស្លាម គឺគេត្រូវតែបង្ហាញរឿងនេះដល់អ្នកដទៃ។ និយាយដោយសង្ខេប នៅពេលដែលអ្នកដឹងអំពីប្រការល្អរបស់សាសនាឥស្លាម ចាំបាច់អ្នកត្រូវតែផ្សព្វផ្សាយវាទៅកាន់មនុស្ស សូម្បីតែវានោះមួយឃ្លាអំពីគម្ពីរគួរអានក៏ដោយ ដូចព្យាការីបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ចូរពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយអំពីខ្ញុំ ទោះបីជាមួយប្រយោគក៏ដោយ"។ (អាល់ពូខរី:៣២៧៤)

ពិតណាស់ បណ្ដាមិត្តភក្តិព្យាការី ដែលបានចូលឥស្លាមដោយដៃរបស់ព្យាការីផ្ទាល់ ពួកគេបានរៀនពីគោលការណ៍នៃសាសនាឥស្លាមនិងគោលគ្រឹះរបស់វានៅក្នុងពេលប៉ុន្មានថ្ងៃប៉ុណ្ណោះ។ បន្ទាប់មក ពួកគេក៏ត្រឡប់ទៅរកក្រុមរបស់ពួកគេ ហើយក៏អំពាវនាវពួកគេឱ្យចូលឥស្លាម ជាពិសេសសីលធម៌ដ៏ល្អខ្ពង់ខ្ពស់របស់ពួកគេ ធ្វើឱ្យមនុស្សមានចំណាប់អារម្មណ៍ក្នុងការចូលសាសនាឥស្លាម។

2 អំពាវនាវដោយប្រាជ្ញា

អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ចូរអ្នក(មូហាំម៉ាត់)អំពាវនាវ(មនុស្សលោក) ទៅកាន់មាគ៌ានៃម្ចាស់របស់អ្នកដោយប្រាជ្ញា និងប្រៀនប្រដៅតាមវិធីសាស្ត្រដ៏ល្អចុះ ហើយចូរអ្នកជជែកជាមួយពួកគេតាមមធ្យោបាយណាដែលល្អបំផុត"។ (គម្ពីរគួរអាន ១៦:១២៥)។ គតិបណ្ឌិត គឺជាសមត្ថភាពក្នុងការសម្រេចចិត្តដែលសមហេតុផល និងការផ្តល់ដំបូន្មានដែលល្អ ជាមួយនឹងការជ្រើសរើសពេលវេលា និងទីកន្លែងសមរម្យ ដោយយោងទៅតាមបទពិសោធន៍ និងចំណេះដឹងដែលខ្លួនមាន។

ដោយសារភាពខុសគ្នារវាងមនុស្សទាក់ទងនឹងចរិតលក្ខណៈ និងកម្រិតនៃការយល់ដឹងរបស់ពួកគេ អ្នកអំពាវនាវត្រូវតែជ្រើសរើសវិធីសាស្ត្រដែលសមស្រប ដើម្បីចូលរួមក្នុងការងារនេះ ហើយរង់ចាំឱកាសសមស្របដើម្បីយកឈ្នះចិត្តរបស់ពួកគេ។ ត្រូវចូលទៅជិតពួកគេដោយភាពស្លូតបូត និងក្តីសន្តោស ហើយចូលរួមក្នុងការសន្ទនាដ៏ស្ងប់ស្ងាត់ និងមានតុល្យភាព ដែលមិនបង្កឱ្យមានអារម្មណ៍មិនល្អ និងការស្អប់ខ្ពើម។ ដោយសារហេតុផលនេះហើយ ទើបអល់ឡោះបានរំលឹកអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់អំពីឧបការគុណដែលទ្រង់បានប្រទានដល់លោក ដោយធ្វើឱ្យលោកមានភាពស្លូតបូត ភាពទន់ភ្លន់ និងការអធ្យាស្រ័យជាមួយមនុស្ស ដូចដែលអល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ដោយសារមានក្តីអាណិតស្រលាញ់ពីអល់ឡោះ អ្នក(ព្យាការីមូហាំម៉ាត់)បានធ្វើទន់ភ្លន់ចំពោះមនុស្ស។ តែបើអ្នកមានអាកប្បកិរិយាកោងកាចនិងរឹងរូសវិញនោះ គឺពួកគេនឹងចាកចេញពីអ្នកជាមិនខាន"។ (គម្ពីរគួរអាន ៣:១៥៩)

អំពាវនាវក្រុមគ្រួសារ និងសាច់ញាតិ

ចាំបាច់លើអ្នកដែលអល់ឡោះបានប្រទានការចង្អុលបង្ហាញដល់គេឱ្យបានចូលក្នុងសាសនាឥស្លាម គឺត្រូវមានការព្យាយាមឲ្យអស់ពីលទ្ធភាពក្នុងការអំពាវនាវក្រុមគ្រួសារ និងសាច់ញាតិរបស់ខ្លួន ព្រោះពួកគេ គឺជាមនុស្សដែលនៅជិតស្និទ្ធ និងជាអ្នកដែលគេស្រឡាញ់បំផុត។ គេត្រូវមានការអត់ធ្មត់នឹងឧបសគ្គដែលខ្លួនជួបប្រទះ និងស្វែងរកគ្រប់វិធីសាស្ត្រដែលអាចធ្វើទៅបាន ដើម្បីបង្ហាញការពិតដល់ពួកគេ ដូចអល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ហើយចូរអ្នក(ព្យាការីមូហាំម៉ាត់)បង្គាប់ឱ្យក្រុមគ្រួសាររបស់អ្នកប្រតិបត្តិសឡាត និងអត់ធ្មត់ចំពោះវា"។ (គម្ពីរគួរអាន ២០:១៣២)

ពិតណាស់ មានអ្នកអំពាវនាវមួយចំនួន អ្នកដែលទទួលយកការអំពាវនាវរបស់គេ គឺជាអ្នកដែលមិនមែនជាសាច់ញាតិរបស់ខ្លួន ខណៈដែលអ្នកជិតខ្លួនគេបំផុតនោះបែរជាបដិសេធទៅវិញ។ នេះគឺជារឿងដ៏ឈឺចាប់ និងជារឿងដ៏សោកសង្វេកមួយ។ ប៉ុន្តែត្រូវដឹងថា អ្នកអំពាវនាវដែលទទួលបានជោគជ័យ គឺជាអ្នកដែលខិតខំព្យាយាមស្វែងរកមូលហេតុ ប្រើវិធីសាស្ត្រនិងបច្ចេកទេសនានា និងបួងសួងដល់អល់ឡោះផ្តល់នូវការចង្អុលបង្ហាញភាពត្រឹមត្រូវដល់ពួកគេ ហើយគេមិនត្រូវអស់សង្ឃឹម សូម្បីស្ថិតនៅក្នុងកាលៈទេសៈដ៏អាក្រក់បំផុតក៏ដោយ។

ដូចដែលអ្នកនាំសារបានធ្វើជាមួយនឹងឪពុកមាររបស់លោក អាពូត៏ឡឹបដែលជាអ្នកដែលតែងតែជួយនិងការពារលោកប្រឈមមុខជាមួយនឹងកុលសម្ព័ន្ធគូរ៉ៃស្ហ ក៏ប៉ុន្តែគាត់មិនបានចូលឥស្លាមឡើយ។ ហើយអ្នកនាំសារនៅតែបន្តកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងក្នុងការអំពាវនាវទៅចំពោះគាត់ រហូតដល់ពេលចុងក្រោយនៃជីវិតរបស់គាត់។ ព្យាការីបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ឱ!ឪពុកមាររបស់ខ្ញុំ! សូមមាពោលថា៖ ឡើអ៊ីឡើហា អ៊ិលលល់ឡោះ (គ្មានទេម្ចាស់ដែលត្រូវគេគោរពសក្ការៈដ៏ត្រឹមត្រូវ មានតែអល់ឡោះមួយគត់)។ តាមរយៈពាក្យនេះ ខ្ញុំប្រហែលជាអាចជួយអន្តរាគមន៍ដល់មានៅពេលជួបអល់ឡោះបាន"។ (អាល់ពូខរី:៣៦៧១ មូស្លីម:២៤)។ ក៏ប៉ុន្តែគាត់មិនបានទទួលយកការអំពាវនាវរបស់ព្យាការីនោះឡើយ ហើយក៏បានស្លាប់នៅលើភាពគ្មានជំនឿ។ ពេលនោះអល់ឡោះបានបញ្ចុះនូវបន្ទូលរបស់ទ្រង់ថា៖ "ពិតប្រាកដណាស់អ្នកមិនអាចចង្អុលបង្ហាញចំពោះអ្នកណាដែលអ្នកស្រលាញ់បានឡើយ ក៏ប៉ុន្តែអល់ឡោះអាចចង្អុលបង្ហាញចំពោះអ្នកណាដែលទ្រង់មានចេតនា។ហើយទ្រង់ដឹងបំផុតចំពោះបណ្តាអ្នកដែលបានទទួលការចង្អុលបង្ហាញ"។(គម្ពីរ គួរអាន ២៨:៥៦)។

> បរិស្ថានរបស់អ្នក និងមិត្តសាររបស់អ្នក

នៅពេលដែលអ្នកមូស្លីមថ្មីចូលកាន់សាសនាឥស្លាម គេត្រូវកសាងទំនាក់ទំនងឲ្យបានល្អ និងរឹងមាំជាមួយសាច់ញាតិ និងអ្នកស្គាល់គ្នា។ មូស្លីម និងមិនមែនមូស្លីមគឺដូចគ្នា គឺគេត្រូវតែគោរព និងប្រកាន់សីលធម៌ឲ្យបានខ្ពស់នៅពេលទាក់ទងជាមួយពួកគេ ត្បិតឥស្លាមមិនមែនជាការអំពាវនាវឱ្យនៅតែឯកឯង និងដកខ្លួនចេញពីជីវិតសង្គមនោះទេ។

ពិតប្រាកដណាស់ ការបង្ហាញក្តីសប្បុរសចំពោះមនុស្ស និងការប្រកាន់នូវសីលធម៌ល្អនៅពេលទំនាក់ទំនងជាមួយពួកគេ គឺជាវិធីដ៏ល្អបំផុតដើម្បីណែនាំពួកគេទៅកាន់សាសនាឥស្លាម ដោយព្យាការីមូហាំម៉ាត់ត្រូវបានបញ្ជូនមក គឺដើម្បីបំពេញនូវចរិតដ៏ថ្លៃថ្នូរ និងល្អឥតខ្ចោះនេះឯង។

ការប្រកាន់ខ្ជាប់នូវសីលធម៌ថ្លៃថ្នូរ និងការប្រាស្រ័យទាក់ទងល្អត្រូវតែចាប់ផ្តើមនៅក្នុងផ្ទះជាមួយសមាជិកគ្រួសារជាពិសេស។ (សូមមើលទំព័រ ២៧៧)

តទៅនេះ គឺជាក្បួនច្បាប់ឥស្លាមមួយចំនួនដែលអ្នកមូស្លីមថ្មីត្រូវការនៅក្នុងគ្រួសាររបស់ខ្លួន។

> ជីវិតគ្រួសារបន្ទាប់ពីចូលឥស្លាម

ប្រសិនបើស្វាមីភរិយាចូលឥស្លាមទាំងពីរនាក់

ប្រសិនបើស្វាមីភរិយាចូលឥស្លាមទាំងពីរនាក់ ចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ពួកគេទាំងពីរកាលពីមុនត្រូវបានចាត់ទុកថាត្រឹមត្រូវដោយមិនចាំបាច់រៀបចំអាពាហ៍ពិពាហ៍សាជាថ្មីឡើយ។

ក៏ប៉ុន្តែត្រូវបានលើកលែងក្នុងករណីដូចខាងក្រោម៖

1 ប្រសិនបើគេទាំងពីររៀបការជាមួយនឹងអ្នកដែលជាម៉ះរ៉មរបស់ខ្លួន៖ ដូចជារៀបការជាមួយម្តាយខ្លួនឯង ឬបងស្រីបង្កើតខ្លួនឯង ឬមីងបង្កើតខ្លួនឯង។ ក្នុងករណីនេះ ចាំបាច់ត្រូវផ្តាច់ចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍តាំងពីពេលដែលអ្នកទាំងពីរចូលឥស្លាម។

2 ប្រសិនបើគេរៀបការនឹងបងប្អូនស្រីពីរនាក់ក្នុងពេលតែមួយ ឬរវាងបងប្អូនស្រី

ជាមួយនឹងម្តាយមីងរបស់នាងក្នុងពេលតែមួយ៖ ក្នុងករណីនេះ ចាំបាច់ត្រូវលែងលះម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នកទាំងពីរ។

3 ប្រសិនបើស្វាមី និងភរិយាទាំងឡាយរបស់គេចូលឥស្លាមទាំងអស់គ្នា ហើយបុរសនោះមានភរិយាលើសពីបួននាក់៖ ក្នុងករណីនេះ គេមិនអនុញ្ញាតឲ្យបន្តចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍ទាំងអស់គ្នាដូចនេះបានទេ។ ដូចនេះ ចាំបាច់លើបុរសនោះត្រូវជ្រើសរើសភរិយាត្រឹមតែបួននាក់ប៉ុណ្ណោះក្នុងចំណោមពួកនាង។ ក្រៅពីនេះ គឺត្រូវលែងលះ។

តើច្បាប់ចែងយ៉ាងដូចម្តេចប្រសិនបើស្វាមីចូលឥស្លាម តែភរិយាមិនចូលឥស្លាម?

ក្នុងករណីនេះ យើងត្រូវពិនិត្យមើលលើសាសនារបស់ភរិយា។ ភរិយានោះអាចជាពួកអះលីគីតាប ពោលគឺកាន់សាសនាយូដា ឬសាសនាគ្រឹស្ត ឬក៏មិនមែនជាអះលីគីតាប ដូចជាកាន់សាសនាព្រះពុទ្ធ ហិណ្ឌូ ឬអ្នកគ្មានសាសនាជាដើម។

1 ភរិយាជាអះលីគីតាប

ប្រសិនបើស្វាមីចូលឥស្លាម តែភរិយាមិនចូលឥស្លាម ហើយនាងជាពួកអះលីគីតាប(កាន់សាសនាយូដា ឬសាសនាគ្រឹស្ត ទោះជានិកាយអ្វីក៏ដោយ) ចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍នោះនៅរក្សាដដែល ព្រោះគេអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកឥស្លាមអាចរៀបការនឹងពួកអះលីគីតាបបាន។ ដូចនេះ ការបន្តរក្សាចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍ដែលមានស្រាប់ គឺកាន់តែគ្មានបញ្ហា។

អល់ឡោះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា៖ "ថ្ងៃនេះ គេបានអនុញ្ញាតឱ្យពួកអ្នកនូវអ្វីដែលល្អ(ហាឡាល់)។ ចំណីអាហាររបស់ពួកដែលគេផ្តល់គម្ពីរឱ្យ(អះលីគីតាប) ពួកអ្នកអាចបរិភោគបាន ហើយចំណីអាហាររបស់ពួកអ្នក ក៏ពួកគេអាចបរិភោគបានដែរ។ ហើយ(គេអនុញ្ញាតឱ្យពួកអ្នករៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ផងដែរ)ជាមួយស្ត្រីបរិសុទ្ធក្នុងចំណោមស្ត្រីដែលមានជំនឿ និងស្ត្រីបរិសុទ្ធនៃពួកដែលគេផ្តល់គម្ពីរឱ្យមុនពួកអ្នក"។ (គម្ពីរគួរអាន ៥៖៥)

ក៏ប៉ុន្តែ ចាំបាច់លើបុរសជាស្វាមីត្រូវព្យាយាមអូសទាញ អំពាវនាវភរិយារបស់ខ្លួនតាមគ្រប់មធ្យោបាយ។

2 ភរិយាមិនមែនជាពួកអះលីគីតាប

ប្រសិនបើស្វាមីចូលឥស្លាម តែភរិយារបស់ខ្លួនបដិសេធមិនព្រមចូលឥស្លាម ហើយនាងក៏មិនមែនជាពួកអះលីគីតាប(កាន់សាសនាយូដា ឬសាសនាគ្រឹស្ត) ឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ នាងកាន់សាសនាព្រះពុទ្ធ ហិណ្ឌូ ឬសាសនាដទៃទៀត ៖ ករណីនេះ គឺគេត្រូវទុកពេលឲ្យនាងដូចរយៈពេលរង់ចាំអ៊ិតហ្ទះរបស់ស្ត្រីដែលត្រូវប្តីលែងលះ ដូចដែលមានលម្អិតក្នុងតារាងខាងក្រោមនេះ។

ប្រសិនបើភរិយានោះចូលឥស្លាមក្នុងអំឡុងពេលនេះ នាងនៅតែជាភរិយារបស់បុរសនោះដដែលដោយមិនត្រូវការរៀបការសាថ្មីឡើយ។

តែប្រសិនបើភរិយានោះបដិសេធមិនព្រមចូលឥស្លាម រហូតដល់ផុតរយៈពេលនេះ ចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍នោះត្រូវដាច់។ ហើយពេលណាដែលស្ត្រីនោះចូលឥស្លាម គឺស្វាមីនាងអាចសុំនាងរៀបការម្តងទៀតបាន ប្រសិនបើគេចង់ ដោយយោងតាមបន្ទូលរបស់អល់ឡោះជាម្ចាស់ដែលទ្រង់បានមានបន្ទូលថា ៖ "ហើយចូរពួកអ្នកកុំរក្សាទុកស្ត្រីដែលគ្មានជំនឿធ្វើជាភរិយារបស់ពួកអ្នកទៀតឱ្យសោះ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៦០:១០)។ពោលគឺ ចូរពួកអ្នកកុំរក្សាទុកស្ត្រីដែលគ្មានជំនឿក្រៅពីស្ត្រីដែលជាអះលីគីតាបធ្វើជាភរិយារបស់ពួកអ្នកទៀតឱ្យសោះបន្ទាប់ពីពួកអ្នកបានចូលឥស្លាម។

អ៊ិតហ្ទះស្ត្រីដែលត្រូវប្តីលែងលះ	
1	ស្ត្រីដែលបានរៀបការដោយការចុះកិច្ចសន្យាអាពាហ៍ពិពាហ៍រួច តែមិនទាន់បានរួមដំណេក(ពោលគឺមិនទាន់បានផ្សំដំណេកជាមួយនាង ឬនៅស្ងាត់តែពីរនាក់នាងនោះឡើយ បានត្រឹមតែចុះកិច្ចសន្យាអាពាហ៍ពិពាហ៍ប៉ុណ្ណោះ) ៖ ក្នុងករណីនេះ ចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់គេទាំងពីរត្រូវដាច់តាមរយៈការលែងលះគ្នានេះ។ ចំណែកករណីរបស់យើងវិញ ចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់គេទាំងពីរត្រូវដាច់តាមរយៈការចូលឥស្លាម។ អល់ឡោះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា ៖ "ឱបណ្តាអ្នកដែលមានជំនឿ! នៅពេលដែលពួកអ្នកបានរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ជាមួយបណ្តាស្ត្រីដែលមានជំនឿ ក្រោយមក ពួកអ្នកបាន

	លែងលះពួកនាងមុនពេលរួមដំណេកជាមួយពួកនាង នោះពួកអ្នកមិនចាំបាច់រាប់អ៊ិតហ្វះរបស់ពួកនាងឡើយ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៣០:៤៩)
2	អ៊ិតហ្វះស្ត្រីមានផ្ទៃពោះ ៖ ត្រូវបញ្ចប់នៅពេលឆ្លងទន្លេ ទោះរយៈពេលរបស់វាវែងឬខ្លីក៏ដោយ ដូចដែលអល់ឡោះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា ៖ "ចំណែកឯស្ត្រីដែលមានគភ៌វិញ ពេលកំណត់របស់ពួកនាង គឺរហូតដល់ពួកនាងសម្រាលកូនរួច"។ (គម្ពីរគួរអាន ៦៥:៤)
3	ស្ត្រីដែលគ្មានផ្ទៃពោះ តែនាងមករដូវ ៖ អ៊ិតហ្វះរបស់នាង គឺរយៈពេលជ្រះស្អាតពីរដូវចំនួនបីដងពេញបន្ទាប់ពីលែងលះ ឬបន្ទាប់ពីស្វាមីចូលឥស្លាម។ មានន័យថា ស្ត្រីនោះមានរដូវរួចជ្រះស្អាតពីរដូវ។ បន្ទាប់មក នាងមករដូវ ហើយជ្រះស្អាតពីរដូវនោះ។ ក្រោយមក នាងមករដូវជាលើកទីបី ហើយជ្រះស្អាតពីរដូវនោះទៀត។ នេះចាត់ទុកថា នាងជ្រះស្អាតពីរដូវបីដងពេញ ទោះបីជាគម្លាតពេលពីរដូវមួយទៅរដូវមួយទៀត យូរឬឆាប់ក៏ដោយ។ ដូចនេះ ប្រសិនបើស្ត្រីបានងូតទឹកសម្អាតកាយក្រោយពេលជ្រះស្អាតពីរដូវជាលើកទីបីហើយនោះ អ៊ិតហ្វះរបស់នាងត្រូវបញ្ចប់ ដូចដែលអល់ឡោះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា ៖ "ហើយស្ត្រីដែលត្រូវបានប្តីលែងលះ ពួកនាងត្រូវរង់ចាំរហូតដល់ជ្រះស្អាតពីឈាមរដូវ ឬមានឈាមរដូវចំនួនបីដងសិន"។ (គម្ពីរគួរអាន ២:២២៨)
4	ស្ត្រីដែលមិនមករដូវ ៖ ទោះជាដោយសារតែនៅក្មេងពេក(មិនទាន់មករដូវ) ឬចាស់ពេក(អស់រដូវ) ឬដោយសារតែជំងឺប្រចាំកាយរ៉ាំរ៉ៃក៏ដោយ។ ក្នុងករណីនេះ អ៊ិតហ្វះរបស់នាង គឺមានរយៈពេលបីខែរាប់ចាប់ពីពេលប្តីលែង ឬចាប់ពីពេលដែលប្តីរបស់នាងចូលឥស្លាម ដូចដែលអល់ឡោះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា ៖ "ហើយបណ្តាស្ត្រីដែលអស់ឈាមរដូវ(ដោយសារវ័យចំណាស់) ក្នុងចំណោមភរិយារបស់ពួកអ្នក(ដែលបានលែងលះ) ប្រសិនបើពួកអ្នកសង្ស័យ(អំពីពេលកំណត់នៃការលែងលះដាច់ស្រឡះ)នោះ គឺពេលកំណត់របស់ពួកនាងចំនួនបីខែ។ ហើយចំពោះស្ត្រីដែលមិនទាន់មានឈាមរដូវក៏ដូច្នោះដែរ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៦៥:៤)

ប្រសិនបើភរិយាមិនចូលឥស្លាម៖

តើនាងជាអះលីគីតាប (យូដា ឬគ្រីស្ទាន) ?

ទេ | បាទ

ចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍នោះនៅរក្សាដដែល ដោយមិនត្រូវការរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍សាថ្មីនោះឡើយ ហើយចាំបាច់លើស្វាមីត្រូវអំពាវនាវភរិយារបស់ខ្លួនតាមគ្រប់មធ្យោបាយសមស្រប ។

ប្រសិនបើនាងមិនមែនជាអះលីគីតាប គឺត្រូវអំពាវនាវនាងទៅកាន់សាសនាឥស្លាម ។ បន្ទាប់មក ត្រូវពិនិត្យមើលថា តើនាងបានចូលឥស្លាមក្នុងអំឡុងពេលអ៊ិតហ្ទះដែរឬទេ (សូមមើលតារាងខាងលើ) ។

ទេ | បាទ

នាងជាភរិយាស្របច្បាប់របស់គេក្នុងឥស្លាម ហើយមិនត្រូវការរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍សាថ្មីនោះឡើយ ។

ប្រសិនបើនាងបដិសេធមិនចូលឥស្លាម រហូតដល់ផុតអ៊ិតហ្ទះ ត្រូវផ្តាច់ចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍នោះ ហើយនៅពេលណាដែលនាងចូលឥស្លាម ច្បាប់អនុញ្ញាតឲ្យគេទាំងពីរត្រឡប់មករួមរស់ជាមួយគ្នាវិញដោយត្រូវរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍សាថ្មី ។

តើច្បាប់ចែងយ៉ាងដូចម្តេចប្រសិនបើភរិយាចូលឥស្លាម តែស្វាមីមិនចូលឥស្លាម ?

ប្រសិនបើស្វាមីភរិយាដែលជាអ្នកគ្មានជំនឿ (កាហ្វៀរ) ចូលឥស្លាមទាំងពីរនាក់ ចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ពួកគេទាំងពីរកាលពីមុនត្រូវបានចាត់ទុកថាត្រឹមត្រូវ ដរាបណាគេទាំងពីរមិនមែនជាអ្នកដែលច្បាប់ឥស្លាមហាមមិនឲ្យរៀបការជាមួយគ្នា ដោយសារតែគេទាំងពីរជាម៉ះរ៉មនឹងគ្នា ដូចជា បងប្អូនបង្កើត ឪពុកមាបង្កើត ជាដើម (សូមមើលទំព័រ២៧៤)

ក៏ប៉ុន្តែប្រសិនបើភរិយាចូលឥស្លាម តែស្វាមីបដិសេធមិនចូលឥស្លាមវិញ៖

ក្នុងករណីនេះ ភរិយាមានជម្រើស៖

- ត្រូវរង់ចាំស្វាមីចូលឥស្លាម ហើយត្រូវព្យាយាមតាមគ្រប់មធ្យោបាយ និងវិធីសាស្ត្រពន្យល់ពីសាសនាឥស្លាម និងធាតុពិតនៃសាសនានេះដល់ស្វាមីរបស់ខ្លួន ហើយនិងបួងសួងពីអល់ឡោះឲ្យផ្តល់ការចង្អុលបង្ហាញដល់ស្វាមី។ ប្រសិនបើស្វាមីចូលឥស្លាម ទោះជាក្រោយពីមួយរយៈពេលយូរក៏ដោយ គឺនាងត្រូវវិលទៅរួមរស់ជាមួយស្វាមីវិញដោយរក្សាចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ពួកគេនៅដដែល ដរាបណានាងនៅតែរង់ចាំស្វាមី ហើយគេមិនអនុញ្ញាតឲ្យនាងប្រគល់ខ្លួនឲ្យស្វាមីរួមមេត្រីជាមួយខ្លួនឡើយ ដរាបណាស្វាមីមិនទាន់ចូលឥស្លាម។
- ប្រសិនបើនាងចង់ គឺនាងមានសិទ្ធិសុំលែងលះ និងផ្តាច់ចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍បាននៅពេលណាដែលនាងចង់ ប្រសិនបើនាងយល់ថា គ្មានសង្ឃឹមនឹងរង់ចាំស្វាមីរបស់ខ្លួនចូលឥស្លាម។

នៅក្នុងករណីទាំងពីរនេះ គេហាមឃាត់ភរិយាមិនឲ្យប្រគល់ខ្លួនឲ្យស្វាមីរបស់ខ្លួនដែលជាអ្នកគ្មានជំនឿនោះរួមមេត្រីជាមួយខ្លួនឡើយតាំងពីពេលដែលនាងចូលឥស្លាម ដូចដែលអល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ប្រសិនបើពួកអ្នកបានដឹងថា ពួកនាងជាអ្នកមានជំនឿ ចូរពួកអ្នកកុំឱ្យពួកនាងវិលទៅរកពួកគ្មានជំនឿ(ស្វាមីរបស់ពួកនាង) វិញឱ្យសោះ។ ពួកនាងមិនត្រូវបានអនុញ្ញាត(ហាឡាល់)សម្រាប់ពួកគេ(ស្វាមី)ឡើយ ហើយពួកគេក៏មិនត្រូវបានអនុញ្ញាតសម្រាប់ពួកនាងដែរ"។ (គម្ពីរគួរអាន ៦០:១០)

ក្នុងករណីនេះ ចាំបាច់លើស្ត្រីជាភរិយាចាប់តាំងពីពេលដែលនាងចូលឥស្លាមត្រូវធ្វើដូចខាងក្រោម៖

1. ចាប់តាំងពីពេលដែលនាងចូលឥស្លាមភ្លាម ចាំបាច់លើស្ត្រីជាភរិយាត្រូវអំពាវនាវស្វាមីរបស់ខ្លួនទៅកាន់ឥស្លាមតាមគ្រប់មធ្យោបាយប្រកបដោយគតិបណ្ឌិត និងការទូន្មានដ៏ល្អ។

2 ប្រសិនបើស្វាមីបដិសេធមិនព្រមចូលឥស្លាម ហើយនាងក៏មិនអាចបញ្ចុះបញ្ចូលអូសទាញស្វាមីខ្លួនឲ្យចូលឥស្លាមដែរក្រោយពីបានព្យាយាមអស់ពីលទ្ធភាព ព្រមទាំងមិនសង្ឃឹមថា ស្វាមីរបស់ខ្លួននឹងចូលឥស្លាមដែរនោះ គឺនាងអាចរៀបចំបែបបទផ្តាច់ចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍នោះ និងស្នើសុំលែងលះគ្នាបាន។

3 ក្នុងអំឡុងពេលបំពេញបែបបទលែងលះនេះ បើទោះជាត្រូវចំណាយពេលយូរក៏ដោយ ដរាបណាស្វាមីចូលឥស្លាមក្នុងអំឡុងពេលនេះ ទោះបីជាក្រោយពេលផុតអ៊ិតហ្វះក៏ដោយ គឺស្វាមីអាចត្រឡប់ទៅរួមរស់ជាមួយភរិយាខ្លួនវិញដោយរក្សាចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ពួកគេនៅដដែល ។ តែប្រសិនបើផុតរយៈពេលបំពេញបែបបទលែងលះហើយនោះ ចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍នោះនឹងត្រូវដាច់។

4 គេអនុញ្ញាតឲ្យភរិយាបន្តស្នាក់នៅក្នុងផ្ទះជាមួយស្វាមីក្នុងអំឡុងពេលរង់ចាំបំពេញបែបបទលែងលះនេះ តែគេហាមឃាត់ភរិយាមិនឲ្យប្រគល់ខ្លួនឲ្យស្វាមីរបស់ខ្លួនដែលជាអ្នកគ្មានជំនឿនោះរួមមេត្រីជាមួយខ្លួនឡើយតាំងពីពេលដែលនាងចូលឥស្លាម។

ឥស្លាមរបស់កុមារ

យោងទៅតាមការបង្រៀនរបស់ឥស្លាម មនុស្សទាំងអស់គឺកើតមកជាមូស្លីមដោយមានទំនោរពីកំណើត(ហ្វិត្រោះ)នៅក្នុងការជឿលើអល់ឡោះ។ ហើយពួកគេក៏បានធ្វើតាមសាសនាផ្សេងទៀតក៏ព្រោះតែឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេបង្រៀន និងចិញ្ចឹមពួកគេ។ អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "រាល់ទារកដែលបានកើតមក គឺកើតនៅលើភាពស្អាតស្អំ(ស្ថិតនៅលើសាសនាឥស្លាម)។ ប៉ុន្តែឪពុកម្តាយរបស់គេទេដែលធ្វើឱ្យរូបគេក្លាយជាអ្នកកាន់សាសនាយូដា ឬកាន់សាសនាគ្រឹស្ត ឬកាន់សាសនាគោរពអគ្គី"។ (អាល់ពូខរី:១២៩២ មូស្លីម: ២៦៥៨)

ក៏ប៉ុន្តែ ចំពោះកុមារដែលបានស្លាប់ក្នុងគ្រួសារ ឬឪពុកម្តាយដែលជាអ្នកគ្មានជំនឿ គឺយើងចាត់ទុកថាពួកគេស្លាប់ក្នុងនាមជាអ្នកគ្មានជំនឿនៅក្នុងលោកិយនេះ

ហើយអល់ឡោះទ្រង់ដឹងពីប្រការអាថ៌កំបាំងបំផុត ទ្រង់មិនបំពានទៅលើជនណាម្នាក់ឡើយ។ គេនឹងសាកល្បង(ធ្វើតេស្ត)ពួកគេនៅថ្ងៃបរលោក។ ជនណាហើយដែលស្តាប់បង្គាប់ នឹងបានចូលឋានសួគ៌ ហើយជនណាហើយដែលប្រឆាំង នឹងបានចូលឋាននរក។

នៅពេលដែលមានគេមកសួរអ្នកនាំសារអំពីកូនៗរបស់អ្នកដែលគ្មានជំនឿ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "អល់ឡោះជាម្ចាស់ នៅពេលដែលទ្រង់បង្កើតពួកគេ ទ្រង់ដឹងបំផុតនូវអ្វីដែលពួកគេនឹងប្រព្រឹត្ត"។(អាល់ពូខរី:១៣១៧)

ក៏ប៉ុន្តែ តើនៅពេលណាទើបយើងអាចកំណត់ថា កុមារដែលគ្មានជំនឿជាអ្នកមានជំនឿវិញនៅក្នុងលោកិយនេះ?

ដើម្បីបញ្ជាក់អំពីរឿងនេះ គឺមានករណីជាច្រើនខុសៗគ្នា រួមមាន៖

1. ប្រសិនបើឪពុកម្តាយ ឬម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេទទួលយកសាសនាឥស្លាមនោះ កុមារដែលកើតមក ពួកគេនឹងត្រូវបានកំណត់ថា ជាអ្នកកាន់តាមសាសនារបស់ឪពុកម្តាយដែលមានសាសនាប្រសើរជាងសាសនាដទៃទៀត នោះគឺឥស្លាម។

2. ប្រសិនបើកុមារដែលអាចបែងចែករវាងត្រូវនិងខុស តែគេមិនទាន់ពេញវ័យ (គ្រប់អាយុ)បានចូលឥស្លាម នោះគេត្រូវបានចាត់ទុកថាជាអ្នកឥស្លាម ទោះបីឪពុកម្តាយរបស់គេមិនចូលឥស្លាមក៏ដោយ។ ពិតណាស់ មានក្មេងប្រុសយូដាម្នាក់ដែលធ្លាប់បម្រើព្យាការី ហើយនៅថ្ងៃមួយគេបានធ្លាក់ខ្លួនឈឺ។ ព្យាការីក៏បានទៅសួរសុខទុក្ខគេ ហើយបានអង្គុយជិតក្បាលរបស់គេ ហើយក៏មានប្រសាសន៍ទៅកាន់គេថា៖ "សូមអ្នកចូលឥស្លាម"។ ពេលនោះ ក្មេងនោះក៏បានសម្លឹងមើលទៅឪពុករបស់ខ្លួនដែលនៅជាមួយនោះ។ ពេលនោះ ឪពុករបស់ក្មេងនោះ ក៏បាននិយាយទៅកាន់កូនគេថា៖ "ចូរឯងស្តាប់បង្គាប់តាមអាពូអាល់កសឹម(ព្យាការី)ចុះ"។ ពេលនោះ ក្មេងនោះក៏បានចូលឥស្លាម។ ព្យាការីក៏បានចាកចេញហើយលោកក៏បានមានប្រសាសន៍ថា៖ "រាល់ការសរសើរទាំងឡាយ គឺសម្រាប់អល់ឡោះដែលបានរំដោះរូបគេអំពីឋាននរក"។ (អាល់ពូខរី:១២៩០)

តើឪពុកម្តាយរបស់គេ ឬម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេបានចូលឥស្លាមឬទេ ?

ទេ

បាទ

ច្បាប់កំណត់ថាគេជាមូស្លីម ហើយទំនាក់ទំនងជាមួយគេនឹងច្បាប់អ្នកមូស្លីម ។

តើគេចូលឥស្លាម ប៉ុន្តែគ្រួសាររបស់គេមិនចូលទេឬ ?

ទេ

បាទ

ច្បាប់កំណត់ថាគេជាមូស្លីម បើសិនជាគេចេះបែងចែកខុសត្រូវ និងយល់នូវអ្វីដែលគេនិយាយ ។ ហើយវានឹងជួយសង្គ្រោះរូបគេនៅថ្ងៃបរលោក ។

ចំពោះកុមារដែលបានស្លាប់ក្នុងគ្រួសារ ឬឪពុកម្តាយដែលជាអ្នកគ្មានជំនឿ គឺយើងចាត់ទុកថាពួកគេស្លាប់នៅក្នុងនាមជាអ្នកគ្មានជំនឿនៅក្នុងលោកិយនេះ ហើយអល់ឡោះទ្រង់ដឹងពីប្រការអាថ៌កំបាំងបំផុត ទ្រង់មិនបំពានទៅលើជនណាម្នាក់ឡើយ ។ គេនឹងសាកល្បង(ធ្វើតេស្ត)ពួកគេនៅថ្ងៃបរលោក ។ ជនណាហើយដែលស្តាប់បង្គាប់ នឹងបានចូលឋានសួគ៌ ហើយជនណាហើយដែលប្រឆាំង នឹងបានចូលឋាននរក ។

> តើគប្បីផ្លាស់ប្តូរឈ្មោះដែរឬទេ បន្ទាប់ពីចូលសាសនាឥស្លាម?

ធាតុដើមរបស់វា គឺអ្នកមូស្លីមថ្មីអាចរក្សាឈ្មោះដើមរបស់ខ្លួនក្រោយពីចូលឥស្លាមដោយមិនចាំបាច់ផ្លាស់ប្តូរឈ្មោះឡើយ។ ជាក់ស្តែងការផ្លាស់ប្តូរឈ្មោះពុំត្រូវបានគេដឹង (អនុវត្ត) នៅក្នុងសម័យកាលមិត្តភក្តិរបស់ព្យាការីឡើយ។ ពិតណាស់ មនុស្សជាច្រើនបានចូលសាសនាឥស្លាម ហើយក៏បានរក្សាឈ្មោះរបស់ពួកគេដែលមិនមែនជាឈ្មោះភាសាអារ៉ាប់ដដែល លើកលែងតែវាមានអត្ថន័យមិនល្អប៉ុណ្ណោះ។

ហើយចាំបាច់ត្រូវប្តូរឈ្មោះក្នុងករណីដូចខាងក្រោម៖

1 ប្រសិនបើវាបង្ហាញពីភាពជាខ្ញុំបម្រើទៅចំពោះអ្វីផ្សេងអំពីអល់ឡោះ ឬមានអត្ថន័យដែលផ្ទុយពីជំនឿរបស់ឥស្លាម៖

ដូចជាឈ្មោះថា អាប់ទុលម៉ាសៀហ (ខ្ញុំរបស់អាល់ម៉ាសៀហ) អាប់ទុនណាពី (ខ្ញុំរបស់ព្យាការី) ឬឈ្មោះដែលចូលក្នុងអត្ថន័យនេះ ឬឈ្មោះមានអត្ថន័យផ្ទុយពីជំនឿដូចជាឈ្មោះ សានូហ្វះ ដែលមានន័យថា៖ "បុត្ររបស់អល់ឡោះ" ជាដើម។ អល់ឡោះមហាខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតលើសអ្វីៗទាំងអស់។

ឬក៏ដាក់ឈ្មោះទាំងឡាយណាដែលបង្ហាញពីលក្ខណៈសម្បត្តិរបស់ទ្រង់តែម្នាក់គត់ គឺមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឡើយ។

ដូចជា ការឱ្យលក្ខណៈអ្វីម៉្យាងទៅខ្ញុំបម្រើរបស់អល់ឡោះដែលវាជាលក្ខណៈសម្បត្តិសម្រាប់តែទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ ដូចជាដាក់ឈ្មោះថា៖ ម៉ាលីគុលមូលូក (ស្តេចនៃស្តេចទាំងអស់) ជាដើម។

2 ឈ្មោះដែលបង្កប់នូវន័យអាក្រក់ ជាការប្រមាថ ឬមនុស្សជាតិទូទៅចាត់ទុកថា វាជារឿងអសីលធម៌

ហើយអល់ឡោះបានដាក់បម្រាមលើយើងនូវអ្វីដែលអាក្រក់មិនថាចំណីអាហារ ភេសជ្ជៈ ឬកិច្ចការទាំងអស់នៅក្នុងជីវិតឡើយ ។ ដូចនេះ មិនត្រូវដាក់ឈ្មោះដែលមានអត្ថន័យអាក្រក់ ឬបង្ហាញទៅលើអ្វីដែលអាក្រក់ បន្ទាប់ពីប្តូរមកសាសនាឥស្លាមហើយនោះឡើយ ។ អល់ឡោះបានមានបន្ទូលថា៖ "ការដាក់ងារមិនល្អក្រោយពីមានជំនឿហើយនោះ គឺអាក្រក់បំផុត"។ (គម្ពីរគួរអាន ៤៩:១១)

ការលើកទឹកចិត្តនៅក្នុងការផ្លាស់ប្តូរឈ្មោះ

ប្រសិនបើឈ្មោះថ្មីនោះ គឺជាឈ្មោះដែលអល់ឡោះស្រលាញ់ ដូចជាផ្លាស់ប្តូរឈ្មោះទៅជា អាប់ទុលឡោះ (ខ្ញុំបម្រើរបស់អល់ឡោះ) និង អាប់ទុលរ៉ោះម៉ាន (ខ្ញុំបម្រើរបស់ម្ចាស់មហាសប្បុរស) និងអ្វីដែលសំដៅលើភាពជាខ្ញុំបម្រើរបស់អល់ឡោះ គឺសុទ្ធតែជាឈ្មោះដែលគេលើកទឹកចិត្ត ក៏ប៉ុន្តែទាំងអស់នោះ វាមិនពាក់ព័ន្ធអ្វីជាមួយនឹងការចូលសាសនាឥស្លាមរបស់គេឡើយ ។

- អ្នកមូស្លីមថ្មីអាចប្តូរឈ្មោះរបស់ខ្លួនដោយមិនចាំបាច់ទាល់តែមានហេតុផលនោះឡើយ ដូចជាការប្តូរឈ្មោះរបស់គេដែលមិនមែនជាភាសាអារ៉ាប់ ឱ្យទៅជាឈ្មោះជាភាសាអារ៉ាប់ ។ ក៏ប៉ុន្តែទាំងនេះ វាមិនមែនជាប្រការដែលគេជំរុញឲ្យធ្វើនោះឡើយ ហើយក៏មិនពាក់ព័ន្ធអ្វីជាមួយនឹងការចូលសាសនាឥស្លាមរបស់គេនោះដែរ ។

តើឈ្មោះនោះមានអត្ថន័យផ្ទុយពីសាសនា ឬជំនឿដែរឬទេ ?

ទេ | បាទ

(បាទ →) ចាំបាច់ត្រូវតែផ្លាស់ប្តូរឈ្មោះដែលមានអត្ថន័យបែបនេះ ។

(ទេ ↓)

តើឈ្មោះនោះបង្ហាញពីសាសនាផ្សេងពីឥស្លាម ឬមានសារៈសំខាន់ខាងសាសនា ក្នុងចំណោមអ្នកកាន់សាសនាដទៃដែរឬទេ ?

ទេ | បាទ

(បាទ →) ចាំបាច់ត្រូវតែផ្លាស់ប្តូរ ដើម្បីបំបាត់ការសង្ស័យ និងជៀសវាងអំពីការប្រដូចខ្លួនតាមអ្នកមិនមែនឥស្លាម ។

(ទេ ↓)

តើវាមានបង្កប់ន័យអាក្រក់ ឬមនុស្សចាត់ទុកថាវាជារឿងអសីលធម៌ដែរឬទេ ?

ទេ | បាទ

(បាទ →) គប្បីផ្លាស់ប្តូរវាទៅជាឈ្មោះដែលមានអត្ថន័យល្អ ។

(ទេ ↓)

បើសិនជាមិនមានអត្ថន័យដូចបានរៀបរាប់ខាងលើទេ គឺមិនចាំបាច់ផ្លាស់ប្តូរវាឡើយ ។ ពិតណាស់ អ្នកមូស្លីមជាច្រើនបានរក្សាឈ្មោះដើមរបស់ខ្លួនដែលមិនមែនជាភាសាអារ៉ាប់ ដោយមិនបានផ្លាស់ប្តូរឡើយ ក្នុងពេលដំបូងដែលពួកគេបានចូលសាសនាឥស្លាម ។

គេអាចប្តូរឈ្មោះរបស់ខ្លួនដោយមិនចាំបាច់ត្រូវតែមានហេតុផលនោះឡើយ និងត្រូវបាន លើកទឹកចិត្តនៅក្នុងការផ្លាស់ប្តូរឈ្មោះប្រសិនបើឈ្មោះនោះ គឺជាឈ្មោះដែលអស់ឡោះស្រលាញ់ ដូចជា ផ្លាស់ប្តូរឈ្មោះទៅជា អាប់ទុលឡោះម៉ាន (ខ្ញុំបម្រើរបស់ម្ចាស់មហាសប្បុរស) ជាដើម ។

ការអនុវត្តនូវអនាម័យពីធម្មជាតិ (ស៊ូណិតហ្វិត្រោះ)

សាសនាឥស្លាមបាន លើកទឹកចិត្តឱ្យមូស្លីមរក្សា រូបរាងខាងក្រៅឱ្យល្អបំផុត។

តើ ស៊ូណិតហ្វិត្រោះ មានអត្ថន័យដូចម្តេច?

ស៊ូណិតហ្វិត្រោះ សំដៅលើបណ្តាំនៃការថែរក្សានូវភាពស្អាតស្អំ ឬការអនុវត្តនូវអនាម័យដែលត្រូវបានជំរុញដោយសាសនាឥស្លាមដោយស្របតាមធម្មជាតិដែលអល់ឡោះបានបង្កើតមនុស្សជាតិ។ ហើយវាជួយដល់ការលើកកម្ពស់រូបរាងរបស់ពួកគេឲ្យបានស្រស់ស្អាត និងពេញលក្ខណៈទាំងខាងក្នុង និងខាងក្រៅ។

អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ស៊ូណិតហ្វិត្រោះមានប្រាំយ៉ាងគឺ កាត់ស្បែកចុងលិង្គ កោររោមប្រដាប់ភេទ កាត់ពុកមាត់ កាត់ក្រចក និងការដករោមក្លៀក"។ (អាល់ពូខរីៈ៥៥៥២ មូស្លីមៈ២៥៧)

កាត់ស្បែកចុងលិង្គ៖ គឺការយកចេញនៃស្បែកដែលនៅខាងចុងនៃលិង្គ(ស្បែកដែលគ្របក្បាលលិង្គ) ហើយជាធម្មតា គេធ្វើវាបន្ទាប់ពីទារកកើតមកបានមួយរយៈពេលខ្លី។

ហើយវាជាប្រការដែលត្រូវបានណែនាំ និងជាស៊ូណិតហ្វិត្រោះសម្រាប់បុរស។ ហើយវាមានអត្ថប្រយោជន៍ជាច្រើនសម្រាប់សុខភាព ក៏ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាលក្ខខណ្ឌដែលចាំបាច់សម្រាប់ចូលឥស្លាមនោះឡើយ។ សម្រាប់ជនមូស្លីមដែលមិនបានកាត់ស្បែកចុងលិង្គ ដោយសារតែគេមានការភ័យខ្លាច ឬដោយសារហេតុផលផ្សេងទៀត ក៏មិនទទួលផលបាបនោះដែរ។

កោររោមប្រដាប់ភេទ៖ ការយកចេញនៃសក់រុំដុប(រោម)នៅប្រដាប់ភេទដោយការកោរ ឬដោយវិធីសាស្ត្រផ្សេងទៀត។

កាត់ពុកមាត់៖ ការរក្សាទុកពុកមាត់ជាប្រការដែលត្រូវបានអនុញ្ញាត ក៏ប៉ុន្តែមិនមែនជាប្រការលើកទឹកចិត្តនោះឡើយ។ តែប្រសិនបើចង់ទុកវា គឺគេមិនត្រូវទុកវែងពេកឡើយ ហើយត្រូវកាត់ ឬតម្រឹមវាឲ្យបានទៀងទាត់។

ថែរក្សាពុកចង្កា៖ សាសនាឥស្លាមជំរុញឱ្យបុរសថែរក្សាពុកចង្កា។ វាគឺជារោមដែលដុះនៅលើចង្កានិងថ្ពាល់បុរស។ ការថែរក្សាវា គឺជាការទុកវាដោយមិនកោរវាចោល ដោយអនុវត្តតាមស៊ុណ្ណះ(លំអាន)របស់ព្យាការីមូហាំម៉ាត់។

កាត់ក្រចក៖ ចាំបាច់លើអ្នកមូស្លីមត្រូវកាត់ក្រចកជាប្រចាំដើម្បីកម្ចាត់មេរោគភាពកខ្វក់ និងកម្ទេចកម្ទីដែលជាទូទៅមាននៅក្នុងក្រចក។

ដករោមឃ្លៀក៖ ចាំបាច់លើអ្នកមូស្លីមត្រូវជម្រុះចេញនូវរោមដែលដុះនៅត្រង់ក្លៀក ដោយដកវា ឬដោយវិធីជម្រុះផ្សេងទៀតដើម្បីការពារមិនឱ្យមានក្លិនអាក្រក់ចេញមកក្រៅ។

សេចក្ដីសន្និដ្ឋាន

តើអ្វីជាជំហានបន្ទាប់របស់អ្នក?

នៅពេលដែលអ្នកបានបញ្ចប់ការអានសៀវភៅនេះ នោះមានន័យថាអ្នកបានបំពេញនូវជំហានទី១នៅក្នុងការសិក្សាអំពីមូលដ្ឋានទាក់ទងនឹងសាសនារបស់អ្នក ។ ហើយរឿងបន្ទាប់នោះ គឺអ្នកចាំបាច់ត្រូវយកចិត្តទុកដាក់អនុវត្តតាមអ្វីដែលអ្នកបានរៀនសូត្រមករួច ហើយធ្វើឱ្យវាក្លាយជាការពិតនៅក្នុងជីវិត ត្បិតចំណេះដឹងដែលគ្មានការអនុវត្តនឹងក្លាយជាប្រភពនៃការសោកស្ដាយយ៉ាងខ្លាំងនៅថ្ងៃបរលោក។

ម្យ៉ាងទៀត អ្នកចាំបាច់ត្រូវប្រឹងប្រែងឱ្យអស់ពីសមត្ថភាពដើម្បីបន្តរៀនអំពីរឿងផ្សេងទៀតដែលអ្នកត្រូវការក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់អ្នកតាមរយៈប្រភពដែលអាចជឿជាក់បានដែលមិនបានលើកឡើងនៅក្នុងសៀវភៅនេះ។

ហើយជនមូស្លីម ទោះបីជំនឿរបស់គេខ្លាំងក្លាដល់កម្រិតណាក៏ដោយ ក៏រូបគេនៅតែត្រូវការការចង្អុលបង្ហាញបន្ថែមទៀត។ ហេតុដូចនេះហើយ ទើបនៅក្នុងជំពូកអាល់ហ្វាទីហះ(ជំពូកទីមួយនៃគម្ពីរគួរអាន)ដែលជាជំពូកធំជេងជាងគេនៅក្នុងគម្ពីរ ហើយក៏ជាជំពូកដែលអ្នកមូស្លីមសូត្រវាជាប្រចាំថ្ងៃនៅក្នុងសឡាតរបស់ខ្លួនជាច្រើនដងនោះ គឺមានវាក្យខណ្ឌមួយថា៖ "សូមទ្រង់មេត្តាចង្អុលបង្ហាញដល់ពួកយើងនូវមាគ៌ាដែលត្រឹមត្រូវផងចុះ"។ (គម្ពីរគួរអាន ១:៥)

ចូរកោតខ្លាចចំពោះអល់ឡោះឱ្យបានច្រើនបំផុតតាមដែលអ្នកអាចធ្វើបាន

ទាំងនៅក្នុងសៀវភៅនេះ ឬក៏នៅក្នុងសៀវភៅផ្សេងទៀតនឹងមិនផ្ដល់ឱ្យអ្នកនូវព័ត៌មានលម្អិតអំពីស្ថានភាព និងហេតុការណ៍ដែលអ្នកអាចជួបប្រទះនោះឡើយ។ ដូច្នេះហើយ បន្ថែមពីលើការសាកសួរអ្នកចេះដឹង គឺអ្នកត្រូវប្រឹងប្រែងដើម្បីគោរពកោតខ្លាចចំពោះអល់ឡោះ និងរឮកដល់ទ្រង់ទៅតាមលទ្ធភាពរបស់អ្នកនៅក្នុងរឿងរ៉ាវដែលកើតឡើងជាបន្តបន្ទាប់ និងទំនាក់ទំនងប្រចាំថ្ងៃដែលអ្នកមិនអាចត្រលប់ទៅរកអ្នកចេះដឹងបាន។អល់ឡោះដែលទ្រង់បានមានបន្ទូលថា "ចូរពួកអ្នកកោតខ្លាចអល់ឡោះតាមទៅតាមលទ្ធភាពរបស់ពួកអ្នក"។ (គម្ពីរគួរអាន ៦៤:១៦)

ព្យាយាមនៅជិត និងប្រាស្រ័យទាក់ទងនឹងសហគមន៍មូស្លីម

ព្យាយាមនៅជិតនិងប្រាស្រ័យទាក់ទងនឹងសហគមន៍មូស្លីម និងមជ្ឈមណ្ឌលឥស្លាមឲ្យបានញឹកញាប់ ហើយរួមសុខរួមទុក្ខជាមួយពួកគេ។ ទោះបីព្យាការីមូហាំម៉ាត់គឺជាមនុស្សម្នាក់ដែលមានជំនឿរឹងមាំបំផុតក៏ដោយ ក៏អល់ឡោះបង្គាប់ប្រើឲ្យលោកស៊ូទ្រាំ និងប្រឹងប្រែងក្នុងការសេពគប់អ្នកសាងអំពើល្អផងដែរ ដូចដែលទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ "ចូរអ្នកខ្លួនឯងអត់ធ្មត់ជាមួយនឹងបណ្ដាអ្នកដែលគោរពសក្ការៈចំពោះម្ចាស់របស់ពួកគេទាំងព្រឹកទាំងល្ងាច ដោយពួកគេចង់បានការពេញចិត្តពីទ្រង់"។ (គម្ពីរគួរអាន ១៨:២៨)

ម្យ៉ាងទៀត ព្យាការីមូហាំម៉ាត់បានព្រមានមិនឲ្យឃ្លាតឆ្ងាយអំពីក្រុមអ្នកមូស្លីមនោះឡើយ ព្រោះថា វាជាមូលហេតុដែលអាចនាំឲ្យវង្វេង និងប្រាសចាក ប្រៀបបីដូចជាសត្វពពែដែលឃ្លាតឆ្ងាយអំពីហ្វូងរបស់វាដែលអាចទទួលរងគ្រោះថ្នាក់បំផុតពីសំណាក់សត្វចចក។

អ្នកនាំសារបានមានប្រសាសន៍ថា៖ "ចាំបាច់លើពួកអ្នកត្រូវស្ថិតនៅជាមួយក្រុមអ្នកមូស្លីម។ ជាការពិតណាស់ សត្វចចកវាស៊ីសត្វពពែណាដែលបែកចេញពីហ្វូង"។

ដូចនេះ ការបញ្ចិតខ្លួននឹងបងប្អូន(រួមជំនឿ)របស់គេ និងនៅជាប់លាប់ជាមួយពួកគេនោះ គឺជាមូលហេតុដ៏ធំធេងដែលនាំមកនូវផលល្អ ទទួលបានការចង្អុលបង្ហាញ និងបន្តដើរលើផ្លូវដែលត្រឹមត្រូវ។

ចុះយ៉ាងណាទៅវិញ ចំពោះអ្នកមូស្លីមថ្មីដែលទើបចាប់ផ្តើមដំណើររបស់ខ្លួន គឺច្បាស់ជាត្រូវការជំនួយ និងការយកចិត្តទុកដាក់ជាខ្លាំង។

សូមឲ្យអល់ឡោះជាម្ចាស់ចង្អុលបង្ហាញដល់អ្នក ហើយរក្សាអ្នកឲ្យនៅឋិតថេរនៅលើសាសនាឥស្លាម និងប្រទានពរជ័យដល់អ្នក ទាំងផ្លូវកាយ និងផ្លូវចិត្ត៕

دليل المسلم الجديد

The New Muslim **Guide**

Guide du converti musulman

ለአዲስ ሰለምቴዎች መመሪያ

Ang Gabay Para sa Bagong Muslim

Vodič novom muslimanu

新改宗者のためのガイドブック

La guida del nuovo musulmano

새내기 무슬림을 위한 지침서

Handbuch für den neuen Muslim

नव मुस्लिम मार्गदर्शिका

Guia para o novo muçulmano

新穆斯林指南

Руководство для принявшего ислам

Guía para el Nuevo Musulmán

U.K -Birmingham
B11 1AR
Tel : +441214399144

K.S.A
Tel : +966114486000

www.newmuslimguide.com
www.guide-muslim.com
info@modern-guide.com

Cambodian

ជំនឿរបស់អ្នក

ការជម្រះសម្អាតរបស់អ្នក

ការសឡាតរបស់អ្នក

ការបួសរបស់អ្នក

ហ្សាកាត់របស់អ្នក

ការធ្វើធម្មយាត្រាហាជ្ជីរបស់អ្នក

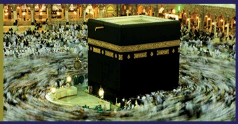

ប្រតិបត្តិការហិរញ្ញវត្ថុរបស់អ្នក

ចំណីអាហារនិងភេសជ្ជៈរបស់អ្នក

សម្លៀកបំពាក់របស់អ្នក

គ្រួសាររបស់អ្នក

សីលធម៌របស់អ្នក

ជីវិតថ្មីរបស់អ្នក

មគ្គុទ្ទេសក៍មូស្លីមថ្មី

មគ្គុទ្ទេសក៍ដែលមានរូបភាពដ៏ស្រស់ស្អាតនេះ នឹងផ្ដល់ឲ្យអ្នកនូវជំហានដំបូងនិងដំណាក់កាលគ្រឹះក្នុងការរៀនសូត្រអំពីសាសនាឥស្លាមដែលជាពរជ័យដ៏ធំធេងបំផុតដែលអល់ឡោះបានប្រទានដល់មនុស្ស។វាផ្ដល់ឱ្យអ្នកនូវសេចក្ដីណែនាំក្នុងទិដ្ឋភាពជាច្រើននៃជីវិតដែលអ្នកជួបប្រទះ ឆ្លើយតបនឹងសំណួរបន្ទាន់របស់អ្នកនិងផ្ដល់ឱ្យអ្នកនូវការគាំទ្រគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីដោះស្រាយជាមួយមនុស្សនៅជុំវិញដោយជោគជ័យចំពោះស្ថានភាពផ្សេងៗដែលអ្នកទំនងជានឹងជួបប្រទះ។សៀវភៅនេះគឺមានរចនាបថច្បាស់លាស់ងាយស្រួលហើយនិងផ្ដល់នូវព័ត៌មានជាក់លាក់ដោយអនុលោមទៅតាមគម្ពីរគួរអាន និងលំអានរបស់ព្យាការីមូហាំម៉ាត់។ បន្ថែមពីលើការដែលជាសៀវភៅមគ្គុទ្ទេសក៍ដ៏គួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍នេះដែរវាក៏ជាឯកសារយោងដែលអ្នកអាចត្រលប់ទៅរកព័ត៌មានរបស់វាយ៉ាងងាយស្រួលបំផុតរៀងរាល់ពេលដែលអ្នកប្រឈមនឹងបញ្ហានានា ឬក៏អ្នកត្រូវការយល់ដឹងអំពីក្បួនច្បាប់របស់អល់ឡោះនៅក្នុងរឿងអ្វីមួយ។

www.newmuslimguide.com

MODERN GUIDE
Tel: +441214399144
uk@modern-guide.com

NEW MUSLIM GUIDE